

David
Eddings
KRÁLOVNA MAGIE

DRUHÁ KNIHA BELGARIAD

David Eddings

Druhá kniha BELGARIAD

KRÁLOVNA MAGIE

QUEEN OF SORCERY
Book Two of The Belgariad

Copyrighte 1982 by David Eddings

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

AND CLASSIC, 1995

Translation ©Dagmar Tomková, 1995

Cover Art by J. Krásný

ISBN 80-85782-32-4

Distribuce— LA. spol. s r. o.,
Žateckýctví IO, Praha 4 14000
tel.: (02)423523

Prolog

V němž je podána zpráva o bitvě západních království proti nejohavnějšímu vpádu a špatnosti Kal Toraka

~ dle díla Bitva u Vo Timbre

KDYŽ SVĚT BYL ještě mlád, zlý bůh Torak uloupil Aldurův Orb a uprchl, hledaje území, kde by vládl. Orb se nepodrobil a znetvořil jej strašlivým žářem svého ohně. Torak se však Orbu vzdát nechtěl, neboť mu byl předražený.

Belgarat, čaroděj a žák boha Aldura, pak vedl alornského krále a jeho tři syny, i osvobodili Orb z Torakovy železné věže. Torak se je snažil stíhat, avšak nenávisť Orbu jej zapudila a vrhla zpět

Belgarat ustanovil Šereka a jeho syny, aby panovali čtyřem velkým královstvím, věčně to stráží proti Torakovi. Orb svěřil do opatrování Rivovi, řka, že dokud bude Orb v rukách potomků Rivových, západní země budou v bezpečí.

Století za stoletím plynulo bez známek Torakovy hrozby, až do jara 4865, kdy byla Drasníe napadena mohutnými hordami Nadraků, Thullů a Murgů. V samém středu tohoto angarackého moře přenášeli ohromný železný stan pro toho, jenž nazýván byl Kal Torak, což znamená Král a Bůh. Města vypalovali a vesnice rovnali se zemi, neboť Kal Torak přišel ničit, nikoli panovat. Přeživší propadli grolimským kněžím se železnými maskami, aby byli obětováni v nevyslovitelných rituálech Angaraků. To nepřežil nikdo, krom těch, kteří uprchli do Algarie, nebo těch, které šerecké válečné lodě nabraly v ústí řeky Aldury.

Válečné hordy pak udeřily jižně na Algarii. Zde však nenalezly měst. Nomádští algarští jezdcí před nimi ustoupili a pak útočili divokými bleskovými výpady. Tradičním sídlem algarských králů byla Pevnost, umělé návrší se zdmi širokými třicet stop. Angaracké hordy se na ni marně vrhaly, než se ji jaly obléhat. Obléhání trvalo osm neú-

spěšných let.

Tak získaly země Západu čas na mobilizaci a přípravu. V Královské válečné akademii v Tol Honetu se shromáždili generálové a připravili strategii. Různice mezi národy byly zapomenuty a Brand, rivanský Správce, byl zvolen vrchním velitelem. Přišli s ním dva neznámí poradci: starý, důstojný, avšak statný muž, jenž tvrdil, že zná dokonce i angaracká království; a neobyčejně krásná žena se stříbrnou kadeří nad čelem a panovačnými způsoby. Brand jim naslouchal a choval k nim uctivou vážnost.

Koncem jara 4875 zanechal Kal Torak obléhání a obrátil se na západ k moři, stále pronásledován algarskými jezdci. V horách vystoupili za noci ze svých jeskyní Ulgové a způsobili mezi spícími Angaraky strašlivá jatka. Avšak síly Kal Torakovy byly stále nezměrné. Po oddechu a novém uspořádání sestupovaly voje dále údolím řeky Arendy k Vo Mimbře, ničíce na své cestě vše. Počátkem léta zaujaly bojové postavení před městem.

Třetího dne bitvy zazněl potřikrát zvuk rohu. Brány Vo Mimbře se otevřely a z nich se vyřítili mimbratští rytíři a udeřili na přední řady tlup Angaraků, okovaná kopyta jejich válečných ořů dusala po živých i mrtvých. Zleva vyrazila algarská kavalerie, kopiníci z Drasnie a rouškami zahalení ulgští dobrovolníci. Zprava zasáhli zběsilci ze Šereku a legie z Tolnedry. Kal Torak, napaden ze tří stran, nasadil zálohy. A tehdy do Šeda oděni Rivané, Sendaři a asturští lučištníci napadli jeho síly zezadu. Angarští padali jak žito pod kosou a přemohla je panika.

Odpadlík, Zedar Čaroděj, vběhl tehdy ve spěchu do Černého železného stanu, z něhož Kal Torak dosud nevystoupil. A řekl Prokletému: "Pane, tví nepřátelé obklíčili tě v množství převelkém. Ba dokonce šedí Rivané přispěchali početní ukázat neposlušnost tvé moci."

Kal Torak povstal v hněvu a pravil: "Vystoupím, aby mne falešní vlastníci Kthrag Yasky, drahokamu, který býval můj, uzřeli a poznali, co je strach mnou působený. Pošli pro mé krále."

"Vznešený Pane," oslovil jej Zedar, "tvých králů již není více. Bitva vzala jejich životy, jakož i životy množství tvých grolimských kněží."

Strašlivě vzplanula po těchto slovech Kal Torakova nenávist a oheň vyšlehl z jeho pravého oka i z toho oka, které již neměl. Přikázal sluhům, aby k paži, na které nebyla dlaň, připevnili štít, sám vzal svůj strašlivý Černý meč. Tak se vrhl do bitvy.

I zvedl se hlas ze středu Rivanských, řka: "Ve jménu Belarově vyzývám tě, Toraku. Ve jménu Aldurově, pohrdám tebou na věky. Však skoncujme s krveproléváním - já sám se s tebou utkám a bitva bude rozhodnuta. Jsem Brand, rivanský Správce. Bojuj se mnou nebo stáhni své páchnoucí vojsko a nikdy se již nepřibližuj ke královstvím Západu."

Kal Torak vystoupil zprostřed vojsk a vzkřikl: "Kde je ten, jenž se opovažuje postavit své smrtelné tělo proti Králi Světa? Hle, já jsem Torak, Král Králů a Pán Pánů. Zničím křiklavého Rivu. Moji nepřátelé zhynou a Kthrag Yaska opět bude můj!"

Brand vykročil. Třímal mocný meč a Štít krytý látkou. Našedlý vlk krácel po jeho boku a sněhobílá sova vznášela se nad jeho hlavou. Brand řekl: „Jsem Brand a budu s tebou zápasit, Toraku odporný a zbloudilý."

Spatřiv vlka, Torak řekl: "Zmiz, Belgarate. Prchni, chceš-li spasit svůj život" A k sově pravil: "Zřekni se otce svého, Polgaro, a pokloň se mně. Mou ženou se staneš a já tě udělám Královnou Světa,

Vlk však vzdorovitě zavyl a sova výsměšně zakřičela.

Torak pozdvihl meč a udeřil na Brandův štít. Dlouho bojovali, mnoho padlo úderů a strašných, kterými se bili. Ti, kdož stáli tak blízko, aby je viděli, byli ohromeni. Torakova zuřivost vzrůstala a jeho meč bušil na Brandův štít, až Správce pod nápořem Prokletého počal ustupovat. Vtom vlk zavyl a sova vykřikla jedním společným hlasem a síla Brandova byla obnovena.

Jediným pohybem rivanský Správce odkryl svůj štít, v jehož středu spočíval okrouhlý drahokam velikosti srdce dítěte. Jak na něj Torak zíral, kámen počal zářit a žhnout. Prokletý před ním ustoupil. Upustil štít a meč a rukama si zakryl tvař, aby ji chránil před strašným ohněm toho kamene.

Brand udeřil, jeho meč pronikl Torakovým hledím do oka, které nebylo, a pohroužil se do hlavy Prokletého. Torak poklesl a silně

vykřikl. Vyškubl meč a odhodil helmu. Přihlízející ucouvli v hrůze, neboť jeho tvář byla sežehnuta jakýmsi mocným ohněm a pohled na ni byl strašný. Krev prýštila a Torak vykřikl znovu, když užíval drahokam, jež kdysi pojmenoval Kthrag Yaska, a pro který se vydal do války proti Západu. Pak se skácel a země pod tím pádem zaduněla.

Strašný křik vyšel z angarackých vojáků, když bojovníci spatřili, co postihlo Kal Toraka, a rozprchli se v panice. Armády Západu je však pronásledovaly a pobíjely, takže když povstal kouřný rozbřesk čtvrtého dne, angarackých vojáků již nebylo.

Brand žádal, aby k němu přinesli tělo Prokletého, aby mohl pohledět na toho, jenž mohl být vládcem světa. Tělo však nebylo nalezeno. V noci se Zedar Čaroděj zahalil rouškou kouzla a prošel neviděn pod armádami Západu, odnášeje toho, kterého si zvolil za pána a učitele.

Brand se radil se svými poradci. A Belgarat mu řekl: "Torak není mrtev. Pouze spí. Neboť je bůh a nelze jej zabít žádnou zbraní smrtelníků."

"Kdy se vzbudí?" ptal se Brand. "Musím Západ připravit na jeho návrat"

Polgara odpověděla: "Až opět dosedne na svůj severní trůn potomek rivanských králů, temný bůh procitne, aby s ním válčil"

Zamračil se Brand, řka: "Pak tedy nikdy!" Neboť všichni věděli, že poslední král z Rivy byl s celou rodinou zavražděn roku 4002 nyissijskými nájemnými vrahy.

Žena promluvila znovu: "Až se naplní čas, rivanský král povstane a bude žádat, co mu náleží, jak předpovídá starodávné Proctví. Více vyslovit nelze."

Brand, uspokojen, nařídil svým armádám vyčistit bitevní pole od trosk angarackých vojáků. A když to bylo vykonáno, králové Západu se shromáždili před městem Vo Mimbre na velké radě. Mnoho se zvedlo hlasů velebících Branda.

Zakrátko již muži volali, že by měl být Brand tudíž zvolen za vládce celého Západu. Pouze Mergon, velvyslanec císařské Tolnedry, protestoval ve jménu císaře Ran Boruna IV. Brand počtu odmítl a návrh byl opuštěn, takže mezi shromážděnými zavládl opět mír. Na Tol-

nedru však byl výměnou za mír vznesen požadavek. Gorim z Ulgů promluvil první mocným hlasem: „Aby se naplnilo Proroctví, tolnedrijská princezna musí být zaslíbena rivanskému králi, který přijde zachránit svět. To od nás žádají Bozi.“

Znovu protestoval Mergon: „Trůní síň rivanského krále je prázdná a zpuštěná. Na rivanském trůně nasedí žádný král. Může snad být princezna císařské Tolnedry provdána za přelud?“

Tu promluvila žena Polgara, řka: „Rivanský král se vrátí, aby přijal svůj trůn a žádal svoji nevěstu. Počínaje dneškem se tudíž každá princezna císařské Tolnedry o svých šestnáctých narozeninách představí v trůní síni rivanských králů. Bude oděna ve svatebním rouše a po tři dny zde setrvá do příchodu krále. Nepřijde-li, aby ji vyžádal, bude volná a vrátí se ke svému otci nebo ke komukoliv, jehož jí otec vyvolí. Mergon vzkřikl: „Celá Tolnedra se vzbouří proti takové potupě! Ne! To se nesmí stát!“

Moudrý Gorim z Ulgů znovu promluvil; „Řekni svému císaři, že je to vůle Bohů. Řekni mu též, že pokud Tolnedra zklame, Západ povstane proti němu a rozpráší syny Nedry do všech větrných stran a srazí císařskou moc, až císařská Tolnedra zanikne.“

Tehdy, patře na sílu armád před sebou, podvolil se velvyslanec v této věci. Všichni se pak shodli a zavázali k jejímu dodržování.

Když to bylo vykonáno, šlechtici ze sváry rozvrácené Arendie přišli k Brandovi, řkouce: „Král Mimbratů je mrtev, jakož i vévoda Asturanů. Kdo nám nyní bude vládnout? Dva tisíce let rozdírá válka mezi Mimbraty a Asturií sličnou Tolnedru. Jak bychom se mohli stát opět jedním lidem?“

Brand rozvažoval. „Kdo je dědicem mimbratského trůnu?“

„Korodullin je korunním princem Mimbratů,“ odvětili šlechtici.

„A kdo je následníkem asturské linie?“

„Mayaserana je dcerou vévody Asturského,“ řekli mu.

Brand pravil: „Přiveďte je ke mě.“ A když byli před Branda předvedeni, řekl jim: „Krveprolévání mezi Mimbrem a Asturií musí skončit. A tudíž je má vůle taková, že budete oddáni a rody tak dlouho válčící budou vámi spojeny.“

Ti dva vzkřikli nesouhlasem proti takovému soudu, neboť byli naplněni prastarým nepřátelstvím a také hrdostí svých oddělených rodů. Belgarat však vzal Korodullina do ústraní a důvěrně s ním hovořil. A Polgara odvedla Mayaseranu na skryté místo a vedla s ní dlouhou řeč. Nikdo se nedozvěděl, tehdy ani později, co sdělili těm mladým lidem. Když se však vrátili, kde Brand čekal, byli Mayaserana i Korodullin svolní, že mohou být svoji. A to byl závěrečný akt koncilu, který se sešel po bitvě u Vo Mimbre.

Ještě naposled promluvil Brand ke všem králům a šlechticům, než se odebral na sever.

”Mnohé zde bylo vykonáno, co je dobré a přetrvá. Spojili jsme se zde proti Angarakům a oni byli poraženi. Zlý Torak je přemožen. A úmluva, kterou jsme zde spolu učinili, připravuje Západ na den Proctví, kdy se rivanský král vrátí a Torak procitne ze svého dlouhého spánku, aby znovu bojoval za říši a vládu. Vše, co jsme mohli dnes učinit, abychom se připravili na velký a rozhodující boj, učinili jsme. Nemůžeme udělat více. A též, snad, rány Arendie byly vyléčeny a svár, který trval přes dva tisíce let, zahlédne svůj konec. Tak, jak jenom lze, jsem spokojen s tím vším.

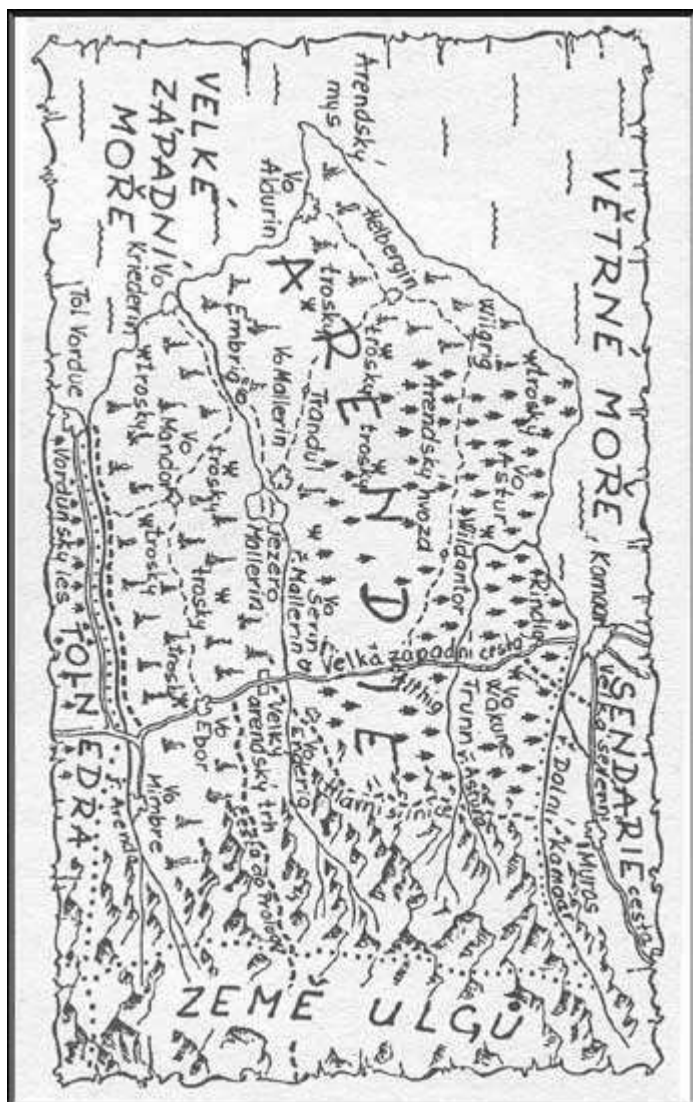
Bud’te zdraví, tedy, a sbohem!”

Opustil je a cestoval na sever doprovázen prošedivělým mužem, jehož jméno bylo Belgarat, a ženou královského zjevu, již zvali Polgara. Nalodili se v Kamaaru v Sendarii a plavili se do Rivy. Do království Západu se Brand již nikdy nevrátil.

O jeho společnících však, se mnoho pověsti vypráví. A která z těch pověstí je pravá, a která plná lži, jen málo z živých ví.

Část první

ARENDIE

Kapitola první

MĚSTO VO WAKUNE již neexistovalo. Od zkázy města wacitských Arend'anů uplynulo již dvacet čtyři století a temné, nezměrné hvozdy severní Arendie pohltily jeho rozvaliny. Narušené zdi se zborotily a zarostly úplně mechem a vlhkým hnědým lesním kapradím, pouze poničené pahýly kdysi hrdých věží se v mlze mezi stromy rozpadávaly a připomínaly tak místo, kde se kdysi Vo Wakune rozkládalo. Rozměklý sníh zakrýval zříceniny zahalené mlhou a tenounké pramínky vody kanuly po tvářích letitých kamenů co slzy.

Stromy již zdusily ulice mrtvé metropole, kterými Garion bloumal samotén, silný vlněný plášť těsně upnutý proti chladu, a jeho myšlenky byly stejně ponuré jako plačící kameny kolem něho. Faldorův dvůr, obklopený zelenými, sluncem zalitými poli, byl teď nekořečně vzdálený, ztrácel se v mlžném oparu a Garionovi se zoufale stýskalo. Jakkoli se snažil, podrobnosti se stále vytrácely. Syté vůně z kuchyně tety Pol byly jen nejistou vzpomínkou; zvonění Durnikova kladiva v kovárně doznívalo jako slábnoucí ozvěna posledního úderu zvonu, zřetelné a jasné obličejé kamarádů se mu mihotaly v paměti a nakonec si ani nebyl jistý, zda by je vůbec poznal. Děťství mu unikalo, a ať se snažil sebevíc, zadržet ho nemohl.

Bylo to tím, že se všechno měnilo. Středem jeho života, skálou, na níž bylo jeho děťství vybudováno, byla vždýcky teta Pol. V prostém světě Faldorovy usedlosti to byla paní Pol, kuchařka, avšak za vraty Faldorova statku se z ní stala Polgara Čarodějka, sledující běh

čtyř tisíciletí z důvodů, které se chápání smrtelníků vymykají.

Rovněž Šedý vlk, starý potulný vypravěč, se změnil. Garion nyní věděl, že tenhle stařec je vlastně jeho praprapradědeček, ačkoliv, chtěl-li být přesný, těch "pra" tam je ještě nekonečněkrát víc. Věděl teď, že za tváří vandráka byl vždycky pevný pohled Belgarata Čaroděje, jenž trpělivě přihlíží, vyčkává a sleduje pošetlost lidskou i boží již sedm tisíc let. Garion si povzdechl a těžce vykročil do husté mlhy.

Samotná jejich jména byla znepokojivá. Garion nikdy nechtěl věřit na čáry nebo kouzla nebo čarodějnictví. Tyhle věci nebyly přirozené, vymykaly se jeho citu pro nezvratnou a hmatatelnou skutečnost. Přihodilo se však příliš mnoho, než aby se mohl i nadále držet svého pohodlného skepticismu. Jediný ničivý okamžik smetl poslední zrnka pochybností. Tehdy, když ohromeně s nedůvěrou sledoval, jak teta Pol jediným slovem a pohybem odstranila mléčné skvrny z očí věštkyně Martje, jak vrátila té šílené ženě zrak, a tím ji s krutou spravedlností zbavila moci hledět do budoucnosti. Garion se zachvěl při pomyšlení na Martjin zoufalý nářek. Tento křik jako by určil onu chvíli, v níž se svět stal méně pevným, méně hmatatelným a nekonečně méně bezpečným.

Vytržen z jediného místa, které kdy znával, s pochybami o tom, kdo vlastně jsou dva jemu nejbližší lidé, se zborcenou představou o možném či nemožném, ocitl se Garion na velmi podivné pouti. Netušil, co dělají v tomhle rozbořeném městě pohlceném stromy, neměl nejmenší zdání, kam půjdou, až odtud odejdou. Jistota, která mu teď zbyla a k níž se upínal, tkvěla v jediné ponuré představě: někde na světě je Člověk, který se připlížil šerým úsvitem k domku v zapomenuté vesnici a zavraždil Garionovy rodiče; i kdyby to mělo trvat celý zbytek jeho života, byl rozhodnut najít toho člověka, a až ho najde, zabít ho. Tato jistota ho zvláště uklidňovala.

Opatrně přelezl přes rozvalinu domu, který se sesul do ulice, a pokračoval ve svém zádumčivém objevování zničeného města. Celkem tam nebylo co k vidění. Soucitná staletí smazala téměř vše, co po sobě zanechala válka, a rozbředlý sníh, spolu s hustou mlhou, skryl i poslední zbývající stopy. Garion si znovu povzdechl a vydal se po svých stopách zpět k pomalu se rozpadávajícímu pahýlu věže, na mís-

to, kde všichni strávili minulou noc.

Když se vracel, viděl, jak Šedý vlk a teta Pol stojí nedaleko zřícené věže a tiše spolu hovoří. Stařec měl nasazenou kápi svého rezavě hnědého pláště a teta Pol byla těsně zavinuta do pláště modrého. Hleděla na mlhavé zříceniny a ve tváři se jí zračila nekonečná lítost. Dlouhé temné vlasy jí splývaly po zádech a jediný bílý pramen na čele se zdál být ještě bledší než sníh u jejích nohou.

"Tady ho máme," řekl Šedý vlk, když se k nim Garion přiblížil.

Přikývla a pohlédla vážně na Gariona. "Kde jsi byl?" zeptala se.

"Nikde," odvětil Garion. "Jen jsem přemýšlel, to je všechno."

"Vidím, že sis stačil promáčet nohy."

Garion zvedl jednu nasáklou hnědou botu a podíval se na bládivou břečku, která se na ní nalepila. "Sníh je mokřejší, než jsem myslel," omlouval se.

"Opravdu ti dělá dobře tohle s sebou nosit?" otázal se Šedý vlk, ukazuje na meč, který teď měl Garion stále při sobě.

"Každý mluví o tom, jak je Arendie nebezpečná," vysvětloval Garion. "Kromě toho si na něj potřebuju zvyknout." Posunul si novotou vrzající kožený opasek s mečem tak, aby drátky opletený jílec nebyl tak nápadný. Meč dostal od Baraka ke Slavnosti Stvoření. Byl jedním z darů, které o svátcích na moři dostal.

"Víš, ani ti moc nesluší," odvětil mu poněkud nesouhlasně stařec.

"Nech ho být, otče," řekla skoro nepřítomně teta Pol. "Konečně, je jeho, ať si ho nosí, když chce."

"Neměl by tu už být Hettar?" zeptal se Garion ve snaze změnit téma.

"Třeba se dostal do hlubokého sněhu v sendarských horách," odpověděl Šedivec. "Bude tady. Hettar je velmi spolehlivý."

"Nechápu, proč jsme si prostě nekoupili koně v Kamaaru."

"Nebyli by tak dobří," odvětil Šedý vlk, drbaje se ve své krátké bílé bradce. "Máme před sebou dalekou cestu a já se nechci bát, že se

pode mnou někde po cestě schvátí kůň. Je mnohem lepší zdržet se nepatrně teď, než ztratit spoustu času později."

Garion se podrbl za krkem, neboť ho na kůži dřel řetěz od zvláště zdobeného stříbrného amuletu, který dostal rovněž při Slavnosti Stvoření od Šedého vlka a tety Pol.

"Nech ho na pokoji, drahoušku," řekla mu teta Pol.

"Chtěl bych, abyste mě nechali nosit ho na šatech," stěžoval si. „Pod halenou ho nikdo nevidí."

"Musí se dotýkat tvé kůže."

"Moc příjemné to není. Řekl bych, že je docela pěkný, ale někdy mi připadá studený, jindy mě pálí, a tu a tam se mi zdá hrozně těžký. A ten řetěz mě pořád dře do krku. Asi nejsem na ozdoby zvyklý."

"To není jenom ozdoba, drahoušku," řekla mu. "Však si na něj časem zvykneš."

Šedivec se smál. "Snad ti pomůže, když budeš vědět, že tvoje teta si na ten svůj zvykala deset let. Věčně jsem jí říkal, aby si ho znova nandala."

"Nemyslím, že bychom se k tomu zrovna teď museli vracet, otče," odpověděla chladně teta Pol.

"Ty ho máš taky?" zeptal se Garion starce s náhlou zvědavostí.

"Samozřejmě."

"Znamená to něco, že ho máme všichni?"

"Je to rodinná tradice, Garione," uzavřela debatu teta Pol. Mlha kolem nich zavířila, když chladný vlhký větřík provanul zříceninami.

Garion si povzdechl. "Už aby tu Hettar byl. Chci odsud pryč. Je to jako hřbitov."

"Vždycky to tak nebývalo," řekla tichounce teta Pol.

"A jaké to bývalo?"

"Byla jsem tu šťastná. Zdi byly vysoké a věže se vypínaly do závratné výše. Všichni jsme si mysleli, že to potrvá věčně." Ukázala na hustě zarostlý záhon mrazem zhnědlých ostružin, plazících se po rozbitých kamenech. "Támhle bývala květinová zahrada, kde sedávaly dámy ve světle žlutých šatech a mladí mužové jim zpívali za zahradní

zdí. Hlasy těch mladíků byly velmi sladké, dámy vzdychaly a házely jim přes zeď jasně rudé růže. A na konci té ulice bylo mramorem dlážděné náměstí, tam se scházeli starci, aby si popovídali o zapomenutých válkách a dávno mrtvých kamarádech. Vzadu stával dům s terasou, kde jsem se svými přáteli sedávala po večerech a pozorovala vycházející hvězdy, zatímco sluha přinášel vychlazené ovoce a slavíci zpívali, jako by jim pukala srdce." Její hlas se zařezával do ticha. "Ale pak přišli Astuřané," pokračovala v náhle změněném tónu. "Byl bys překvapen, jak rychle se dá zbořit, co se budovalo tisíc let."

"Neber si to tak, Pol," řekl jí Šedivec. "Takové věci se občas stávají. Nemůžeme proti tomu nic moc dělat."

"Ale já jsem mohla něco dělat, otče," odpověděla a zahleděla se na zříceniny. "Jenže tys mě nenechal, pamatuješ?"

"Musíme se do toho zase pouštět, Pol?" otázal se mrzutě Šedivec. "Musíš se naučit přijímat porážky. Wacitští Arend'ané byli tak jako tak ztraceni. Při nejlepším vůli bys mohla neodvratnou zkázu jen o pár měsíců oddálit. Kým jsme a čím jsme, nejsme proto, abychom se pletli do věcí, po kterých nám nic není."

"To už jsi říkal." Rozhlédla se po zamlžených stromech, kráčejících do mlhy prázdnými ulicemi. "Nemyslela jsem, že se stromy vrátí tak rychle," řekla se zvláštním zaváháním v hlase. "Myslím, že snad mohly ještě chvíli počkat."

"Je to téměř dvacet pět století, Pol."

"Opravdu? Případá mi to jako loni."

"Nepřemýšlej o tom. Přinese ti to jenom smutek. Pojd'me dovnitř. Z té mlhy jsme všichni trošku rozmrzelí."

Když se obrátili k věži, vzala teta Pol Gariona bezděčně kolem ramen. Z její vůně a z pocitu její blízkosti se mu sevřelo hrdlo. Zdálo se, že vzdálenost, která mezi nimi posledních několik měsíců narůstala, jejím dotykem zmizela.

Síň v patě věže byla zbudována z kamenů tak masivních, že je nemohly uvolnit ani stovky let ani tiše a úporně pronikající úponky stromových kořenů. Mohutné, mělké oblouky podepíraly nízký kamenný strop, takže místnost připomínala jeskyni. Na druhé straně místnosti, proti úzkým dveřím, ústila mezi dvěma hrubě opracovanými

kvádry široká puklina a tvořila tak přirozený komín. Durnik opatrně prohlédl puklinu už včera večer, když přijeli celí zmrzlí a promáčení, a vzápětí vybudoval z kamenů jednoduché, leč účinné ohniště. "Bude to dobré," řekl kovář. "Pohledné to sice moc není, ale na pár dní nám bude stačit."

Když Šedivec, Garion a teta Pol vstoupili do nízké, jeskyni se podobající síně, plápolal na ohništi oheň, který mezi nízké oblouky vrhal přízračné stíny a šířil kolem příjemné teplo. Durnik v hnědém koženém kabátci rovnal dříví u stěny. Barak v drátěné košili, statný, s rudým plnovousem, leštil svůj meč. Silk měl na sobě košili z režného plátna a černou koženou vestu, povaloval se lenošivě na jednom ze zavazadel a hrál si s párem kostek.

"Už víte něco o Hettarovi?" zeptal se Barak pohlédnuv vzhůru.

"Má ještě tak den čas," odvětil Šedý vlk a popošel k ohni, aby se ohřál.

"Proč si, Garione, nepřezuješ boty?" nabádala teta Pol a věšela svůj modrý plášť na jeden z kolíčků, které Durnik zatloukl do pukliny ve stěně.

Garion z jiného kolíčku sundal svůj ranec a začal se v něm přehrabovat.

"Nezapomeň na ponožky," dodala.

"Už se zvedá mlha?" zeptal se Silk Šedého vlka.

"Ani náhodou."

"Když si dáte všichni říct a posunete se dál od ohně, postarám se o večeri," řekla jim teta Pol a vypadala najednou moc pracovitě. Začala chystat šunku, několik bochníků tmavého selského chleba, pytel suchých fazolí, asi tucet poněkud kožovitých mrkví a tiše si pro sebe něco mumlala, jak to ostatně vždycky při vaření dělávala.

Druhý den po snídani si Garion oblékl kožešinou lemovanou vestu, připnul si opasek s mečem a vydal se znovu do trosek zahalených mlhou, aby vyhlížel Hettara. Byl to úkol, který si sám předsevzal, a byt vděčen, že zatím nikdo z jeho přátel neuznal za vhodné mu říct, že je to vlastně zbytečné. Jak se plahočil rozbahněnými ulicemi ke zřícené západní městské bráně, vědomě usiloval o to, aby se vyhnul pochmurné melancholii, jejíž stín padal na včerejší den. Nemohl totiž

se svou situací dělat naprosto nic, a bude-li ji přemítat, zůstane mu akorát hořký pocit. Když došel k nízké zdi u západní brány, nebyl sice přímo veselý, nebyl však ani příliš zasmušilý.

Zed' mu skýtala jistou ochranu, jenže vlhký chlad stejně pronikal oděvem a nohy ho zábly. Otřásl se a usadil, aby čekal. Nemělo smysl snažit se něco v mlze vidět, proto se soustředil na zvuky. Uši začaly rozlišovat zvuky v lese za zdí, skapávání vody se stromů, občasné vlhké žuchnutí sněhu sklouznuvšího z větví, klepání datla při práci na mrtvém kmeni několik set sáhů vzdáleném.

"To je moje kráva," prones! náhle Čísi hlas odněkud z mlhy.

Garion ztuhl, tiše stál a poslouchal.

"Tak si ji hlídej na svojí pastvině," odpověděl úsečně druhý hlas.

"Jsi to ty, Lammere?" zeptal se první hlas.

"Aby ne. Ty jsi Detton, že?"

"Nepoznal jsem tě. Jak je to jen dlouho?"

"Takovejch pět šest let," usoudil Lammer.

"Jak je ve vaší vsi?" otázal se Detton,

"Máme hlad. Veškerý jídlo padlo na daně."

„Naše taky. Jíme teď vařený kořínky."

"To jsme ještě nezkusili. My jíme boty."

"Jak se má tvoje žena?" zeptal se zdvořile Detton.

"Loni umřela," odpověděl Lammer hluchým, věčným hlasem.

"Náš pán odvedl mého syna na vojnu, padl v nějaké bitvě. Polili ho vařící smůlou. Žena potom přestala jíst. Umřela brzy."

"To je mi líto," odvětil soucitně Detton. "Byla moc krásná."

"Je to tak pro ně pro oba lepší," prohlásil Lammer. "Už jim není zima a nemají hlad. Jaké kořínky jíte?"

"Nejlepší je bříza," řekl Detton. "Smrk má moc smůly, dub je příliš tuhý. Při vaření přidej ke kořínkům trochu trávy, aby měly aspoň nějakou chuť."

"Budu to muset vyzkoušet."

"Musím už se vrátit," řekl Detton, "Můj pán mně uložil prořezávat stromy a nechá mě zmrskat, když budu pryč moc dlouho."

"Snad se zas někdy uvidíme."

"Budeme-li ještě naživu."

"Sbohem, Dettone."

"Sbohem, Lammere."

Oba hlasy utichly. Poté, co odešli, stál Garion dlouho docela tiše, jeho mysl byla hluboce otřesena a do očí se mu vedraly slzy soucitu. Nejstrašnější ze všeho bylo, jak ti dva všechno brali jako samozřejmost. Hrdlo mu začal spalovat nevýslovný hněv. Chtěl někoho okamžitě udeřit.

Pak se z mlhy ozval další zvuk. Někde blízko v lese si kdosi prozpěvoval. Ten hlas byl jasný, čistý tenor a Garion ho slyšel docela jasně, jak se k němu přibližoval. Píseň byla plná dávných křivd, refrén vyzýval k boji. Garionův hněv se teď zcela nepochopitelně zaměřil na neznámého zpěváka. Jeho prázdné vyřvávání nekonkrétního bezpráví bylo odporné ve srovnání s tichým zoufalstvím Lammerovým a Dettonovým. Bez rozmyšlení vytasil Garion svůj meč a mírně se přikrčil za rozvalenou zdí.

Píseň se ještě přibližila a Garion už slyšel dusot koňských kopyt v rozměklém sněhu. Opatrně za zídou vystrčil hlavu a zpěvák se vynořil z mlhy asi dvacet kroků od něho. Byl to mladý muž, oděný do žlutých nohavic a jasně rudého kabátce. Kožešinou lemovaný plášť měl shrnutý dozadu, přes rameno mu visel dlouhý zdobený luk a na opačném boku měl v pochvě zasunutý meč. Rudozlaté vlasy mu měkce splývaly po zádech zpod špičaté čapky ozdobené perem. Přestože jeho píseň byla neradostná a on ji zpíval vášní prodchnutým hlasem, na jeho mladistvé tváři se zračila jakási přátelská otevřenost, již nemohly smazat žádné chmury. Garion pohlédl na tohoto tupého mladého šlechtice a byl si zcela jist, že prozpěvující mladý hlupák nikdy nevařil jídlo z kořenů stromů ani nelkal nad ztrátou ženy, která z lítosti dobrovolně zemřela hladem. Cizinec obrátil koně a za stálého prozpěvování zamířil přímo ke zborcenému oblouku brány, vedle které Garion číhal v záloze.

Garion normálně nebyl bojechtivý chlapec a za jiných podmínek by celou situaci posuzoval docela jinak. Ten nazdobený mladý cizinec se ale objevil v nesprávnou chvíli. Garion rychle vymyslel plán výhodný svou jednoduchostí. Nic ho nekomplikovalo, a tak fungoval

obdivuhodně - až do jisté chvíle. Sotva stačil mladý lyrik projít bránou, vystoupil Garion ze svého úkrytu, uchopil zezadu jezdcův plášť a strhnul ho prudce ze sedla. S překvapeným výkřikem a mokrým žuchnutím přistál cizinec neobřadně na zádech v marastu u Garionových nohou. Druhá část Garionova plánu se ale vůbec nepodařila. Když se totiž pohnul aby zajal cizince špičkou svého meče, mladík se překulil, vyskočil na nohy a vytasil svůj meč, to všechno jakoby v jediném okamžiku. V očích mu blýskal hněv a meč se výhružně míhal.

Garion nebyl šermíř, měl ale dobrý postřeh a práce, kterou dělal na Faldorově statku, mu zocelila svaly. Kromě hněvu, který jej přiměl zaútočit prvního, neměl vlastně žádnou chuť mladíkovi ublížit. Jeho protivník držel meč zlehka, až ledabyle, a Garion si myslel, že pořádná rána do čepele mu ho musí vyrazit z ruky. Rychle se rozmáchl ale čepel jeho prudké ráně uhnula a vzápětí se srazila s jeho mečem, ocelově zvoníc. Garion uskočil dozadu a učinil další neobratný výpad. Meče znovu zařinčely. Vzduchem se rozléhal skřípot, řinčení a zvoni-vý rachot, jak na sebe ti dva útočili, jak se bránili a klamně nastavovali své meče. Garion si vzápětí uvědomil, že ten mladík je mnohem lepší než on a že už nevyužil několik situací, kdy jej mohl zasáhnout, i když nechtěl, musel se začít ve vzrušení z toho hlučného zápasu chechtat. Cizincův odvetný smích by! vstřícný, ba přátelský.

"Tak to by snad stačilo!" Byl to Šedý vlk. Stařec k nim kráčel a Barak i Silk mu byli v patách. "Co si vy dva vlastně myslíte, že děláte?" Garionův soupeř na ně vyděšeně pohlédl a sklonil svůj meč. "Belgarate -" začal.

"Lelldorine," řekl Šedivec jedovatě, "tu trochu rozumu, kterous míval, jsi někde nechal?"

Garionovi proběhlo hlavou hned několik věcí zároveň, když se na něj Šedý vlk chladně podíval. "No tak, Garione, nechtěl bys nám to vysvětlit?"

Garion se okamžitě rozhodl pokusit se o malý podvod. "Dědečku," řekl s důrazem na to slovo a věnoval cizinci letmý výstražný pohled, "nemyslíš si snad, že jsme bojovali *doopravdy*, vid' že ne? Tady Lelldorin mi jen ukazoval, jak vykrýt útok mečem, to je celé."

"Opravdu?" odvětil pochybovačně Šedý vlk.

"Jistě," řekl Garion a byl nevinnost sama. "Jaký bychom asi mohli mít důvod, abychom se snažili ublížit jeden druhému?"

Lelldorin otevřel ústa a chtěl něco říci, Garion mu však schválně šlápl na nohu.

"Lelldorin je moc dobrý," pokračoval rychle a vzal mladíka přátelsky kolem ramen. "Během několika minut mě mnohému naučil."

— *Už toho nech* - naznačily mu hbitě Silkový prsty nenápadnými posuňky tajného drasnijského jazyka, — *Lež musí zůstat vždy jednoduchá* —

"Ten hoch je nadaný žák, Belgarate," řekl Lelldorin nepřesvědčivě, když konečně pochopil.

"Je přinejmenším bystrý," odvětil suše Šedý vlk. "Co znamená všechna tahle levná paráda?" Ukázal na Lelldorinovy nevkusné šaty. "Vypadáš jak nastrojené bidlo."

"Mimbratští začali zadržovat početné Astuřany kvůli výslechům," vysvětloval mladý Arend'an, "a já jsem musel projet několika jejich pevnostmi. Myslel jsem, že obléknu-li se jako jejich příznivci, nebudou mě obtěžovat."

"Snad máš víc rozumu, než jsem myslel," připustil Šedivec zdráhavě. Obrátit se na Silka a Baráka. "Tohle je Lelldorin, syn hraběte z Wildantoru. Přidá se k nám."

"Chtěl jsem s tebou o tom mluvit, Belgarate," vmísil se hbitě Lelldorin. "Otec mě sem poslal a já mu nemohu odepřít poslušnost, jsem však povinován obzvláště naléhavou záležitostí."

"Každý mladý šlechtic v Asturii je dnes povinován alespoň dvěma či třemi naléhavými záležitostmi," odpověděl Šedivec. "Je mi líto, Lelldorine, leč záležitost, kterou jsme povinováni my, je příliš důležitá, než abychom ji odkládali, zatímco ty budeš číhat na několik mimbratských berníků."

Nato k nim přistoupila teta Pol s Durnikem krácejícím ostražitě po jejím boku. "Co to dělají s těmi meči, otče?" otázala se a v očích jí blýskalo.

"Hrají si," řekl krátce Šedý vlk. "Alespoň to tvrdí. Tohle je Lelldorin. Myslím, že jsem se ti o něm zmínil."

Teta Pol si Lelldorina prohlédla od hlavy k patě s jedním obočím povytaženým. "Poněkud barevný chlapík."

"Ten oblek je přestrojení," vysvětloval Šedivec. "Není tak povrchní, jako všechno tohle - ne docela. Je to nejlepší lučštník v Asturii. Než tohle všechno skončí, budeme jeho umění ještě potřebovat."

"Aha," řekla nepříliš přesvědčeně.

"Má to samozřejmě i jiný důvod," pokračoval Šedivec. "Ale nemyslím, že je potřeba se tím teď zabývat, co říkáš?"

"Pořád tě trápí ta pasáž, otče?" zeptala se podrážděně. "Mrinský kodex je značně nejasný a žádná další verze neříká nic o lidech, které zmiňuje. Celé to může být alegorie, víš."

"Viděl jsem už celou řadu alegorií, z nichž se postupem času stala holá pravda, máme-li začít spekulovat právě o tomhle. Což bychom se vrátili zpátky do věže?" navrhl. "Na zdlouhavé řeči o textových variantách je tu trochu chladno a vlhko."

Garion pohlédl na Silka, zmateného jejich hovorem, ale drobný muž mu opáčil pohledem plným zřejmého nepochopení.

"Pomohl bys mi chytit mého koně, Garione?" zeptal se Lelldorin zdvořile a zasunul meč do pochvy.

"Jistě," odpověděl Garion a rovněž "schoval svoji zbraň.

"Myslím, že běžel tudy."

Lelldorin sebral svůj luk a společně vyšli po koňských stopách ven ze zřícenin.

"Je mi líto, že jsem tě strhl s koně," omlouval se Garion, když zmizeli z dohledu ostatních.

"Nic se nestalo." Lelldorin se ulehčeně zasmál. "Měl jsem být ostražitější." Zadíval se tázavě na Gariona. "Proč jsi lhal Belgaratovi?"

"Nebyla to tak docela lež," odpověděl Garion. "Nesnažili jsme se přece doopravdy jeden druhému ublížit a někdy to trvá celé hodiny, než člověk něco takového vysvětlí."

Lelldorin se znovu zasmál a byl to smích nakažlivý. Přestože nechtěl, musel se k němu Garion přidat.

Smáli se a šli spolu dál po zarostlé ulici mezi kopečky sutin, pokrytými mokřým sněhem.

Kapitola druhá

LELLDORINOVI Z WILDANTORU bylo osmnáct let, jeho bezelstná povaha však budila dojem, že je mladší. Cokoliv se ho dotklo, odrazilo se okamžitě v jeho výrazu a upřímnost zářila z jeho obličeje jako maják. Byl vznětlivý, přehnaně důrazný ve svých prohlášeních a snad, jak si Garion váhavě vyvodil, ani ne moc chytrý. Přesto ho však musel mít rád.

Příští ráno si Garion přehodil svůj plášť, aby šel dál čekat na Hettara, a Lelldorin se k němu okamžitě připojil. Arendský mladík odložil své přezdobené oblečení a měl teď na sobě hnědé, přiléhavé nohavice, zelenou halenu a tmavohnědou vlněnou pláštěnku. V ruce nesl luk a na opasku měl toulec se šípy; cestou sněhem ke zbořeně západní zdi se bavil tím, že střílel na špatně viditelné cíle před sebou.

"Jseš zatraceně dobrý," prohlásil Garion po jednom zvlášť vydařeném zásahu.

"Jsem Astuřan," odvětil Lelldorin skromně. "Jsme lučištníky už tisíce let. Otec nechal uříznout větve na můj luk v den, kdy jsem se narodil, a já ho dokázal napnout v osmi letech."

"To už jsi toho asi hodně ulovil," řekl Garion a měl na mysli hustý les kolem a stopy Lelldorinovy zábavy ve sněhu.

"To je naše nejběžnější kratochvíle." Lelldorin se zastavil aby vytáhl právě vystřelený šíp z kmene stromu. "Otec je hrdý na to, že na stole nikdy nemá hovězí ani skopové."

"Jednou, v Šereku, jsem šel taky na lov."

"Na vysokou?" zeptal se Lelldorin.

"Ne, na divočáky. My ale nepoužíváme luky. Šerekové loví oštěpy."

"Oštěpy? A jak se dostaneš tak blízko, abys mohl něco zabít oštěpem?"

Garion se smutně usmál, když si vzpomněl na žebra plná modřin a bolavou hlavu. "Dostat se blízko není problém. Problém je dostat se po zásahu zase pryč."

Lelldorin hleděl nechápavě.

"Lovci utvoří řadu," vysvětloval Garion, "a postupují lesem, přičemž dělají co možná největší hluk. Vezmeš si oštěp a čekáš na místě, kudy divočí asi poběží, až budou před tím rámusem prchat. To, že je někdo honí, je rozzuří, a jakmile tě spatří, zaútočí. Tehdy musíš vrhnout oštěp."

"A není to nebezpečné?" Lelldorinovi se rozšířily oči.

Garion přikývl. "Málem jsem si polámal všechna žebra." Ne, že by se přímo vytahoval, ale musel si přiznat, že mu Lelldorinův zájem o tuhle příhodu dělá dobře.

"Nemáme v Asturii moc nebezpečných zvířat," řekl Lelldorin skoro toužebně. "Kanců jen pár a jednou za čas smečku vlků." Jako by na chvíli zaváhal a podíval se upřeně na Gariona. "Některé lidi však víc zajímá střílení po osamělých divokých jezdcích." Pronesl tato slova hledě tajuplně úkosem.

"Cože?" Garion si nebyl jist, zda pochopil.

"Nemine téměř dne, aby se některý mimbratský kuň nevrátil domů bez jezdce."

Gariona to docela vyvedlo z míry.

"Někteří lidé si myslí, že v Asturii je příliš mnoho Mimbratských," velmi důrazně vysvětloval Lelldorin,

"Myslel jsem, že arendská občanská válka už skončila."

"Ještě je spousta těch, kdo nevěří. Je spousta lidí, kteří jsou přesvědčeni, že válka bude trvat tak dlouho, dokud Asturie nebude nezávislá na mimbratské koruně." Z Lelldorinova hlasu bylo jasné, na čí straně v celé záležitosti stojí.

"Cožpak země nebyla po válce u Vo Mimbren sjednocena?" namítl Garion.

"Sjednocena? Jak by tomu někdo mohl věřit? Asturie je spravována jako podrobená provincie. Královský dvůr sídlí ve Vo Mimbren; každý místodržící, každý výběrčí daní, každý rychtář, každý královský vysoký úředník je Mimbrat'an. V celé Arendii nenajdeš na odpovídajícím místě jediného Arend'ana. Mímbratští dokonce odmítají uznávat naše tituly. Můj otec, jehož rodokmen sahá tisíc let nazpátek, je vlastníkem půdy, Mimbrat'an by si však raději jazyk překousl, než by ho oslovil barone." Lelldorinův obličej zbledl potlačovaným rozhořčením.

"O tom jsem nevěděl," řekl opatrně Garion, nevěda, jak se stavět k mladíkovým citům.

"Pokoření Asturie je téměř u konce," prohlásil Lelldorin vášnivě. "Naštěstí jsou v Asturii ještě lidé, pro něž patriotismus není mrtev, a není daleko doba, kdy tito mužové rozehrají královskou hru." Svůj výrok zdůraznil šípem vystřeleným na vzdálený strom.

Potvrdily se tím Garionovy nejčernější obavy. Lelldorin je příliš důvěrně seznámen s podrobnostmi, než aby do celé záležitosti nebyl zapleten.

Jako kdyby si uvědomil, že zašel příliš daleko, zíral Lelldorin na Gariona zcela ochromen. "Jsem hlupák," vyhrkl a provinile se kolem sebe rozhlédl. "Nikdy jsem se nenaučil dávat si pozor na jazyk. Garione, prosím, zapomeň, co jsem ti právě říkal. Víím, že jsi můj přítel, a víím, že mě ani v těžké chvíli nezradíš."

Toho se právě Garion bál. Tímhle prohlášením mu Lelldorin účinně zapečetil ústa. Věděl, že by měl Šedého vlka zpravit o tom, že se chystá jakýsi divoký plán, jenže Lelldorinova slova o přátelství a důvěře mu znemožnila cokoliv říci. Obličej se mu zkroutil vědomím bezvýchodné situace, v níž se ocitl, tvář v tvář závažnému vnitřnímu rozhodnutí.

Šli dál mlčky, oba trochu v rozpacích, až došli ke zbytku zdi, za níž se včerejšího dne Garion krčil. Chvilí hleděli upřeně do mlhy a napjaté ticho v té chvíli nepřijemně narůstalo.

"Jaká je Sendarie?" zeptal se pojednou Lelldorin. "Nikdy jsem tam nebyl."

"Není tam tolik stromů," odpověděl Garion, hledě přes zeď na temné kmeny krácející do mlhy. "Je to takové normální místo."

"Kdes tam bydlel?"

"Na Faldorově statku. Blízko jezera Erat."

"Ten Faldor je šlechtic?"

"Faldor?" Garion se zasmál. "Ne, Faldor je obyčejný jako staré škrpále. Je to prostě farmář - příjemný, čestný, dobrosrdečný. Stýská se mi po něm."

"Tedy neurozený člověk," řekl Lelldorin a zdálo se, že Faldora pro jeho bezvýznamnost vypustí z hlavy.

"Společenské postavení v Sendarii mnoho neznamená," řekl Garion zostra. "Důležitější je, co člověk dělá, než kým je." Ušklíbl se. "Já jsem pomáhal v kuchyni. Není to moc zábavné, jenže někdo to asi dělat musí."

"Proč ne nevolník?" tázal se Lelldorin ohromeně.

"V Sendarii nejsou nevolníci."

"Žádní nevolníci?" Mladý Arend'an na něho nechápavě zíral.

"Žádní," řekl Garion pevně. "Nepokládali jsme nikdy za nutné mít nevolníky."

Z Lelldorinova výrazu bylo zřejmé, že je tou představou naprosto zmatený. Garionovi vytanuly hlasy, které k němu včera dolehly z mlhy, odolal však nutkání vyslovit ještě něco o nevolnictví. Lelldorin by to stejně nikdy nepochopil a navíc, měli blízko k přátelství. Garion cítil, že právě teď přítele potřebuje, a nechtěl to zkazit vyrčením něčeho, co by se jinak příjemného mladíka dotklo.

"Co dělá tvůj otec?" zeptal se Lelldorin zdvořile.

"Je mrtvý. Maminka taky." Garion zjistil, že řekne - li to rychle, tolik to nebolí.

Lelldorinovy oči se rázem naplnily momentální účastí. Položil Garionovi soustrastně ruku na rameno. "Promiň," řekl, a hlas mu zakolísal. "Musela to být bolestná ztráta."

"Byl jsem malý." Garion pokrčil rameny a snažil se aby jeho hlas zněl nenuceně. "Ani si je nepamatuju." Pořád to znělo moc osob-

ně.

"Mor?" Zeptal se citlivě Lelldorin.

"Ne," odpověděl Garion stejně ledabyle. "Byli zavražděni."

Lelldorin vydechl a oči se mu rozšířily.

"Nějaký člověk se v noci připlížil do jejich vesnice a podpálil dům." pokračoval nevzrušeně Garion. "Dědeček se ho snažil dopadnout, ale on utekl. Pokud jsem vyrozuměl, ten člověk je odvěkým nepřitelem naší rodiny."

"Nehodláš to takhle nechat, doufám?" zeptal se Lelldorin.

"Ne," odpověděl Garion a nepřestával se dívat do mlhy. "Jakmile budu dost starý, najdu ho a zabiju."

"Skvěle, hochu!" zvolal Lelldorin, rázem chytil Gariona a pevně ho objal. "Najdeme ho spolu a rozsekáme na kousíčky."

"Spolu?"

"Půjdu přece s tebou," prohlásil Lelldorin. "Pro opravdového přítele není nic jednoduššího." Jednal očividně v náhlém popudu, byl však zrovna tak naprosto upřímný. Pevně stiskl Garionovu ruku. "Přisáhám ti, Garione, že nepolevím, dokud vražda tvých rodičů nebude pomstěna."

Tohle kvapné vyznání se dalo s jistotou očekávat a Garion si v duchu spílal, že nedržel jazyk za zuby. Cítil celou záležitost velmi osobně a nebyl si jistý, zda při hledání nepřitele bez tváře o nějaký doprovod vůbec stojí. Na druhé straně se však ve své mysli radoval z Lelldorinovy bleskové a bezvýhradné pomoci. Rozhodl se nechat to být. Znal už teď Lelldorina dost dobře na to, aby si uvědomil, že ten mladík dává denně bez rozmyšlení deset oddaných slibů míněných naprosto upřímně a bleskurychle je nabízí, jenže zrovna tak rychle je zapomíná.

Mluvíli pak o jiných věcech, stojíce blízko u sebe vedle rozbořené zdi, a své tmavé pláště měli těsně upjaté.

Krátce před polednem zaslechl Garion tlumený zvuk koňských kopyt někde dál v lese. O pár minut později se z mlhy zhmotnil Hettar s tuctem divoce vypadajících koní v těsném závěsu. Vysoký Algar byl oděn do krátké, ovčím rounem lemované kožené pláštěnky. Boty měl potřísněné blátem, i jeho oděv byl z cesty poskvrněný, jinak ale vypa-

dal po dvou týdnech v sedle ničím nedotčený.

"Garione," pronesl vážně na pozdrav a Garion s Lelldorinem k němu vykročili na uvítanou.

"Čekáme na tebe," řekl mu Garion a představil Lelldorina. "Ukážeme ti, kde jsou ostatní."

Hettar přikývl a následoval oba mladíky rozvalinami k věži, kde čekal Šedý vlk s ostatními. "V horách je sníh," poznamenal Algar lakonicky na vysvětlenou, když seskočil s koně. "Trochu mě zdržel." Sesunul si ze své oholené hlavy kápi a pohodil dlouhým, černým pramenem vlasů.

"Nic se nestalo," odpověděl Šedý vlk. "Pojď dovnitř k ohni a něco si sněz. Máme si o čem povídat,"

Hettar se zahleděl na koně, jeho opálený, větrem ošlehaný obličej vypadal podivně nepřítomně, jako by se soustřeďoval. Koně jeho pohled opětovali, bedlivě na něj upírali své zraky, uši nastražené kupředu. Pak se obrátili a odběhli cestou mezi stromy.

"Neutečou?" chtěl vědět Durnik.

"Ne," odpověděl Hettar. "Požádal jsem je o to."

Durnik byl zmaten, ale přešel to.

Všichni vešli do věže a usadili se u ohně. Teta Pol nakrájela tmavý chléb a bledý, žlutý sýr, zatímco Durnik přihodil na oheň další dřevo.

"Čo-Hag poslal zprávu Shromáždění kmenových náčelníků," oznamoval Hettar a svlékl si pláštěnku. Měl na sobě černou jezdeckou kazajku s dlouhými rukávy, na níž byly připevněny ocelové kruhové destičky, tvořící takto jakési ohebné brnění. "Shromažďují se v Pevnosti na poradu." Odepjal si zahnutou šavli, odložil ji stranou a sedl si k ohni, aby se najedl.

Šedivec přikývl. "Snaží se někdo dostat do Prolgu?"

"Než jsem odešel, vyslal jsem skupinu svých vlastních lidí ke Gorimovi," odpověděl Hettar. "Pokud někdo projde, budou to oni."

"To doufám," mínil Šedivec. "Gorim je můj dobrý přítel, a než tohle všechno skončí, budu jeho pomoc ještě potřebovat."

"Nebojí se tví lidé v zemi lidu Ulgo?" zeptal se zdvořile Lelldorin. "Slyšel jsem, že tam žijí obludy živící se lidským masem."

Hettar pokrčil rameny. "V zimě ze svých doupat nevylézají. A kromě toho, málokdy mají odvalu napadnout větší skupinu jezdců na koních." Pohlédl na Šedého vlka. "Jižní Sendarie je prolezlá Murgy. Věděl jsi snad o tom?"

"Mohl jsem to tušit," odvětil Šedivec. "Vypadali snad, že hledají něco konkrétního?"

"S Murgy jsem nemluvil," řekl Hettar krátce. Se zahnutým nosem a divokýma očima teď vypadal jako dravec chystající se usmrtit střemhlav svou kořist.

"Divím se, že jsi se nezdržel ještě déle," dobíral si ho Silk. "Všichni vědí, jaký máš k Murgům vztah."

"Jednou jsem si je vychutnal," připustil Hettar. "Dva samotné jsem potkal na hlavní cestě. Netrvalo to moc dlouho,"

"O dva míň k obavám," potvrdil souhlasně Barak.

"Řekl bych, že je čas si otevřeně promluvit," řekl Šedý vlk a oklepával si drobečky ze své haleny. "Všichni víte něco o tom, co děláme, nechci ale, aby se někdo zapletl do něčeho náhodou. Pátráme po muži jménem Zedar. Býval jedním z žáků mého pána - odešel však k Torakovi. Loni zkraje podzimu nějak proklouzl do Rivovy trůnní síně a ukradl Aldurův Orb. My ho chceme dopadnout a vrátit Orb na místo."

"Není to snad také čaroděj?" otázal se Barak a bezděčně si popotahoval svůj rudý plnovous.

"Tenhle výraz nepoužíváme," odpověděl Šedivec, "je to ale tak, skutečně má v tomto směru určité schopnosti. Všichni jsme je mívali - já, Beltira i Belkira, Belzedar - a všichni ostatní. To je jedna z věcí, na které jsem vás chtěl upozornit."

"Všechna vaše jména se něčím podobají," postřehl Silk. "Náš pán nám jména změnil, když si nás vybral za své žáky. Bylá to změna prostá, znamenala však pro nás velmi mnoho."

"To by znamenalo, že tvé původní jméno znělo Garat?" zeptal se Silk a slídivé oči se mu lišácky zúžily.

Šedý vlk na něj překvapeně pohlédl a pak se začal smát. "Tak tohle jméno jsem neslyšel už tisíc let. Belgaratem jsem už tak dlouho,

že bych na Garata docela zapomněl. Snad to tak je dobře. Garat byl problémový chlapec - kromě jiného taky zloděj a lhář."

"Jisté věci se nikdy nezmění," poznamenala teta Pol.

"Nikdo není dokonalý," připustil klidně Šedivec.

"Proč ukradl Zedar Orb?" zeptal se Hettar od svého talíře.

"Vždycky ho chtěl mít pro sebe," odvětil stařec. "To by mohlo být ono - spíš ho ale chce předat Torakovi. Kdo přinese Jednookému Orb, stane se jeho oblíbencem."

"Torak je přece mrtvý," namítl Lelldorin. "Rivanský Správce ho zabil u Vo Mimbire."

"Nikoliv," řekl Šedivec, "Torak není mrtev; pouze spí. Brandův meč nebyl ten, který ho měl usmrtit. Po bitvě ho Zedar odnesl a kdesi ukryl. Jednoho dne se probudí - bude to zřejmě velmi brzy, pokud správně rozumím všem znamením. Musíme dostat Orb zpátky dříve, než se tak stane."

"Ten Zedar nadělal dost problémů," zamumlal Barak. "Měli jste s ním zatočit už dávno."

"Možná," připustil Šedivec.

"Proč nemávneš rukou a nenecháš ho prostě zmizet?" navrhl Barak a učinil svými silnými prsty jakési gesto.

Šedivec zavrtěl hlavou. "Nemohu. To nemohou ani bohové."

"Potom nás čekají veliké problémy," pronesl Silk zamračeně.

"Každý Murgo odsud až po Rak Gosku se nám pokusí v dopadení Zedara zabránit."

"Nemusí to tak být," namítal Šedivec. "Zedar má sice Orb, ale Ktačik velí Grolimům."

"Ktačik?" zeptal se Lelldorin.

"Grolimský velekněz. Se Zedarem se navzájem nenávidí. Myslím, že se můžeme spolehnout na to, že se bude snažit zabránit Zedarovi, aby se dostal s Orbem k Torakovi."

Barak pokrčil rameny. "Co se tím mění? Ty a Polgara snad můžete použít svou moc, když se dostaneme do problémů, ne?"

"Takové věci jsou určitým způsobem omezeny," řekl Šedivec trochu vyhýbavě.

„Nerozumím," zakabonil se Barak.

Šedý vlk se zhluboka nadechl. "Tak dobře. Když už to vyšlo najevo, promluvíme si o tom. Magie - pokud to tak chcete nazývat - znamená narušení přirozeného řádu věcí. Někdy má určité nečekané účinky, takže musíte být velmi opatrní na to, co děláte. Ale nejen to, doprovází ji -" Svraštil čelo. „Řekněme, jistý hluk. Nevystihuje to přesně podstatu věci, ale na vysvětlení nám to bude stačit. Stejnými schopnostmi obdaření jedinci ten hluk mohou slyšet. Jakmile já nebo Polgara začneme mňenit věci, každý Grolim na západě bude přesně vědět, kde jsme a co děláme. Budou nám do cesty stavět překážky tak dlouho, až budeme vyčerpaní."

"Dělat věci tímhle způsobem dá skoro tolik práce, jako dělat je vlastníma rukama," vysvětlovala teta Pol. "Je to strašně únavné." Seděla u ohně a pečlivě spravovala Garionovu nepatrně natrženou halenku.

"To jsem nevěděl," uznal Barak.

"To ví málokdo."

"Když musíme, potom já i Pol můžeme učinit jistě kroky," pokračoval Šedivec, "ale nedá se to dělat pořád a nesmíme jednoduše nechat věci zmizet. Jistě chápete proč."

"No, to ano," ujistil ho Silk, třebaže jeho hlas prozrazoval opak.

"Cokoliv existuje, souvisí se vším ostatním," vysvětlovala teta Pol klidně. "Kdybychom zničili jednu věc, bylo by docela dobře možné, že zmizí všechno."

Ohýnek zhasl a Garion trochu nadskočil. Klenutá prostora rázem potměněla a stíny se skryly v zákoutích.

"To se samozřejmě nemůže stát," řekl jim Šedivec. "Když zkoušíte nechat něco zmizet, vaše vůle se prostě odrazí i na vás. Řeknete-li *Nechť zmizí*, pak jste to právě vy, kdo se ztratí. Proto musíme být tak opatrní na všechno, co řekneme."

"Nechápu proč," řekl Silk a oči se mu mírně rozšířily,

"Většina toho, s čím se setkáváme, se dá zvládat přirozenými prostředky," pokračoval Šedivec. "To je důvod, proč jsme vás svedli dohromady - alespoň jeden z důvodů. Společnými silami budete schopni zvládnout většinu překážek, které vám budou stát v cestě."

Důležité je, abyste si pamatovali, že já a Polgara se musíme dostat k Zedarovi dřív, než se on dostane s Orbem k Torakovi. Zedar přišel na nějaký způsob, jak se dotknout Orbu - nevím jak. Jestli se mu povede ukázat to Torakovi, žádná moc už Jednookému nezabrání stát se králem a bohem nad celým světem."

Seděti spolu při narudlém, mihotavém světle ohně, tváře vážné, uvažující o zmíněné možnosti.

"Soudím, že to je asi tak všechno, co ty na to, Pol?"

"Doufám, otče," odpověděla a uhladila si vpředu šedé, domákané šaty.

Později, venku před věží, když se šedý večer vkrádal mezi mlhavé zříceniny Vo Wakune a když k nim dolehla silná vůně omáčky, kterou teta Pol vařila k večeři, obrátil se Garion na Silka. „Je to skutečně pravda?" zeptal se.

Drobný muž se zahleděl do mlhy. "Chovejme se, jako bychom věřili, že ano," navrhl. "Za těchto okolností by, myslím, nebylo dobré udělat chybu."

"Taky se bojíš, Silku?" otázal se Garion.

Silk přikývl. "Ano," připustil, "ale můžeme se chovat, jako bychom se nebáli, no ne?"

"Snad to můžeme zkusit," řekl Garion a oba se obrátili, aby se vrátili do síně v patě věže, kde světlo ohně tančilo po nízkých kamenných obloucích, držíc mlhu a chlad v šachu.

Kapitola třetí

PŘÍŠTÍHO RÁNA VYŠEL Silk z věže v silném, kaštanově hnědém kabátci, s nadutou černou sametovou čapkou, posunutou apartně přes jedno ucho.

"Co se děje?" zeptala se ho teta Pol.

"V jednom ze zavazadel jsem náhodou narazil na starého přítele," odpověděl nedbale Silk. "Slove Radek z Boktoru."

"Co se stalo s Ambarem z Kotu?"

"Ambar je celkem spořádaný chlapík," řekl Silk trošku omluvně, „jenže Murgo jménem Ašarak o něm ví a možná i leckde utrousil jeho jméno. Nevyhledávejme zbytečně nepříjemnosti, když nemusíme."

"To není špatné přestrojení," souhlasil Šedý vlk. "Jeden drsnější obchodník navíc na Velké západní cestě nevzbudí žádnou pozornost - ať se jmenuje jakkoliv."

"Prosím vás," namítl Silk poněkud ublíženě. "Jméno je moc důležité. Celé přestrojení závisí na jméně."

"Myslím, že v tom to nebude," trval na svém nechápavě Barak.

"V tom je právě úplně všechno. Jistě víte, že Ambar je tulák s minimálním smyslem pro morálku, zatímco Radek z Boktoru je majetný muž, jemuž je svět příznivě nakloněn ve všech obchodnických centrech Západu. Kromě toho, Radka vždy provázejí jeho služebníci."

"Služebníci?" vysunula teta Pol jedno obočí.

"Jen pro účely přestrojení," ujistil ji kvapně Silk. "Ty bys, samozřejmě, nikdy nemohla být služebnou, lady Polgaro."

"Děkuji ti."

"Tomu by totiž nikdo nevěřil. Místo toho budeš mojí sestrou, která mě bude doprovázet, aby viděla krásy Tol Honetu."

"Tvoji sestrou?"

"Nebo bys mohla být mojí matkou, přejesh-li si," navrhl lichotivě Silk, "na náboženské pouti do Mar Terrin, abys činila pokání za svou bujnou minulost."

Teta Pol chvíli strnule zírala na drobného muže, zatímco on se jí nestydatě chechtal. "Tvůj smysl pro humor tě jednou dostane do velkých potíží, princí Kheldare."

"Potíže mám neustále, lady Polgaro. Ani bych nevěděl, jak se chovat, kdybych je neměl."

"Vy dva, myslíte si, že bychom se mohli vydat na cestu?" zeptal se Šedý vlk.

"Ještě moment," odpověděl Silk. "Když někoho potkáme a budeme mu muset něco vysvětlovat, budete vy, Lelldorine s Garionem, Polgařini sluhové. Hettar, Barak a Durnik jsou mí."

"Jak poroučíš," souhlasil Šedivec unaveně.

„Má to své důvody."

"V pořádku."

"Nechcete je znát?"

"Ani ne."

Silk vypadal trochu ukřivděně.

"Jsme připraveni?" zeptal se Šedivec.

"Ve věži nic nezůstalo," odpověděl mu Durnik. "Ačkoliv -ještě chvilku. Zapomněl jsem uhasit oheň." Vešel zpátky dovnitř.

Šedivec vzhledl popuzeně za kovářem. "Jaký to má smysl?" zamumlal. "Stejně je to zřícenina."

"Nevšímej si ho, otče," řekla teta Pol klidně. "Prostě je takový."

Když se chystali nasednout, Barakův kůň, mohutný, statný sedák, zafřkal a vyčítavě pohlédl na Hettara a Algar se pro sebe zasmál.

"Co je k smíchu?" ptal se Barak podezíravě.

"Kůň mi něco řekl," odpověděl Hettar. "To nic."

Pak se vyhoupli do sedel a opatrně postupovali mlhavými zříceninami po úzké, rozbahněné pěšině vinoucí se do lesa. Pod mokkými stromy ležel těžký sníh a z větví nad ním stále odkapávala voda. Všichni měli pláště těsně upnuté proti chladu a vlhku. Když dojeli pod stromy, dovedl Lelldorin svého koně vedle Garionova a jeli dál společně. "Je princ Kheldar vždycky tak - no - strašně složitý?" zeptal se.

"Silk? To tedy ano. Je strašně nevyzpytatelný. Je to špeh, víš, a v převlecích a chytrých lžích je jako ryba ve vodě."

"Špeh? Opravdu?" Lelldorinovy oči se rozšířily, když jeho fantazie zachytila celou myšlenku.

"Pracuje pro svého strýce, drasnijského krále," vysvětloval Garion. "Co jsem pochopil, Drasnijci dělají tyhle věci stovky let."

"Musíme zastavit a vyzvednout zbylá zavazadla," připomínal Silk Šedému vlkovi.

"Nezapomněl jsem," odpověděl stařec.

"Jaká zavazadla?" ptal se Lelldorin.

"Silk naložil v Kamaaru nějaké vlněné látky," řekl mu Garion. "Říkal, že budeme mít alespoň skutečný důvod jet po hlavní cestě. Ukryli jsme je v jeskyni, když jsme opouštěli cestu a mířili do Vo Wakune."

"Myslí na všechno, co?"

"Snaží se. Máme štěstí, že jede s námi."

"Mohli bychom ho nechat, aby nám ukázal nějaké maskovací triky," navrhoval pohotově Lelldorin. "Mohlo by to být dost užitečné při hledání tvého nepřítele."

Garion si myslel, že Lelldorin na svůj zbrklý slib zapomněl. Mysl mladého Arend'ana zdála se být příliš těkavá, než aby udržela jednu myšlenku po určitou dobu, teď ale viděl, že Lelldorin zapomnětlivě jen vypadal. Vyhledky na vážné pátrání po vrahovi jeho rodičů s tímhle mladým nadšencem, sršícím na každém kroku příkrasami a extravagancí, se varovně hlásily.

Kolem dopoledne, poté, co vyzvedli Silkova zavazadla a připevnili je na hřbety volných koní, se znovu dostali na Velkou západní cestu, hlavní tolnedrijskou silnici vedoucí středem hlubokého lesa. Jeli na jih drobným klusem a míle jim ubíhaly.

Minuli nevolníka s těžkým břemenem, oděného do cárů a kusů pytloviny, převázaných kousky šňůry. Nevolníkova tvář byla vyzáblá, pod špinavými hadry byl jen kost a kůže. Ustoupil z cesty a s obavou na ně zíral, dokud nepřejeli. Gariona náhle zasáhl silný pocit lítosti. Letmo se mu vybavil Lammer a Detton a byl zvědav, jaký osud je nakonec čeká. Z jistých důvodů to pro něj bylo důležité. "Je skutečně potřeba držet je v takové chudobě?" zeptal se Lelldorina, protože to už nemohl déle snést.

"Koho?" zeptal se Lelldorin a rozhlížel se kolem.

"Toho nevolníka."

Lelldorin se přes rameno ohlédl za rozedrancem.

"Tys ho ani neviděl," vyčítal mu Garion.

Lelldorin pokrčil rameny. "Je jich spousta."

"A všichni jsou zabalení v cárech a žijí na pokraji hladovění."

"Mimbratské daně," odpověděl Lelldorin, jako by to vysvětlovalo vše.

„To tys měl asi vždycky jídla dost."

"Já nejsem nevolník, Garione," odpověděl trpělivě Lelldorin.

"Nejchudší lidé vždycky trpí nejvíc. Takový je svět."

"Nemusí takový být," odsekl Garion.

"Ty tomu prostě nerozumíš."

"Ne. A nikdy nebudu."

"To určitě ne," řekl Lelldorin se zuřivou samolibostí. "Ty nejseš Areď'an."

Garion zaťal zuby, aby se zdržel odpovědi, jež se nabízela.

K pozdnímu odpoledni měli za sebou už deset leguí a sníh u cesty skoro zmizel. "Neměli bychom začít přemýšlet o tom, kde dneska přenocujeme, otče?" upozornila teta Pol.

Šedý vlk se zamyšleně poškrábal ve vousech a nedůvěřivě se zahleděl na stíny, držící se mezi okolními stromy.

"Nedaleko odsud žije jeden můj strýc," nabízel Lelldorin, "hrabě Reldegen. Určitě nám rád poskytne přístřeší."

"Štíhlý?" zeptal se Šedý vlk. "Tmavých vlasů?"

"Teď už je šedivý," odpověděl Lelldorin. "Znáš ho?"

"Neviděl jsem ho už dvacet let," řekl mu Šedivec. "Pokud si vzpomínám, míval horkou hlavu."

"Strýček Reldegen? Určitě sis ho s někým spletl, Belgarate."

"Možná," řekl Šedivec. "Jak daleko je jeho dům?"

"Tak jednu a půl legui, ne víc."

"Pojedeme ho tedy navštívit," rozhodl Šedivec.

Lelldorin trhl otěžemi a popojel do čela, aby jim ukazoval cestu.

"Jak vycházíš se svým přítelem?" zeptal se Silk, když se dostal vedle Gariona.

"Myslím, že docela dobře," odpověděl Garion a nebyl si úplně jistý, jak ten malý muž s krysím obličejem otázku vlastně mínil. "Jenom dá dost práce vysvětlit mu některé věci."

"Ale to je normální," podotkl Silk. "Pochází přece z Arendie." Garion hned začal Lelldorina bránit. "Je čestný a dost statečný."

"Všichni jsou takoví. V tom je právě háček."

"Mám ho rád," zaútočil Garion.

"Ale já taky, Garione, jenže mi to nebrání v tom, abych viděl všechny jeho stránky."

"Jestli mi hodláš něco říct, neváhej a pusť se do toho."

"Dobrá, poslouvej: Dej si pozor, ať ti přátelství nezkalí zdravý rozum. Arendie je velmi nebezpečné místo a Arendané dost často zabřednou do nebezpečí. Ne aby tě tvůj mladý neukázněný společník zavlekl do něčeho, co se tě netýká." Silkův pohled byl přímý a Garion pochopil, že ten drobný muž mluví naprosto vážně.

"Budu opatrný," slíbil.

"Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout," řekl Silk vážně.

"Děláš si ze mě legraci?"

"Myslíš, že bych toho byl schopen, Garione?" popíchl ho Silk. Pak se začal smát a oba jeli dál šerícím se odpolednem.

Šedý kamenný dům hraběte Reldegena se nacházel asi legui hluboko v lese, stranou od hlavní cesty. Stál uprostřed mýtiny rozkládající se do všech stran na dostřel luku. Nebyl sice obehnán zdí, přesto však vypadal jako pevnost. Okénka byla na vnější straně úzká a zakrytá železnými mřížemi. V každém rohu se tyčily silné věže s cimbuřím

a brána, která se otvírala do prostředního nádvoří domu, byla vyrobena z celých nahranato seříznutých kmenů spojených železnými pásy. Jak se blížili, světla rychle ubývalo a Garion na to impozantní aristokratické hnízdo hleděl v úžasu. Bylo na něm cosi naduté šeredného, ohavná masívnost pohrdající zdánlivě celým světem. "To místo nevyhlíží moc přívětivě, co?" řekl Silkovi.

"Asturská architektura je odrazem společnosti," odpověděl Silk. "Mít bytelný dům, to v zemi, kde se sousedské spory někdy vymknou lidem z rukou, není špatný nápad."

"To se každý každého tak bojí?"

"Je to jen opatrnost, Garione. Pouhá opatrnost."

Lelldorin seskočil s koně před těžkou bránou a mluvil s někým na druhé straně malé mřížky. Konečně zařinčely řetězy a skřípavý zvuk těžkých, železem okovaných tyčí sunoucích se zpět.

"Až budeme uvnitř, nedělal bych žádné rychlé pohyby," radil tiše Silk. "Nejspíš budeme sledováni lukostřelci."

Garion se na něj ostře podíval.

"Starodávný místní zvyk," vysvětloval mu Silk.

Vjeli na vydlážděné nádvoří a sesedli s koní.

Když se objevil hrabe Reldegen, byl to vysoký, štíhlý muž s kovově šedými vlasy i vousy a kráčel opíraje se o pevnou hůl. Na sobě měl silný, sytě zelený kabát a černé přiléhavé kamaše; přestože byl ve vlastním domě, měl u pasu meč. Těžce scházel po širokém schodišti vedoucím k domu, aby je uvítal.

"Strýčku," řekl Lelldorin a uctivě se uklonil,

"Synovče," odvětil hrabě zdvořile v ústrety.

"Ocitl jsem se se svými přáteli nedaleko," prohlásil Lelldorin, "a mysleli jsme, že bychom tě mohli zneužít a požádat o nocleh."

"Jseš kdykoliv vítán, synovče," odvětil Reldegen s důstojnou obřadností. "Už jste jedli?"

"Ne, strýčku."

"Pak si se mnou všichni musíte dát večeři. Seznámíš mě se svými přáteli?"

Šedý vlk si shrnul svou kápi a postoupil dopředu. "My dva už se známe, Reldegene," řekl.

Hraběti se oči rozšířily. "Belgarate? Jsi to ty?"

Šedivec se rozesmál. "No ano. Stále bloumám po světě a způsobuji nepříjemnosti."

Reldegen se rovněž zasmál a popadl Šedivce přátelsky za ruku. "Pojďte hned všichni dovnitř. Nebudeme tu postávat v takové zimě." Otočil se a belhal se nahoru po schodech do domu.

"Co máš s nohou?" zeptal se ho Šedivec.

"Ale, šíp v koleni." Hrabě pokrčil rameny. "Pozůstatek dávného sporu - už je to dávno zapomenuté."

"Pokud si vzpomínám, zaplétal ses do podobných záležitostí dost často. Jeden čas jsem si myslel, že ses rozhodl projít životem s mečem napůl vytaseným."

"Ano, byl jsem popudlivý mladík," připustil hrabě a otevřel široké dveře na horním konci schodiště. Vedl je dlouhou širokou chodbou do impozantně rozlehlé síně, kde ve velkých krbech na obou jejích koncích planul oheň. Mohutné klenuté kamenné oblouky podpíraly strop. Na podlaze z černého leštěného kamene byly tu a tam pohozené kožešiny, stěny, oblouky i strop kontrastovaly zářivě bíle. Těžké vyřezávané židle z tmavohnědého dřeva tu byly rozmístěny nepravidelně a na jednom konci stál u krbu velký stůl s železným svícnem uprostřed. Na jeho leštěné desce se povalovalo asi tucet do kůže vázaných svazků.

"Knihy, Reldegene?" řekl Šedý vlk udiveně, když si on i ostatní svlékli kabáty a dali je sloužícím, kteří se tu bezprostředně objevili. "Ty jsi ale dozrál, příteli."

Hrabě se nad starcovou poznámkou usmál.

"Někdy se zapomínám," omlouval se Šedivec. "To je má dcera, Polgara. Pol, tohle je hrabě Reldegen, můj starý přítel."

"Vzácná paní," odvětil hrabě s hlubokou úklonou, „Je mi nesmírnou ctí hostit vás pod svou střechou."

Teta Pol se právě chystala odpovědět, když tu vtrhli do místnosti dva mladíci a zuřivě se hádali. "Berentaine, jseš pitomec!" vykřikl první z nich, tmavovlasý mladík v šarlatovém kabátci.

"Když tě to těší, Torasine," odpověděl mu druhý, statný mladý muž světlých vlnitých vlasů, oblečený do zelenožlutě pruhované hale-

ny, "ale ať už tě to oblažuje či nikoliv, asturský zítřek jest v rukou Mimbratských. Ni jedovaté obžaloby ni plytká slova na tom nic nezmění."

"Neříkej to tak, Berentaine." ušklíbl se ten tmavovlasý jízlivě. "Z tvého napodobování mimbratských mravů se mi zvedá žaludek."

"To stačí, pánové!" zvolal hrabě Reldegen ostře a zaklepal svou holí o kamennou podlahu. "Pokud budete trvat na probírání politiky i nadále, budu vás muset nechat odloučit - třeba silou, bude-li to nutné."

Oba mladíci se na sebe zamračili a odkráčeli na opačné konce místnosti. "Můj syn Torasin," oznámil hrabě omluvně, ukazuje na tmavovlasého mládence, "a jeho bratranec Berentain, syn bratra mé nebohé ženy. Takhle už spolu zápasí dva týdny. Hned druhý den po Berentainově příjezdu jsem jim musel odebrat meče."

"Politické debaty svědčí krvi, můj pane," poznamenal Silk, "zejména v zimě. Horko brání cévám, aby se ucpaly."

Hrabě se nad poznámkou drobného muže rozesmál. „Princ Kheldar z královského rodu Drasnie." představil Šedý vlk Silka.

"Vaše Výsosti," odvětil s úklonou hrabě.

Silk sebou cuknul. "Ale pane, prosím. Celý život před tímhle oslovením utíkám a věřím, že mé spojení s královskou rodinou mému strýci překáží zrovna tak, jako mně samotnému."

Hrabě se v dobré náladě znovu rozesmál. "Pojďme, prosím, ke stolu," vybídl. "Dva kusy tučné vysoké se otáčejí na rožni v naší kuchyni už od svítání a samozřejmě jsem objednal i soudek červeného vína z jižní Tolnedry. Jestli mě paměť neklame, Belgarat měl vždycky slabost pro dobré jídlo a vybraná vína."

"Neměnil se, můj pane," řekla mu teta Pol. "Jak ho jednou poznáte, víte hned, co od něho můžete napříště čekat."

Hrabě se usmál, nabídl jí své rámě a všichni se odebrali ke dveřím na druhém konci místnosti.

"Pane, řekni mi," ptala se teta Pol, "nemáš náhodou ve svém domě vanu?"

"Koupání je v zimě nebezpečné, lady Polgaro," varoval ji hrabě.

"Můj pane," pravila vážně, "koupu se v zimě i v létě mnohem více let, než by sis ty vůbec dovedl představit."

"Nech ji vykoupat, Reldegene," naléhal Šedivec. "Strašně jí pokazí náladu, když si myslí, že už začíná být špinavá."

"Tobě by koupel taky neuškodila. Šedý vlku," odsekla teta Pol kousavě. "Začínáš být po větru dost cítit."

Šedý vlk hleděl trochu ublíženě.

Mnohem později, teprve když snědli pořádnou porci srncího, šťávou nasáklý chléb a syté třešňové koláče, omluvila se teta Pol a odešla se služkou, aby dohlédla na přípravu své lázně. Všichni muži se zdrželi u stolu nad poháry s vínem a tváře jim omývalo zlatavé světlo mnoha svic zažehnutých v Reldegenově hodovní síni.

"Doprovodím vás do vašich pokojů." nabídl Torasin Lelldorinovi a Garionovi, odsunul židli a vyslal přes stůl na Berentina zastřený pohrdavý pohled.

Následovali ho ven z místnosti a pak po dlouhém schodišti do vyšších pater domu. "Nechci se tě dotknout, Tore," říkal Lelldorin, když stoupali nahoru, "ale tvůj bratranec má nějaké podivné představy,"

Torasin zaúpěl. "Berentain je osel. Myslí si, že může oslnit Mimbratské, když bude napodobovat jejich řeč a plazit se před nimi po čtyřech." Ve světle svíce, kterou nesl, aby viděli na cestu, byl jeho temný obličej rozhněvaný.

"Proč by to dělal?" zeptal se Lelldorin.

"Zoufale touží po nějakých pozemcích, které by byly jen a jen jeho," odpověděl Torasin. "Bratr mé matky nemá moc půdy, kterou by mu mohl odkázat. Ten pitomec je udělaný do dcery jednoho barona tam u nich, a protože baron s nemajetným nápadníkem vůbec nepočítá, snaží se Berentain vyloudit nějaké panství od mimbratského místodržícího. Přisahal by věrnost samotnému Kal Torakovi, kdyby si myslel, že mu to pomůže k nějakým pozemkům."

"To nechápe, že nemá šanci?" vyptával se Lelldorin. "Kromě něj je všude kolem taková spousta pozemkuchtivých mimbratských rytířů, že místodržícího ani nenapadne, aby snad nějaké panství svěřil Astuřanovi."

"Říkal jsem mu to samé," prohlásil Torasin velmi opovržlivě, "ale nedá se s ním domluvit. Jeho chování ponižuje celou naši rododinu."

Když došli do horní síně, pokýval Lelldorin soucitně hlavou. Rychle se kolem sebe rozhlédl. "Tore, musím s tebou o něčem mluvit," vyhrkl šeptem.

Torasin se na něj ostře podíval.

"Můj otec mě vyslal do Belgaratových služeb ve velmi naléhavé záležitosti," mluvil dál překotně Lelldorin, stále tlumeným hlasem. "Nevím, jak dlouho budeme pryč, takže budeš muset spolu s ostatními zabít Korodullina beze mne."

Torasinovi se oči rozšířily hrůzou. "Nejsme sami, Lelldorine!" řekl přiškrceným hlasem.

"Jdu dolů, na druhý konec místnosti," řekl rychle Garion.

"Ne," odpověděl pevně Lelldorin a chytil Gariona za paži. "Garion je můj přítel, Tore. Nemám před ním žádné tajemství."

"Lelldorine, prosím tě," protestoval Garion. "Já nejsem Astuřan - nejsem dokonce ani Arend'an. Nechci vědět nic o tvých úmyslech."

"Ale budeš to vědět, Garione, jako důkaz, že ti důvěřuji," prohlásil Lelldorin. "Příští léto, až Korodullin pojedje do zbořeného města Vo Astur, aby tam strávil se svým dvorem těch šest týdnů, které udržují představu arendské jednoty, počítáme si na něho u hlavní cesty."

"Lelldorine!" vydechl Torasin a celý ve tváři zbledl.

Ale to už Lelldorin překotně pokračoval. "Nebude to ledajaká léčka, Garione. Bude to mistrovský zásah do mimbratského srdce. Přepadneme ho přestrojení v uniformách tolnedrijských legionářů a popravíme ho tolnedrijskými meči. Nás útok přinutí Mimbri vyhlásit válku tolnedrijskému království a Tolnedra rozmáčkne Mimbri jako malinu. Mimbri bude zničena a Asturie bude svobodná!"

"Našak tě za to nechá zabít, Lelldorine," vykřikl Torasin.

"Všichni jsme složili přísahu pod pečeti mlčenlivosti."

"Vyřiď tomu Murgovi, že mu kašlu na jeho přísahu," odsekl Lelldorin, celý rozpálený. "Jakou cenu mají astuřští patrioti pro Murgova nohsleda?"

"Dává nám přece zlato, ty tupá palice!" Torasin byl vztekem bez sebe. "Potřebujeme jeho dobré rudé zlato na nákup uniforem, mečů, i na posílení páteří některých našich slabších přátel."

"Nepotřebuju žádné slabochy," řekl Lelldorin důrazně. "Patriot co dělá, dělá z lásky k vlasti - ne pro angaracké zlato."

Garionův mozek teď pracoval hbitě. Chvilka strnulého překvapení byla pryč. "V Šereku byl taky jeden muž," poznamenal. "Kníže z Jarviku. Taky shrábnul murgské zlato a osnoval vraždu krále."

Oba na něho nevěřícně zírali,

"Se zemí se něco stane, když jí zabijete krále," vysvětloval Garion. "Nezáleží na tom, jak špatný je král nebo jak dobří jsou lidé, kteří ho zabili, ta země prostě na čas odpadne. Ve všem je zmatek a není nikdo, kdo by zemi kamkoliv nasměroval, Zrovna takový zmatek vyvoláte, když naráz rozpoutáte válku mezi dvěma zeměmi. Myslím, že kdybych byl Murgem, byl by to přesně takovýhle zmatek, který bych si přál vidět ve všech královstvích na Západě."

Garion poslouchal vlastní hlas téměř s údivem. Okamžitě poznal, že je věcný a nevzrušený. Ve vzpomínkách z dřívějších dob tenhle hlas vždycky byl - uvnitř jeho mysli - přebýval v nějakém tichém, skrytém koutečku a říkal mu, kdy se mýlil nebo kdy byl nerozumný. Ale nikdy před tím se tenhle hlas sám o sobě nevmísil do jeho jednání s ostatními. Nyní však promlouval přímo k těmto dvěma mladíkům a trpělivě vysvětloval.

"Angaracké zlato už není, co bývalo," pokračoval. "Má jistou moc, která vás kazí. Možná proto má barvu krve. Přemýšlel bych o tom dřív, než vezmu další rudé zlato od toho Murga Našaka. Proč si myslíte, že vám dává zlato a pomáhá vám s tím plánem? Není to Astuřan, takže patriotismus by s tím neměl co dělat, ne? O tom bych také přemýšlel."

Lelldorin i jeho bratranec vypadali poněkud nesví.

"O tomhle nikomu nic povídat nebudu," řekl Garion. "Prozdili jste mi to důvěrně a stejně jsem o tom neměl nic slyšet. Pamatujte si ale, že na světě se toho právě odehrává mnohem víc, než jen to, co se děje tady v Arendii. Myslím, že teď bych se rád trochu vyspal."

Ukažte mi postel a pak vás nechám mluvit o všem třeba až do rána, když budete mít chuť."

Nakonec si Garion pomyslel, že všechno zvládl dost dobře. V samém závěru zasel pár pochybností. Znal už teď Arend'any dost dobře na to, aby věděl, že to pravděpodobně nebude stačit na obrácení těch dvou, ale byl to alespoň nějaký začátek.

Kapitola čtvrtá

PŘÍŠTÍ RÁNO SE VYDALI na cestu dost brzy, mezi stromy dosud visela mlha. Hrabě Reldegen, zachumlaný v tmavém kabátě, stál u brány, aby se s nimi rozloučil; Torasin, který stál vedle svého otce, nemohl od Gariona odtrhnout oči. Garion se ze všech sil snažil vypadat neurčitě. Prchlivý Astuřan se zdál být naplněn pochybnostmi, které by mu snad mohly zabránit v tom, aby se vrhl po hlavě do jakéhokoliv neštěstí. Nebylo to mnoho, to si Garion uvědomoval, ale bylo to to nejlepší, co mohl za daných okolností učinit.

"Belgarate, vrať se brzy," řekl Reldegen, "Až budeš někdy moci zůstat déle. Jsme tu strašně osamělí a já bych chtěl vědět, co se děje ve zbytku světa. Budem sedět u krbu a tak měsíc dva si budem povídat,"

Šedý vlk vážně přikývl. "Snad až vyřídím tuhle záležitost, Reldegene." Pak obrátil koně a jako první vyjel přes rozlehlou mýtinu obklopující Reldegenův dům, vrací se znovu do ponurého lesa.

"Ten hrabě není typický Arend'an," řekl zvesela Silk, když jeli vedle sebe. "Myslím, že jsem u něho včera večer zaznamenal jednu nebo dvě originální myšlenky,"

"Hrozně moc se změnil," souhlasil Šedivec.

"Dobře se u něho jí," řekl Barak. "Takhle nacpaný jsme nebyl, co jsem odjel z Val Alornu."

"Bodejť bys nebyl," řekla mu teta Pol. "Ten největší kus srnčího jsi snědl úplně sám."

"Přeháníš, Polgaro," řekl Barak.

"Ale ne moc," přidal se Hettar tichým hlasem.

Lelldorin dovedl svého koně vedle Garionova, ale nemluvil. Jeho tvář byla zrovna tak ztrápená, jako bratrancova. Bylo zjevné, že chce něco říci, a ještě zjevnější, že neví, jak začít.

"No tak," řekl mírně Garion. "Jsme dost dobří přátelé a já se nerozčílím, když něco nevyzní zrovna akorát."

Lelldorin se podíval trochu přihloupě. "To je to na mě tak vidět?"

"Řekněme, že jseš spíš čestný," řekl mu Garion. "Nikdy ses prostě nenaučil skrývat své pocity, to je to."

"Byla to skutečně pravda?" vyrazil ze sebe Lelldorin. "Nepochybují o tom, co říkáš, ale byl skutečně v Šereku Murgo, který připravoval spiknutí proti králi Anhegovi?"

"Zeptej se Silka," navrhl mu Garion, "nebo Baraka, nebo Hetara - kohokoliv z nich. Byli jsme tam všichni."

"Našak takový přece není," řekl Lelldorin rychle na svou obhajobu.

"Můžeš si být jistý?" zeptal se ho Garion. "To spiknutí byl v první řadě jeho nápad, nebo ne? Jak jsi ho poznal?"

"Jeli jsme všichni na Velké tržiště, Torasin, já, pár dalších. Nakoupili jsme pár věcí od murgského obchodníka a Tor udělal několik narážek na Mimbrat'any - víš přece, jaký Tor je. Obchodník řekl, že zná někoho, s kým bychom se možná rádi seznámili, a představil nás Našakovi. Zdálo se, že čím déle jsme s ním mluvili, tím více s našimi pocity souhlasil."

"To jistě."

"Řekl nám, co plánuje král. Nevěřil bys tomu."

"Asi ne."

Lelldorin se po něm krátce ztrápeně ohlédl. "Hodlá rozdělit naše panství a předat je nemajetným mimbratským šlechticům." Řekl to vyčítavě.

"Ověřili jste si to u někoho jiného než u Našaka?"

"Jak bychom mohli? Mimbratští by konfrontaci nepřipustili, ale je to něco, čeho by Mimbratští schopni byli."

"Takže vy znáte jenom Našakův názor? Jak ten váš plán vůbec vzniknul?"

"Našak říkal, že kdyby on byl Astuřan, nikomu by nedovolil zabrat jeho půdu. Říkal ale taky, že by bylo pozdě snažit se zastavit je, když přijedou s rytíři a vojáky. Říkal, že kdyby to dělal on, udeřil by, než budou připraveni, a že by to udělal tak, aby Mimbratští nevěděli, kdo zatím stojí. Tehdy navrhnul tolnedrijské uniformy."

"Kdy vám začal dávat peníze?"

"To nevím jistě. O to se staral Tor."

"Řekl vám někdy, proč vám peníze dává?"

"Řekl, že to je z přátelství."

"A to vám nepřipadalo trochu divné?"

"Já bych někomu z přátelství peníze dal," protestoval Lelldorin.

"Jenže ty jseš Astuřan," řekl mu Garion. "Ty bys dal někomu z přátelství i svůj život. Našak je ale Murgo a o těch jsem nikdy neslyšel, že by byli tak štědrí. Z toho plyne, že ten cizinec vám řekl o králově plánu zabrat vaši půdu. Pak vám poradil, že máte zabít krále a začít válku s Tolnedrou; a aby měl jistotu, že vám ten plán vyjde, dává vám peníze. Je to tak?"

Lelldorin mlčky přikývl a protřel si oči.

"Nebyl někdo z vás alespoň trošičku podezřívavý?"

Lelldorin se málem pustil do pláče. „Je to tak dobrý plán," konečně vyhrkl. "To nemohlo nevyjít."

"Tím je právě tak nebezpečný," odpověděl Garion.

"Garione, co mám dělat?" Lelldorinův hlas zněl sklíčeně.

"Řekl bych, že v téhle chvíli nemůžeš dělat nic," řekl Garion. "Snad později, až budeme mít čas to promyslet, snad na něco přijdeme. Pokud ne, vždycky to ještě můžeme říct mému dědečkovi. Najde způsob, jak tomu zabránit."

"Nemůžeme to říct nikomu," upozornil ho Lelldorin. Jsme vázáni přísahou mlčenlivosti."

"Museli bychom přísahu porušit," řekl Garion poněkud váhavě. "Nemyslím, že by kdokoliv z nás tomu Murgovi něco dlužil, ale budem to muset nechat na tobě. Neřeknu nikomu nic bez tvého svolení."

"Ty rozhodneš," žadonil úpěnlivě Lelldorin. "Já to nemůžu

udělat, Garione."

"Budeš muset," řekl mu Garion. "Až se nad tím zamyslíš, jistě pochopíš proč."

Dojeli na Velkou západní cestu a Barak je vedl na jih rychlým klusem, Čímž jim znemožnil pokračovat dále v hovoru.

Když urazili asi míli cesty, projeli hliněnou vesnicí. Zhruba tučet chatrčí mělo drnové střechy a stěny z propletených tyčí a větví, pomazaných hlínou. Pole kolem vesnice byla poseta pařezy a pár vychrtlých krav se páslo u kraje lesa. Garion nemohl zadržet své rozhořčení, když hleděl na bídu zející z té kruté snůšky kůlniček. "Lelldorine," řekl ostře, "podívej se!"

"Co? Kde?"

Mladý blondák se rychle probral ze zamyšlení nad svým údělem, jako by tušil nějaké nebezpečí.

"Ta vesnice," řekl mu Garion. "Podívej se na ni."

"Je to jen nevolnická vesnice," řekl Lelldorin nezaujatě. "Takových jsem viděl stovky." Už už se chtěl vrátit ke svým vnitřním mukám.

"V Sendarii by v tomhle nechovali ani prasata." Garionův hlas planul, zaujetím. Kdyby jen jeho přítel prohlédl!

Dva rozedraní nevolníci bezduše osekávali větve na topení z jednoho kmene u cesty. Když se k nim skupinka přiblížila, pustili sekery a v hrůze uprchli do lesa.

"Na tohle jseš hrdý, Lelldorine?" tázal se Garion.

"Dělá ti dobře vědomí, že lidé z tvé vlastní země se tě tak bojí, že před tebou prchají, sotva tě spatří?"

Lelldorin se díval zmateně. "Jsou to přece *nevolníci*, Garione," řekl, jako by to něco vysvětlovalo.

"Jsou to lidé. Nejsou to zvířata. Člověk si zasluhuje lepší zacházení."

"Nemůžu s tím nic dělat. Nejsou to moji nevolníci." To řekl, znovu se stáhnul do sebe a pokračoval v boji s nejistotou, kterou v něm Garion zasel.

Pozdě odpoledne už měli za sebou deset leguí a zamračená obloha se s nadcházejícím večerem postupně zatemňovala. "Asi budeme

muset přenocovat v lese, Belgarate," řekl Silk a rozhlížel se po okolí. "Nemůže se nám podařit dojet do dalšího tolnedrijského hostince."

Šedý vlk napůl klimbal v sedle. Vzhlédl a zamrkal. "Dobrá," odpověděl, "sjedme však trochu zpět z cesty. Náš oheň by mohl být nápadný a těch, kteří vědí, že jsme v Arendii, už je dost,"

"Tady je dřevařská cesta." Durnik ukázal na průsek mezi stromy před nimi. "Ta by nás měla zavést zpátky mezi stromy."

"Tak dobře," souhlasil Šedivec. Dusot koňských kopyt se v mokřém listí lesního podrostu ztlumil, když zahruli mezi stromy na úzkou cestu. Jeli tiše víc jak půl míle, než se před nimi otevřela nějaká mýtina.

"Co tady?" zeptal se Durnik. Ukázal na potůček zurčící jemně po mechovém zarostlých kamenech při jednom okraji mýtiny.

"To bude dobré," souhlasil Šedivec.

"Budeme potřebovat přístřešek," upozornil kovář.

"V Kamaaru jsem koupil stany," řekl jim Silk. "Jsou v zavazadlech."

"To bylo od tebe prozíravé," pochválila ho teta Pol.

"Už jsem v Arendii byl, vzácná paní. Známa dobře zdejší počasí."

"Půjdu s Garionem sehnat nějaké dřevo na oheň," řekl Durnik, když slézal s koně a odvažoval od sedla sekeru.

"Pomůžu vám," nabídl se Lelldorin a pochybností byly v jeho tváři stále patrné,

Durnik přikývl a vyšel první mezi stromy. Dřevo bylo mokré, ale kovář věděl snad instinktivně, kde najít suché. Práce jim šla rychle od ruky, soumrak se pomalu snášel a za chvíli měli tři otepi osekáných větví a klestí. Vrátili se na mýtinu, kde ostatní stavěli několik šedavě hnědých stanů. Durnik složil dřevo a nohou vyčistil místo na ohniště. Pak si klekl a začal nožem křesat jiskry o křemen do hromádky suchého troudu, který nosil stále s sebou. Za chvíli už hořel ohýnek, teta Pol si vybalila hrnce a tiše si pro sebe něco mumlala.

Hettar se vrátil od koní a všichni stáli kolem ohně, sledující tetu Pol, jak vaří večeři ze zásob, které jim naložil hrabě Reldegen, než toho rána opustili jeho sídlo.

Najedli se, seděli kolem ohně a tiše si povídali.

"Kolik jsme dneska ujeli?" zeptal se Durnik.

"Dvanáct leguí," odhadl Hettar.

"Jak daleko to ještě je ven z lesa?"

"Z Kamaaru je to na ústřední planinu osmdesát leguí," odpověděl Lelldorin.

Durnik se nadechl. "Zhruba týden, nebo víc. Doufal jsem že to bude jen pár dní."

"Vím, co máš na mysli, Durniku," souhlasil Barak. "Pod těmi stromy je to takové ponuré."

Koně, uvázaní u potoka, podivně zneklidněli. Hettar vyskočil na nohy.

"Něco se děje?" zeptá! se Barak a rovněž se postavil.

"Neměli by -" začal Hettar. Pak se zarazil. "Zpátky!" poručil. "Dál od ohně. Koně říkají, že jsou tam lidé. Spousta - mají zbraně." Uskočil od ohně a vytasil svou šavli.

Lelldorin na něj vrhl vyděšený pohled a bleskurychle zmizel v jednom ze stanů. Gariona přítel v jediném okamžiku zklamal tak, že to bylo, jako by dostal ránu do břicha.

Nad ohněm prolétl šíp a roztrátil se o Barakovu drátěnou košili. "Do zbraně!" zaburácel statný muž a vytasil meč.

Garion chytil tetu Pol za rukáv a táhnul ji ze světla.

"Přestaň!" vykřikla a vyškubla mu rukáv. Z mlžného lesa zavisl další šíp. Teta Pol švihla rukou, jako by odháněla mouchu, a zamumlala jediné slovo. Šíp se odrazil, jako by narazil na něco pevného, a spadl na zem.

Potom z kraje lesa vyrazila s chraplavým řevem tlupa drsných, zdatných mužů, jež s cákáním přebrodili potok a oháněli se svými meči. Když Barak a Hettar vyrazili kupředu, aby se s nimi utkali, vynořil se ze stanu znovu Lelldorin, držel v ruce luk a začal vypouštět šípy tak rychle, že se jeho ruce míhaly sotva viditelně. Garion se okamžitě zastyděl, že zapochyboval o odvaze svého přítele.

S přidušeným výkřikem jeden z útočníků klopýtl zpět, hrdlo proklaté šípem. Druhý se zkroutil, drže se za břicho, svalil se na zem a chroptěl. Třetí, poměrně mladý, se světlým chmýřím na tvářích, těžce

podklesl, dosedl a s ohromeným výrazem v chlapecké tváři škubal za pera šípu, který mu trčel z hrudi. Vzdychl, svalil se ke straně a z nosu mu začal vytékat pramínek krve.

Pod sprchou Lelldorinových šípů se potácel vyčerpaný muž, když tu se na něj vrhli Barak s Hettarem. Barak se vysoko rozmáchl, jeho těžký meč srazil soupeřovo vyšvihnuté ostří a s křupnutím jej zaťal mezi krk a rameno muže s černým knírkem. Ten se složil. Hettar učinil rychlou fintu svou šavlí a v zápětí jí snadno proklál tělo neštovicemi podobaného násilníka. Muž znehybněl, a jakmile Hettar vytáhl svou šavli, vytryskla mu z úst jasně červená krev. Durník zaútočil se sekerou, Silk vytáhl z pod kazajky svou dlouhou dýku a napadl muže s hustou hnědou bradkou. V poslední chvíli prudce vyskočil dopředu, vykopl oběma nohama a zasáhl vousatého muže přímo do hrudi. Bez zastavení se napřímil a vrazil dýku do protivníkova břicha. Když dýku vytahoval, ozval se mokrá, trhavý zvuk a zasažený muž se s výkřikem popadl za břicho ve snaze udržet namodralé kličky a zákruty střev, které se zdály řinout mezi jeho prsty.

Garion se ponořil do zavazadel pro svůj meč, když tu ho kdosi zezadu neurvale uchopil. Okamžik se zmítal, pak ucítil omračující úder do týlu a jeho zrak naplnil oslepující záblesk.

"To je ten, kterýho chceme," zakřápal drsný hlas, když se Garion nořil do bezvědomí.

Nesli ho - aspoň to bylo jisté. Rozpoznával pod sebou silné ruce. Nevěděl, kolik času uběhlo od rány do hlavy. V uších mu ještě zvonilo a žaludek se mu zvedal víc než trochu. Zůstal nehybně ležet, ale opatrně otevřel jedno oko. Pohled měl zastřený a nejistý, mohl však rozeznat Barakovu vousatou tvář sklánějící se nad ním a splývající s přítímím, jako už jedenkrát, v zasněžených lesích Val Alornu, kde měl pocit, že vidí zarostlou tvář velkého medvěda. Zavřel oči, otrásl se a vysíleně se pokoušel pohnout.

"Je to dobré, Garione," řekl Barak hlasem, který jako by se ztrácel v určitém zoufalství. "To jsem já."

Garion znovu otevřel oči a medvěd už zmizel. Nebyl si jistý, zda vůbec nějakého viděl.

"Jseš v pořádku?" zeptal se Barak a posadil ho na zem.

"Praštili mě do hlavy," zamumlal Garion a rukou nahmátl otok za uchem.

"Už to neudělají," zamručel Barak, stále ještě zoufalým hlasem. Pak se tenhle statný muž sesunul k zemi a zabořil obličej do dlaní. Byla tma a vidět bylo špatně, přesto se zdálo, že se Barakova ramena otřásají zoufale potlačovaným zármutkem - tichými, přerývanými sledy křečovitých vzlyků.

"Kde jsme?" zeptal se Garion a rozhlížel se ve tmě.

Barak si odkašlal a otřel si obličej. "Docela daleko od stanů. Trvalo mi dost dlouho, než jsem dohonil ty dva, co tě odnášeli."

"Co se stalo?" Garion byl pořád ještě trochu zmatený.

"Jsou mrtví. Můžeš vstát?"

"Nevím." Garion se pokusil vstát, ale udělalo se mu špatně a zvedl se mu žaludek.

"Nevadí. Ponesu tě," řekl Barak, teď již vyrovnaným klidným hlasem: Na nedalekém stromě zahoukala sova a její příзраčný bělavý stín zmizel mezi stromy před nimi. Barak Gariona zvedl a ten se se zavřenýma očima soustředil na udržení svého žaludku pod kontrolou.

Zanedlouho vyšli na mýtinu ozářenou světlem ohně. "Je v pořádku?" zeptala se teta Pol a vzhledla od obvazování rány na Durnikově paži.

"Je to jen boule na hlavě," odpověděl Barak a posadil Gariona na zem. "Zahnali jste je?" Jeho hlas byl drsný, skoro krutý.

"Ty, co ještě mohli utíkat," odpověděl Silk, hlas měl ještě trochu vzrušený a slídívá očka mu svítila. "Pár jich tu zůstalo." Ukázal na několik nehybných postav ležících v dosahu světla.

Leildorin se vrátil na mýtinu, ohlížeje se přes rameno, s lukem napůl sejmutým. Nemohl popadnout dech, v obličejí byl bledý a ruce se mu třáslly. "Jseš v pořádku?" zeptal se, jakmile uviděl Gariona.

Garion přikývl a opatrně si osahával opuchlinu za uchem.

"Snažil jsem se najít ty dva, co tě sebrali," hlásil mladík, "ale byli na mě moc rychlí. Je tam nějaké zvíře. Slyšel jsem ho vrčet, když jsem tě hledal - byly to strašné zvuky."

"Ta šelma už je pryč," sdělil mu nevýrazně Barak.

"Co je s tebou?" zeptal se Silk hřmotného muže.

"Nic."

"Co to bylo za lidi?" zajímal se Garion.

"Nejspíš zloději," odhadoval Silk odkládaje svou dýku. "To je jedna z výhod společnosti, která drží lidi v nevolnictví. Být nevolníky je nudí, a tak pro zábavu i užitek zacházejí do lesů."

"Mluvíš jako Garion," namítal Lelldorin. "To nedokážete pochopit, že nevolnictví je tu součástí přirozeného běhu věcí? Nevolníci by se o sebe sami neuměli postarat, proto jsme my, lidé ve vyšším postavení, za ně převzali odpovědnost."

"No jistě, že ano," souhlasil jízlivě Silk. "Žerou hůř než vaše prasata a bydlí hůř než psi, ale staráte se o ně náramně, to teda jo."

"Silku, to stačilo," řekla mírně teta Pol. "Jen se mezi sebou nezačněte hádat." Zavázala poslední uzel na Durnikově obvazu a jala se prohlížet Garionovu hlavu. Dotkla se lehce svými prsty boule na hlavě a Garion sykl. "Nebude to tak zlé," poznamenala.

"Ale pěkně to bolí," zanaříkal.

"To věřím, drahoušku," řekla tiše. Namočila hadřík ve studené vodě a přiložila ho na ránu. "Budeš se muset naučit chránit si hlavu, Garione. Když si ji budeš takhle otloukat, změkne ti mozek."

Garion chtěl něco odpovědět, ale do světla ohně vstoupil Hettar a Šedý vlk. "Ještě utíkají," oznamoval Hettar. Kovové destičky na jeho jezdeckém kabátku rudě planuly v mihotavém světle ohně a šavli měl potřísněnou krví.

"Řekl bych, že v tom jsou opravdoví mistři," poznamenal Šedivec, "Je někdo zraněný?"

"Jenom pár boulí a modřin, to je všechno," řekla mu teta Pol. "Mohlo to být mnohem horší."

"Nebudeme se zabývat tím, co by se bývalo mohlo stát."

"Máme odklidit támhlety?" zavrčel Barak a ukázal na těla pochozená na zemi u potoka.

"Neměli bychom je pohrbit?" tázal se Durnik. Hlas se mu trochu chvěl a ve tváři byl velmi bleďý.

"Zbytečná práce," odvětil stroze Barak. "Jejich kumpáni se později můžou vrátit a postarat se o ně - když budou chtít."

"A není to trochu neslušné?" namítl Durnik.

Barak pokrčil rameny. "Je to tu zvykem."

Šedý vlk převalil jedno tělo a bedlivě si prohlížel zsinanou tvář mrtvého muže. "Vypadá jako obyčejný arendský psanec," míní. "Ale nedá se to říct jistě."

Lelldorin hledal svoje šípy a obezřetně je vytahoval z těl.

"Alespoň je odtáhneme stranou," řekl Barak Hettarovi. "Už se na ně nemůžu dívat."

Durnik odvrátil zrak a Garion v jeho očích uviděl dvě velké slzy. "Bolí to moc, Durniku?" zeptal se soustrastně, když seděl na kládě vedle svého přítele.

"Jednoho z nich jsem zabil, Garione," odpověděl kovář třesoucím se hlasem. "Ťal jsem ho sekerou přímo do obličeje. Zařval a jeho krev mě celého postříkala. Pak padl a kopal patami do země, dokud nezemřel."

"Neměl jsi na vybranou, Durniku," řekl Garion. "Chtěli zabít nás."

"Nikdy jsem nikoho nezabil," řekl Durnik a slzy se mu řinuly po tvářích. "Kopal do země tak dlouho - tak strašně dlouho."

"Garione, proč si nejdeš lehnout?" navrhla stroze teta Pol. Oči měla upřené na Durnikovu tvář, zalitou slzami.

Garion pochopil. "Dobrou noc, Durniku," řekl. Vstal a vykročil k jednomu ze stanů. Ohlédl se. Teta Pol se posadila na kládu vedle Durnika, tise s ním rozmlouvala a ruku mu konejšivě položila na ramena.

Kapitola pátá

OHEŇ POMALU UHASÍNAL, až před stanem zbyly jen drobné řeřavé uhlíky a hvozd kolem mýtiny utichl. Garion ležel, v hlavě mu hučelo, a snažil se usnout. Nakonec, dlouho po půlnoci, to vzdal. Vyklouzl zpod své přikrývky a šel najít tetu Pol.

Nad stříbřitý opar se vyhoupl úplněk a jeho světlo mlhu rozzářilo. Kráčel opatrně ztichlým tábořem a zdálo se mu, jako by okolní vzduch měl co chvíli vzplanout. Zaškrábal zvenčí na stan tety Pol a zašeptal: "Teto?" Nikdo neodpovídal. "Teto Pol," zašeptal o něco hlasitěji, "to jsem já, Garion. Můžu dovnitř?" Odpověď stále nepřicházela, ani nejtenčí zvuk se neozýval. Opatrně odhrnul cíp plátna a nahlédl dovnitř. Stan byl prázdný.

Zmateně, ba trochu vylekaně, se rozhlédl po mýtině. Hettar držel hlídku nedaleko uvázaných koní, sokolí tvář měl obrácenu k mlžnému hvozd, plášť pevně ovinutý. Garion na chvíli zaváhal, pak ale ustoupil tše za stany. Zahnul dolů mezi stromy a mlhavým zářivým oparem se ubíral k potoku a doufal, že když svažší svou bolavou hlavu ve studené vodě, snad mu to pomůže. Byl asi padesát sáhů od stanů, když tu mezi stromy před sebou zahlédl nezřetelný pohyb. Zastavil se.

Mohutný popelavý vlk vyběhl z mlhy a zastavil se uprostřed malé světliny mezi stromy. Garion zatajil dech a zůstal nehybně stát vedle velkého zkrouceného dubu. Vlč se usadil ve vlhkém listí, jako kdyby na něco čekal.

Svítilí mlha osvětlovala detaily, které by za normální noci Garion vidět nemohl. Náprsenku a plece měl vlč stříbrné, čenich byl šedý. Svůj věk nesl nesmírně důstojně a jeho žluté oči vypadaly klidně a velmi moudře.

Garion stál bez pohnutí. Věděl, že i ten nejjemnější zvuk by se donesl okamžitě k vlkovým uším, ale to nebylo všechno. Od rány za uchem se mu točila hlava a podivný svit měsícem prozářené mlhy způsobil, že setkání vypadalo téměř přízračně. Uvědomil si, že nedýchá.

Velká, sněhově bílá sova proklouzla otevřeným prostorem mezi stromy na přízračných křídlech, usadila se na nízké haluzi a strnulým pohledem upřeně zírala dolů na vlka. Sivý vlk se tiše otočil ke hřradujícímu ptáku. Pak, ačkoliv se ani lístek nepohnul, zvedl se náhle v mihotavé mlze vír, který jako by postavy vlka a sovy zahalil a rozmazal. Když se znovu vyjasnilo, stál uprostřed světliny Šedý vlk a teta Pol seděla ve svých šatech klidně na větvi nad ním.

"Je to už pěkně dávno, co jsme byli společně na lovu, Polgaro," řekl stařec.

"To ano, tati." Pozdvihla ruce a prohrábla si prsty dlouhé, temné, těžké vlasy. "Skoro už jsem zapomněla, jaké to je." Zdálo se, že se mírně zachvěla zvláštním pocitem uspokojení. "Dnes je výjimečně příznivá noc."

"Je trochu vlhko," odvětil, třesouc jednou nohou.

"Nad vrcholky stromů je krásně jasno a hvězdy neobyčejně září. Skvostná noc na létání."

"Jsem rád, že se ti to líbilo. Nepamatuješ si náhodou, co jsi měla vlastně dělat?"

"Nepopichuj, otče."

"No?"

"V okolí není nikdo jiný, než Arend'ané, a většina z nich stejně spí."

"Jseš si jistá?"

"Samozřejmě. Po Grolimech není ani vidu ani slechu na pět leguí do všech stran. Našels, kohos hledal?"

"Nebylo těžké je vystopovat," odpověděl Šedivec. "Zůstali v jeskyni asi tři leguy hlouběji v lese. Jeden z nich zemřel na zpáteční cestě a další dva asi nedožijí rána. Ostatní vypadali trochu sklesle z toho, jaký vzaly věci obrát."

"To si dovedu představit. Dostal ses na doslech?"

Přikývl. "V nedaleké vsi je člověk, který sleduje cestu a dává jim vědět, když projíždí někdo, kdo by mohl stát za přepadení."

"Takže jsou to obyčejní zloději?"

"Ne tak docela. Čekali právě na nás. Byli jsme jim popsáni do nejmenších podrobností."

"Asi si půjdu promluvit s tím vesničanem," řekla zasmušile. Sevřela prsty nepříjemně výmluvným způsobem.

"Nestojí to za čas, který bys tím ztratila," řekl jí Šedivec a zamýšleně se poškrábal ve vousech. "Všechno, co by ti mohl říct, by bylo, že mu nějaký Murgo nabídl zlato. Grolimové se neobtěžují s vysvětlováním důvodů najatým úplatkářům."

"Měli bychom si na něj dát pozor, otče," trvala na svém. "Nechceme přece, aby se za námi plížil a snažil se koupit si kdejakého banditu v Arendii, kterého by za námi poslal."

"Pozitří už toho moc nekoupí," odpověděl Šedivec a krátce se zasmál. "Jeho přátelé se ráno chystají vysledovat ho až do lesů a proříznout mu hrdlo - mimo jiné."

"Dobře. Stejně bych ale chtěla vědět, kdo ten Grolim je."

Šedivec pokrčil rameny. "Co na tom záleží? V severní Arendii jsou jích tucty, všichni si koledují o co nejvíc nepříjemností. Vědí, co se chystá, zrovna tak jako my. Nemůžeme čekat, že budou jen tak sedět a nechají nás projít."

"Neměli bychom tomu zabránit?"

"Nemáme na to čas," odpověděl. "Vysvětlit něco Arend'anům trvá věčnost. Půjdemo -li dost rychle, snad proklouzneme dřív, než se Grolimové připraví."

"A když ne?"

"Pak to uděláme jinak. Musím se dostat k Zedarovi dřív, než on přejde do Kthol Murgos. Když se mi bude plést do cesty moc překážek, budu na to muset jít víc zpříma."

"Tos měl dělat od začátku, otče. Býváš leckdy až příliš ohleduplný."

"Zase s tím začínáš? Máš na všechno jedinou odpověď, Polgaro. Zařizuješ věci, které by se zařídily samy, jen kdybys je prostě nechala na pokoji, a měníš věci, které se měnit nemusí."

"Neodporuj a pomoz mi dolů."

"Proč nesletíš?" namítl.

"Nebud' směšný."

Garion proklouzl mezi mechem porostlými stromy a silně se při tom trásl.

Teta Pol a Šedý vlk se vrátili na mýtinu a vzbudili ostatní. „Myslím, že bychom se měli pohnout kupředu," řekl jim Šedivec. "Jsme tu dost snadno napadnutelní. Na silnici to je bezpečnější a raději už bych měl tenhle kus lesa za sebou."

Vyklizení nočního tábořiště jim netrvalo ani hodinu a vydali se po dřevařské pěšině zpět na Velkou západní cestu. Ačkoliv od úsvitu je ještě dělilo několik hodin, měsíčním svitem nasycená mlha prodchnula noc zářivým oparem a zdálo se jim, jako by projížděli svítícím mrakem, jenž se usadil mezi potměnými stromy. Dojeli na silnici a vyjeli opět k jihu.

"Než vyjde slunce, chtěl bych být notný kus cesty odtud," řekl Šedivec tiše, "nechceme však nic pokazit, tak buďte ostražití."

Jeli drobným klusem, a když se s blížícím se ránem mlha začala zbarvovat perleťově šedě, měli za sebou dobré tři leguy. Projížděli širokou zatačkou, když tu náhle Hettar zdvihl ruku, aby zastavili.

"Co se děje?" zeptal se ho Barak.

"Před námi jsou koně," odpověděl Hettar. "Jedou sem."

"Určitě? Nic neslyším."

"Nejméně čtyřicet," s jistotou odpověděl Hettar.

"Tamhle," pokývl Durnik hlavou na jednu stranu. "Slyšíte?"

Všichni teď slabě slyšeli zvonivý klapot odkudsi z mlhy.

"Než přejedou, mohli bychom se schovat do lesa," navrhoval Lelldorin.

"Bude lepší zůstat na cestě," odpověděl Šedivec.

"Já to zvládnu," řekl Silk sebejistě, popojížděje do čela. "S něčím podobným už mám své zkušenosti." Dál opatrně pokračovali krokem.

Jezdci, kteří se vynořili z mlhy, byli oděni do ocelového brnění. Měli kompletní nablýskanou zbroj, kulaté přilbice se špičatým hledím působily tak, že vypadali jako podivný obří hmyz. Nesli dlouhá

kopí s barevnými praporce na špicích a jejich koně, rovněž v brnění, byli statní a mohutní.

"Mimbratští rytíři," procedil Lelldorin a oči se mu rozšířily.

"Nech si své pocity pro sebe," pravil Šedivec mladíkovi. "Na cokoliv se tě kterýkoliv z nich zeptá, odpovídej tak, aby si mysleli, že jseš mimbratský stoupenec - jako mladý Berentain v domě tvého strýce."

Lelldorinova tvář ztuhla.

"Dělej, co ti říká, Lelldorine," řekla teta Pol. "Teď není vhodná doba na hrdinství,"

"Stůjte!" přikázal vedoucí jezdec ozbrojeného zástupu, kloníc své kopí tak, až ocelový hrot mířil na ně. "Necht' jeden z vás předstoupí, abych s ním mohl hovořit." Rytířův hlas byl neústupný.

Silk vykročil k ocelovému rytíři, lichotivě se usmívaje. "Těší nás, že jsme se setkali, urozený rytíři," zalhal nenuceně. "Minulou noc jsme byli přepadeni a prcháme ve strachu o vlastní životy."

"Jakéž tvé jméno?" tázal se rytíř a pozvedl hledí, "a kdož jsou soupučníci v družině tvojí?"

"Jsem Radek z Boktoru, můj pane," odpověděl Silk s úklonou a smekl svou sametovou čapku, "drasnijský obchodník směřující do Tol Honetu s vlněnými tkaninami v dobré víře, že stihne ještě zimní trhy."

Těžkooděncovy oči se podezřívavě zúžily. "Tvá svita zdá se mi být až příliš početná na tak prostý podnik, ctihodný kupče."

"Ti tři tamhle jsou moji sluhové," řekl mu Silk, ukazuje na Baraka, Hettara a Durnika. "Ten stařec spolu s chlapcem slouží mé sestře, nezávislé zámožné vdově, která se připojila k mé výpravě, aby navštívila Tol Honet."

"Co onen druhý?" naléhal rytíř. "Astuřan?"

"Mladý šlechtic putující do Vo Mimbire navštívit své přátele. Souhlasil laskavě, že nás bude doprovázet na cestě tímto lesem."

Rytířovo podezření snad trochu povolilo. "Připomenul jsi lupiče," pokračoval. "Kde že k tomu přepadení došlo?"

"Tak tři čtyři leguy zpátky. Napadli nás, když jsme se utábořili na noc. Podařilo se nám je odrazit, ale moje sestra byla poděšená."

"Tato asturská provincie kypí vzpourami a loupežnými přepadeními," řekl rytíř stroze. "Jsem se svými muži povolán potlačovat podobné výpady. Přístup blíže, Astuřane."

Lelldorinovo chřípí se zachvělo, postoupil však poslušně dopředu.

"Žádám si znát tvého jména."

"Jmenuji se Lelldorin, vzácný rytíři. Čím ti mohu posloužit?"

"Ti bandité, jež tví přátelé vzpomenu - byli to plebejci či urození mužové?"

"Nevolníci, můj pane," odpověděl Lelldorin, "odraní a zpustlí. Dozajista unikli před právním podřízením svým pánům, aby žili mimo zákon v lesích."

"Možno-li očekávat poslušnost a podřízenost od nevolníků, když šlechta počíná snovat ohavné spiknutí proti koruně?" zaútočil rytíř.

"To jistě ne, můj pane," souhlasil Lelldorin a naznačoval poněkud přehnaně smutek. "Co jsem se zrovna o tom namluvil právě s těmi, kteří donekonečna omílají mimbratský útisk a samolibou aroganci. Dovolával jsem se rozumu a uctivé poslušnosti vůči Jeho Výsosti, našemu vzácnému králi, byl jsem však odměněn výsměchem a chladným opovržením." Povzdechl si.

"Tvá moudrost se k tobě hodí, mladý Lelldorine," uznal rytíř. "S politováním však musím tebe i tvé přátele zadržet, neboť je nezbytné ověřit některé podrobnosti."

"Urozený rytíři!" vzkřikl naléhavě Silk. "Změna počasí by mohla ovlivnit výsledek mých obchodů v Tol Honetu. Snažně tě prosím, nezdržuj mne."

"Je to, žel, nezbytné, drahý kupče," odvětil rytíř, "Asturie se jen hemží pokrytci a spiklenci. Nemohu propustit nikoho bez pečlivého prověření."

V posledních řadách mimbratských rytířů to zašumělo. V jediném zástupu, oslniví v nablýskaných náprsních krunýřích, s chocholy na přílbicích a v karmínových pláštích, projížděli tolnedrijští legionáři v počtu půl stovky zvolna podél oddílu rytířů v plné zbroji. "Co je

tady za potíže?" slušně se zeptal velitel zástupu, hubený, s kostnatou tváří, zhruba kolem čtyřicítky, když zastavil nedaleko Silkova koně.

"Nežádáme si v této záležitosti pomoci legií," řekl rytíř chladně. "Rozkazy dostáváme z Vo Mimbre. Jsme povoláni ku pomoci nastolit znovu pořádek v Asturii, pročez jsme vyslyšali tyto poutníky."

"Mám pro pořádek úctu i pochopení, urozený rytíři," odvětil Tolnedřan, "ale za bezpečnost silnice jsem zodpovědný já." Tázavě pohlédl na Silka.

"Jsem Radek z Boktoru, kapitáne," řekl mu Silk, "drasnijský obchodník směřující do Tol Honetu. Doklady mám, kdybyste si je přál vidět."

"Dokumenty se snadno padělají," prohlásil rytíř.

"Taky že jsou," souhlasil Tolnedřan, "ale ušetříme čas, budeme-li veškeré dokumenty pokládat za věrohodné. Drasnijský obchodník se zbožím v zavazadlech má oprávněný důvod nalézat se na císařské silnici, urozený rytíři. Není nejmenší důvod ho zadržovat, nemám pravdu?"

"Snažíme se vymýtit zlodějství a rebelii," prudce trval na svém rytíř.

"Jen do toho," přitakal kapitán, "ale *mimo* tuto silnici, jestli vám to nevadí. Podle smlouvy je císařská silnice tolnedrijským teritoriem. Cokoliv uděláte padesát sáhů zpátky v lese, je čistě vaše věc; co se stane na této silnici, je *moje* záležitost. Jsem si jistý, že žádný opravdový mimbratský rytíř by si nepřál poškodit svého krále tím, že poruší významnou dohodu mezi arendskou korunou a tolnedrijským císařem, nemám pravdu?"

Rytíř se na něho bezmocně podíval.

"Myslím, že bys měl pokračovat, drahý kupče," řekl Tolnedřan Silkovi. "Vím, že celý Tol Honet napjatě očekává tvůj příjezd."

Silk se na něho usmál a okázale se v sedle uklonil. Pak pokynul ostatním a pomalu jeli kolem rozvztekleného mimbratského rytíře. Jakmile projeli, sevřeli legionáři své řady přes silnici a účinně zamezili jakémukoliv pronásledování.

"Byl to sympatický chlapík," řekl Barak. "O Tolnedřanech nemám zrovna nejlepší mínění, tenhle byl ale jiný."

"Pohněme se kupředu," řekl Šedý vlk. "Netoužím po tom, aby se ti rytíři, jakmile Tolnedřané odejdou, za námi vrátili."

Pobídlí koně do klusu, jeli dál a za sebou zanechali rytíře, kteří se uprostřed cesty horečně přeli s velitelem legionářů.

Tu noc strávili v tolnedrijském hostinci, chráněni masivním zdíkem a snad poprvé ve svém životě se tu Garion vykoupal sám od sebe, bez nátlaku nebo jen připomínky od tety Pol. Ačkoliv neměl příležitost účastnit se přímo včerejší noční bitky na mýtině, měl pocit, jako by byl potřísněn krví, či snad ještě něčím horším. Doposud si nikdy neuvědomil, jak groteskně se člověk může změnit v osobním souboji. Pohled na živého člověka s vyvrženými vnitřnostmi nebo mozkiem ho naplňoval jakýmsi hlubokým studem za to, že i ta nejzazší vnitřní tajemství lidského těla mohou být tak nestoudně obnažena. Cítil se nečistý. V chladné umývárně si svlékl oblečení, včetně stříbrného amuletu od Šedého vlka a tety Pol, aniž by o tom přemýšlel, a pak vlezl do pářící vany, kde drhl svou kůži hrubým kartáčem a vydatným mýdlem mnohem pečlivěji, než by vyžadovala i ta nejúzkostlivější posedlost čistotou vlastního těla.

V několika příštích dnech se rovnoměrným tempem posouvali dále na jih. Pokaždé přenocovali v nevelkých tolnedrijských hostincích, kde jim přítomnost legionářů drsných tváří byla neustálou připomínkou, že veškerá moc císařské Tolnedry zajišťuje bezpečnost poutníků, hledajících zde útočiště.

Naneštěstí, šestého dne po noci v lese, se Lelldorinův kůň poranil. Durnik s Hettarem strávili pod dozorem tety Pol několik hodin tím, že nad malým ohníčkem u cesty nahřívali ve vodě obvazy a přikládali kouřící obklady zvířeti na nohu. Šedivec zatím žehral nad ztrátou času. Když byl kůň natolik v pořádku, že mohl pokračovat v cestě, uvědomili si všichni, že ani do nejbližšího hostince do setmění nedojdou.

"Tak, Šedý vlku," řekla teta Pol, když znovu nasedli na koně, "co teď? Pojedeme přes noc, nebo se pokusíme utábořit se zase někde v lese?"

"Ještě jsem se nerozhodl," odvětil krátce Šedivec.

"Pokud si dobře vzpomínám, nedaleko odsud je před námi vesnice," řekl Lelldorin, který teď jel na algarském koni. "Je to nuzné místo, ale myslím, že tam je, no, dejme tomu, hospoda."

"To nezní nijak lákavě," řekl Silk. "Co přesně míníš tím 'dejme tomu'?"

"Majitel toho pozemku je nesmírně chamtivý," odpověděl Lelldorin. "Ukládá nehorázné daně, takže jeho lidem moc nezbyvá. Hospoda není dobrá."

"Budeme ji muset vyzkoušet," rozhodl Šedivec a vedl je rychlým klusem. Jak se blížili k vesnici, těžké mraky se začaly rozestupovat, dokonce vysvitlo i slunce.

Vesnice byla ještě horší, než by podle Lelldorinova popisu byli věřili. Půl tuctu otrhaných žebráků stálo v blátě před vsí, natahující úpěnlivě ruce a prosíce neodbytnými hlasy. Domky nebyly nic jiného než primitivní chatrče, jimiž pronikal dým od skromných ohničků uvnitř. Vyhublá prasata se brouzdala rozbahněnými cestami a všude kolem se šířil odporný zápach. Smuteční průvod se táhl bahnem k pohřebišti na druhém konci vesnice. Na márách nesená mrtvola byla zabalená v oškubaném hnědém plátně a bohatě oděný, v kápi zahalený čaldanský kněz, arendský bůh, zpíval starobylý hymnus, jenž měl mnoho společného s válkou a odplatou, avšak pranic s útěchou. Vdova s plačícím dítětem na prsou následovala tělo a její oči byly prázdné a mrtvé.

Hospoda páchla zvětralým pivem a napůl zkaženým jídlem. Oheň zničil jeden konec společné místnosti, nízký trámový strop byl opálený a zčernalý. Díru zející ve vypálené stěně zakrýval cár zpuchřelého plátna. Ohniště uprostřed místnosti kouřilo a hostinský byl mrzutý, jeho tvář nehybná. K večeri jim každému nabídl misku vodové ovesné kaše - směsi ovsu a řepy.

"Lahodné," pronesl trpce Silk a odsunul svou netknutou misku. "Trochu se ti, Lelldorine, divím. Ve své vášni po nápravě špatností jsi asi zapomněl na tohle místo. Směl bych ti navrhnout, aby tvá další křížová výprava vedla též k majiteli tohoto panství? Asi měl být popraven už dávno."

"Neuvědomil jsem si, že je to tak zlé," odpověděl Lelldorin zkroušeným hlasem. Rozhlédl se kolem sebe, jako kdyby některé věci uviděl poprvé v životě. V jeho průhledné tváři se objevila jakási nepopsatelná hrůza.

Garion se postavil, žaludek se mu zvedal. "Myslím, že půjdu ven," oznámil.

"Nechod' moc daleko," upozornila ho teta Pol.

Vzduch venku byl alespoň trochu svěžejší, Garion se opatrně vydal ke konci vesnice a snažil se vyhnout nejhoršímu blátu.

"Vzácný pane, prosím," žebronila malá dívka s obrovskými očima, "nezbyla ti chlebová kůrka?"

Garion se na ni bezmocně podíval. "Je mi líto." Prosahal si kapsy, hledal, co by jí dal, ale děvčátko začalo plakat a zmizelo.

Na poli posetém pařezy za páchnoucími cestami hrál na dřevěnou flétnu chlapec Garionova věku a hlídal pár vychrtlých krav. Melodie, kterou hrál, byla srdceryvně čistá a nepovšimnuta se linula mezi příkrčenými chatrčemi v šikmých paprscích bledého slunce. Chlapec ho uviděl, hrát ale nepřestal. Jejich oči se setkaly, zaznamenaly určité drsné poznání, oni však nepromluvili.

U kraje lesa pod polem vyjel na černém koni mezi stromy temně oděný muž se zakrytou hlavou a pozoroval vesnici. Na té tmavé postavě bylo něco děsivého i cosi neurčitě známého. Garion měl pocit, že by toho jezdce měl znát, jeho mysl tápala po jménu a zároveň dráždivě unikala. Hleděl na postavu u kraje lesa dlouhou dobu a bez nejmenší obavy si uvědomoval, že ačkoliv kůň i jezdec stáli na plném zapadajícím slunci, nevrhali za sebe žádný stín. Hluboko v podvědomí na něj chtělo něco zakřičet, avšak on, celý poblouzněný, jen zíral. Neřekne o té postavě u kraje lesa nic tetě Pol ani nikomu jinému, protože nebude mít co říct; jakmile se obrátí, zapomene.

Světlo počalo slábnout, a protože mu začalo být chladno, otočil se na zpáteční cestu do hospody, zatímco bolestná píseň Chlapcovy flétny se vznášela k nebi nad ním.

Kapitola šestá

NAVZDORY VČEREJŠÍMU SLIBNÉMU krátkému západu slunce byl úsvit druhého dne chladný a zamlžený, jemně mžilo, déšť pronikal skrze stromy a celý les byl vlhký a pošmourný. Z hospody vyrazili časně a brzy se dostali do pásu lesa, který se zdál být ještě temnější a zlověstnější než kterýkoliv jiný hrůzný pruh lesa, jímž až doposud prošli. Stromy tu byly ohromující, řada rozsochatých, sukovitých dubů dosahovala svými nahými větvemi mezi tmavé jedle a smrky. Lesní půda byla pokryta jistým druhem šedého mechu, který vypadal nezdravě a odporně.

Lelldorin byl toho rána zamlklý a Garion se domníval, že jeho přítel se stále potýká s problémem Našakova plánu. Mladý Asturaň jel zahalen do těžkého zeleného kabátu a vypadal se svými rudě zlatými vlhkými vlasy za stálého mrhnutí sklíčeně. Garion popojel vedle svého přítele a tak jeli chvíli docela tiše. "Co tě trápí, Lelldorine?" zeptal se konečně.

"Asi jsem byl celý život slepý, Garione," odvětil Lelldorin.

"Ale? V jakém smyslu?" Garion to řekl opatrně, doufaje, že se jeho přítel rozhodl konečně všechno Šedému vlkovi říct.

"Viděl jsem jen mimbratský útisk v Asturii. Nikdy jsem neviděl, jak my utiskujeme svůj vlastní lid."

"Pokoušel jsem se ti to říct," poznamenal Garion. "Co způsobilo, žeš nakonec prohlédl?"

"Ta vesnice, ve které jsme naposledy nocovali," vysvětloval Lelldorin, „Nikdy jsem neviděl tak zubožené a chudé místo - nebo lidi zahnané do tak příšerné beznaděje. Jak to vůbec můžou snést?"

"Mají snad na vybranou?"

"Můj otec se o lidi na své půdě alespoň stará," bránil se mladík sebevědomě. "Nikdo nezůstane o hladu nebo bez přístřeší - ale s těmihle lidmi se zachází hůř než se zvířaty. Vždycky jsem byl na svůj původ hrdý, teď se za něj stydím." V očích měl slzy.

Garion nevěděl přesně, co si má počít s náhlým prohlédnutím svého přítele. Na jednu stranu byl rád, že Lelldorin konečně uviděl to,

co bylo vždycky zřejmé; na druhou stranu se zase bál, do čeho jeho vznětlivého kamaráda tenhle nově nalezený pohled na svět přivede.

"Zříkám se svého postavení," prohlásil pojednou Leıldorin, jako by četl Garionovy myšlenky, "a až se vrátím z téhle výpravy, půjdu mezi nevolníky a budu s nimi sdílet jejich trpké osudy a hoře." .

"K čemu to bude dobré? Čím tvoje utrpení zmenší to jejich?"

Leıldorin ostře vzhlédl, v nastavené tváři se mu zračila kopa zápolících emocí. Nakonec se usmál, ale v modrých očích měl naprosté odhodlání. "To máš jistě pravdu," řekl. "Vždycky ji máš. Je to zarážející, jak pokaždé vidíš až na jádro věci, Garione."

"Tak co tě vlastně napadlo?" zeptal se Garion s určitými obavami.

"Povedu jejich povstání. Smetu Arendii s armádou nevolníků v zádech." Hlas mu jasně zněl, jak jeho představivost vzplanula novou myšlenkou.

Garion zaskučel. "Proč máš na všechno vždycky jen tuhle odpověď, Leıldorine?" dožadoval se. "Za prvé, nevolníci nemají žádné zbraně a taky nevědí, jak se bojuje. Ať bys mluvil sebelíp, stejně je nepřiměřené, aby s tebou šli. Za druhé, i kdyby snad šli, všichni šlechtici v Arendii proti tobě vytáhnou se svými šiky. Rozsekali by tvoji armádu; a potom by všechno bylo ještě desetkrát horší. Za třetí, začal bys akorát další občanskou válku; a to je přesně to, co Murgové chtějí."

Leıldorin několikrát zamrkal, jak na něj přšela Garionova slova. Jeho obličej se znovu zachmuřil. "Na to jsem nepomyslel," přiznal.

"To jsem věděl. Děláš tytéž chyby po celou dobu, co nosíš mezek se svým mečem ve stejném pouzdře, Leıldorine."

Leıldorin zčervenál a pak se smutně rozesmál. "Tos řekl dost jedovatě, Garione," řekl vstřícně.

"Promiň," omlouval se honem Garion. "Asi jsem to měl říct jinak."

"Ale ne," řekl mu Leıldorin. "Já jsem Arend'an, Leccos mi unikne, když se to neřekne přímo."

"To neznamená, že bys byl hloupý, Lelldorine," namítal Garion. "Takové chyby dělá kde kdo. Arend'ané nejsou hloupí - jsou jenom unáhlení."

"Tohle všechno bylo víc než jen unáhlenost," smutně trval na svém Lelldorin a ukazoval na vlhký mech rozprostírající se pod stromy.

"Všechno co?" zeptal se Garion a rozhlížel se kolem.

"Tohle je poslední pás lesa před planinami střední Arendie," vysvětloval Lelldorin. "Je to přirozená hranice mezi Mimbrem a Asturií."

"Les jako každý jiný," hodnotil Garion, rozhlížeje se kolem.

"Ne tak docela," poznamenal Lelldorin zádušně. "Tohle bývalo oblíbené místo pro přepady. Lesní koberec je tu posetý starými kostmi. Podívej se tamhle." Ukázal mu.

Zpočátku Garionovi připadalo, že to, co mu jeho přítel ukazuje, jsou jen dvě zkroucené tyčky trčící z mechu, s větvičkami na koncích, zapletené do zakrslého keře. Pak si ale s hrůzou uvědomil, že jsou to nazelenalé kosti lidské paže s prsty zaťatými do keře v poslední smrtelné křeči. Zdrceně se zeptal: "Proč ho nespálili?"

Tisíce mužů by trvalo tisíc let, než by sebrali všechny kosti, které tu leží, a navrátili je zemi," pronesl Lelldorin morbidně. "Odpočívají tu celé generace Arend'anů - Mimbratští, Wacité i Astuřané. Všichni leží tam, kde spočinuli, a mech halí jejich nekonečný spánek."

Garion se otrásl a odvrátil oči od němé žádosti osamocené paže, napřažené z moře mechu v lesním podrostu. Nejroztodivnější pahorky a kopečky mechu naznačovaly hrůzu, která tlela pod nimi. Jak zdvihl oči, uvědomil si, že nerovný povrch se táhne všude, kam jen oko dohlédne. "Kdy dojedeme na planinu?" zeptal se přiškrceným hlasem.

"Asi za dva dny."

"Dva dny? A všude to vypadá takhle?"

Lelldorin přikývl.

"Proč?" Garionův hlas byl ostřejší, vyčítavější, než si přál.

"Ponejprv pro čest a slávu," odpovídal Lelldorin. "Později pro hoře a pomstu. Nakonec jednoduše proto, že jsme nevěděli, jak to zastavit. Jak už jsi prve řekl, my Arend'ané nejsme příliš chytří."

"Zato vždycky stateční," odpověděl kvapně Garion.

"To ano," připustil Lelldorin. "Vždycky stateční. To je náš národní úděl."

"Belgarate," ozval se za nimi tiše Hettar, "koně něco větří."

Šedý vlk se probral z polospánku, ve kterém obyčejně cestoval. "Cože?"

✓Koně," opakoval Hettar. "Něco před námi je děsí."

Šedivcovy oči se zúžily a pak podivně vyprahly. Za moment prudce vydechl a nezřetelně při tom zaklel. "Algroti," pronesl.

"Co je to algrot?" zeptal se Durnik.

"Není to lidská bytost - cosi vzdáleně příbuzného trolům."

"Jednou jsem trola viděl," řekl Barak. "Ohavná velká potvora s pařáty a tesáky."

"Napadnou nás?" zeptal se Durnik.

"Docela určitě." Šedivcův hlas byl napjatý. "Hettare budeš muset udržet koně pod kontrolou. Nesmíme se nechat rozdělit."

"Odkud přicházejí?" ptal se Lelldorin. "V tomhle lese přece žádné obludy nejsou."

"Někdy, když mají hlad, scházejí dolů z ulgského pohoří," odpověděl Šedivec. "Nenechávají nikoho přežít, aby o nich vyprávěl."

"Snad bys měl raději něco udělat, otče," řekla teta Pol. "Jsou všude kolem nás."

Lelldorin se hbitě rozhlédl kolem, jako by si chtěl dát věci dohromady.

"Nejsme už daleko od Elgonovy mohyly," naznačil. "Mohli bychom je odrazit, pokud se tam dostaneme."

"Elgonova mohyla?" ptal se Barak, který už vytasil svůj těžký meč.

"Je to vysoký skalnatý vrch, posetý balvany," vysvětloval Lelldorin. "Je to jako pevnost. Elgon se tam bránil přes měsíc proti mimbratské armádě."

"To zní slibně," řekl Silk. "Alespoň se dostaneme ven z lesa." Neklidně se rozhlédl po lese, který se kolem nich v dešti nezřetelně rýsoval.

"Pojďme to zkusit," rozhodl Šedivec. "Zatím se ještě nedostali tak daleko, aby zaútočili, dešť navíc mate jejich čich."

Z hloubi lesa se ozval podivný štěkot. "To už jsou oni?" zeptal se Garion a vlastní hlas ho řezal do uší.

"Vzájemně se svolávají," řekl mu Šedivec. "Někteří už nás zahlédli. Přidejte do kroku, ale neutíkejte, dokud neuvidíme mohyly."

Pobídlí nervózní koně do klusu a vyrovnaně se sunuli po rozblácené cestě až k místu, kde se cesta začala zvedat k vršku nízkého hřebene. "Asi půl leguy," řekl Lelldorin napjatě. "Půl leguy a měli bychom vidět mohyly."

Dalo jim práci udržet koně, jejichž oči divoce těkaly po okolním lese. Garion cítil, jak mu buší srdce, a v ústech měl náhle vyprahlo. Začalo pršet silněji. Po straně zahlédl nějaký pohyb a rychle se otočil. Postava podobná lidské se klátivě pohybovala podél cesty, asi padesát kroků zpět v lese. Přihrbně utíkala, rukama se při tom dotýkala země. Měla odpudivě šedavou barvu. "Tamhle!" zakřičel Garion.

"Viděl jsem ho," zachroptěl Barak. "Není tak velký jako trol."

Silk se zašklebil, "Tohle stačí."

„Jestli zaútočí, dejte si pozor na jejich drápy," varoval Šedivec. "Jsou jedovaté."

"To je ohromné," řekl Silk.

"Tamhle je mohyla," řekla poměrně klidně teta Pol.

"Utíkejte!" vyštěkl Šedivec.

Vyděšení koně, konečně volní, se vrhli kupředu, hnali se cestou a kopyta jen duněla. Z lesa za nimi se ozývalo rozlícené vytí a štěkot všude kolem sílil.

"Zvládneme to!" zařval Durnik, aby jim dodal odvahy. Vzápětí vsak na cestě před nimi stálo půl tuctu vrčících algrotů, kteří měli hnáty zešíroka rozpřažené a tlamy šeredně zející. Byli mohutní, na opicích rukou měli místo prstů drápy. Hlava se podobala kozí a korunovaly ji krátké, ostře špičaté rohy, z tlamy jim vyčnívaly dlouhé, žluté tesáky. Šedá šupinatá kůže připomínala kůži hadí.

Koně ržáli a chrčeli ve snaze uprchnout. Garion se jednou rukou držel sedla, druhou zápasil s otěžemi.

Barak tloukl koně do zadku plochou svého meče a kopal zvíře krutě do slabin, až se kůň nakonec začal bát víc jeho než algrotů a vyrazil. Dvěma mohutnými ranami z jedné strany na druhou zabil Barak dvě šelmy a pronikl. Třetí, s vytrasenými drápy, se snažila chytit ho za záda, ztuhla však a zhroutila se tlamou do bahna s jedním z Lelldorinových šípů mezi lopatkami. Barak obrátil koně a sekal do tří zbylých stvůr. „Do toho!“ vzkřikl.

Garion uslyšel, jak Lelldorin zalapal po dechu a v mžiku se otočil. S hrůzou sledoval, jak osamocený algrot vylezl po straně u cesty z lesa a sekal drápy jeho přítele ve snaze strhnout ho ze sedla. Lelldorin zesláble tloukl koží tlamu svým lukem. Garion zoufale vytasil svůj meč, ale Hettar tu byl zezadu první. Jeho zahnutá šavle projela tělem šelmy, algrot zavřeštěl a zkrouceně padl na zem pod kopyta dusajícího stáda zvířat.

Koně, kteří nyní prchali z pustého zděšení, pádili k úbočí kameny poseté mohyly. Garion se ohlédl přes rameno a viděl, jak se Lelldorin nebezpečně houpá v sedle, s rukou přitisknutou na krvácející ráně. Garion prudce zatahl za otěže a obrátil koně.

„Garione, zachraň se!“ zakřičel Lelldorin, v obličeji smrtelně bledý.

„Ne!“ Garion zasunul meč do pochvy, zastavil koně vedle svého přítele, vzal ho za ruku a usadil ho pevněji v sedle. Společně pak cválali k mohyle a Garion se usilovně snažil podpírat poraněného mladíka

Mohyly tvořila velká hromada země a kamení, přesahující nejvyšší vrcholky stromů, které ji obklopovaly. Koně v úbočí mezi mokřými valouny namáhavě šplhali a klopýtali. Když dojeli na malou rovinu na vrcholku mohyly, kde se stádo třesoucí se v dešti tísnilo pohromadě, sklouzl Garion ze sedla právě včas, aby zachytil Lelldorina, hroutícího se pomalu k jedné straně.

„Polož ho tamhle,“ zvolala zostra teta Pol. Z jednoho rance vytahovala malý uzlík s bylinkami a obvazy. „Durniku, budu potřebovat oheň - okamžitě.“

Durnik se bezmocně rozhlédl po několika kouscích dřeva ležících v dešti na vršku mohyly. "Pokusím se," zapochyboval.

Lelldorinův dech byl mělký a velmi rychlý. Obličej měl pořád smrtelně bílý a nohy by ho neunesly. Garion ho podpíral a na dně žaludku ho tížil strach. Hettar vzal poraněného pod druhou rukou a spolu ho zpola nesli ke klečící tetě Pol, jež rozvazovala svůj uzlík. "Musím okamžitě vyčistit z rány jed, řekla jim. "Garione, dej mi svůj nůž."

Garion vyňal svou dýku a podal ji tetě. Rychle na boku rozpárala Lelldorinovu hnědou halenu a odhalila tak surové rány způsobené pařáty algrota. "Bude to bolet," řekla. "Držte ho."

Garion s Hettarem uchopili Lelldorina za ruce i za nohy a přitiskli ho k zemi.

Teta Pol se zhluboka nadechla a obratně rozřízla každou opuchlou ránu. Krev vystříkla a Lelldorin jednou vykřikl. Pak omdlel.

"Hettare!" zvolal Barak z vršku jednoho balvanu na kraji kopce. "Potřebujeme tě!"

"Jen jdi!" řekla teta Pol muži s tváří dravce. "Teď už si poradíme. Ty tu, Garione, zůstaň." Drtila nějaké suché listí a sypala je pak do krvácející rány. "Oheň, Durniku," rozkázala.

"Nechce chytit, paní Pol," odvětil bezradně Durnik. "Je to strašně mokré."

Pohlédla spěšně na hromadu nasáklého dřeva, které kovář nanosil. Přimhouřila oči a učinila rychlé gesto. Garionovi zazvonilo podivně v uších a náhle cosi zasyčelo. Ze dřeva se vyvalil obláček páry a z klacíků vyskočil praskající plamen. Durnik ohromeně uskočil.

"Tu malou nádobu, Garione," přikazovala teta Pol, "a vodu. Rychle." Stáhla si svůj modrý plášť a přikryla s ním Lelldorina.

Silk, Barak a Hettar stáli na kraji srázu a vrhali dolů velké kameny. Garion slyšel rachot a dunění kamenů, jak se tříštily o balvany pod sebou, a štěkot algrotů přerušovaný chvílemi výkřiky bolesti.

Choval v náručí přítelovu hlavu a strašně se bál. "Bude v pořádku?" ptal se úzkostně tety Pol.

"Nevím, na to je příliš brzy," odpověděla. "A neobtěžuj mě teď otázkami."

"Prchají!" vykřikl Barak.

"Jsou ale pořád hladoví," odpověděl vážně Šedivec. "Vrátí se." Daleko v lese se rozezvučelo halasné troubení rohu.

"Co to bylo?" ptal se Silk, stále těžce oddychující po namáhavém shazování těžkých kamenů přes okraj.

"Někdo, koho jsem očekával," odpověděl Šedivec s tajemným úsměvem. Zvedl ruce ke rtům a ostře zapískal.

"Už to zvládnou sama, Garione," řekla teta Pol, nanášejíc hustou kaši do kouřícího polštářku z mokrého plátěného obvazu. "Běžte s Durnikem pomoci ostatním."

Garion váhavě položil Lelldorinovu hlavu do vlhké trávy a odběhl za Šedivcem. Svah pod nimi byl posetý mrtvými i umírajícími algroty, zmrzačenými od kamenů, které na ně Hettar s ostatními svaloval.

"Pokusí se o to znovu," řekl Barak, potěškáváje další balvan.

"Můžou se na nás dostat zezadu?"

Silk potřásl hlavou. "Ne, prohlížel jsem to. Druhá strana kopce má strmý, hladký povrch."

Algroti se vynořili z hvozdu pod nimi, štekali a vrčeli, klátili se kupředu svou typickou nahrbenou chůzí. První z nich už přešel cestu, když tu se roh ozval znovu, teď už hodně zblízka.

Pak mezi stromy vyrazil mohutný oř nesoucí jezdce v plné zbroji a vyrazil dolů, na útočící šelmy. Obrněný muž sklonil svůj dřevec a řítil se přímo mezi rozzuřené algroty. Jakmile dřevec napráhl, bujný oř zaržál a od okovaných kopyt mu odletovaly velké kusy bahna. Dřevec pronikl hrudí jednoho z největších algrotů a silou úderu se rozštípl. Odštípnutý konec zasáhl jiného přímo do obličeje. Rytíř zničený dřevec odhodil a jediným máchnutím ruky vytasil meč s širokou čepelí. Rozmáchl se zeširoka zleva i zprava a prosekával si cestu stádem, zatímco jeho válečný oř zadupával živé i mrtvé do bahna na cestě. V závěru souboje se obrátil a znovu vyrazil zpátky, vyklížeje svým mečem cestu. Algroti se otočili a s vytím prchali do jesů,

"Mandorallene!" vykřikl Šedivec. "Tady, nahoře!"

Rytíř si zvedl krví potřísněné hledí a zahleděl se na kopec. "Dovol mi ponejprv rozprášit tu chamrad', můj pradávný příteli," zvo-

lal rozjásaně, spustil své hledí a rozjel se do deštivého lesa pronásledovat algroty.

"Hettare!" zakřičel Barak, už v pohybu.

Hettar pádně přikývl a oba se rozběhli ke svým koním. Vyhoupili se do sedel a pustili se dolů po vlhkém svahu na pomoc neznámému.

"Tvůj přítel nemá zdravý rozum," sděloval Silk Šedému vlkovi a stíral si s tváře déšť. "Ty potvory ho každou chvíli znovu napadnou."

"Asi nemá pocit, že by byl v nějakém nebezpečí," odpověděl Šedivec. "Je to Mimbraťan, a ti si o sobě myslí, že jsou nepřemožitelní."

Zdálo se, že lesní souboj trval dlouho. Ozývaly se odtamtud výkřiky, zvonivé rány a hrůzný řev algroťů. Pak ale Hettar, Barak i neznámý rytíř vyjeli z lesa a klusali na mohyly. Na vršku seskočil obrněný muž z koně. "Jako na zavalanou, drahý příteli," vyběhl k Šedému vlkovi. "Ti hoši tam dole byli vskutku skotačiví." Jeho brnění se v dešti matně lesklo.

"To jsem rád, že jsme ti našli nějakou zábavu," řekl Šedivec suše.

"Ještě je slyším," řekl Durnik. "Myslím, že ještě prchají."

"Avšak zbabělost jejich zhatila nám zábavu na dnešní odpovědne," poznamenal rytíř, s lítostí zasunul meč a sňal svou přilbu.

"Všichni musíme přinášet oběti," pronesl Silk s afektovanou pomalostí.

Rytíř si povzdechl. "Pravdu díš. Tys člověk vskutku hloubavý, jak vidno." Vytřepal vodu z bílého chocholu na své přilbě.

"Odpusťte" řekl Šedý vlk. "To je Mandorallen, baron z panství Vo Mandor. Pojede s námi. Mandorallene, tohle je princ Kheldar z Drasnie, Barak, kníže z Trellheimu a bratranec krále Anhega z Šereku. Tamhleto je Hettar, syn Čo-Haga, vůdce Shromáždění algarských náčelníků. Důmyslným člověkem je pan Durnik ze Sendarie a tenhle chlapec je Garion, můj vnuk - velice vzdálený."

Mandorallen se každému z nich hluboce uklonil. "Všechny vás, přátelé, pozdravuji," pronesl svým nadšeným hlasem. Naše dob-

rodružství započalo šťastně. Snažně vás prosím, povězte mi, kdo je ta dáma, jejímž půvabem jsou oslněny mé oči?"

"Krásná řeč, urozený rytíři," odpověděla teta Pol, hlasitě se smějíc, a rukou si zcela podvědomě přihlazovala své mokré vlasy. "Mám dojem, že spolu budeme vycházet, otče."

"Snad proslulá lady Polgara?" ptal se Mandorallen. "Toto jest tedy vrchol mého života," Jeho dvorná poklona byla poněkud pokažena skřípáním brnění.

Náš poraněný přítel je Lelldorin, syn barona z Wildantorů," pokračoval Šedivec. "Možná už jsi o něm slyšel."

Mandorallenova tvář se mírně zachmuřila. "Ba že! Klevety, jež před námi mnohdy prchají, co štěkající psi, naznačují, že Lelldorin z Wildantorů chystá na příhodnou chvíli povstání proti koruně."

"Na tom teď nezáleží," zdůraznil Šedivec. "Záležitost, která nás svedla dohromady, je mnohem důležitější než tohle všechno. Buď to muset na čas odložit."

"Stane se, jak přikážeš, šlechtyný Belgarate," pronesl okamžitě Mandorallen, ačkoliv očima pořád pošilhával po Lelldorinovi v bezvědomí.

"Dědečku!" zvolal Garion a ukazoval na postavu v sedle, která se pojednou objevila na úbočí kamenitého vršku, Jezdec byl oděn černě a seděl na černém koni. Shrnul svou kápi a odhalil tak vyleštěnou ocelovou masku odlitou ve tvaru obličeje, který byl zároveň krásný i podivně odpudivý. Hlas hluboko v Garionově vědomí říkal, že na tom záhadném jezdcovi je něco důležitého - něco, co by si měl pamatovat - co to však bylo, nenaznačil.

"Vzdej se svého pátrání, Belgarate." Pod maskou zněl hlas dutě.

"Na to mě znáš až příliš dobře, Čamdare," řekl Šedý vlk klidně, docela jistě poznávaje jezdce. "Ten dětinský nápad s algroty byl z tvé hlavy?"

"Ty zase znáš mě dost dobře," vrátil mu narážku cizinec. "Stanu - li proti tobě, dá se očekávat, že se věci trochu zkomplikují. Zatím máš sám dost takových, kteří se tě snaží zdržovat. To teď potřebujeme

ze všeho nejvíc. Jakmile Zedar dopraví Kthrak Yasku mému vládci, můžeš vyzkoušet svou sílu proti moci a vůli Torakově, budeš-li chtít."

"Vyřizuješ snad Zedarovy záležitosti?" zeptal se Šedivec.

"Nevyřizuji ničím záležitostmi," odvětila postava se značným pohrdáním. Jezdec se zdál zrovna tak hmotný jako všichni, co stáli na vršku, Garion však viděl drobný déšť dopadající na kameny přímo pod koněm s jezdcem. Ať byla postava cokoliv, déšť skrze ni přímo pronikal.

"Co tu tedy děláš, Čamdare?" tázal se Šedivec.

"Říkejme tomu zvědavost, Belgarate. Chtěl jsem vidět na vlastní oči, jak sis vyložil Proroctví pro současné dny." Postava se rozhlédla po ostatních na vršku. "Dost dobré," řekl s jistou dávkou závistivého obdivu. "Kdes je všechny našel?"

"Nemusel jsem je hledat, Čamdare," odpověděl Šedivec. "Všichni tu byli. Jestli nějaká část Proroctví platí, pak platí všechno, nemám pravdu? Nejsou v ní žádné uskoky. Každý z nich ke mně prošel větším počtem generací, než si jen dokážeš představit."

Postava jako by lehce zasyčela při krátkém ostrém nadechnutí.

"Ještě není nic skončeno, starče."

"Ale bude, Čamdare," odvětil pevně Šedivec. "Už jsem se o to postaral."

"Který z nich je ten, co bude žít dvakrát?" zeptal se náhlý jezdec.

Šedivec se chladně usmál, ale neodpověděl.

"Bud' pozdravena, vzácná královno," řekl jezdec uštěpačně tetě Pol.

"Grolimské dvoření mě vždycky nechává chladnou," odtušila s mrazivým pohledem. "Nejsem královna, Čamdare."

"Ale budeš, Polgaro. Můj vládce říkal, že se staneš jeho ženou, až přijde do svého království. Budeš královnou světa."

"To tě staví do jisté nevýhody, Čamdare, že? Mám-li se stát tvou královnou, nemůžeš se mi moc stavět do cesty, je to tak?"

"Můžu působit kolem tebe, Polgaro, a až se staneš Torakovou nevěstou, on už změní tvou vůli. Jsem si jistý, že pak tě tvá odvěká nevraživost opustí."

"Myslím, že už toho bylo dost, Čamdare," řekl Šedý vlk. "Vaše domluva mě začíná nudit. Vezmi si teď zpátky svůj stín." Nedbale se ohnal rukou, jako by odháněl dotěrnou mouchu. "Odejdi!" nařídil.

Garion znovu pocítil zvláštní hučení a dunivé burácení ve své mysli. Jezdec zmizel.

"Nezničils ho doopravdy, že ne?" vyrazil ze sebe Silk šokováním hlasem.

"Nikoliv," řekl mu Šedý vlk. "To všechno byla jenom iluze. Je to dětinský trik, který Grolimům připadá ohromující. Stín se dá na určitou vzdálenost přenést, chceš-li dělat nepříjemnosti. Všechno, co jsem udělal, bylo, že jsem mu stín poslal zpátky." Usmál se najednou a rty se mu zkroutily do úšklebku. "To víš, že jsem nezvolil úplně přímou cestu. Bude mu trvat několik dní, než to zvládne. Nechci mu doopravdy ublížit, ale trochu mu to znepríjemní život - a bude nesmírně nápadný."

"Velmi ohavný přízrak," zhodnotil Mandorallen. "Kdo byl ten nevkusný stín?"

"To byl Čamdar," řekla teta Pol a znovu věnovala pozornost zraněnému Lelldorinovi, „jeden z nejvyšších grolimských knězi. Já i můj otec jsme se s ním už setkali."

"Snad bychom raději měli slézt z tohoto kopce," uvažoval Šedivec. "Kdy bude Lelldorin schopen jízdy?"

"Nejdřív za týden," odpověděla teta Pol, „jestli vůbec."

"O tom nemůže být řeči. Tady zůstat nemůžeme."

"On na koně nemůže," pravila pevně.

"Nemohli bychom udělat nějaká nosítka?" napadlo Durnika.

"Určitě vymyslím něco, co bychom mohli zavěsit mezi dva koně, a tak ho převezeme, aniž bychom mu ublížili."

"Co ty na to, Pol?" zeptal se Šedivec.

"To by, myslím, šlo," řekla trochu váhavě.

"Tak se do toho dejme. Jsme tu moc na očích, navíc musíme dál."

Durnik souhlasně přikývl a odešel hledat do zavazadel provaz potřebný pro výrobu nosítek.

Kapitola sedmá

RYTÍŘ MANDORALLEN, BARON z Vo Mandoru, měl postavu poněkud vyšší, než je průměr. Vlasy měl černé a vlnité, oči temně modré a zvučný hlas, jímž pronášel svá pevně míněná stanoviska. Garionovi se nelíbil. Rytířova nebetyčná sebedůvěra, průzračná samolibost, na níž bylo cosi nevinného, potvrzovaly ty nejhorší Lelldorinovy poznámky na vrub Mimbratských; a Mandorallenovo výstřední dvoření se tetě Pol Gariona zaráželo a vymykalo se jeho představě o zdvořilém chování. Co bylo nejhorší, zdálo se, že teta Pol rytířův flirt dost ochotně přijímá, a dokonce oceňuje.

Když jeli neutuchajícím deštěm po Velké západní cestě, všiml si Garion s určitým zadostiučiněním, že podobné mínění sdílejí i jeho přátelé. Barakův výraz byl výmluvnější slov; Silkovo obočí se trpce pozdvíhalo při každém rytířově prohlášení; a Durnik se mračil. Garion však neměl moc času na hodnocení svých pocitů vůči Mimbraťanovi. Jel blízko u nosítek, na nichž sebou Lelldorin bolestivě zmítal, neboť jed algrota spaloval jeho rány. Poskytl svému příteli veškerou možnou úlevu, ale často si s tetou Pol, jedoucí opodál, vyměňovali pohledy plné obav. Při nejhorším Lelldorinově návalu bolesti držel Garion mladíkovu ruku a nemyslel na nic jiného, než jak by zmírnil jeho utrpení.

"Snášej svůj neduh srdnatě, jinochu," radil Mandorallen povzbudivě zraněnému Astuřanovi po obzvláště silném záchvatu, při němž Lelldorin lapal po dechu a skučel. "Tvé nepohodlí jest pouhým preludem. Zbavíš se ho vlastní vůlí, pokud jí to nařídíš."

"To je přesně ten druh útěchy, který se dá od Mimbraťana čekat," procedil Lelldorin mezi stisknutými zuby. "Byl bych radši, kdybys mohl jet o něco dál. Tvoje názory smrdí jako tvé brnění."

Mandorallenová tvář se zlehka zarděla. "Jedovatina proniknuvší do jeho těla, jak patrně, připravila našeho přítele o dobré způsoby i o rozum," poznamenal chladně.

Lelldorin se trochu nadzvedl na nosítkách, aby prudce odpověděl, ale náhlý pohyb rozjitřil jeho rány a on upadl do bezvědomí.

"Jeho poranění jest velmi vážné," prohlásil Mandorallen. "Tvůj obklad možná nepostačí ke spáse jeho života."

"Potřebuje klid," řekla mu. "Pokus se příliš ho nepopouzet."

"Odklidím se z dosahu jeho očí," odpověděl Mandorallen. "Nejsem toho příčinou, leč můj vzhled je mu nelibý a přivádí ho k nezdravému hněvu." Pobídl svého oře do cvalu a pádil kupředu, až dosáhl patřičné vzdálenosti mezi sebou a ostatními.

"To všichni mluví takhle?" zeptal se Garion s patrnou jedovátostí. Kdož a což a není - liž?"

"Mimbratští bývají velmi neosobní," vysvětlovala teta Pol. "Zvykneš si na to."

"Myslím, že to zní hloupě," zamumlal nezřetelně Garion, hledě za rytířem.

"Ukázka dobrých mravů ti nikterak neublíží, Garione."

Jeli dál mezi okapávajícími stromy a soumrak se snášel do le-
sa. "Teto Pol?" zeptal se konečně Garion.

"Copak, drahoušku?"

"O čem to mluvil ten Grolim, když se zmínil o tobě a o Tora-
kovi?"

"Je to něco, o čem Torak mluvil, když blouznil. Grolimové to
vzali vážně. Víc nic." Přitáhla si modrý plášť těsněji.

"Máš z toho strach?"

"Ani ne."

"Jaké Proroctví měl Grolim na mysli? Vůbec jsem tomu nero-
zuměl." Slovo "Proroctví" ho z nějakého důvodu kdesi hluboko rozru-
šilo.

"Mrinský kodex," odpověděla. "Je to velice starý spis, písmo je
téměř nečitelné. Zmiňuje společníky - medvěda, krysu a člověka, který
bude žít dvakrát. Je to jediná verze, která o nich něco říká. Nikdo neví
jistě, jestli to vůbec něco znamená."

"Dědeček si myslí, že ano, že je to tak?"

"Tvůj dědeček má spoustu divných nápadů. Staré věci ho osl-
ňují - snad proto, že je sám tak starý."

Garion se chystal vyptat se jí na ono Proroctví, které, jak se zdálo, existovalo ve více verzích, ale Lelldorin zasténal a oni se k němu oba otočili.

Zanedlouho dorazili k tolnedrijskému hostinci se silnými obílenými zdmi a červenou taškovou střechou. Teta Pol dohlédla, aby Lelldorina uložili do teplé místnosti, a strávila celou noc u jeho postele a starala se o něho. Garion se do rána nejméně šestkrát plížil v ponožkách temnou chodbou, aby zkontroloval svého přítele, ale zdálo se, že se nic nemění.

Před rozedněním déšť ustal. Vyrazili za šedavého úsvitu, Mandorallen opět vpředu, v jisté vzdálenosti před ostatními, až konečně dosáhli konce temného hvozdů a před sebou uviděli širý, otevřený prostor ústřední arendské planiny, našedlé a přešlé mrazem v posledních týdnech zimy. Rytíř se tu zastavil a čekal, až ho ostatní dojdou, tvář měl zasmušilou.

"Co se děje," zeptal se Silk.

Mandorallen vážně ukázal na sloup černého dýmu stoupající ve vzdálenosti několika mil nad planinou.

"Co to je?" tázal se Silk, zmatek ve tváři, ne nepodobné krysí.

"Dým může v Arendii znamenat než jediné," odvětil rytíř a nasazoval si přilbu s chocholem. "Setrvejte zde, drazí přátelé. Prozkoumám to, leč obávám se nejhoršího." Bodl svého válečného oře ostruhami do slabin a vyřítil se dunivým tryskem vpřed.

"Stůj!" křičel za ním Barak, Mandorallen však nic nedbal a jel dál. "Ten tupec," rozčílil se statný Šerek. "Měl jsem jet raději s ním, pro případ, že by se dostal do nesnází,"

"To není třeba," ozval se slabě Lelldorin ze svých nosítek. "Ani celá armáda by si nedovolila zaplést se s ním."

"Myslel jsem, že se ti nelíbí," řekl Barak, poněkud překvapen.

"Taky že ne," souhlasil Lelldorin, „jenže je to nejobávanější muž v Arendii. Dokonce v Asturii jsme slýchali o urozeném Mandorallenovi. Žádný soudný člověk se mu nepostaví do cesty."

Stáli se zpátky pod příkrov lesa a čekali, až se rytíř vrátí. Když se objevil, měl zachmuřenou tvář. "Mé obavy se potvrdily,"

oznámil. "Cestu nám zkřížila válka - nesmyslná válka, neboť dva baroni, jichž se týká, jsou z našeho rodu."

"Můžeme to obejít?" ptal se Silk.

"Nikoliv, principi Kheldare," odvětil Mandorallen. "Jejich potyčka se rozestřela natolik, že bychom byli napadeni ze zálohy, i kdybychom ujeli tři leguy. Zdá se, že budu muset náš průjezd vykoupit."

"Myslíš, že od nás vezmou za průjezd peníze?" zeptal se Durnik váhavě.

"V Arendii se takové obchody dělají jinak, pane," odpověděl Mandorallen. "Smím vás požádat, abyste sehnali šest nebo sedm pořádných tyčí, nějakých dvacet stop dlouhých, na dolním konci o síle mého zápěstí?"

"Jistě," Durnik vyndával svou sekeru.

"Co zamýšlíš?" zahromoval Barak.

"Vyzvu je na souboj," vyrovnaně odpověděl Mandorallen, Jednoho nebo všechny. Žádný opravdový rytíř mě nemůže odmítnout, aniž by byl nazván zbabělcem. Byl bys mým sekundantem a vyřídil mou výzvu, můj pane?"

"Co když prohraješ?" poznamenal Silk.

"*Prohraju?*" Mandorallen vypadal ohromeně. "*Já? Prohrát?*"

"Nevšímej si toho," řekl Silk.

Než Durnik přinesl tyče, utahoval si Mandorallen nejružnější řemínky pod brněním. Pozdvihnul jednu z tyčí, vyhoupl se do sedla a vyjel mírným klusem směrem ke sloupu dýmu, s Barakem po boku.

"Je to skutečně nutné, otče?" zeptala se teta Pol.

"Dál se dostat musíme, Pol," odpověděl Šedý vlk. "Neměj strach. Mandorallen ví, co dělá."

Po několika mílích dojeli na vrchol kopce a dívali se na bitvu pod sebou. Dva ponuré, černé hrady byly vystavěné naproti sobě přes široké údolí a několik vesniček se rozkládalo na rovině po obou stranách silnice. Nejbližší vesnice byla v plamenech. Sloupec hustého dýmu stoupal k olověně šedé obloze nad hlavou a nevolníci, ozbrojení srpy a vidlemi, napadali jeden druhého, nesmyslně zuřiví, přímo na cestě. Opodál se k výpadu srocovali kopiníci a vzduch zahustily šípy. Na protilehlých kopcích sledovaly bitvu dva oddíly rytířů v plné zbro-

ji, s jasně zbarvenými praporci na svých dřevcích. Velké obléhací stroje vrhaly do vzduchu balvany, které se s rachotem řítily na zápolící muže a zabíjely, pokud Garion dobře viděl, přítele i nepřítelé spravedlivou měrou. Údolí bylo poseto mrtvými a umírajícími.

"Jak hloupé," pronesl pochmurně Šedivec.

"Nikdo, koho jsem kdy znal, nenařknul Arend'any z bystrosti," poznamenal Silk.

Mandorallen přitiskl svůj roh k ústům a mocně zatroubil. Bitva ustala, neboť vojáci i nevolníci na něj zůstali zírat. Znovu rozezvučel svůj roh, a ještě jednou, a v každém plechovém tónu se nesla výzva. Když siluety obou soupeřících rytířů cválaly po kolena vysokou zežloutlou trávou, aby zjistili, co se děje, otočil se Mandorallen k Barakovi. "Potěší - li tě to, můj pane," žádal zdvořile, "pak jim předej mou výzvu, jakmile se k nám přiblíží."

Barak pokrčil rameny. "Jde o tvoji kůži," poznamenal. Pozoroval blížící se rytíře, pak zesílil mohutně svůj hlas. "Urozený Mandorallen, baron z Vo Mandoru, si přeje zábavu," oznámil. "Pobavilo by ho, kdyby každá strana vybrala ze svých řad zápasníka, který by se s ním utkal. Jestli jste ale všichni zbabělí psi a nemáte na takový zápas žaludek, tak zanechte šarvátek a ustupte stranou, aby mohli lepší lidé projít."

"Nádherně řečeno, můj pane Baraku," řekl obdivně Mandorallen.

"Se slovy jsem vždycky uměl zacházet," řekl Barak skromně.

Oba oddíly rytířů popojely nebezpečně blízko.

"Naneštěstí, urození pánové," domlouval se s nimi Mandorallen, "v téhle žalostné bitvě nezískáte žádnou čest. Sire Derigene, co je příčinou této bojůvky?"

"Urážka, urozený Mandorallene," odpověděl šlechtic. Byl to velký muž, na vyleštěné ocelové přilbici měl nad svým hledím přinýtaný zlatý kroužek. "Urážka tak hrubá, že nemůže zůstat bez odplaty."

"Já jsem byl uražen," zareagoval prudce šlechtic na druhé straně.

"Co bylo podstatou té urážky, sire Oltoraine?" dožadoval se Mandorallen vysvětlení.

Oba muži se rozpačitě odvrátili, žádný z nich nepromluvil.

"Šli jste do války kvůli urážce, která nemůže být znovu vyslovena?" řekl nevěřičně Mandorallen. "Domníval jsem se, urození páni, že jste uvážliví mužové, teď však chápu svůj omyl."

"Což nemají arendští šlechtici nic lepšího na práci?" Vložil se do toho Barak velmi opovržlivým hlasem.

"O urozeném Mandorallenovi, o tom panchartovi, jsme už slyšeli všechno," řekl jízlivě snědý rytíř v černě lakovaném brnění, "kdo je však ten rudovousý opičák, který dělá lepším lidem takovou ostudu?"

"Necháš si to líbit?" zeptal se Barak Mandorallena.

"Je to více méně pravda," připustil Mandorallen s bolestným výrazem v očích, "neboť kolem mého narození byly dočasně nějaké nejasnosti, což neustále zpochybňuje můj původ. Tento rytíř je sir Haldorin, je to můj třetí bratranec - z druhého kolena. A protože v Arendii je považováno za nevkusné prolévat příbuzenskou krev, tak si lacině kupuje svou neohroženou pověst tím, že mi to stále předhazuje."

"Dost hloupý zvyk," zavrčel Barak., V Šereku se příbuzní zabíjejí s větším zápallem, než s jakým vraždí cizince."

"Žel," povzdechl si Mandorallen. "Tady nejsme v Šereku."

"Měl bys něco proti tomu, kdybych to vyřídil?" zeptal se zdvořile Barak.

"Vůbec ne."

Barak přistoupil blíž k ošlehanému rytíři. "Jsem Barak, kníže z Trellheimu," oznámil zvučným hlasem, "pokrevný příbuzný krále Anhega z Šereku, a jak vidím, někteří šlechtici v Arendii mají způsoby ještě ubožejší, než svůj mozek."

"Arendští páni nejsou ohromeni samozvanými tituly prasečích chlívků v severních královstvích," odsekl sir Haldorin.

"Tvá slova mne pohoršují, příteli," řekl Barak zlověstně.

"A tvůj opičí obličej i zanedbaný vous mě připadají zábavné," odpověděl sir Haldorin.

Barak se ani neobtěžoval vytasit meč. Rozpřáhl se ze široka mohutnou rukou a zaťatou pěstí udeřil s obrovskou silou z boku snědého rytíře do přilby. Když sir Haldorin vyletěl ze sedla a s ohlušujícím rachotem dopadl na zem, měl v očích skelný výraz.

"Má snad ještě někdo poznámky o mých vousech?" chtěl vědět Barak.

"Pomalu, můj pane," radil Mandorallen. S jistým zadostiučiněním shlédl na bezvědomou figurínu svého bláznivého příbuzného, ležící zkrouceně v trávě.

"Máme si snad poslušně nechat líbit útok na našeho statečného bojovníka?" zeptal se jeden z rytířů v oddíle barona Derigena hrubým, výrazným hlasem. "Zabijte je všechny!" Sahal po svém meči.

"Jakmile tvůj meč opustí pochvu, budeš mrtvým mužem, urozený rytíři," radil mu chladně Mandorallen.

Rytířova ruka zamrzla na jílci.

"Je mi líto, urození pánové," pokračoval vyčítavě Mandorallen. "Jistě je vám podle etikety i zvykového práva známo, že dokud má výzva není zodpovězena, zaručuje bezpečí mé i mých společníků. Vyberte zápasníky, nebo zmizte. Unavuje mě tohle všechno a co nevidět budu velmi nedůtklivý."

Obě skupiny rytířů se stáhly do určité vzdálenosti, aby mu vyhověly, několik ozbrojenců pak šlo na vršek pro sira Haldorina.

"Ten, který chtěl vytasit meč, byl Murgo," řekl tiše Garion.

"Všiml jsem si," zamumlal Hettar, temné oči se mu leskly.

"Vracej se," upozornil Durnik.

"Utkám se s tebou, urozený Mandorallene," prohlásil baron Derigen a přistoupil blíž. "Nepochybují o tvé zasloužené pověsti, já jsem však též zvítězil na mnohých turnajích. Bylo by mi ctí změřit s tebou své síly v utkání s dřevci."

"Rovněž si na tobě rád vyzkouším svůj um, urozený rytíři," nechal se slyšet baron Oltorain. "Má paže je v jistých částech Arendie též hrozbou,"

"Skvělé," odpověděl Mandorallen. "Nuž, vyhledejme příhodné kolbiště a začněme. Den ubíhá a já i moji přátelé máme na jihu nějakou práci."

Vyjeli všichni dolů, z kopce, na pole pod nimi, kde se obě skupiny rytířů rozjely do opačných stran a během chvíle udusaly ve vysoké žluté trávě plochu určenou k zápasu. Derigen odklusal na jeden konec, obrátil se a vyčkával, tupé kopí zapřené ve třmenu.

"Odvala ti sluší, můj pane," zvolal Mandorallen a vybral si jednu z tyčí, které opatřil Durnik. "Pokusím se nezranit tě moc vážně. Jseš připraven setkat se se mnou v souboji?"

"Ano," odpověděl baron a spustil své hledí.

Mandorallen spustil své, sklonil dřevec a pobídl válečného oře ostruhami.

"Snad se to za těchto okolností moc nehodí," mumlal Silk, "ale přál bych si, aby náš panovačný přítel utrpěl pořádnou ponižující porážku."

Šedý vlk po něm vrhl zničující pohled. "Na to zapomeň!"

"Je snad tak dobrý?" zeptal se melancholicky Silk.

"Dívej se," řekl Šedivec.

Rytíři se setkali ve středu kolbiště s ohromujícím třeskotem a jejich dřevce se při mohutném nárazu roztrhly a úlomky zůstaly ležet na udusané trávě. S hřmotem se minuli, obrátili a jeli zpátky, na svá původní stanoviště. Garion si všiml, že Derigen se při jízdě v sedle poněkud kymácel.

Rytíři se utkali znovu a jejich nové dřevce se opět rozlámaly.

"Měl jsem nasekat víc tyčí," pravil Durnik zamyšleně.

Baron Derigen se však při této zpáteční jízdě nakláněl ještě o něco víc, než prve. Při třetím útoku jeho nejistý dřevec sklouzl po Mandorallenově štítě. Mandorallenův dřevec však zasáhl přesně a baron byl vší silou vyražen ze sedla.

Mandorallen zastavil svého oře a pohlédl dolů.

"Jseš mocen pokračovat, můj pane?" zeptal se zdvořile.

Derigen se vyškrábal na nohy. "Já se nevzdávám," nadechl se a tasil svůj meč,

"Výborně," odpověděl Mandorallen. "Již jsem se obával, že jsem ti ublížil." Vyskočil ze sedla, vytasil meč a zaútočil Derigenovi přímo na hlavu. Rána sklouzla po baronově kvapně nastaveném štítu a Mandorallen zaútočil bez přerušení podruhé. Derigen se ještě jednou

nebo dvakrát slabě rozmáchl, než ho Mandorallenův široký meč zasáhl ze strany plnou vahou do přílby. Jednou se otočil a padl tváří k zemi.

"Můj pane?" vyptával se Mandorallen starostlivě. Sklonil se, obrátil padlého protivníka a odkryl hledí na baronově přílbě. "Necítíš se snad špatně, můj pane?" zeptal se. "Přeješ si pokračovat?"

Derigen neodpovídal. Z nosu mu tekla krev a oči měl obrácené v sloup. Ve tváři modral a pravá strana těla se mu křečovitě zachvívala.

"Protože tento rytíř sám není schopen slova," oznamoval Mandorallen, "prohlašuji ho poraženým." Rozhlédl se kolem, v ruce stále drže svůj šaršoun. "Chtěl by někdo tady popřít má slova?"

Všude panovalo naprosté mlčení.

"Mohl by ho tedy někdo odklidit ze závodiště?" navrhnul Mandorallen. "Jeho poranění nejsou vážná. Několik měsíců na loži ho dá zase do pořádku." Obrátil se na barona Oltoraina, jehož obličej znatelně pobledl. "Nuž, můj pane," řekl povzbudivě, "dáme se do toho? Mí přátelé i já sám jsem netrpělivý, abychom mohli pokračovat v cestě."

Sir Oltorain byl sražen hned v prvním kole a při pádu si zlomil nohu.

"Smůla, můj pane," poznamenal Mandorallen, přicházející s vytašeným mečem. "Vzdáváš se?"

"Nemůžu se postavit," procedil Oltorain zaťatými zuby. "Nemám na vybranou, musím se vzdát."

"Mohu tedy se svými druhy pokračovat v cestě?"

"Můžete svobodně odejít," odpověděl bolestivě muž, ležící na zemi,

"Ještě ne," přerušil ho drsný hlas. Skupinou druhých rytířů na koních si prorazil cestu ozbrojený Murgo v sedle a stanul přímo před Mandorallenem.

"Tušila jsem, že by se mohl rozhodnout zasáhnout," zašeptala teta Pol. Sestoupila s koně a vykročila na závodiště, rozryté kopyty koní. "Ustup z cesty, Mandorallene," řekla rytíři.

„Ó nikoliv, má paní," vzepřel se Mandorallen.

Šedivec ostře vyštěkl. "Ustup, Mandorallene!"

Mandorallen se zmateně ohlédl a ukročil stranou.

"No tak, Grolime?" začala teta Pol a odhrnula si kápi.

Jezdcevy oči se rozšířily při pohledu na bílý pramen vlasů na její hlavě, pak snad ze zoufalství zvedl ruku a rychle cosi šeptem mumlal.

Garion znovu pocítil prudkou změnu a duté hřmění ve své mysli.

Na vteřinu se postava tety Pol obklopila jakýmsi nazelenalým svitem. Mávla lhostejně rukou a světlo zmizelo. "Musels vyjít ze cviku," řekla mu. "Chceš to zkusit znovu?"

Grolim teď zvedl obě ruce, ale dál se nedostal. Durnik opatrně navedl svého koně za ozbrojeného jezdce, oběma rukama uchopil svou sekeru a ťal jí přímo do Grolimovi přilbice.

"Durniku!" zakřičela teta Pol. "Zmiz!"

Ale kovář se tvářil nelítostně, udeřil znovu a Grolim se v bezvědomí sesul s rachotem se sedla.

"Ty hlupáku!" vybuchla teta Pol, "Víš, cos udělal?"

"Chtěl vám ublížit, paní Pol," vysvětloval Durnik doposud s žárem v očích.

"Slez s toho koně."

Sklouzl dolů.

"Máš vůbec představu, jak to bylo nebezpečné?" tázala se. "Mohl tě zabít."

"Budu tě chránit, paní Pol," odvětil Durnik paličatě. "Nejsem válečník ani kouzelník, ale nedovolím nikomu, aby se pokusil ti ublížit."

Oči se jí na chvíli překvapením rozšířily, pak zase zúžily a nakonec změkly. Garion, který ji znal od dětství, rozpoznal rychlé změny nálad. Znenadání překvapeného Durnika objala. "Ty můj velký, neo-hrabaný, drahý hlupáčku," řekla, "Tohle už nikdy - nikdy nedělej! Má-jem se mi zastavilo srdce."

Garion se odvrátil, hrdlo měl zvláště sevřené a viděl, jak Šedému vlkovi přejel po tváři krátký, tajnůstkářský úsměv.

V řadách rytířů, lemuujících obě strany závodíště, se udala náhlá změna. Někteří z nich se rozhlíželi kolem s překvapeným výrazem

lidí, kteří se právě probrali z ošklivého snu. Ostatní jako by pozbyli myšlenek. Sir Oltorain se pokoušel vstát.

"Ne ne, můj pane," řekl mu Mandorallen a jemně ho tlačil dolů. "Ublížil by sis."

"Co se dělo?" zachrčel baron, tvář zkroucenou bolestí.

Šedý vlk sesedl a poklekl vedle poraněného muže.

"Nebyla to vaše chyba," sdělil baronovi. "Ta válka je Murgova práce. Popletl vám hlavy a poštvál vás jednoho na druhého."

„Tedy magie?“ vydechl Oltorain a ve tváři zbledl.

Šedivec přikývl. "Není to skutečný Murgo, je to grolimský kněz."

„A kletba je nyní zrušena?“

Šedivec znovu přikývl, hledě na Grolima, ležícího tu v bezvědomí.

"Spoutejte Murga," nařídil baron shromážděným rytířům. Pak se znovu podíval na Šedivce. "Máme s čaroději co do činění," řekl zachmuřeně. "Využijeme tuhle příležitost k oslavě konce naší zvrácené války. Grolimský čaroděj učinil své poslední kouzlo."

"Dobrá," odvětil Šedivec a neradostně se usmál.

"Rytíři Mandorallene," řekl baron Oltorain a sykl, když si posunul zlomenou nohu, jak se ti můžeme odvděčit za to, že jsi nám se svými přáteli pomohl k rozumu?"

"Odměnou nejvyšší jest pro mne to, že se k vám opět navrátil pokoj," odpověděl poněkud pompézně Mandorallen, "neboť, jak celý svět ví, jsem tím nejmírumilovnějším člověkem v království." Najednou se podíval na Lelldorina, ležícího nedaleko na zemi na nosítkách, a zdálo se, že ho něco napadlo. "Měl bych však na tebe prosbu. Máme ve své družině chrabrého Astuřana ze šlechtické rodiny, jenž utrpěl vážné poranění. Ponechali bychom ho, dovolíš-li, ve tvé péči,"

"Budu jeho přítomnosti poctěn, rytíři Mandorallene," okamžitě souhlasil Oltorain. Moje hospodyně mu budou věnovat veškerou péči." Promluvil krátce s jedním ze svých dvořanů, muž nasedl na koně a rychle odcválal do jednoho z místních hradů.

"Přece mě tady nenecháte," bránil se slabě Lelldorin. "Za pár dní už budu schopen jízdy." Trhavě se rozkašlal.

"Obávám se, že nikoliv," odporoval mu Mandorallen s bezcitným výrazem ve tváři. "Následky tvého poranění se zatím přirozeně nehojí."

"Nezůstanu u Mimbratských," trval na svém Lelldorin. "Podstoupím raději cestu, i když je to riskantní."

"Mladý Lelldorine," odpověděl mu stroze, až hrubě Mandorallen, "znám tvůj odpor k mimbratskému lidu. Tvé rány však záhy začnou otékat, poté zhnisají a následně tě sklátí strašlivá horečka a delirium, takže tvá přítomnost by pro nás byla velkou zátěží. Nemáme času o tebe pečovat a tvé potíže by zdržely naši pouť."

Garion pod hrůznou upřímností rytířových slov jen vydechl. Podíval se na Mandorallena s výrazem plným nenávisti.

Lelldorinova tvář na okamžik zbledla. "Díky, žes mi to tak důrazně vylíčil, urozený Mandorallene," řekl neochvějně. "Měl jsem si to uvědomit sám. Pomůžeš-li mi do sedla, okamžitě odjedu."

"Zůstaneš, kde jseš," řekla mu ledabyle teta Pol.

Oltorainův dvořan se vrátil se skupinkou domácího služebnictva a asi sedmnáctiletou blondýnkou v růžových brokátových šatech a sametovém černém plášti.

"Moje mladší sestra, lady Ariana," představil ji Oltorain, "Je to odvážná dívka, a přestože je tak mladá, má už mnohé zkušenosti v péči o nemocné."

"Nebudu ji obtěžovat dlouho, můj pane," prohlásil Lelldorin. "Do týdne se vracím do Asturie."

Lady Ariana mu položila zkušenou ruku na čelo. "Nikoliv, mládenče," namítla. "Tvá návštěva se, myslím, poněkud protáhne."

"Do týdne odjíždím," opakoval zarputile Lelldorin.

Pokřčila rameny. "Jak si přeješ. Myslím, že můj bratr bude ochoten poskytnout ti několik sluhů, kteří by šli v průvodu, aby tvůj pohřeb byl důstojný, neboť ten se bude konat, pokud se nepletu, dříve než urazíš deset leguí."

Lelldorin zamrkal.

Teta Pol si vzala lady Arianu stranou, nějakou dobu s ní hovořila, dala jí uzlík s bylinkami a nějaké rady. Lelldorin se pohnul smě-

rem ke Garionovi, ten k němu okamžitě přistoupil a poklekl vedle nosítek.

"Takto končívá," zamumlal mladík. "Přál bych si jet s vámi."

"Budeš brzy v pořádku," ujišťoval ho Garion, přestože věděl, že to není pravda. "Snad nás potom dohoníš."

Lelldorin zavrtěl hlavou. "Ne," bránil se, "bojím se, že ne." Znovu se rozkašlal a křeče jako kdyby mu trhaly plíce. "Nemáme mnoho času, příteli," tence vydechl, "tak dobře poslouvej."

Garionovi bylo do pláče, ale vzal ho za ruku.

"Vzpomínáš si, o čem jsme hovořili, když jsme tehdy ráno odjeli z domu mého strýce?"

Garion přikývl.

"Řekl jsi, že to jsem já, kdo se musí rozhodnout, zda porušíme slib, jenž jsme dali Torasinovi i ostatním, že budeme mlčet."

"Pamatuji," řekl mu Garion.

"Dobrá," řekl Lelldorin, "rozhodl jsem se, Vyvazuji tě z toho slibu. Udělej, co udělat musíš."

"Bylo by lepší, kdybys o tom dědečkovi řekl sám, Lelldorine," nesouhlasil Garion.

"Nemůžu, Garione," zasténal Lelldorin. "Slova by mě uvízla v krku. Je mi to líto, ale jsem už takový. Víím, že nás Našak jen zneužívá, dal jsem však ostatním své slovo. Jsem Arend'an, Garione. Dodržím své slovo, i když víím, že je to špatně, takže je to na tobě. Ty budeš muset zabránit Našakovi ve zničení mé země. Chci, abys šel přímo ke králi."

"Ke králi? Ten mi nikdy neuvěří."

"Přiměj ho k tomu. Řekni mu všechno."

Garion pevně zakroutil hlavou. "'Neřeknu mu tvé jméno," prohlásil, "ani Torasinovo. Víš, co by s vámi udělal, kdybych to řekl."

"Nevadí nám to," trval na svém Lelldorin, zas přepaden kašlem.

"Řeknu mu o Našakovi," zapřel se Garion, "ale ne o vás. Kde najde toho Murga?"

"On bude vědět," odpověděl Lelldorin velice slabým hlasem. "Našak je královským vyslancem ve Vo Mimbre. Je to osobní představitel Taur Urgase, murgského krále."

Garion nad tímto odhalením zůstal jako opařený.

"Spravuje veškeré zlato z bezedných dolů v Kthol Murgos," pokračoval Lelldorin. "To spiknutí, do něhož mě a mé přátele zatáhl, může být jen jedno z mnoha, všechna však směřují ke zničení Arendie. Musíš ho zastavit, Garione. Slib mi to." Bledé mladíkovy oči planuly horečkou a sevření jeho ruky sláblo.

"Zastavím ho, Lelldorine," přísahal Garion. "Ještě nevím jak, ale ať tak či onak, zastavím ho."

Lelldorin se bezmocně zvrátil zpátky na lehátko, síly mu došly, jako by získání toho slibu bylo to jediné, co ho doposud drželo.

"Sbohem, Lelldorine," řekl něžně Garion a oči měl zalité slzami.

"Sbohem, drahý příteli," Lelldorin sotva zašeptal, pak se jeho oči zavřely a ruka svírající Garionovu rázem ochabla. Garion na něho zíral ve smrtelné hrůze, když tu si povšiml nepatrného záchvěvu tepu v jamce na krku. Lelldorin byl ještě živý - i když jen sotva. Garion opatrně položil ruku svého přítele a přitáhl mu hrubou, šedou deku víc na ramena. Pak se postavil, spěšně kráčel pryč a slzy mu kanuly po tvářích.

Další loučení bylo krátké, nasedli na koně a klusem jeli směrem k Velké západní cestě. Jak projížděli, zdravilo je několik nevolníků i kopiníků, zpovzdálí se však nesl jiný zvuk. Vesnické ženy se vydaly hledat své muže mezi těly ležícími na poli a jejich nárek a pláč pozdravy přehlušil.

Garion záměrně pobídl koně a dojel vedle Mandorallena. "Musím ti něco povědět," řek! rozčíleně. "Nebude se ti to líbit, ale na tom mi nezáleží."

"Tedy?" odvětil mírně rytíř.

"Myslím, že způsob, jakým jsi tam mluvil s Lelldorinem, byl hrubý a neomalený," řekl mu Garion. "Asi si myslíš, že jsi největší rytíř na světě, jenže podle mého jsi nevycválaný chvastoun, nemající víc citu než kámen, a jestli se ti to nelíbí, co s tím hodláš dělat?"

"Ach tak," řekl Mandorallen, "Tohle tě trápí. Myslím, žeš mne nepochopil, milý příteli. Bylo to nezbytné pro záchranu jeho života. Asturský mládenec je velmi statečný, a proto na sebe vůbec nemyslí. Kdybych s ním byl tak nemluvil, jistě by trval na tom, že s námi bude pokračovat, a záhy by zemřel."

"Zemřel?" Garion se ušklíbl. "Teta Pol by ho vyléčila."

"Byla to právě lady Polgara, která mě sdělila, že jeho život je ohrožen," odpověděl Mandorallen. "Jeho čest by mu nedovolila vyhledat patřičné ošetření a stejná čest ho přesvědčila zůstat, aby nás nezdržoval." Rytíř se trpce usmál. "Nebude mne mít pro má slova raději, než mne máš ty, zůstane však naživu a na tom záleží, není-liž pravda?"

Garion zíral na toho arogantně vyhlížejícího Mimbra-t'ana, hněv však náhle ztratil svůj cíl. S bolestnou jasností si uvědomil, že právě udělal hlupáka ze sebe. "Promiň," omlouval se zdráhavě. "Neuvědomil jsem si, cos dělal."

Mandorallen pokrčil rameny. "Není to důležité. Mně lidé často nerozumějí. Pokud jsem však já sám přesvědčen, že mé pohnutky jsou správné, málokdy se zabírám tím, co si o mně ostatní myslí. Jsem ovšem rád, že jsem měl příležitost ti to vysvětlit. Budeš mým společníkem na cestě a ono se pro společníky nepatří, aby si nerozuměli."

Jeli dál v tichosti a Garion se snažil utřídit si myšlenky. V Mandorallenovi bylo asi mnohem víc, než se byl domníval.

Dojeli na silnici, zahrnuli k jihu a mračna se nad nimi hrozivě stahovala.

Kapitola osmá

ARENDSKÁ PLANINA BYLA rozlehlá, širá pastvina, jen řídkce osídlená. Vítr prohánějící se uschlou trávou byl sychravý a mrazivý, a špinavě šedé mraky se jim cestou kupily nad hlavami. Nezbyt-ná nutnost opustit raněného Lelldorina je všechny uvrhla do melan-cholické nálady, a tak jeli příštích několik dní většinou mlčky. Garion jel vzadu s Hettarem a koňmi se zavazadly, snaže se držet dál od Mandorallena.

Hettar byl mlčenlivý muž a zdálo se, že mu dlouhé hodiny jízdy bez hovoru nikterak nevadí; asi po dvou takových dnech se Garion úmyslně pokusil Algara s tváří dravce ze zádumčivosti vytrhnout. "Proč tak nemáš rád Murgy, Hettare?" zeptal se, protože ho nic lepšího nenapadlo.

"Všichni Alornové Murgy nesnášejí," odpověděl Hettar tiše.

"Ano," souhlasil Garion, "ale u tebe je to něco osobního. Co to je?"

Hettar se poposunul v sedle, kožený oděv zavrzel. "Zabili moje rodiče," odpověděl.

Garion ucítil prudký šok, neboť Algarova slova udeřila na společnou strunu. "Jak se to stalo?" zeptal se dřív, než si uvědomil, že by o tom Hettar možná raději nemluvil.

"Bylo mi sedm," řekl Hettar nevzrušeným hlasem. "Jeli jsme navštívit rodinu mojí maminky - byla z jiného kmene. Museli jsme projet kolem východního srázu a přepadla nás tlupa nájezdních Murgů. Maminčin kůň klopýtl a ona spadla. Murgové byli u nás dřív, než jsme jí s tatínkem mohli pomoci zpátky na koně. S vražděním si dali načas. Víím, že maminka zakřičela jen jednou, až ke konci." Algarův obličej byl ponurý jako skála a jeho vyrovnaný, klidný hlas činil příběh ještě strašlivějším.

"Když byli rodiče mrtví, svázali mně nohy provazem a vláčeli mě za jedním koněm. Když se provaz konečně předřel, mysleli, že

jsem mrtvý, a všichni odjeli. Smáli se tomu, pokud si vzpomínám. Čo-Hag mě našel o několik dní později."

Tak jasně, jako by tam byl, měl teď Garion na chvíli před očima obrázek dítěte, strašně zraněného a samotného, bloumajícího pustinami východní Algarie, jehož drželo při životě jen zoufalství a ukrutná nenávist.

"Prvního Murga jsem zabil, když mi bylo deset," pokračoval Hettar stejným, vyrovnaným hlasem, "Snažil se nám uprchnout, já jsem ho však svalil a vrazil mu oštěp mezi lopatky. Když jím oštěp projížděl, zařval. To mně trochu pomohlo. Čo-Hag si myslel, že když mě nechá dívat se na Murgovu smrt, zbaví mě nenávisti. To se ale mylil." Tvář vysokého Algara byla nepohnutá, pramen větrem zmítaných černých vlasů mu poskakoval na temeni hlavy a povlával za ním. Byla v něm jakási prázdnota, jako kdyby postrádal veškeré city, kromě té jedné neodbytné náruživosti.

Garion na chvíli matně pochopil, co měl Šedý vlk na mysli, když upozorňoval na nebezpečí posedlosti touhou po pomstě, tehdy to však pustil z hlavy. Když s tím mohl žít Hettar, mohl by s tím žít i on. Pocítil náhlý obdiv k tomuto samotářskému lovcovi v černé kůži.

Šedý vlk byl zabráný do hovoru s Mandorallenem a zpomalil tak, že je Hettar s Gařionem dojeli. Chvíli jeli vedle sebe.

"Jsme prostě taková," pravil rytíř v blyštivém brnění melancholicky. "Jsme příliš hrdí, a je to zejména tahle hrdost, která uvrhla naši ubohou Arendii do bratrovražedné války."

"S tím se dá něco dělat," řekl Šedý vlk.

"A co?" tázal se Mandorallen, "Máme to v krvi. Já sám jsem jedním z nejmírumilovnějších lidí, nicméně i já jsem obětí naší národní choroby. Rozdíly mezi námi jsou navíc tak výrazné a mají své kořeny tak hluboko v historii i našich duších, že se nedají smazat. Klid nepotrvá dlouho, můj příteli. I nyní sviští asturské šípy v lesích, vyhledávající mimbratské cíle, a Mimbratští na oplátku zapalují asturské domy a vraždí rukojmí. Obávám se, že válka je nevyhnutelná."

"Ne," nesouhlasil Šedivec, "není."

"Jak by se jí dalo zabránit?" dožadoval se odpovědi Mandorallen. "Kdož byl by mocen naše šílenství vyléčit?"

"Třeba já, bude - li to nutné," řekl mu Šedivec tiše a shrnul si dozadu šedou kápi.

Mandorallen se zmoženě usmál. "Vážím si, Belgarate, tvých šlechetných úmyslů, toto však shledávám nemožným, i pro tebe."

"Nic není ve skutečnosti nemožné, Mandorallene," řekl Šedivec věčně. "Většinou se raději ostatním do zábavy nemíchám, nemůžu ale připustit, aby Árendie právě teď skončila v plamenech. Když budu muset, zasáhnu a učiním konec veškerému dalšímu bláznovství."

"Vskutku oplýváš takovou mocí?" otázal se Mandorallen posmutněle, jako by se nemohl přimět k tomu, aby uvěřil.

"Ano," odpověděl všedně Šedivec a poškrábal se v krátkých, bílých vousech, "v podstatě ano."

Mandorallenův obličej naplnily chmury a snad i bázeň ze starcova tichého vyznání a Garionem dědečkova slova hluboce otřásla. Pokud Šedivec skutečně dokáže tak snadno zastavit válku, nebude mu dělat problémy zhatit Garionovy vlastní plány na pomstu. To byla další věc, které se mohl obávat.

To už se k nim vracel Silk. "Máme před sebou Velké tržiště," oznamoval muž s krysím obličejem. "Budeme se tu chtít zdržet, nebo to místo objedeme?"

"Mohli bychom se tu zastavit," rozhodl Šedivec. "Už je skoro večer a potřebujeme doplnit zásoby."

"Koňům přijde odpočinek taky vhod," dodal Hettar, "Už si začínají stěžovat."

"Tos mi měl říct," řekl Šedivec, ohlížeje se na karavanu s nákladem.

"Nejsou zatím ve špatném stavu," řekl mu Hettar, "ale začínají se litovat. Jistě, přehánějí, ale chvilka odpočinku jim neuškodí."

"Přehánějí?" zděsil se Silk. "Nechceš nám namluvit, že koně dovedou lhát, že ne?"

Hettar pokrčil rameny. "Co by ne. Lžou v jednom kuse. Mají v tom praxi."

Silk vypadal chvíli tou myšlenkou vyveden z míry, pak se ale začal smát. "To mi vrací víru v řád věcí," prohlásil.

Šedivec vypadal pohoršeně. "Silku," pravil ostře, „jseš velmi špatný člověk. Věděl jsi to?"

"Dělám, co můžu," rýpl si Silk.

Arendské trhy se rozkládaly na křižovatce Velké západní cesty a horské cesty, vedoucí dolů ze země Ulgů. Byla to nepřehledná sbírka modrých, červených a žlutých stanů a přístřešků se Širokými barevnými pruhy, rozkládající se na délku víc jak jedné leguy do všech stran. Vypadalo to jako barvami hýřící město uprostřed hnědavě zbarvené planiny, jehož výrazné praporce vlály v neutuchajícím větru pod nízkou oblohou.

"Doufám, že budu mít čas udělat nějaké obchody," řekl Silk, když sjížděli dlouhým táhlým kopcem k tržišti, a drobného muže začal svrbět špičatý nos. "Už vycházím ze cviku."

Asi dvanáct zabahněných zubožených žebráků se hrbilo u cesty a všichni vzpínali své ruce. Mandorallen zastavil a rozhodil mezi ně pár mincí.

"Neměls je pobízet," zamručel Barak.

"Dobročinnost jest povinností i právem, vzácný pane Baraku," odvětil Mandorallen.

"Proč si tu nepostaví domy?" ptal se Garion Silka, když vjížděli do hlavní části tržiště.

"Nikdo se tu nezdržuje moc dlouho," vysvětloval Silk. "Trh je tu pořád, ale obyvatelstvo se mění. Kromě toho, z budov se platí daně; ze stanů nikoliv."

Zdálo se, že mnozí obchodníci, kteří vyšli ze stanů, aby se podívali na kolemjdoucí, Silka znali. Někteří ho halasně zdravili, ve tvářích se jim zřídka kdy zračilo podezření,

"Vidím, že tě tvá pověst předešla, Silku," poznamenal suše Barak.

Silk pokrčil rameny. „Taková je cena slávy."

"Nehrozí tu nebezpečí, že tě někdo pozná jako toho druhého obchodníka?" zeptal se Durnik. "Toho, kterého hledají Murgové?"

"Myslíš Ambara? To není pravděpodobné. Ambar do Arendie nezajíždí moc často a není Radkovi vůbec podobný."

"Oba jsou jeden a týž muž," namítal Durnik. "Oba jseš ty."

"Ach tak," řekl Silk a zdvihl prst, "to víš ty a já, nikoliv oni. Tobě připadám pořád jako já, pro ostatní však vypadám docela jinak." Durník se zatvářil velmi skepticky.

"Radku, kamaráde," volal z nedalekého stanu plešatý arendský obchodník.

"Delvore," odpověděl potěšené Silk. "Neviděl jsem tě už tak dávno."

"Vidím, že se ti daří," řekl plešatý muž.

"Ujde to," odpověděl skromně Silk. "S čím teď obchoduješ?"

"Mám pár malloreanských koberců," řekl mu Delvor. "Někteří místní šlechtici o ně projevili zájem, nelíbí se jim ale cena."

Jeho ruce však hovořily o něčem jiném - *Tvůj strýc nám vzkázal, že ti máme pomoci, bude-li třeba. Chceš něco?* - "Co máš v zavadlech ty?" zeptal se nahlas.

"Sendarské vlněné zboží," odpověděl Silk "a spoustu drobností." — *Viděl jsi tady na trhu nějakého Murga?* -

- *Jednoho, ale ten odjel před týdnem do Vo Mimbire. Na vzdálenějším konci tržiště jsou však nějakí Nadrakové.*

- *To mají domů dost daleko* - gestikuloval Silk - *Jsou tu skutečně obchodně?* -

- *To se dá těžko říct* - odpověděl Delvor.

- *Mohl bys nás na pár dní ubytovat?* -

- *Určitě něco vymyslíme* - odpověděl Delvor a spiklenecky zamrkal.

Při tomhle návrhu prsty Silka zradily.

- *Obchod je koneckonců obchod* - naznačil Delvor. "Musíte jít dovnitř," řekl nahlas. "Dejte si pohárek vína, navečerte se. Máme za ty roky co dohánět."

"Budeme potěšeni," opáčil poněkud kysele Silk.

"Že bys našel důstojného soupeře, principi Kheldare?" zeptala se teta Pol jemně s lehkým úsměvem, když jí sporý muž pomáhal dolů s koně před Delvorovým jasně pruhovaným stanem.

"Delvora? To těžko. Snaží se mně vyrovnat už léta - od té doby, co ho můj koníček stál v Yak Goraku jmění. Nechávám ho chvíli,

aby si myslel, že mě dohonil. Jemu to udělá dobře a já si mnohem víc vychutnám jeho pozdější porážku."

Zasmála se. "Jseš nepolepšitelný."

Mrknul na ni.

Delvorův stan byl uvnitř od světla několika pánví se žhavým uhlím narudlý a bylo v něm útulně teplo. Na zemi ležel temně modrý koberec, na němž byly sem tam pohozené velké červené polštáře na sezení. Jakmile vešli, Silk všechny rychle představil.

"Jsem velmi poctěn, Pradávný," zamumlal Delvor a hluboce se Šedému vlkovi i tetě Pol uklonil. "Co pro vás mohu udělat?"

"Zrovna teď potřebujeme víc než cokoli ostatní nějaké zprávy," odpověděl Šedivec, svlékaje si svůj těžký plášť. "Před několika dny, ještě na severu, jsme se dostali s jedním Grolimem do nepříjemných potíží. Nemohl by ses trochu porozhlédnout a zjistit, co se děje mezi tímhle místem a Vo Mimbrem? Raději bych se už vyhnul dalším sousedským potyčkám, kdyby to bylo možné."

"Pozeptám se," slíbil Delvor.

"Taky to trochu okouknu," řekl Silk. "Mezi námi, měl bych s Delvorem zachytit většinu informací šířících se po tržišti."

Šedivec se na něho tázavě podíval.

"Radek z Boktoru nikdy nepromarní příležitost udělat nějaké obchody," vysvětloval drobný muž až příliš rychle. "Bylo by podivné, kdyby se zdržoval v Delvorově stanu."

"Chápu," řekl Šedivec.

"Nepřáli bychom si, aby cokoli překazilo naši hru, že ano?" zeptal se nevinně Silk. A nos ho svrběl ještě víc.

Šedivec se vzdal. "Tak dobře. Ale netrop ze sebe šaška. Nechci, aby si ráno před stanem dav ošizených zákazníků přišel pro tvoji hlavu."

Delvorovi nosiči sundali s koní zavazadla a jeden z nich ukázal Hettarovi cestu ke koňským ohradám za tržištěm. Silk se začal přehrabávat v rancích. Na Delvorově koberci se začalo vršit nepřeberné množství nicotných, cenných drobností, které Silkovy hbité prsty dolovaly z rohů a záhybů vlněných látek.

"Nechápu, na co potřebuješ mít v Kamaaru tolik peněz," poznamenal suše Šedivec.

"Je to jen součást přestrojení," odpověděl Silk. "Radek s sebou vždycky přiváží nějaké drobné zajímavosti, s kterými cestou obchoduje."

"To je sice uspokojivé vysvětlení," řekl Barak, "ale být sebou, nerozkládal bych je na zemi."

"Jestli se mi do hodiny nepodaří jmění našeho přítele zdvojnásobit, půjdu už asi brzy na odpočinek," dušoval se Silk. "Á, málem jsem zapomněl, budu potřebovat Gariona, aby mně dělal poslíčka. Radek má k ruce obvykle alespoň jednoho poslíčka."

"Pokus se moc ho nezkažit," řekla teta Pol.

Silk se přehnaně uklonil a nasadil si svou černou sametovou čapku k jedné straně; s Garionem, nesoucím za ním poklady nadtý pytel, si pyšně vykročil na Velké tržiště, jako by šel do bitvy.

Nabubřelý Tolnedřan v téže uličce o tři stany dál nebyl snadným partnerem a podařilo se mu koupit šperky zdobenou dýku jen za trojnásobnou cenu, než jakou doopravdy měla. Pak ale hned dva arendští obchodníci za sebou koupili tentýž stříbrný gobelín za ceny, které, přestože se lišily, více než vynahradily počáteční neúspěch. "Miluji obchody s Arend'any," halasil Silk, když procházeli dál blátivými uličkami mezi stany.

Tržištěm se prodíral malý, vychytralý Drasňan a působil rozruch. Když nemohl prodávat, kupoval; nemohl - li koupit, směňoval; a když nemohl směnit, pídil se po klevetách a informacích. Někteří obchodníci, ti chytřejší, se před nim rychle schovávali, jakmile ho viděli přicházet. Garion byl zaujat nadšením malého muže a začínal chápat přítelovo zapálení pro hru, kde byl zisk druhořadý a nejcennější bylo uspokojení z napálení druhého.

Silk si na lovu nevybíral. Byl ochotný jednat s každým. Všechny navštívil na jejich vlastním území. Tolnedřany, Arend'any, Šereky, vlastní Drasňany, Sendařany - a všechny zdolal. Odpoledne už mu nezbylo vůbec nic z toho, co v Kamaaru koupil. Naplněný měšec zvonil a pytel na Garionových zádech byl pořád těžký, teď už ale docela novým zbožím.

Jenže Silk mručel. Kráčel a pohazoval si v dlani malou, nádhernou lahvičkou z foukaného skla. Směnil s jedním Rivanem dvě knihy wacitských veršů, vázané v deskách ze slonoviny, za tuhle malinkou lahvičku voňavky. "Co se děje?" ptal se ho Garion, když se vraceli k Delvorovým stanům.

"Nejsem si jistý, kdo vyhrál," řekl mu Silk stručně.

"Cože?"

"Nemám nejmenší představu, zač tohle stojí."

"Proč sis to teda bral?"

"Nechtěl jsem, aby poznal, že neznám její cenu."

"Prodej ji někomu jinému."

"Jak ji můžu prodat, když nevím, kolik si za ni mám říct? Když řeknu moc, nikdo se se mnou nebude bavit; a když ji podcením, vysmějou se mi po celém tržišti."

Garion se začal chechtat.

"Nezdá se mi to tak legrační, Garione," řekl Silk podrážděně. Než došli do stanu, zůstal mrzutý a nedůtklivý. "Tady je zisk, který jsem sliboval," řekl Šedému vlkovi poněkud nepřívětivě a vysypal mince do starcovy dlaně.

"Co tě trápí?" pozorně si prohlížel Silkův zakaboněný obličej.

"Ale nic," řekl krátce drobný muž. Pak ale pohlédl na tetu Pol a po tváři se mu rozlil široký úsměv. Přistoupil k ní a uklonil se. "Má drahá lady Polgaro, přijmi, prosím, tuto drobnost co výraz mého obdivu." S okázalým gestem jí podal lahvičku s parfémem.

Ve výrazu tety Pol se zračilo potěšení i podezření zároveň. Vzala si lahvičku a opatrně vytáhla pevně doléhající zátku. Pak se ladným pohybem dotkla zátkou svého zápěstí a zdvihla ruku, aby přivoněla. "Milý Kheldare," zvolala potěšeně, "to je vskutku dar hodný prince."

Silkův úsměv trochu povadl a upřeně na ni hleděl, aby zjistil, míní - li to vážně. Pak si povzdechl, šel ven a tiše si mumlal cosi o falešných Rivanech.

Delvor se vrátil zanedlouho, odhodil svůj proužkovaný kabát do kouta a držel ruce nad jednou ze žhnoucích pánví. "Pokud jde o to, co jsem až doposud mohl zjistit, je mezi námi a Vo Mimbrem klid,"

hlásil Šedému vlkovi, "ted' ale na tržiště vjelo pět Murgů sledovaných dvěma tucty Thullů."

Hettar bleskově vzhlédl, sokolí tvář zpozorněla.

Šedivec sraštil čelo. "Přicházejí od severu, nebo od jihu?"

"Říkají, že přijíždějí od Vo Mimbre, na botách ale mají červení jíl. Nemyslím, že by mezi námi a Vo Mimbre vůbec byl nějaký jíl, co říkáte?"

"Dozajista ne," potvrdil Mandorallen. "Jediný jíl v téhle oblasti je odsud na sever."

Šedivec přikývl. "Zavolej Silka zpátky dovnitř," řekl Barakovi. Barak vyšel ze stanu.

"Nemůže to být prostě náhoda?" zajímal se Durnik.

"Radši to nebudeme riskovat," odpověděl Šedivec. "Počkáme, až se tržiště zvečera utiší, a pak nenápadně vyklouzneme."

Silk se vrátil dovnitř a krátce s Delvorem pohovořil.

"Murgům nebude trvat dlouho, než zjistí, že jsme tu byli," zamručel Barak a zamyšleně si prohrábl svůj rudý vous. "Pak nám budou šlapat na paty na každém kroku, odsud až do Vo Mimbre. Nejednodušili by se věci tím, že bychom si to s Hettarem a Mandorallenem s nimi prostě vyřídili? Pět mrtvých Murgů už nikoho honit nemůže."

Hettar přikývl s poněkud ukrutnou lačností.

"Nevím, co by na to řekli tolnedrijští legionáři, co střeží tržiště," namítl Silk. "Neznámá těla policii zajímají. Kazí to jejich smysl pro pořádek."

Barak pokrčil rameny. "Byl to jen nápad."

"Myslím, že bych věděl," řekl Delvor a znovu si navlékal kabát. "Postavili si stany vedle Nadraků. Půjdu s nimi dohodnout nějaké obchody." Vykročil k východu ze stanu, na okamžik se ale zastavil. "Nevím, jestli to něco znamená," řekl jim, "ale vůdce těch Murgů se jmenuje Ašarak."

Při zmínce toho jména projel Garionovi mráz po zádech.

Barak hvízdal a ve tváři měl chmury. "Dříve nebo později se s ním budeme muset setkat, Belgarate," poznamenal.

"Znáš ho?" Delvor nevypadal moc překvapeně.

"Jednou nebo dvakrát už jsme spolu měli tu čest," odpověděl naráz Silk.

"Začíná být otravný," souhlasila teta Pol.

"Dám se do toho," pravil Delvor.

Garion mu odhrnul stanový dílec, aby mohl projít; jakmile ale vykoul ven, hned zase dílec spustil,

"Co se děje?" ptal se ho Silk.

"Mám pocit, že jsem venku právě zahlédl Brilla."

"Počkej, podívám se," řekl Durnik. Nepatrně svými prsty rozhrnul plátno a nahlédl s Garionem ven. Na rozblácené cestě zevlovala neupravená postava. Od té doby, co opustili Faldorův dvůr, se Brill příliš nezměnil. Košili i kalhoty měl stejně flekaté a zašpiněné jako tenkrát; tvář měl neholenou a jeho šilhavé oko svítilo nějakou ohavnou bělobou.

"Je to skutečně Brill," potvrdil Durnik. "Je tak blízko, že ho můžu cítit."

Delvor se na něho tázavě podíval.

"Brill se nekoupe moc pravidelně," vysvětloval Durnik. "Je to voňavý chlapík."

"Dovolíš?" zeptal se Delvor zdvořile. Mrknul se Durnikovi přes rameno. "Aha," řekl. "Tamhleten. Pracuje pro Nadraky. Zdálo se mi to trochu divné, jenže se mi nezdál důležitý, tak jsem to dát nezkoumal."

"Durniku," řekl spěšně Šedivec, "vyjdi na moment ven. Ujisti se, že tě vidí, ale nedej mu znát, že víš, že on je tady. Jakmile tě uvidí, vrať se dovnitř. Pospěš si. Nesmí nám zmizet."

Durnik vypadal zmateně, ale zvedl dílec a vyšel ven.

"Co chceš dělat, otče?" zeptala se dost příkře teta Pol. "A nesměj se tak hloupě. Rozčiluje mě to."

"Je to skvělé," zasmál se vítězoslavně a mnul si ruce.

Durnik se vrátil, ve tváři měl obavy. "Viděl mě," oznamoval. "Myslíš, že to byl dobrý nápad?"

"Ale jistě," odpověděl Šedivec. "Ašarak je tu dozajista kvůli nám a hledá nás po celém tržišti."

"Proč mu takhle nahráváme?" zeptala se teta Pol.

"Neboj se," odpověděl Šedivec. "Ašarak už jednou Brilla využil - v Murgos, pamatuješ? Brilla sem přivedl proto, že pozná mě, tebe nebo Durnika a Gariona - možná i Baraka a snad taky Silka. Je ještě venku?"

Garion juknul ven malou skulinkou. Za chvilku zahlédl ošuntělého Brilla, jak se krčí mezi dvěma stany naproti. "Ano, pořád je tam," odpověděl.

"Musíme ho tam udržet," řekl Šedivec. "Potřebujeme mít jistotu, že se nezačne nudit a nepoběží hned Ašarakovi říct, že nás našel."

Silk se podíval na Delvora a oba se začali smát.

"Co je tu k smíchu?" ptal se Barak podezřívavě.

"To bys musel být Drasňan, abys to pochopil," odpověděl Silk a obdivně se podíval na Šedivce. "Někdy mě překvapuješ, starý brachu."

Šedý vlk na něho mrknul.

"Tvůj plán mně stále uniká," přiznal se Mandorallen.

"Smím?" zeptal se Silk Šedivce. Pak se obrátil k rytíři. "Je to takhle, Mandorallene. Ašarak spoléhá na to, že nás Brill najde. Dokud se nám podaří Brilla zabavit, nebude chvátat k Ašarakovi, aby mu řekl, kde jsme. Lapili jsme Ašarakovy oči, a tím ho dostali do značné nevýhody."

"A nebude nás ten zvědavý Sendařan sledovat, až opustíme stan?" ptal se dál Mandorallen. "Jakmile vyjedeme z tržiště, budeme mít Murgy okamžitě v patách."

"Zadní stěna stanu je jen plátěná, Mandorallene," zdůraznil jemně Siík, "Ostrým nožem naděláš dveří, co jen budeš chtít."

Delvor zamrkal a povzdechl si. "Jdu k těm Murgům," řekl. "Snad je zdržím ještě o něco víc."

"Půjďme s Durnikem s tebou," řekl Silk plešatému kamarádovi. Ty půjdeš na jednu stranu, my na druhou. Brill půjde za námi a my ho sem zase přivedeme."

Delvor přikývl a všichni tři vyšli ze stanu.

"Není to všechno zbytečně komplikované?" zeptal se trpce Barak. "Brill Hettara nezná. Proč zkrátka Hettar nevyklouzne zadem ze

stanu, neobejde ho a nevrází mu kudlu mezi žebra? Pak bychom ho mohli nacpat do pytle a hodit cestou někde do příkopu."

Šedivec zavrtěl hlavou. "Ašarak by ho postrádal," odpověděl. "Potřebovali jsme dát Murgům vědět, že jsme právě v tomhle stanu. Při troše štěstí budou sedět alespoň den před stanem, než jim dojde, že jsme pryč."

V příštích několika hodinách různí členové skupinky vycházeli ze stanu a při smyšlených pochůzkách procházeli uličkami, aby udrželi pozornost otálejícího Brilla. Když Garion vykročil do snášejícího se soumraku, snažil se vypadat lhostejně, kůže ho ale svrběla pod tíhou pohledu Brillových očí. Vešel do Delvorova stanu se zásobami a pár minut počkal. Hluk ze stanu s jídlem a pitím, který byl o několik řad dál, sem hlasitě z utichajícího tržiště doléhal a Garion netrpělivě vyčkával v temném zásobovacím stanu. Konečně se zhluboka nadechl a vyšel ven, jednu ruku skrčenou, jako by něco nesl. "Našel jsem to, Durniku," hlásil, když vešel do hlavního stanu.

"Jen žádné improvizace, drahoušku," poznamenala teta Pol.

"Snažil jsem se, aby to znělo přirozeně," odpověděl nevinně.

Delvor se vrátil zanedlouho a všichni v útulném teple stanu čekali, až se venku setmí a uličky se vyprázdní. Když byla naprostá tma, Delvorovi nosiči vynosili zavazadla ze stanu dírou v zadní stěně. Silk, Delvor a Hettar s nimi šli ke koňským ohradám za tržištěm, zatímco ostatní ještě hezkou chvíli udržovali Brillovu pozornost. Poslední pokus o zmatení dovršil Šedý vlk s Barakem tím, že vyšli před stan a hovořili o tom, v jakém stavu může být cesta do Prolgu v zemi Ulgů.

"Třeba to nevyjde," připustil Šedivec, když se vrátil do stanu s robustním mužem s rudým vousem. "Ašarak si je jistý, že hledáme Zedara na jihu, a když mu Brill řekne, že jedem do Prolgu, rozdělí možná svoje lidi, aby sledoval obě cesty." Rozhlédl se po stanu. "No dobrá," řekl, "pojďme."

Jeden po druhém proklouzli dírou v zadním dílci stanu a vyplížili se do uličky. Pak odešli normálním krokem jako počestně obchodující seriózní lidé a šli ke koňským ohradám. Minuli stan, kde zpíva-

lo několik mužů. Ulice už byly většinou prázdné a večerní vánek se proháněl stanovým městečkem a pohrával si s vlajkami a praporci.

Došli za tržiště, kde už čekal Silk, Delvor i Hettar s naloženými koňmi. "Hodně štěstí," řekl Delvor, když se chystali nasednout. "Zdržím Murgy, jak jen budu moci."

Silk potřásl kamarádovi rukou. "Stejně by mě zajímalo, kdes vzal ty olověné mince."

Delvor na něj mrknul.

"Co to znamená?" zeptal se Šedivec.

"Delvor má nějaké tolnedrijské koruny vyražené z olova a pozlacené," řekl mu Silk. "Pár jich ukryl ve stanu u Murgů a zítra ráno se zbylými půjde ohlásit legionářům, že ho Murgové okradli. Až legionáři prohledají jejich stan, určitě najdou další."

"Peníze jsou pro Tolnedřany strašně důležité," říkal Barak. "Když ty mince legionáře dostatečně rozčílí, budou možná i věšet."

Delvor se usmál. "Nebyla by to snad hrozná škoda?"

Nasedli na koně a vyjeli směrem k hlavní cestě. Byla podmrčená noc a venku byl noční vítr citelně ostrý, Velký trh se za nimi mihotal a zářil pod noční oblohou jako velké, rozlehlé město. Garion se pevně zabalil do svého pláště. Ve větrné noci se na temné cestě cítil opuštěný, když si uvědomil, že každý jiný Člověk na světě má teď oheň a postel a střechu nad hlavou. Za chvíli dojeli na Velkou západní cestu, která se bledá a pustá dál vinula přes temnou, rozlehlou arendskou planinu, a vydali se opět k jihu.

Kapitola devátá

KRÁTCE PŘED SVÍTÁNÍM vítr zesílil a ostře vanul, zatímco nebe nad úpatím nízkých hor na východě se začalo rozjasňovat. Garion byl polomrtvý únavou a jeho myšlenky odplouvaly do takřka snového transu. Jak bledé světlo postupně sílilo, připadaly mu tváře jeho společníků jako cizí. Chvillemi úplně zapomínal, proč jsou vlastně na cestě. Zdálo se mu, že je lapen ve společnosti cizinců ponurých tváří, vlekcoucích se cestou odnikud nikam skličující rozplizlou krajinou, ve větrem vzduťých pláštích, které za nimi temně povlávají co nízká špinavá mračna ženoucí se nad jejich hlavami. Začínal se zaobírat zvláštní myšlenkou. Ti cizinci byli vlastně jeho vězňatelé, kteří ho odvádějí od skutečných přátel. Ona myšlenka se mu vnucovala čím dál tím víc, až se nakonec začal bát.

Aniž by věděl proč, obrátil koně stranou, odtrhnul se od skupiny a pak uháněl pryč od cesty, přes otevřené pole.

"Garione!" volal za ním ostrý ženský hlas, on však jen víc pobídl koně a řítil se přes neobdělané pole ještě rychleji.

Jeden z nich ho pronásledoval. Byl to hrozivý muž v černém koženém oděvu s vyholenou hlavou a na temeni tmavým pramenem vlasů, který za ním ve větru vlál. Garion zpanikařil a kopat koně vši silou do slabin ve snaze hnát zvíře rychleji, avšak zlověstný jezdec ho během chvilky dojel a vytrhl mu otěže z rukou. "Co blázníš?" vyhrkl na něj.

Garion na něho zíral neschopen odpovědi.

A pak už tu byla žena v modrém plášti i ostatní, hned za ní. Seskočila s koně a zůstala na něho příkře hledět. Na ženu byla dost vysoká a ve tváři měla chlad a panovačnost. Její vlasy byli velmi tmavé, na čele vynikal jeden bílý pramen.

Garion se třásl. Měl z té ženy hrozný strach.

"Slez okamžitě dolů s toho koně," přikázala.

"Ne tak zhurta, Pol," řekl stařec se stříbrnými vlasy i vousy a zlověstným obličejem.

Mohutný obr s rudým vousem přijel blíž, šla z něho hrůza a Garion, děsem skoro slzy v očích, sklouzl s koně.

"Přístup blíž," přikázala znovu žena. Garion k ní nejistě přikročil.

"Podej mi ruku," řekla.

Váhavě ruku zvedl a ona ho pevně uchopila za zápěstí. Rozevřela mu prsty, čímž odkryla to ohavné znamení na dlani, které vždycky tak zoufale nesnášel, a přiložila dlaň na bílou loknu ve svých vlasech.

"Teto Pol," vydechl a noční můra rázem zmizela. Pevně ho objala a chvíli ho tak držela. Kupodivu mu nebylo vůbec trapné, že před ostatními tak obnažuje své city.

"Je to vážné, otče," řekla Šedému vlkovi.

"Co se stalo, Garione?" zeptal se klidně Šedivec.

"Já nevím," odpověděl Garion. "Měl jsem pocit, že nikoho z vás neznám, byli jste mými nepřáteli a přál jsem si jenom vrátit se zpátky ke svým pravým přátelům."

"Nosíš pořád ten amulet, co jsem ti daroval?"

"Ano."

"Nesundals ho někdy od té doby, co jsem ti ho dal?"

"Jen jedinkrát," přiznal Garion. "Když jsem se koupal v tom tolnedrijském hostinci."

Šedivec si povzdechl. "Nesmíš ho sundávat," řekl, "nikdy - za žádných okolností. Vyndež ho zpod košile."

Garion vytáhnul stříbrný přívěšek s prazvláštním reliéfem.

Stařec také vyndal svůj medailon zpod košile. Jasně zářil a byl na něm obrázek stojícího vlka tak živý, že vlk vypadal připraven ke skoku.

Teta Pol, stále držíc Gariona kolem ramen, vyjmula podobný amulet zpod své šněrovačky. Reliéf na jejím medailonu zobrazoval podobiznu sovy. "Vezmi ho do pravé ruky, drahoušku," nařizovala a pevně sevřela Garionovy prsty kolem přívěsku. Pak vzala vlastní

amulet do pravé ruky a levou rukou obemkla jeho zaťatou pěst. Šedivec, rovněž drže svůj talisman, položil svou ruku na jejich.

Garionova dlaň se začala palčivě chvět, jako by amulet náhle ožil.

Šedý vlk s tetou Pol se na sebe dlouho dívali a chvění v Garionově dlani značně zesílilo. Připadalo mu, že se jeho mysl otevřela a před očima mu probleskovaly podivné věci. Kdesi velmi vysoko uviděl kruhovou místnost. Oheň planul, jenže v něm nebylo žádné dřevo. Za stolem byl usazen starý muž, jenž se čímsi podobal Šedému vlkovi, ale určitě to nebyl on. Hleděl přímo na Gariona a oči měl laskavé, téměř milující. Gariona se náhle zmocnila spalující láska k tomu starému muži.

"To by mělo stačit," usoudil Šedivec a uvolnil Garionovu ruku.

"Kdo byl ten stařec?" ptal se Garion.

"Můj učitel," odpověděl Šedivec.

"Co se stalo?" otázal se Durnik s nepokojem ve tváři.

"Asi bude lepší nemluvit o tom," řekla teta Pol. "Myslíš, že se ti podaří rozdělat oheň? Je čas na snídani."

"Před námi jsou nějaké stromy, tam bychom se mohli schovat před větrem," navrhnul Durnik,

Nasedli znovu na koně a rozjeli se ke stromům.

Po jídle zůstali chvilku sedět u ohně. Byli unavení a nikdo z nich neměl sílu smířit se znovu s nepříjemně větrným ránem. Garion byl obzvláště vyčerpaný a přál si být tak malý, aby mohl sedět blízoučko u tety Pol, položit jí hlavu do klína a spát, tak jak to dělával jako dítě. Po tom, co se stalo, měl pocit ještě větší opuštěnosti a taky se dost bál. "Durniku," řekl, snad víc, aby zahnal špatnou náladu, než ze zvědavosti. "Co je to za ptáka?" ukázal.

"Myslím, že krkavec," odpověděl Durnik, hledě na ptáka kroužícího nad nimi.

"Taky jsem si to myslel," řekl Garion, "ti obyčejně nekrouží. vid'?"

Durnik svažtil čelo. "Asi sleduje něco na zemi."

"Jak dlouho už tam je?" zeptal se Šedivec a přivřenýma očima velkého ptáka sledoval.

"Řekl bych, že jsem ho poprvé zahlédl, když jsme jeli přes pole," řekl mu Garion.

Šedý vlk pohlédl na tetu Pol. "Co si o tom myslíš?"

Vzhledla od Garionovy ponožky, kterou zrovna štopovala. "Podívám se." Její tvář dostala divný, zkoumavý výraz.

Garion znovu pocítil nezvyklé chvění. Na nějaký pokyn se pokusil vyslat své vědomí k ptákoví.

"Garione," řekla tetu Pol, aniž by se na něho podívala, "nech toho."

"Promiň," omlouval se rychle a stáhnul své vědomí zpět, kam patřilo.

Šedý vlk na něj pohlédl s podivným výrazem ve tváři a pak na něho mrknul.

"Je to Čamdar," řekla chladně tetu Pol. Zapíchla opatrně jehlu do ponožky a odložila ji. Poté vstala a strhla svůj modrý plášť.

"Co chceš dělat?" zeptal se Šedivec.

"Půjdu si s ním trochu popovídat," odpověděla a ohýbala prsty jako pařáty.

"Nikdy bys ho nedohonila," řekl jí Šedivec. "Na takhle silný vítr jsou tvá pera moc měkká. Je jednodušší řešení." Stařec přelétl větrnou oblohu pátravým pohledem. "Tamhle." Ukázal na sotva viditelnou skvrnu nad kopci na západě. "Měla bys to udělat ty, Pol. S ptáky si moc nerozumím."

"Jistě, otče," souhlasila. Zadívala se upřeně na skvrnu a Garion znovu ucítil chvění, jak vyslala svou myšlenku. Temný bod začal kroužit a stoupal výš a výš, až docela zmizel.

Krkavec zpozoroval řítícího se orla teprve ve chvíli, kdy pařáty většího ptáka udeřily. Ve vzduchu se náhle rozlétlo černé perí a krkavec, řící strachy, mával zešíroka křídly a hnal se pryč pronásledován orlem.

"To se ti povedlo, Pol," chválil Šedivec.

"Bude mít alespoň o čem přemýšlet." Usmívala se. "Co zíráš, Durniku."

Durník měl vytřeštěné oči a otevřenou pusou. "Jaks' to provedla?"

"Chceš to doopravdy vědět?" zeptala se.

Durník se zatřásl a rychle se podíval jinam.

"Myslím, že tím je to vyřízené," řekl Šedivec. "Přestrojení už je teď zbytečné. Nevím sice, co má Čamdar za lubem, ale bude nás teď sledovat na každém kroku. Mohli bychom se ozbrojit a jet přímo do Vo Mimbre."

"Nepůjdeme už po téhle stezce?" zeptal se Barak.

"Cesta vede na jih," odpověděl Šedivec. "Můžeme se na ní znovu napojit až se dostaneme do Tolnedry. Nejdřív se ale chci zastavit u krále Korodullina a trošku si s ním popovídat. Je třeba, aby se dozvěděl některé věci."

"Korodullin?" Durník vypadal překvapeně. "Nebylo to snad jméno prvního arendského krále? Mám pocit, že mi to někdo jednou říkal."

"Všichni arendští králové mají jméno Korodullin," řekl mu Silk.

"A všechny královny nosí jméno Mayaserana. Královská rodina se pomocí téhle představy snaží zachovat království před rozkladem. Sňatky musejí být uzavírány s co nejbližším pokrevním příbuzenstvím, aby se zachovala iluze jednoty rodů Mimbre a Asturie. Jsou sice všichni poněkud neduživí, leč není zbylí - alespoň pokud se má brát v úvahu osobitá podstata arendské politiky."

"Stačí, Silku," řekla teta Pol káravě.

Mandorallen vypadal zamyšleně. "Zdali je možné, aby ten Čamdar, jenž tak úpěnlivě slídí po našich stopách, byl důležitou součástí temného společenství Grolimů?" zeptal se.

"Rád by jí byl," odvětil Šedivec. "Zedar i Ktačik jsou Torakovi žáci a Čamdar se jím chce stát rovněž. Vždycky býval Ktačikovým prostředníkem a snad si myslí, že tohle je jeho šance na postup v hierarchii společenství Grolimů. Ktačik už je starý a veškerý čas tráví v Torakově chrámu v Rak Ktholu, Čamdar má asi pocit, že je čas, aby se veleknězem stal někdo jiný."

"Je Torakovo tělo v Rak Ktholu?" zeptal se spěšně Silk.

Šedý vlk pokrčil rameny. "To neví nikdo jistě, pochybuji o tom. Zedar ho odnesl z bojiště u Vo Mimbre a já si nemyslím, že by

ho prostě předal Ktačikovi. Mohl by být v Malloreji nebo někde v jižních koutech Kthol Murgos. Těžko říct."

"V téhle chvíli se ale musíme bát právě Čamdara," usoudil Silk.

"Nikoliv v případě, že budeme putovat dál," řekl mu Šedivec.

"Tak abychom se radši hnuli," řekl Barak a vztyčil se.

Po ránu se těžké mraky začaly protrhávat a sem tam se objevovala modrá obloha. Monumentální pilíře slunečního světla se zvolna procházely po polích ubíhajících do dáli, nasáklých a netrpělivě očekávajících první doteky jara. S Mandorallenem v čele se ubírali rychle kupředu a ujeli dobrých šest leguí. Konečně zpomalili krok, aby dopřáli svým schváceným koním odpočinku.

"Jak daleko je to ještě do Vo Mimbire, dědečku?" zeptal se Garion a pobídl koně vedle Šedého vlka.

"Nejméně šedesát leguí," odpověděl Šedivec. "Nebo spíš osmdesát."

"To je dálka." Garion sebou trhl, jak poposedl v sedle.

"To ano."

"Mrzí mě, že jsem tam tak začal utíkat," omlouval se Garion.

"To nebyla tvoje chyba. To si hrál Čamdar."

"Proč si vybral mě? To nemohl udělat to samé Durnikovi - nebo Barakovi?"

Šedý vlk se na něho podíval. "Jseš mladší, snadněji ovlivnitelný."

"To není jenom tohle, že ne?" vyptával se Garion.

"Ne," připustil Šedivec, "není, ale odpověď to je."

"Je to další z věcí, které mi nehodláš prozradit, je to tak?"

"Dejme tomu," odpověděl mírně Šedivec.

Garion z toho měl špatnou náladu, jenže Šedý vlk jel dál a zdánlivě si vůbec nevšímal chlapcova vyčítavého mlčení.

Na noc se zastavili v tolnedrijském hostinci, který byl, ostatně jako všechny předešlé, jednoduchý, avšak postačující a drahý. Příštího rána se obloha vyjasnila, jen místy zůstaly nízké chomáčky bělostných mráčků, poletujících v ostrém větru. Sluneční svit jim všem zlepšil náladu, jenom Silk s Barakem si jeden druhého cestou dobírali - bylo

to něco, co Garion nezažil už řadu týdnů, vlastně po celou dobu, co jeli pod chmurnou oblohou severní Arendie.

Mandorallen však to ráno moc nemluvil a ve tváři se zdál být míli za míli stále skleslejší. Neměl na sobě brnění, nahradil ho drátěným oblekem a tmavěmodrou pláštěnkou. Na hlavě neměl nic a vítr si pohrával s jeho kudrnatými vlasy.

Z nedalekého vršku na ne přízračně shlížel pochmurný hrad. Jeho šeredné zdi byly vysoké a nabubřelé. Mandorallen se snažil nedívat se na něj, ve tváři se mu zračila stále větší melancholie.

Garion pořád nevěděl, co si má o Mandorallenovi myslet. Věděl moc dobře, že jeho myšlenky jsou pořád zakaleny Lelldorinovými předsudky. Nechtěl mít ve skutečnosti Mandorallena rád; jenže kromě vrozené trudnomyslnosti, která se však zdála být příznačná pro všechny Arend'any, a knižní a spleť archaické řeči toho muže, i jeho nebetýčné ješitnosti, mu toho na něm vlastně moc nevadilo.

Ujeli od hradu ještě asi půl leguy, když uviděli na vrcholku protáhlého pahorku zříceninu. Vlastně to byla jenom zeď s vysokým klenutým průchodem uprostřed a troskami sloupoví po obou stranách. U zříceniny seděla na koni žena a temně rudá kápě jí vanula ve větru. Beze slova, jako by o tom ani nepřemýšlel, odbočil Mandorallen z cesty a šplhal se na svém válečném oři do vršku, směrem k ženě, která jeho příjezd sledovala bez zvláštního překvapení, ale ani s výrazným potěšením.

"Kam jede?" ptal se Barak.

"Je to jeho známá," řekl Šedý vlk suše.

"Máme na něho počkat?"

"Dohoní nás," odpověděl Šedivec.

Mandorallen zastavil koně vedle ženy a seskočil. Uklonil se jí a napřáhl ruce, aby jí pomohl s koně. Kráčeli spolu ke zřícenině, nedotýkali se, šli však těsně vedle sebe. Zastavili se pod obloukem a hovořili spolu. Za troskami se proháněla po větrné obloze mračna a jejich obrovité stíny se neukázněně smýkaly po truchlivých arendských polích.

"Měli jsme jet jinudy," řekl Šedivec. "Nedomyslel jsem to."

"Co máme za problém?" ptal se Durník.

"Nic zvláštního - v Arendii," odpověděl Šedivec. "Je to moje chyba. Někdy zapomínám na věci, které potkávají mladé lidi."

"Nedělej se záhadným, otče," řekla mu teta Pol. "Jde mi to na nervy. Je to něco, o čem bychom měli vědět?"

Šedivec pokrčil rameny. "Tajemství to není," odpověděl. "Ví o tom polovina Arendie. Celé pokolení arendských panen nad tím večer co večer do usnutí roní slzy."

"Otče," vzdychla podrážděně teta Pol.

"Nu dobrá," řekl Šedivec. "Když bylo Mandorallenovi asi jako teď Garionovi, vypadal dosti nadějně - zdatný, nebojácný, ne moc chytrý - vlastnosti, které může dobrý rytíř mít. Jeho otec mě požádal o radu a já jsem zařídil, aby mladý muž mohl nějakou dobu bydlet u barona z Vo Eboru - to vzadu je jeho hrad. Baron měl vynikající pověst a poskytl Mandorallenovi vzdělání, jakého mu bylo třeba. Mandorallen s baronem byli skoro jako syn a otec, protože baron byl o dost starší. Všechno bylo v pořádku až do chvíle, kdy se baron oženil. Jeho nevěsta byla totiž o mnoho mladší - asi tak jako Mandorallen."

"Už asi chápu, jak to dopadne," poznamenal nesouhlasně Durnik.

"Ne tak docela," oponoval Šedivec. "Líbánky skončily a baron se vrátil ke svým rytířským povinnostem, zanechav velmi znučenou mladou ženu bloumat po svém hradě. Tak se vyvine řada zajímavých situací. Mandorallen si však s mladou dámou vyměnil pár pohledů - potom slov - i něco navíc."

"To se v Sendarii stává také," podotkl Durnik, „Jenže pro to používáme jiné slovo, než se říká tady." V hlase měl výtku, ba pohoršení.

"Děláš ukvapené závěry, Durniku," řekl mu Šedivec. "Věci nezašly až tak daleko. Bývalo by možná bylo lepší, kdyby zašly. Cizoložství není ve skutečnosti tak závažný problém a po čase by je stejně začalo nudit. Ale protože oba měli barona moc rádi a vážili si ho, odešel Mandorallen z hradu dřív, než by se mu byly věci vymkly z rukou. Oba teď tiše trpí. Je to všechno moc dojemné, jenže mně to připadá jako ztráta času. Bude to tím, že jsem starší."

"Jseš starší než kdokoliv jiný, otče," řekla teta Pol.

"Tos nemusela říkat, Pol."

Silk se trpce zasmál. "To mě těší, že náš úžasný přítel byl alespoň natolik neslušný, že se zamiloval do manželky jiného muže. Jeho šlechetnost už se mi začínala poněkud zajídat." V obličejí drobného muže se objevila hořkost a uštěpačnost, kterou Garion poprvé spatřil ve Val Alornu, když mluvili s královnou Porennou.

"Baron o tom věděl?" zeptal se Durnik.

"Samozřejmě," odpověděl Šedivec. "Všichni Arend'ané jsou z toho vnitřně celí ubrečení. Jeden rytíř, hloupější než většina ostatních Arend'anů, o tom jednou nevhodně zavtipkoval. Baron ho okamžitě vyzval na souboj, v němž ho probodl kopím. Od té doby už málokomu připadla ta situace humorná."

"Stejně je to ostuda," řekl Durnik.

"Nepřísluší nám posuzovat jejich chování, Durniku," poznamenala tvrdě teta Pol. "Není v něm špetka špatnosti, dokud nezajde příliš daleko."

"Spořádání lidé za prvé vůbec nepřipustí, aby k něčemu podobnému došlo," útočil Durnik. "Durniku, nikdy ji nepřesvědčíš," řekl Šedý vlk kováři. "Polgara strávila příliš mnoho let ve společnosti wacitských Arend'anů. Byli zrovna tak špatní jako mimbratští, a snad ještě horší. Nemůžeš se nikterak dlouho sentimentálně rozněžňovat, aniž bys něco z té sentimentality vymazal. Naštěstí ji to nepřipravilo o zdravý rozum docela. Jen příležitostně bývá dětinská a melancholická. Když se ti podaří vyhnout se jí během těch záchvatů, vypadá to, jako by jinak byla úplně v pořádku."

"Strávila jsem svůj čas o něco užitečněji než ty, otče," poznamenala teta Pol kysele. "Pokud si vzpomínám, ty jsi probendil ty roky pitkami v nábrežních putykách Kamaaru. Pak následovalo ono povznášející období, kdy jsi obveseloval ty zpustlé ženštiny z Maragoru. Tyhle zkušenosti dozajista podstatně rozšířily tvé chápání pojmu moralita."

Šedý vlk si rozrušeně odkašlal a zahleděl se jinam.

Mandorallen za nimi nasedl znovu na koně a pustil se cvalem dolů z kopce. Dáma stála pod bránou, rudý plášť se jí mihotal ve větru a ona sledovala rytíře, který se jí vzdaloval.

Teprve po pěti dnech dosáhli Arendy, hraniční řeky mezi Arendíí a Tolnedrou. Jak postupovali k jihu, počasí se vylepšovalo, a když jednoho rána dojeli na kopec nad řekou, bylo už docela teplo. Slunce bylo velmi jasné, jen pár nadýchaných mráček se jim ve svěžím vánku honilo nad hlavami.

"Hlavní silnice do Vo Mimbre se tady uhýbá doleva," oznamoval Mandorallen.

"Ano," pravil Šedivec. "Sjed'me dolů, tamhle k tomu hájku u řeky, a dejme se trošku do pořádku. Ve Vo Mimbre záleží hodně na vzhledu a nepotřebujeme vypadat při příjezdu jako otrhanci."

Na odbočce stály tři pokorné postavy v hnědých kutnách, hlavy skloněné a ruce prosebně sepjaté. Šedý vlk navedl svého koně a přiblížil se k nim. Krátce s nimi pohovořil a pak dal každému z nich minci.

"Co jsou zač?" ptal se Garion.

"Mniši z Mar Terrinu," odpověděl Sílka.

"Kde je to?"

"To je klášter v jihovýchodní Tolnedře, přebýval tam Maragor," vysvětloval Sílka. "Mniši se snaží uspokojit duše Maragů."

Šedý vlk se k nim opět přidal a společně pak projeli kolem tří postav stojících poníženě u cesty. "Říkají, že tudy během posledních dvou týdnů žádní Murgové neprojeli."

"Dá se jim věřit?" zeptal se Hettar.

"Snad. Mniši by nelhali nikomu."

"Takže taky každému kolemjdoucímu řeknou, že jsme tudy projeli my?" otázal se Barak.

Šedivec přikývl. "Odpovědí na jakoukoliv otázku, kterou jim kdokoliv položí."

„To je nechutný zvyk," zahřímal temně Barak.

Šedý vlk pokrčil rameny a ukazoval jim cestu mezi stromy vedle řeky. "Tady to bude dobré," rozhodl a sesedl na travnatém pa-loučku. Počkal, až s koní sesedli i všichni ostatní. "Nuž," řekl jim, "blížíme se k Vo Mimbre. Chci, abyste si tam dávali dobrý pozor na jazyk. Mimbratští jsou dost nedůtkliví a sebenevinnější slovo může být pokládáno za urážku."

"Myslím, že by sis měl na sebe vzít tu bílou řízu, kterou ti dal Fulrach, otče," přerušila ho teta Pol a už rozbalovala jedno zavazadlo.

"Pol, prosím tě," řekl Šedivec, "snažím se něco tu vysvětlit."

"Slyšeli tě, otče. Máš sklony omílat leccos pořád dokola." Držela řízu a zkoumavě si ji prohlížela. "Měl sis ji složit pečlivěji. Zmačkal jsi ji."

"Tohle si na sebe nevezmu," odpověděl nezaujatě.

"Ale ano, vezmeš, otče," řekla mu sladce. "Mohli bychom se o tom hodinu dvě dohadovat, ale nakonec si ji na sebe stejně vezmeš. Proč by sis neušetřil čas a rozčilování?"

"Je to hloupost," stěžoval si.

"Ledacos je hloupost, otče. Znáš však Arend'any lépe než ty. Získáš větší úctu, budeš-li vyhlížet patřičně. Mandorallen, Hettar a Barak pojedou v plné zbroji; Durnik, Silk a Garion si mohou obléci kabátce, které jim dal Fulrach v Sendaru; já půjdu ve svém modrém plášti a ty si vezmeš bílou řízu. Na tom trvám, otče."

"Co že na tom? Ted' mě poslouvej, Polgaro -"

"Bud' zticha, otče," řekla nepřítomně, prohlížeje Garionův modrý kabátec.

Šedivcova tvář potemněla a oči se hrozivě vyvalily.

"Chceš ještě něco?" zeptala se s vyrovnaným pohledem v očích.

Šedý vlk ji nechal být.

"Je skutečně tak moudrý, jak se o něm říká," poznamenal Silk.

O hodinu později už byli pod slunečnou oblohou na hlavní cestě do Vo Mimbire. Mandorallen, opět v plné zbroji a s modrostříbrným praporcem vlajícím na špici dřevce, jel v čele výpravy následován těsně Barakem, který měl na sobě zářící kroužkovou košili a černou pláštěnku z medvědí kůže. Na naléhání tety Pol si hřmotný Šerek vyčesal rozčuchaný rudý vous a dokonce si znovu spletl vlasy do copu. Šedý vlk jel mrzutě v bílé říze, něco si pro sebe brblal, zatímco teta Pol seděla nápadně klidně ze strany na svém koni, oděna do krátké, kožešinou lemované pláštěnky a v těžkých tmavých vlasech měla zapletenu bleděmodrou saténovou stuhu. Garion s Durnikem byli ve svých oblecích celí nesví, avšak Silk si s vybraným citem nasadil svoji černou

sametovou čapku a těžký kabátec. Jediným Hettarovým ústupkem konvenci bylo nahrazení koženého řemínku, jímž si obyčejně stahoval pramen svých vlasů, stříbrným tepaným kroužkem. Nevolníci a občas i rytíři, které cestou potkávali, se zastavovali a uctivě je zdravili. Den byl krásný, cesta byla příjemná a jejich koně byli silní. Uprostřed odpoledne dosáhli vrcholu kopce, z něhož byl výhled na planinu, která se mírně svažovala k bránám Vo Mimbre.

Kapitola desátá

METROPOLE MIMBRATSKÝCH ARENĎANŮ se jako hora vypínala nad jiskřící řekou. Masivní, vysoké hradby byly zakončené mohutným cimbuřím a za zdmi se v odpoledním slunci zlatavě leskly důkladné i štíhlé věže se zářivými praporci na Špicích.

"Budiž pozdravena, Vo Mimbre," pronesl hrdě Mandorallen, "královno měst. Ze skály této vrhali se Angarakové do boje, ustupovali a znovu se vrhali do boje. Na tomhle poli se sráželi s vlastními troskami, V této pevnosti dlí duše i pýcha Arendie a ani moc Temného nad nimi nemůže zvítězit."

"Mandorallene, už jsme tady byli," řekl Šedý vlk rozmrzele.

"Otče, nebuď nezdvořilý," řekla teta Pol starému muži. Pak se obrátila k Mandorallenovi a ke Garionovu úžasu promluvila způsobem, jaký od ní nikdy před tím neslyšel. "Byl bys, ctihodný rytíři, tak velice laskav a doprovodil nás do paláce svého krále? Je totiž nezbytné, abychom se s ním uradili ve věcech nesmírně naléhavých." Pronesla ta slova bez nejmenších rozpaků, jako by pro ni ten archaický jazyk byl naprosto přirozený. "Přijmi nás pod svou ochranu, ježto jseš dozajista rytířem ze všech nejudatnějším."

Mandorallen, na okamžik překvapen, sklouzl s rachotem se svého válečného oře a padl před ní na kolena. "Urozená lady Polgaro," odvětil hlasem úctou a vážností rozechvělým, "přijímám to pověření a bezpečně tě doprovodím ke králi Korodullinovi. Ať by chtěl kdokoliv zpochybnit tvé výsostné právo na královu pozornost, pocítí svou poštilost na vlastní kůži."

Teta Pol se povzbudivě usmála a rytíř se s řinčením vyhoupl do sedla. Ukazoval jim potom svižným klusem a držení jeho těla vyzářovalo bojovné odhodlání.

"Co to mělo znamenat?" zeptal se Šedivec.

"Maridorallen potřeboval něco, co by jeho mysl zbavilo trápení," odpověděla. "V posledních několika dnech nebyl nějak ve své kůži."

Jak se blížili k městu, zpozoroval Garion na mohutném opevnění šrámy v místech, kam na nepoddajné zdivo dopadaly těžké ka-

meny z angarackých obléhacích praků. Cimbuří vysoko nad nimi bylo vylámáno a poničeno od sprchy šípů s ocelovými hroty. Kamenná městská brána prozrazovala sílu zdiva, rovněž kovaná vrata byla úctyhodná. S klapotem projeli bránou a vnořili se do uzounkých, křivoláckých uliček. Míjeli zřejmě většinou prosté lidi, kteří rychle ustupovali stranou. Muži v hnědavých halenách i ženy v záplatovaných šatech se tvářili přihloupě a netečně.

"Nezdá se, že bychom je nějak zaujali," pověděl Garion tiše Durnikovi.

"Nemyslím si, že by si tu obyčejní lidé s nižší šlechtou věnovali vzájemně moc pozornosti," odpověděl Durnik. "Žijí vedle sebe, ale nevědí o sobě nic. Snad je v Arendii problém zrovna v tomhle."

Garion chápavě kývl hlavou,

Lid se o ně nezajímal, panstvo v paláci však hořelo zvědavostí. Zpráva o jejich vstupu do města před nimi zjevně letěla úzkými uličkami a okna i parapety paláce ožily lidmi v pestrobarevných šatech.

"Zmírni svůj krok, urozený rytíři," zvolal z jednoho výklenku vysoký muž s tmavými vlasy i vousy, oděný do černého sametového pláště přes nablýskané brnění, když vjížděli s klapotem na rozlehlé náměstí před palácem. "Pozdvihni své hledí, ať ti vidím do tváře."

Mandorallen se překvapeně zastavil před zavřenou bránou a zdvihl hledí. "Co je to za nezdořilost?" otázal se. "Jak všichni dobře vědí, jsem Mandorallen, baron z Vo Mandoru. Cožpak nevidíš šlechtický erb na mém štítě?"

"Kdokoliv může mít něčí erb," opáčil přezíravě muž nahoře.

Mandorailen zbrunátněl. "Nedomníváš se snad, že by si někdo na světě dovolil předstírat mou podobu?" zeptal se hrozivým tónem.

"Sire Andorigu," řekl jiný rytíř ve výklenku muži s tmavými vlasy, "vždyť tohle přece skutečně je rytíř Mandorallen. Utkal jsem se s ním loni na velkém turnaji; setkání mě stálo zlomené rameno a od té doby mně také nepřestalo zvonit v uších."

"Ach tak," odpověděl sir Andorig, "budeš - li za něj ručit, sire Helbergine, připustím, že to je doopravdy ten bastard z Vo Mandoru."

"Budeš s tím muset v dohledné době něco udělat," zašeptal Barak Mandorallenovi.

"Už to tak vypadá," odpověděl Mandorallen.

"Kdo jsou však ti ostatní, kteří tu vyžadují přijetí, urozený rytíři?" vyptával se Andorig. "Nenechám otevřít brány neznámým cizincům."

Mandorailen se napřímil v sedle. "Zadrž!" pronesl hlasem, slyšitelným snad po celém městě. "Prokazuji vám nevýslovnou čest. Otevřete brány doširoka a všichni do jednoho se chystejte vzdát hold. Neb patříte do tváře věčného Belgarata Čaroděje a božské tváře jeho dcery, lady Polgary, kteří přišli do Vo Mimbire, by s arenským králem o rozličných záležitostech rokovali."

"Není to trochu přehnané?" šeptl Garion tetě Pol.

"Je to obvyklé, drahoušku," odpověděla nevzrušeně. "Při jednání s Arend'any je nutné být trochu výstřední, aby si člověk získal jejich pozornost."

"A kdo pravil tobě, že toto jest urozený Belgarat?" zeptal se Andorig jízlivě. "Nehodlám se klanět neznámému tulákovi."

"Ty zpochybňuješ má slova, urozený rytíři?" odvětil Mandorallen hrozivě klidným hlasem. "Sešel bys tedy dolů a podrobil svou domněnku zkoušce? Nebo se raději budeš jako pes krčit za parapetem a ňafat po lepších lidech?"

"No to je moc dobré," obdivoval Barak.

Mandorallin se na velkého muže usmál sevřenými rty.

"Takhle se, myslím, nikam nedostaneme," zamumlal Šedý vlk. "Budu tomu pochybovači muset něco dokázat, máme-li se dostat dovnitř ke Korodullinovi." Sklouzl ze svého sedla a zamyšleně odstranil svému koni z ocasu malou větévku, která mu tam někde po cestě uvízla. Pak kráčel do středu náměstí a tam stanul ve své oslnivě bílé říze. "Urozený, rytíři," zvolal mírně k siru Andorigovi, „jseš obezřetný muž, jak vidno. To ti zajisté svědčí, leč zacházíš příliš daleko."

"Už nejsem dítě, starče," odpověděl tmavovlasý rytíř tónem hraničícím s urážkou, "a věřím pouze tomu, o čem se mohu přesvědčit na vlastní oči,"

"To musí být dost smutné, věřit tak málo věcem," podotkl Šedivec. Pak se sehnul a zastrčil větvičku, kterou držel, mezi dva široké žulové kameny u svých nohou. Ustoupil o krok zpátky, natáhl ruku

nad větvičku a ve tváři měl při tom zvláštní něhu. "Něco pro tebe udělám, sire Andorigu," oznámil. "Vrátím ti tvou víru. Dívej se pozorně." Pak pronesl jediné tiché slůvko, které Garion dost dobře neslyšel, ale které v něm rozezvučelo nyní již známé chvění a vzdálený burácející zvuk.

Zpočátku se zdálo, že se neděje nic. Poté se oba dlažební kameny začaly s praskotem vylamovat, větévka viditelně sílila, až dosáhla k Šedivcově natažené ruce. Když z rostoucí větvičky počaly rašit čerstvé výhonky, ozývaly se z palácových zdí obdivné vzdechy. Šedivec zdvihl ruku výš a větvička na jeho povel rostla dál, výhonky se rozvětvovaly. Ted' už to byl mladý stromek, jenž stále rostl. Jeden z kamenů pukl, až to pronikavě třesklo.

Všude bylo naprosté ticho, neboť všechny oči plny bázně sledovaly fascinovaně strom. Šedý vlk napráhl obě ruce o obrátil je dlaněmi vzhůru. Znovu promluvil a na vrcholcích větévek se začaly nalévat pupeny. Nakonec strom rozkvetl něžnými růžově bělavými kvítky.

"Je to jabloň, vid', Pol?" zeptal se Šedivec přes rameno.

"Vypadá to tak, otče," odpověděla.

Zálibně si strom polaskal a pak se obrátil na tmavovlasého rytíře, který, celý pobledlý a roztřesený, padl na kolena. "No tak, sire Andorigu," zeptal se, "Čemu věříš ted'?"

"Snažně tě prosím, odpusť mi, svatý Belgarate," prosil úpěnlivě Andorig přiškrceným hlasem.

Šedý vlk se napřímil a vážně promluvil, přičemž jeho slova sklouzla do odměřené intonace mimbratského způsobu vyjadřování zrovna tak lehce, jako před tím řeč tety Pol. "Urozený rytíři, ukládám ti, abys pečoval o tento strom. Vyrašil zde pro obnovu tvé víry i naděje. Svůj dluh mu splatíš tím, že budeš věnovat laskavou a něžnou péči jeho potřebám. Až jej obtěžká ovoce, jež ty sklidiš, daruješ ho ochotně každému, kdo tě o něj požádá. Neb v zájmu své duše neodmítneš nikoho, jakkoli nuzný by byl. I ty budeš dávat zdarma, jako dává tento strom."

"Tos řekl krásně," ocenila teta Pol.

Šedivec na ni mrknul.

"Učiním vše, oč mne žádáš, svatý Belgarate," koktal sir Andorrig. "Přísahám při vlastním srdci."

Šedý vlk se vrátil ke svému koni. "Udělá v životě alespoň něco užitečného," zamumlal.

Pak už se o ničem nedohadovali. Palácová brána se se skřípotelem otevřela a všichni vjeli na vnitřní nádvoří, kde sesedli s koní. Mandorallen je vedl kolem pokleknuvších a dokonce i vzlykajících šlechticů, kteří vzpínali své ruce, aby se mohli dotknout roucha Šedého vlka, jenž je míjel. Následovali těsně Mandorallena širokými, gobelíny zdobenými chodbami a za nimi se tísnil dav. Dveře do trůnního sálu se otevřely a oni vstoupili.

Arendská trůnní síň byla rozlehlá, s klenutým stropem a opěrnými pilíři zdobenými plastikami vypínajícími se vzhůru podél zdí. Mezi pilíři se zdvihala štíhlá okna a světlo pronikající barevnou skleněnou vitráží vrhalo odlesky jako drahokamy. Podlaha byla z leštěného mramoru a na jejím vzdálenějším konci byl na kamenné plošině pokryté koberci umístěn arendský trůn s purpurovou drapérií v pozadí. Po obou stranách zadní stěny zahalené sukem byly mezi poničenými korouhvemi neznámých panovníků zavěšeny ohromné starodávne zbraně dvaceti generací arendských královských šlechticů, kopí, palčáky i obří meče vyšší člověka.

Korodullin arendský byl nemocně vyhlížející mladý muž oděný do zlatem lemovaného nachového roucha. Velkou zlatou korunu měl nasazenu tak, že se na něj zdála být příliš těžká. Na dvojitém trůně vedle něho seděla bledá, půvabná královna. Vypadali tu vedle sebe poněkud ustrašeně, když mohutný dav doprovázející Šedého vlka došel až k širokým schodům před trůnem.

"Můj králi," ohlásil Mandorallen, pokleknuv na jedno koleno, "přivádím k tobě svatého Belgarata, žáka Aldurova i oporu, na níž západní království od počátku věků spoléhají."

"On ví, kdo jsem, Mandorallene," řekl Šedý vlk. Vystoupil vpřed a lehce se uklonil. "Buďte pozdraveni, Korodulline a Mayaserano," pozdravil krále a královnu. "Je mi líto, že jsme neměli příležitost seznámit se dříve."

"Jsme velmi poctěni, šlechetný Belgarate," odpověděl mladý král zvučným sytým hlasem, který se naprosto neslučoval s jeho křehkým vzhledem.

"Tatínek mi o tobě často vyprávěl," pravila královna.

"Byli jsme dobří přátelé," řekl jí Šedivec. "Dovolte mi, abych představil svou dceru, Polgaru."

"Vzácná paní," odvětil král a uctivě uklonil hlavu. "Celý svět je znalý tvé moci, však lidé opomíjejí hovořit o tvé kráse."

"Budeme si jistě rozumět," odpověděla hřejivě teta Pol a usmívala se na něho.

"Srdce se mi chví při pohledu na výkvět veškeré ženskosti," pronesla královna.

Teta Pol se na královnu zamyšleně podívala. "Musíme si, Mayaserano, promluvit," řekla vážným hlasem, "o samotě a velmi záhy."

Královna vypadala poplašeně.

Šedý vlk představil všechny ostatní a každý z nich se králi poklonil.

"Vítejte, panstvo," řekl Korodullin. "Můj prostý dvůr je takovou vznešenou společností ohromen."

"Korodulline, nemáme mnoho času," řekl mu Šedý vlk. "Etiketa arendského trůnu je příkladná pro celý svět. Nechci tebe ani půvabnou královnu nikterak urazit zkracováním okázalých obřadností, které tak zdobí tvůj dvůr, mám však jisté novinky, které ti musím sdělit v soukromí. Záležitost je velmi naléhavá."

"Potom jsem ti neprodleně k službám," odpověděl král a povstal z trůnu. "Odpusťte nám to, milí přátelé," pravil ke shromážděnému panstvu, "avšak pradávný přítel královského rodu má nanejvýš naléhavé zprávy, které musí být našim uším oznámeny o samotě. Žádám vás tedy, abychom se směli na chvíli vzdálit a abychom mohli tyto správy vyslechnout. Vrátime se brzy."

"Polgaro," řekl Šedý vlk.

"Jdi napřed, otče," odpověděla. "Musím si teď s Mayaseranou promluvit o něčem, co je pro ni velmi důležité."

"Nemůže to počkat?"

"Ne, otče, nemůže." A vzala královnu za ruku a společně odešly. Šedý vlk za ní chvilku upřeně hleděl, pak pokrčil rameny a rovněž opustil s Korodullinem trůnní síň. Po jejich odchodu se rozhostilo hrobové ticho.

"Nanejvýš nevhodné," podotkl starý dvořan se zaknocenými bílými vlasy.

"Ten chvat je nezbytný, můj pane," oznamoval mu Mandoralen. "Jak ctihodný Belgarat důvěrně prozradil, naše posláním hraje stěžejní roli v přežití všech království Západu. Záhy se může vynořit náš odvěký nepřítel. Obávám se, že nebude trvat dlouho a mimbratští rytíři opět stanou v boji v nezměrné válce."

"Požehnán budiž jazyk, jenž přináší takové zprávy," pronesl bělovlasý stařík. "Již jsem pojal obavy, že jsem byl svědkem poslední bitvy a ve své stařecké pošetilsti zemru upoután na lože. Vzdávám díky velkému Čaldanovi, že mne síly doposud neopustily, a že má zdatnost zůstala po dobu téměř osmdesáti roků nedotčena."

Garion se přesunul na jednu stranu síně zcela zahloubán do svého problému. Události ho zanesly na dvůr krále Korodullina dřív, než měl čas se připravit na nepříjemnou povinnost. Dal přece Lelldorinovi své slovo, že krále upozorní na jisté okolnosti, jenže neměl nejmenší tušení, jak začít. Přehnaná formálnost arenského dvora ho zastrášovala. Tohle ani zdaleka nebyl drsný a bodrý dvůr krále Anhega ve Val Alornu, nebo dokonce skoro domácký dvůr krále Fulracha v Sendaru. Tohle bylo Vo Mimbře, a šance na vychrlení informací o divokém plánu skupiny asturských záškodníků, tak jako vychrlil informace o knížeti z Jarviku v Šereku, se teď zdály být naprosto bezpředmětné.

Myšlenka na předchozí událost ho pojednou ohromila. Situace tehdy byla té dnešní tak podobná, že to všechno najednou vypadalo jako dokonale vypracovaná hra. Tahy po šachovnici byly téměř totožné, pokaždé se ocitl v nepříjemné situaci, kdy měl zabránit závěrečnému osudovému tahu, při němž král přijde o život a království se zhroutí. Cítil se podivně bezmocný, jako kdyby celý jeho život svíraly prsty dvou nepoznaných hráčů, kteří pohybují figurkami podle stejných vzorů na jakési rozlehlé hrací ploše při hře, která, pokud věděl,

už trvala celou věčnost. Bylo naprosto jasné, co se mělo stát. Hráči však byli ochotni ponechat řešení na něm samotném.

Když se o hodinu později král Korodullin vrátil s Šedým vlkem do trůnní síně, vypadal otřeseně a jen stěží kontroloval své vystupování. "Prosím o prominutí, panstvo," omlouval se, "ale mám zdrcující zprávy. Zapomeňme však pro tuto chvíli na starosti a oslavujme významnou návštěvu. Svolejte hudebníky a vydejte pokyny pro uspořádání hodokvasu."

U dveří nastal jakýsi rozruch, když tu vstoupil černě oděný muž, následovaný půl tuctem mimbratských rytířů v plné zbroji, kteří podezřívavě mhouřili oči a rukama svírali hlavice svých mečů, snad pro výstrahu každému, kdo by se pokusil zabránit v cestě jejich velitelů. Když zahalený muž přikročil blíž, uzřel Garion jeho šikmé oči a zjizvené tváře. Byl to Murgo.

Barak uchopil Hettara pevně za rameno.

Murgo se zjevně oblékal ve spěchu a byl i poměrně zadýchaný po své spěšné cestě do trůnní síně. "Vaše Veličenstvo," zaskřehotal a hluboce se Korodullinovi poklonil, "právě jsem byl zpraven o tom, že na tvůj dvůr přibyla vzácná návštěva, neprodleně jsem tedy spěchal, abychji pozdravil jménem svého krále, Taur Urgase."

Korodullinova tvář ztuhla. "Nepamatuji se, že bych tě byl pozval, Našaku," řekl.

"Potvrzuje se tedy to, čeho jsem se obával," odpověděl Murgo. "Tito poutníci pomluvili můj lid ve snaze poškodit přátelství, jež trvá mezi panovníky Arendie a v Kthol Murgos, Jsem zarmoucen tím, že jsi dopřál sluchu pomlouvačům, aniž bys mi dal příležitost odpovědět. Je toto spravedlivé, vznešené Veličenstvo?"

"Kdo je to?" zeptal se Šedý vlk Korodullina.

"Našak," odpověděl král, "vyslanec z Kthol Murgos. Mám tě představit. Pradávný?"

"To nebude nutné," odpověděl zachmuřeně Šedý vlk. "Každý živý Murgo mě zná. Matky v Kthol Murgos straší své děti mým jménem, aby nezlobily."

"Já ale nejsem dítě, starče," zachroptěl Našak. "Nemám z tebe strach."

"To by mohla být hrubá chyba," poznamenal Silk.

Murgovo jméno Garionem otráslo jak rána pěstí. Při pohledu na zjizvenou tvář muže, který tak hanebně svedl Lelldorina a jeho přátele, si uvědomil, že hráči znovu táhli figurkami, tentokrát na poslední, osudovou pozici, a že kdo vyhraje a kdo prohraje, už zase záleží jen a jen na něm.

"Jaké lži jste králi namluvili?" vyzvídá Našak na Šedém vlkovi.

"Žádné lži, Našaku," řekl mu Šedivec. "Jenom pravdu. To by mělo stačit."

"Protestuji, Veličenstvo," obrátil se Našak na krále. "Protestuji co nejnaléhavějším způsobem. Celý svět ví o jeho nenávisti vůči mému lidu. Jak můžeš připustit, aby tvou mysl otravoval a zaměřoval proti nám?"

"Úplně zapomněl na osobitost zdejšího jazyka," upozorňoval jízlivě Silk.

"Je rozrušený," odpověděl Barak, "Murgové bývají v afektu velmi netaktní. To je jeden z jejich nedostatků."

"Alornové!" vyštěkl Našak.

"Tak jest, Murgo," odpověděl chladně Barak. Stále držel Hettara za ruku.

Našak na ně pohlédl a oči se mu rozšířily, jako by Hettara viděl poprvé v životě. Vymanil se z Algarova pohledu čišícího hněvem a šest rytířů se semklo na obranu kolem něho. "Vaše Veličenstvo," řekl chraplavě, "znám toho muže. Je to Hettar z Algarie, známý vrah. Naléhavě žádám tě, aby byl vsazen do vězení,"

"Ty mě žádáš, Našaku?" zeptal se král a v očích mu hrozivě zablesklo. "Ty si troufáš vznášet požadavky na mém vlastním dvoře?"

"Odpusť mi, Veličenstvo," chváta Našak s omluvou. "Pohled na to zvíře mě tak zneklidnil, že jsem se zapomněl."

"Bylo by moudré, kdybys teď odešel, Našaku," doporučil mu Šedý vlk. "Pro samotného Murga není moc bezpečné otálet v přítomnosti tolika Alornů. Za takových podmínek dochází k nejrůznějším nehodám."

"Dědečku," řekl Garion naléhavě. Nevěděl sice přesně proč, ale cítil, že teď je ta pravá chvíle, aby promluvil. Našak nesmí opustit trůnní síň. Hráči bez tváří provedli závěrečné tahy a celá hra tady musí skončit. "Dědečku," opakoval, "musím ti něco říct."

"Ted' ne, Garione," Šedivec stále upíral svůj pevný pohled na Murga.

„Ale je to důležité. Nesmírně důležité."

Šedý vlk se obrátil a snad mu chtěl něco odseknout, náhle se však zdálo, že něco zahlédl - něco, co nemohl nikdo jiný v sále vidět - oči se mu rozšířily chvilkovým překvapením. "Dobrá, Garione," řekl zvláště tichým hlasem. "Dej se do toho."

"Jistí lidé chystají vraždu arendského krále. Jedním z nich je Našak." Garion to řekl hlasitěji, než původně zamýšlel, a při jeho slovech prostoupilo trůnní síň náhlé ticho.

Našak zbledl, ruka mu mimovolně sklouzla na jílec meče, kde znehybněla. Garion si náhle mocně uvědomoval Baraka vyčnívajícího za ním, i Hettara, krutého jak smrt, tyčícího se v černé kůži hned vedle. Našak o krok ustoupil a učinil rychlé gesto směrem ke svým ocelí chráněným rytířům. V mžiku kolem něho vytvořili obranný kruh a chopili se zbraní. "Nehodlám tu stát a poslouchat takové pomluvy," prohlásil Murgo.

"Nedovolil jsem ti doposud odejít, Našaku," zchladil ho Korodullin. "Na chvíli ještě vyžaduji tvou přítomnost." Tvář mladého krále byla přísná a jeho oči se zavrtávaly do očí Murgových. Pak se obrátil na Gariona, "Přál bych si slyšet více. Mluv pravdivě, jinochu, a neobávej se od nikoho odvety za svá slova."

Garion se zhluboka nadechl a opatrně promluvil. "Neznám ve skutečnosti veškeré podrobnosti, Veličenstvo," vysvětloval. "Dozvěděl jsem se o tom náhodou."

"Řekni, co můžeš," řekl mu král.

"Mohu pouze říci, že až bude v létě Veličenstvo putovat do Vo Astur, pokusí se ho skupinka mužů cestou na silnici zabít."

"Bezpochyby jde o asturské zrádce," navrhoval šedovlasý dvořan.

"Říkají si patrioti," odpověděl Garion.

"No ovšem," ušklíbl se dvořan.

"Takové snahy nejsou neobvyklé," prohlásil král. "Učiníme proti nim nezbytné kroky. Děkuji ti za tuto informaci."

"To není všechno, Veličenstvo," dodal Garion. "Při útoku budou mít na sobě uniformy tolnedrijských legionářů."

Silk ostře hvízdal.

"Chtějí, aby si tvoji lidé mysleli, že tě zabili Tolnedrijánci," pokračoval Garion. "Ti lidé jsou přesvědčeni o tom, že Mimbri okamžitě vyhlásí válku císařství, což bude mít za následek neprodlený vstup legií. Pak, až tady všichni budou zataženi do války, hodlají oznámit, že Asturie již nespadá pod Arendský trůn. Věří, že v tom je podpora i zbytek Asturie."

"Ach tak," odvětil zamyšleně král. "To je dobře vymyšlený plán, jenže je na naše asturské bratříčky s divokýma očima až příliš rafinovaný. Doposud jsem však neslyšel nic, co by s touhle zradou spojovalo vyslance Taur Urgase."

"Ten plán je z jeho hlavy, Veličenstvo. Sdělil jim veškeré podrobnosti a dal jim zlato na nákup tolnedrijských uniforem i na úplaty ostatních, aby se k nim připojili."

"To je lež!" vybuchl Našak.

"Ještě budeš mít příležitost odpovědět, Našaku," varoval ho král. Obrátil se znovu na Gariona. "Pojďme v té záležitosti dále. Jak jsi k těm informacím přišel?"

"To nemohu říci, Výsosti," odpověděl zkroušeně Garion. "Na to jsem dal své slovo. Jeden z těch mužů mně o tom pověděl, aby mi tím dokázal své přátelství. Vložil svůj život do mých rukou, abych viděl, jak moc mi důvěřuje. Nemohu ho zradit."

"Tvá oddanost tě cti, mladý Garione," chválil ho král, "avšak obvinění, které jsi vznesl proti murgskému vyslanci, je velmi vážné. Můžeš o tom podat důkaz, aniž bys porušil svůj závazek?"

Garion bezmocně zavrtěl hlavou.

"To je nebezpečná záležitost, Výsosti," pronesl Našak.

"Jsem osobním představitelem Taur Urgase. Tenhle prolhaný zmetek je Belgaratův výtvar a jeho bláznivá nepodložená historka je zjevným pokusem o mé zneuctění a zaražení klínu mezi koruny Aren-

die a Kthol Murgos. Při tomto obvinění nesmí zůstat. Chlapec musí být donucen buď identifikovat ty pomyslné záškodníky, nebo přiznat lež."

"On však dal své slovo, Našaku," upozornil král.

"Ano, Veličenstvo, to vsutku říká," s úsměškem odpověděl Našak. "Podrobme ho zkoušce. Hodinka na mučidlech mu třeba rozváže jazyk."

"Nevkládám mnoho důvěry v přiznání získaná v mučímě," řekl Korodullin.

"Pokud to krále potěší," ozval se Mandorallen, "snad bych mohl já být nápomocen při řešení této věci."

Garion vrhl sklíčený pohled na rytíře. Mandorallen Lelldorina znal a jistě pro něho nebylo těžké uhádnout pravdu. Navíc byl Mandorallen Mimbrat'an a Korodullin byl jeho král. Nejen, že ho nic nenutilo zachovat mlčení, jeho povinností naopak bylo, aby promluvil.

"Urozený Mandorallene," pronesl významně král, "tvá oddanost pravdě a cti je pověstná. Můžeš snad ty jmenovat ony záškodníky?"

Otázka byla položena.

"Nikoliv, Sire," odpověděl Mandorallen pevně, "znám však Gariona jako čestného a pravdomluvného mladíka. Ručím za něho."

"To je chabý důkaz," tvrdil Našak. "Já prohlašuji, že lže, kam si myslíte, že se takhle dostaneme?"

"Ten hoch je mým společníkem," řekl Mandorallen. "Nestanu se nástrojem porušení jeho slibu, neboť jeho čest je mi zrovna tak drahá jako čest má. Podle našeho práva však neřešitelná záležitost může být rozhodnuta v ozbrojeném souboji. Zastanu se toho mladíka. Prohlašuji před touto společností, že Našak je hanebný ničema, který se spolčil s jemu podobnými, aby zavraždil mého krále." Strhl si ocelovou rukavici, hodil ji na podlahu a ona dopadla s hromovým rachotem na vyleštěný kámen. "Přijmi mou výzvu, Murgo," řekl chladně Mandorallen, "nebo na místo sebe pošli některého ze svých patolízalských rytířů. Ověřím tvou ničemnost na tvé vlastní kůži nebo na těle některého ze tvých nohsledů."

Našak zprvu civěl na železnou rukavici a pak na mohutného rytíře stojícího vyčítavě před ním. Olízl si nervózně rty a pak se rozhlédl po trůnní síni. Kromě Mandorallena nebyl nikdo z přítomných mimbratských šlechticů ozbrojen. Murgo v náhlém zoufalství přimhouřil oči. "Zabte ho!" zařval na šest obrněných mužů, kteří ho obklopovali.

Rytíři však vypadali překvapeně a pochybovačně.

"Zabte ho!" poroučel jim Našak. "Tisíc kusů zlata muži, který ho zbaví života!"

Při těchto slovech tváře šesti rytířů zpozorněly. Jako jeden muž vytasili své meče a vyrazili se zdviženými štíty proti Mandorallenovi. Bylo slyšet vzdechy a varovné výkřiky, jak se šlechtici i dámy strkali a ustupovali z cesty.

"Co je to za zradu?" tázal se Mandorallen. "To jste tak zamilováni do tohoto Murga a do jeho zlata, že vytasíte zbraně v králově přítomnosti a otevřeně se tím vzepřete liteře zákona? Skryjte své meče."

Oni však nedbali jeho slov a pokračovali v započatém škaredém útoku.

"Braš se, rytíři Mandorallene," nařídil Korodullin, zpola sedě, zpola stoje. "Osvobozuji tě od svazujícího práva."

To už se ale dat do pohybu i Barak. Mandorallen si do korunní síně svůj štít nepřinesl, rudovous však strhl ohromný obouručný šaršoun z řady korouhví a zbraní po jedné straně stupínku. "Mandorallene!" vykřikl, namáhavě se rozmáchl a poslal ohromný meč s rachotem a řinčením po kamenné podlaze k rytířovým nohám. Mandorallen zastavil sunoucí se zbraň ocelovou botou, sehnul se a zdvihl ji.

Blížící se rytíři trochu znejistěli, když uviděli Mandorallena svírajícího šest stop dlouhý šaršoun v obou rukách.

Barak cenil zešíroka zuby a vytasil od jednoho boku meč, od druhého svou sekeru. Hettar s obnaženou šavlí nízko nad zemí obcházel kočičím krokem těžkopádné rytíře. Garion bez rozmyšlení sáhl po svém meči, ale Šedý vlk ho uchopil za zápěstí. "Ty se do toho neplet'," řekl mu stařec a vyloučil ho tak z nadcházejícího boje.

Mandorallenová první rána s třeskotem dopadla na hbitě zdvižený štít, otrásla paží rytíře v karmínovém plášti přes brnění, až se s lomozem zřítíl o deset stop dál. Barak odrazil sekerou útok rozložitěho rytíře a sekal do nastaveného štítu svým mečem. Hettar si zkušeně pohrával s rytířem v zeleně zbarveném brnění, snadno se vyhýbaje neohrabaným ránám a mávaje špičkou šavle před obličejem chráněným maskou.

Ocelové zvonění srážejících se mečů se rozléhalo Korodullinovou trůnní síní a spršky jisker se rozletovaly, když ostří naráželo na ostří. Mandorallen mohutnými ranami udolávat druhého muže. Jediným máchnutím obouručného meče se dostal pod štít rytíře a ten zaržal, když obrovitá čepel prosekla brnění a zarazila se mu do boku. Pak padl a krev vytékala z rány hluboké do půli těla.

Barak obratně máchl sekerou dozadu, zarazil ji z boku do přilbice jednoho rytíře, který se trochu natočil a zhroutil se k zemi. Hettar naznačil nepatrný pohyb a vzápětí zasunul špičku šavle do škvírky v hledí zeleného rytíře. Když šavle pronikla do mozku, zasažený rytíř znehybněl.

Jak se šarvátka šířila po nablýskané podlaze, pánové i dámy cupitali sem a tam, jen aby nebyli zasaženi bojujícími muži. Našak sledoval zděšeně své rytíře, kteří byli před jeho očima jeden po druhém odpravováni. Pak se z ničeho nic otočil a prchal.

"Utíká!" křikl Garion, ale to už mu byl Hettar v patách, jak běžel, aby Našakovi znemožnil útěk, hrozivý obličej a krví potřísněná šavle mu rozháněly dvořany i s ječícími dámami z cesty. Murgo už málem doběhl na druhý konec síně, Hettar se však dlouhými skoky prodral davem a východ zablokoval. Vyslanec se zoufalým výkřikem vytasil z pochvy svůj meč a Garion nad ním pocítil podivnou chvilkovou lítost.

Murgo napráhl meč, Hettar švihl šavlí jako bičem a zasáhl ho do levého i pravého ramene. Našak se zoufale pokoušel zdvihnout zchromlé paže a krýt si hlavu, jenže Hettar tentokrát zaútočil níž. Nato, se zvláštní ladnou grácií, Algar s nelítným výrazem naprosto úmyslně Murga probodl. Garion viděl, jak čepel šavle vyjela Našakovi mezi lopatkami a trčela ostře vzhůru. Vyslanec se nadechl,

upustil svůj meč a sevřel oběma rukama Hettarovo zápěstí. Muž s tváří dravce však neúprosně otočil rukou a pootočil ostrou, zahnutou šavli v Murgově těle. Našak zachrčel a strašlivě se roztrásl. Pak se jeho ruce pustily Hettarova zápěstí a nohy se mu podlomily. Chroptivě vzdychl, zvrátil se dozadu a bezvládně se svezl z Hettarovy čepele.

Kapitola jedenáctá

PO NAŠAKOVĚ SMRTI SE v korunní síni rozhostilo skličující ticho. Dva muži z jeho tělesné stráže, kteří byli dosud na nohou, odhodili s lomozem své zbraně na krví zbrocenou dlažbu. Mandorallen zdvihl hlavu a obrátil se k trůnu. "Sire," řekl zdvořile, "Našakova zrada byla dokázána soubojem ve zbrani."

"Tak jest," souhlasil král. "Lituji pouze toho, že tvé odhodlání vysvětlit celou záležitost nás zbavilo možnosti dobrat se větších podrobností o rozsahu Našakova dvojakého poslání."

"Předpokládám, že Našakem osnovaná spiknutí se zhroutlí v okamžiku, kdy se roznese zpráva o tom, co se tady stalo," poznamenal Šedý vlk.

"Pravděpodobně ano," souhlasil král. "Avšak přesto bych se rád o té záležitosti dozvěděl víc. Chtěl bych znát, zda ten komplot zosnoval Našak sám, či zda musím popatřit přes něj až k Taur Urgasovi." Zahloubané se zamračil, pak potřásl hlavou, jako by chtěl zavrhnout jakési nejasné dohady. "Arendie ti zůstává vděčná, Pradávný Belgarate. Tví udatní společníci včas zabránili opakování dávno zapomenuté války." Pohlédl zasmušile na krví poskvrněnou podlahu i na těla, která se v ní válela. "Moje trůnní síň se stala bitevním polem. Zlý osud Arendie sahá až sem." Povzdech si. "Dejte to vyčistit," přikázal krátce a odvrátil tvář, aby se na tu nechutnou práci nemusel dívat,

Když byli mrtví odklizeni a z naleštěné kamenné podlahy stírány kaluže lepkavé krve, nastal mezi dvořany a dámami ruch.

"Pěkný souboj," pochvaloval si Barak, pečlivě otíraje ostří své sekery.

"Jsem ti hluboce zavázán, lorde Baraku," pronesl vážně Mandorallen. "Tvá pomoc byla nedocenitelná."

Barak pokrčil rameny. "Snad přišla vhod."

Hettar se k nim znovu přidal a ve tváři se mu zračilo nelítostné uspokojení.

"S tím Našakem se ti to povedlo," pochvaloval Barak.

"Mám už dost zkušeností," odpověděl Hettar. "Když se Murgové octnou v boji, dělají vždycky stejnou chybu. Ve výcviku určité musejí mít nějakou mezeru."

"To je hanba, že?" řekl Barak velmi neupřímně.

Garion od nich poodešel. Ačkoliv tušil, že to je neopodstatněné, pociťoval ostře osobní zodpovědnost za potyčku, jíž byl právě svědkem. Krveprolití i násilná smrt byli důsledkem jeho slov. Kdyby byl býval nepromluvil, byli by ti mrtví muži v téhle chvíli ještě na živu. I kdyby se snad jeho řeč dala ospravedlnit, i kdyby bývala byla nevyhnutelná, přesto ho teď soužil pocit viny. V téhle chvíli neměl sílu se svými přáteli hovořit. Víc než cokoliv jiného si přál mluvit s tetou Pol, ale ta se ještě do trůnní síně nevrátila, a tak musel bojovat se svým zraněným svědomím sám.

Došel k jednomu z výklenků mezi opěrnými pilíři na jižní stěně trůnní síně a stál zasmušile zahlobbán, dokud k němu nepřiplula dívka asi o dva roky starší, oděná do naškrobených brokátových šatů barvy karmínu, které zlehka šustily. Měla temné, takřka černé vlasy a smetanovou pleť. Živůtek měla dost hluboký, a když se k němu přiblížila, měl Garion co dělat, aby našel bezpečné místo pro své oči.

"Ráda bych připojila své díky k díkům celé Arendie, lorde Garione," pronesla jedním dechem. Hlas se jí chvěl emocemi, kterým Garion nerozuměl. "Odhalil jsi Murgovo spiknutí v pravý čas a dozajista jsi spasil život našeho panovníka."

Gariona ta slova hřála. "Neudělat jsem zas tak mnoho, vzácná paní," odpověděl poněkud nejistě, pokoušeje se o skromnost. "Té potyčky se účastnili mí druhové,"

"Byla to však tvá chrabrost, žes odhalil to ohavné spiknutí," trvala na svém, "a panny budou pět písní o tvé šlechetnosti, s níž jsi chránil tvář svého bezejmenného a oddaného přítele."

Na slovo panna nebyl Garion připraven. Zčervenál a bezmocně se zapotácel.

"Tys vskutku vnukem Věčného Belgarata, šlechetný Garione?"

"Náš vztah je trochu vzdálenější. Takhle to říkáme pro zjednodušení."

"Pocházíš však přímo z jeho rodu?" vyptávala se a modré oči jí žhnuly.

"On říká, že ano."

"Je tedy snad lady Polgara tvou matkou?"

"Je to moje teta."

"I to je blízký příbuzenský vztah," pravila potěšené a její ručka zlehka spočinula na jeho zápěstí. "Tvá krev, lorde Garione, je ta nejušlechtilejší na světě. Řekni mi, nejsi doposud nikomu zaslíben?"

Garion na ni zamrkal a uši mu zrudly ještě víc.

"Hej, Garione," zaduněl do trapné chvíle Mandorallenův srdečný hlas, "právě jsem tě hledal. Omluvíte nás, hraběnko?"

Mladá dáma zpražila Mandoralléna pohledem plným jedu, ale to už rytířova pevná ruka vlekla Gariona pryč.

"Ještě spolu budeme mluvit, lorde Garione," volala za ním.

"V to doufám, vzácná paní," odpověděl Garion přes rameno.

Pak on i Mandorallen splynuli s davem dvořanů, tísnicích se uprostřed trůnní síně.

"Chtěl jsem ti, Mandorallene, poděkovat," řekl Garion konečně s nemalými potížemi.

"Za co, hochu?"

"Tys přece moc dobře věděl, koho chráním, když jsem králi říkal o Našakovi."

"Samozřejmě," odpověděl rytíř jaksi ledabyle.

"Mohls to králi říct - vlastně to byla tvoje povinnost, říct mu to, není to tak?"

"Jenže tys dal své slovo."

"Ale ty ne."

"Jseš mým společníkem, chlapče. Tvé závazky jsou stejně platné pro mne, jako jsou pro tebe. Tos nevěděl?"

Gariona Mandorallenova slova vyvedla z míry. Arendská vybraná etiketa se vymykala jeho chápání. "Takže jsi pro mne bojoval?"

Mandorallen se uvolněně zasmál. "Jistěže ano," odpověděl, "ačkoliv se ti musím popravdě přiznat, že má touha stát se tvým zastáncem nepramenila jen z našeho přátelství. Ve skutečnosti jsem prohlédl útočnost Murga Našaka a nelíbila se mi ani chladná arogance

jeho nohsledů. Měl jsem chuť se s ním utkat ještě dřív, než vyvstala potřeba tvé podpory. Snad bych to měl být já, kdo by měl děkovat za poskytnutí takové příležitosti."

"Vůbec ti, Mandorallene, nerozumím," přiznal se Garion. "Někdy mívám pocit, že jseš ten nejsložitější člověk, jakého jsem kdy potkal."

"Já?" vypadal Mandorallen překvapeně. "Jsem ze všech lidí ten nejjednodušší." Ohlédl se kolem a pak se trochu ke Garionovi přitisknul. "Musím ti dát radu, bud' opatrný při hovoru s hraběnkou Vasranou," upozorňoval ho. "Z té příčiny jsem tě odvedl stranou."

"S kým?"

"S tou příjemnou mladou dámou, s níž jsi hovořil před chvílí. Myslí si o sobě, že je nejkrásnější v celém království, a vyhlíží sobě vhodného chotě."

"Chotě?" Garionovi se zadrhl hlas.

"Ty bys byl dobrá partie, chlapče. Tvoje krev je nad jiné ušlechtilá, neboť jsi spřízněn s Belgaratem. S tebou by hraběnka udělala terno."

"Choť?" Garion se znovu zachvěl a nohy se mu roztráslly. "Já?"

"Není mi známo, jak se věci mají v mlžné Sendarii," vysvětloval Mandorallen, "ale v Arendii už máš věk na ženění. Važ bedlivě svá slova, hochu, i ta nejnevinnější poznámka může být pokládána za příslib pro šlechtice závazný."

Garion polkl naprázdno a s obavami se kolem sebe rozhlédl. Pak už dělal všechno pro to, aby se skryl. Cítil, že jeho nervy nesnesou další šok.

Hraběnka Vasrana se vsak projevila jako zdatná lovkyně. S hrozivou rozhodností ho vyslídila a dopadla v dalším výklenku, oči jí planuly a její ňadra se dmula. "Nyní bychom snad mohli pokračovat v tom nesmírně zajímavém rozhovoru, lorde Garione," vychrlila na něho.

Garion zvažoval, jak uniknout, když tu se do trůnní síně vrátila teta Pol, doprovázená zářící královnou Mayaseranou. Mandorallen s ní krátce promluvil a ona okamžitě zamířila k místu, kde modrooká hra-

běnka držela Gariona v zajetí. "Garione, miláčku," řekla, jak přicházela, „je čas na tvůj lék."

"Na lék?" odpověděl zmateně.

"Je tak zapomnětlivý," sdělovala hraběnce. "Asi to je tím vzrušením, ale ví dobře, že když si nevezme svou dávku každé tři hodiny, dostane záchvat."

"Záchvat?" odpověděla ostře hraběnka Vastrana.

"Je to prokletí jeho rodiny," povzddechla teta Pol. "Všichni tím trpí - všichni mužští potomci. Léč zatím působí, je to však pouze dočasné. Budeme mu brzy muset najít nějakou trpělivou a obětavou dívku, aby se mohl oženit a mít děti dřív, než mu začne měknout mozek. Pak bude jeho ubohá žena odsouzena k tomu, aby se po zbytek svých dní o něho starala." Zadívala se zkoumavě na mladou hraběnkou. "Tak mě napadá," řekla, „je vůbec možné, že bys doposud nebyla nikomu zaslíbena? Jseš právě v tom patřičném věku." Popošla a vzala Vastranu za oblou ručku. "Pěkná a zdatná," řekla pochvalně, "Promluvím o tom neprodleně se svým otcem, lordem Belgaratem."

Hraběnka vypouklila oči a začala ustupovat.

"Pojď zpátky," řekla jí teta Pol. "Ještě pár minut se záchvat nedostaví."

Dívka zmizela.

"To se nemůžeš ani na chvíli vyhnout potížím?" ptala se teta Pol Gariona a odváděla ho jistě pryč.

"Ale já nic neřekl," namítal.

Mandorallen se k nim přidal a smál se na celé kolo.

"Všiml jsem si, že jsi naši shánčlivou hraběnkou zneklidněla, má paní. Domníval jsem se, že bude poněkud odolnější."

"Dala jsem jí důvod k obavám. Dozajista zlomil její zapálení pro manželství."

"O čem jsi hovořila s královnou?" zeptal se. "Celé roky jsem ji neviděl se takhle smát."

"Mayaserana má čistě ženský problém. Nemyslím si, že bys mu rozuměl."

"Myslíš tu její neschopnost donosit dítě?"

"To nemají Arend'ané nic lepšího na práci, než klevetit o věcech, po kterých jim nic není? Proč si nejdeš najít další souboj, namís-to kladení důvěrných otázek?"

"Ta záležitost se nás všech ale velmi dotýká, má paní," omlouval se Mandorallen. "Pokud královna nepřivede na svět následníka trůnu, bude nám hrozit válka dynastií. Celá Arendie by mohla lehnout popelem."

"Žádné plameny však nebudou, Mandoraliene. Naštěstí jsem přišla právě včas - ačkoliv už k tomu bylo docela blízko. Do zimy budete mít korunního prince."

"Je to možné?"

"Chceš znát všechny podrobnosti?" zeptala se pichlavě. "Měla jsem dojem, že muži většinou nechtějí vědět mnoho o způsobu rození dětí."

Mandorallenova tvář poznenáhlu zružověla. "Přijímám tvé ujištění, lady Polgaro," odpověděl rychle.

"To mě velmi těší."

"Musím to oznámit králi," prohlásil.

"Musíš se starat o své věci, urozený Mandorallene. Královna sama řekne Korodullinovi, co uzná za vhodné. Proč si nejdeš vyčistit brnění? Vypadáš, jako by ses právě prošel po jatkách."

Uklonil se, stále uzardělý, a odkráčel.

"Ach ti mužové!" pronesla k jeho vzdalujícím se záďům. Pak se znovu obrátila na Gariona. "Slyšela jsem, žeš měl dost práce."

"Musel jsem varovat krále," odpověděl.

"Tak na tohle jseš vsutku geniální. Proč jsi o tom neřekl mně - nebo dědečkovi."

"Slíbil jsem, že neřeknu nikomu nic."

"Garione," řekla rozhodně, "v naší současné situaci mohou být tajemství značně nebezpečná. Tys moc dobře věděl, že to, co ti řekl Lelldorin, bylo nesmírně důležité, je to tak?"

"Neřekl jsem, že to vím od Lelldorina."

Zpražila ho pohledem. "Garione, drahoušku," řekla mu stroze, "přestaň už si konečně myslet, že jsem hloupá

"Nemyslel jsem si to," řekl nejistě. "Nebyl jsem, já - teto Pol, já jsem jim dal své slovo, Že to nikomu neřeknu."

Povzddechla si. "Budeme tě muset z Arendie odvést," pronesla. "Zdá se, že tohle místo škodí tvému zdravému rozumu. Až zase budeš příště chtít učinit podobně zbrklé veřejné prohlášení, dej mi o tom předem vědět, ano?"

"Jistě, paní," zamumlal rozpačitě.

"Ach Garione, co jen s tebou mám dělat?" Pak se laskavě usmála, vzala ho kolem ramen a všechno bylo zase v pořádku.

Zbytek večera uběhl bez zvláštních událostí. Hostina byla únavná, přípitky nebraly konce, neboť každý arendský šlechtic povstal, aby pozdravil Šedého vlka a tetu Pol květnatým společenským projevem. Spát šli pozdě a Garion spal špatně, tížila ho totiž noční můra hraběnky se žhavýma očima, která ho pronásledovala nekonečnými, květinami vyzdobenými chodbami.

Ráno byli na nohou velmi brzy a po snídani teta Pol i Šedý vlk znovu hovořili soukromě s králem a královnou. Garion byl pořád nervózní ze včerejšího setkání s hraběnkou Vasranou a držel se proto v Mandorallenově blízkosti. Mimbratský rytíř se zdál být nejlépe vybaven na to, aby ho uchránil dalších podobných zážitků. Čekali v předpokoji trůnní síně, Mandorallen byl oděn do modrého pláště a zdlouhavě vysvětloval spleť příběh na gobelínu, který zakrýval celou jednu stěnu.

Dopoledne se objevil sir Andorig, tmavovlasý rytíř, jemuž Šedý vlk přikázal pečovat o strom na náměstí, a hledal Mandorallena. "Urozený rytíři," pravil uctivě, "ze severu přibyl baron z Vo Eboru se svou dámou. Tázali se po tobě a uložili mne, abych tě laskavě vyhledal."

"To je od tebe nanejvýš chvályhodné, sire Andorigu," odpověděl Mandorallen a hbitě povstal z lavice, na níž seděl. "Takový mrav ti jde k duhu."

Andorig se nadechl. "Leč běda mi, nebylo tomu vždycky tak. Minulou noc jsem strávil bdělý u zázračného stromu, který mi svatý Belgarat svěřil do opatrování, i měl jsem drahně času, bych popatřil zpět do svého života. Nebyl jsem mužem hodným obdivu. Hořce jsem

litoval svých prohřešků a budu od nynějška se vším nasazením usilovat o svou nápravu."

Mandorallen uchopil beze slova rytíře za ruku a následoval ho dlouhou chodbou do místnosti, kde již čekali hosté.

Ještě než vstoupili do sluncem zalitého sálu, uvědomil si Garion, že choť barona z Vo Eboru je ta dáma, s níž Mandorallen před několika dny hovořil na větrném vršku u Velké západní cesty.

Baron byl statně vyhlížející muž v zeleném kabátci a vlasy i vousy měl prokvetlé stříbrem. V jeho hlubokých očích se zračil jakýsi nezměrný smutek. "Mandorallene," řekl a vroucně mladšího rytíře objal. "Není od tebe pěkné, žeš nás na tak dlouho opustil."

"Povinnosti, můj pane," odpověděl Mandorallen tlumeným hlasem.

"Přistup blíž, Nerino," pokynul baron své choti, "a pozdrav našeho přítele."

Baronka Nerina byla mnohem mladší než její muž. Vlasy měla temné a velmi dlouhé. Měla na sobě růžový plášť a byla okouzlující - ne však více, pomyslel si Garion, než půl tuctu ostatních dam, které spatřil u arenského dvora.

"Drahý Mandorallene," řekla, cudně ho políbila a krátce objata, "velmi jsme tě ve Vo Eboru postrádali."

"I pro mne je svět pustý, když musím být vzdálen od jeho zdí." Sir Andorig se uklonil a pak diskrétně odešel, zanechávaje Gariona trapně stát u dveří.

"A kdo je ten sympatický mladík, jenž tě doprovází?" zeptal se baron.

"Sendařan," odpověděl Mandorallen. "Jeho jméno jest Garion. Připojil jsem se k němu a k několika ostatním na strastiplné pouti."

"S radostí pozdravuji společníka mého syna," pronesl baron. Garion se uklonil, v hlavě však měl zmatek a snažil se vymyslet nějaký opodstatněný důvod, pro který by mohl odejít. Situace byla moc nepříjemná a on tu zůstat nechtěl.

"Musím čekat na krále," oznámil baron. "Zvyklosti i etiketa si žádají, abych se u něho ohlásil co nejdříve po příjezdu ke dvoru. Byl

bys, Mandorallene, tak laskav a zůstal zde s hraběnkou, než se vrátím?"

"Jistěže, můj pane."

"Zavedu vás na místo, kde je král s mojí tetou a dědečkem, pane," nabídl se rychle Garion.

"Nikoliv, chlapče," namítl baron. "Musíš zde zůstat. Nemám sice prázdný důvod k obavám, neboť jsem o věrnosti své ženy i svého nejdražšího přítele přesvědčen, jenže zlé jazyky by snadno ztropily skandál, kdybych je nechal spolu o samotě. Moudrý člověk nezavdává ani tu nejmenší příčinu k mrzkým pomluvám a bídným narážkám."

"V tom případě zůstanu, pane," odpověděl Garion spěšně.

"Dobrá, chlapče," souhlasil baron. Pak tiše opustil sál a oči měl naplněny zvláštním neklidem.

"Račte se posadit, vzácná paní," nabídl Mandorallen Nerině a ukázal na vyřezávanou lavici u okna.

"Děkuji," řekla. "Cesta byla vyčerpávající."

"Z Vo Eboru je to sem daleko," potvrzoval Mandorallen sedící na jiné lavici. "Byly cesty dobře sjízdné?"

"Nebyly snad jen dostatečně vyschlé na to, aby nám cesta činila potěšení," odpověděla mu.

Nějakou dobu si povídali o cestách a o počasí, sedíce nedaleko od sebe, nicméně ne tak blízko, aby si snad kdokoliv, kdo procházel kolem otevřených dveří, pomyslel, že jejich hovor není nevinný. Oči však mluvily důvěrněji. Garion, celý v rozpacích, hleděl z okna, které pečlivě zvolil tak, aby byl ode dveří dobře vidět.

Hovor plynul, odmlky se prodlužovaly a Garion se při každém mučivém tichu choulil do sebe pln obav, že buď Mandorallen nebo lady Nerina by mohli na vrcholu své beznadějně lásky pronést slůvko, nebo několik slov, nebo větu, která by způsobila překážku, zmařila čest a uvrhla jejich životy do neštěstí. Určitá část jeho mysli si však přála, aby to slůvko, nebo několik slov, nebo věta byla pronesena, a aby jejich láska směla vzplanout, byť na nepatrný okamžik.

Právě tam, v tiché, prosluněné místnosti, překročil Garion malé rozcestí. Předsudek proti Mandorallenovi, který v něm zasela Lelldorinova bezmyšlenkovitá zaslepenost, se náhle otrásl a zmizel. Vzed-

mula se v něm určitá trpkost - nikoliv lítost, ne, lítost by nikdy nepřijali, byl to spíš soucit. Ba víc než to. Začal nejasně tušit, co to znamená čest a nezměrná hrdost, které, protože byly tak nesobecké, byly pravou příčinou odvěké arendské tragédie.

Snad ještě půl hodiny Mandorallen s lady Nerinou seděli, teď už spíš mlčky, očima tonuli jeden na druhém a Garion, který nad nimi držel nucenou stráž, měl blízko k slzám. Pak přišel Durnik a oznámil jim, že teta Pol s Šedým vlkem se chystají odjet.

Část druhá

TOLNEDRA

Kapitola dvanáctá

KDYŽ VYJÍŽDĚLI Z MĚSTA, doprovázeni čtyřmi desítkami rytířů v plné zbroji i samotným králem Korodullinem, vzdával jim na hradbách Vo Mimbře čest pronikavý sbor lesních rohů. Garion se jedenkrát ohlédl a zdálo se mu, že vidí lady Nerinu na ochozu nad vstupní bránou, avšak nebyl si zcela jistý. Ta dáma nemávala, a Mandorallen se neotočil. Garionovi se tajil dech po celou dobu, než mu Vo Mimbre zmizelo z dohledu.

Když dorazili k brodu, kde za řekou Arendou už byla Tolnedra, dopoledne značně pokročilo a slunce se mihotavě odráželo na řece. Obloha nad jejich hlavami byla nádherně modrá a pestrobarevné zástavy na dřevcích doprovázejících rytířů pleskaly ve větru. Garion pociťoval zoufalé nutkání, až nesnesitelnou potřebu překročit řeku a zanechat za sebou Arendii i se všemi těmi strašnými událostmi, které tam zažil.

"Buď pozdraven a šťastnou cestu, svatý Belgarate," řekl Korodullin, stanuv na břehu řeky. "Započnu přípravy strojit dle tvé rady. Arendie bude hotova. Tak na vlastní život přísahám."

"A já tě čas od času zpravím o našem postupu," řekl Šedý vlk.

"Rovněž dám prověřit aktivitu Murgů ve svém království," řekl Korodullin. "Pokud se prokáže, co jsi mi řekl, o čemž nepochybuji, pak je z Arendie vyhostím. Vyhledám je a všechny do jednoho poženu pryč ze země. Život staniž se pro ně peklem a utrpením za to, že mezi mé lidi nešváry a neshody zaseli."

Šedivec se na něho usmál. "Tak tohle se mi líbí. Murgové jsou arogantní lidé a trocha utrpení tu a tam je bude učit pokoře." Vztáhl ruku a podal ji králi. "Sbohem, Korodulline. Doufám, že až se příště setkáme, bude svět o něco veselejší."

"Budu se modlit, aby byl," odpověděl mladý král. Poté už Šedý vlk vkročil první do rozčeřené vody mělkého brodu. Za řekou na ně čekala císařská Tolnedra a z opačných břehů je okázalými fanfárami lesních rohů zdravili mimbratští rytíři.

Když se vynořili na druhé straně řeky, rozhlížel se Garion, jestli nespatří v krajině či v porostu něco, čím by se Arendie lišila od Tolnedry. ale neviděl nic. Země, netečná k lidským hranicím, zůstávala dále nezměněna.

Asi půl míle za řekou vstoupili do vorduvijského lesa. Byla to rozlehlá oblast dobře spravovaného polesí, které se rozkládalo od moře až k úpatí východních hor. Když je skryly stromy, převlékli se znovu do svých cestovních oděvů. "Myslím, že bychom tu rovněž mohli vystupovat v roli obchodníků," řekl Šedý vlk, oblékaje si se zjevným potěšením zase svou flekatou zrzavou halenu a sešlapané boty. "Grolimy to samozřejmě neobelstí, ale uspokojí to Tolnedřany, které cestou potkáme. S Grolimy si poradíme jinak."

"Máš teď nějaké zprávy o Orbu?" zaduněl Barak, který ukládal do rance medvědí kůži a přílbu.

"Jednu dvě zmínky," řekl Šedivec, rozhlížeje se kolem. "Řekl bych, že tudy Zedar prošel před několika týdny."

"Nezdá se, že bychom ho moc doháněli," řekl Silk, navlékaje si koženou vestu.

"Alespoň si držíme svoje tempo. Půjdeme?"

Nasedli na koně a šli dál tolnedrijskou silnicí, která vedla přímo přes les a odpolední slunce příjemně svítilo. Asi po jedné legui se ocitli na rozšířeném prostranství, na němž stála u cesty nízká obílená budova z kamene s červenou střechou. Kolem se líně povalovalo několik vojáků, jejichž oděvy i zbraně byly mnohem méně udržované než zbroj legionářů, které už Garion předtím viděl.

"Celnice," řekl Silk. "Tolnedřané se raději schovávají trochu dál od hranice, aby se zbytečně nepletli do běžného pašování."

"Tihle legionáři jsou dost ledabylí," řekl nesouhlasně Durnik.

"Nejsou to legionáři," vysvětloval Silk. "Jsou to vojáci celní stráže - místní jednotky. V tom je velký rozdíl."

"To tedy vidím," řekl Durnik.

Voják v rezavém kyrsu s krátkým kopím jim zastoupil cestu a zdvihl ruku. "Celní prohlídka," oznámil znuděně. "Jeho excelence u vás bude za okamžik. Koně můžete odvést tamhle." Ukázal na dvorek vedle budovy.

"Vypadá to na nějaké nesnáze?" ptal se Mandorallen. Rytíř odložil svou zbroj a měl na sobě jen drátěnou košili a kabátec, v němž obvykle cestoval.

"Ne," řekl Silk. "Celní úředník nám položí pár otázek, pak mu dáme úplatek a pojedete se dál."

"Úplatek?" zeptal se Durnik.

Silk pokrčil rameny. "No ovšem. V Tolnedře to takhle chodí. Raději mě nechtě vyjednávat. Tohle všechno už jsem zažil."

Celní úředník byl statný, plešatící muž, v rezavě hnědém přepásaném plášti. Vyšel z kamenné budovy a oklepával si z břicha drobečky. "Dobré odpoledne," odpověděl obchodnickým způsobem.

"Dobrý den, excelence," odpověděl Silk s mírnou úklonou.

"Tak copak tady máme?" zeptal se úředník, pohlédnuv znalecky na zavazadla.

"Jsem Radek z Boktoru," odpověděl Silk, "drasnijský obchodník. Vezu sendarskou vlnu do Tol Honetu." Rozvázal navrchu jedno zavazadlo a vytáhnul cípek šedé pletené tkaniny.

"Máš dobré vyhlídky, důstojný obchodníku," řekl celní úředník a osahával přitom látku, "Letos je krutá zima a za vlnu se dobře platí."

Trošku to zacinkalo a několik mincí šlo z ruky do ruky. Celní úředník se pak usmál a začal se chovat uvolněněji. "Myslím, že nemusíme otevírat všechna zavazadla," řekl. "Jistě jsi řádný muž, důstojný Radku, nerad bych tě zdržoval."

Silk se znovu uklonil. "Víš o něčem, co bych měl znát o cestě před námi, excelence?" zeptal se, zavazuje opět ranec. "Navykl jsem si spoléhat na rady celní služby."

"Cesta je dobrá," řekl úředník, pokrčiv rameny. "Na to dohlíží jí legie."

"Jistě. Nikde nejsou žádné zvláštní podmínky?"

"Snad by bylo moudré, kdybyste si cestou na jih nechali něco pro sebe," radil statný muž. "Tolnedra se teď zrovna zmítá v určitých politických zmatcích. Jsem si ale jistý, že vás nikdo nebude obtěžovat, budete - li se očividně držet svého obchodu."

"Zmatky říkáš?" ptal se Silk s jistým zájmem. „O tom jsem neslyšel."

„Jedná se o následnictví. Celá záležitost se v téhle chvíli poněkud vyhrotila."

"Je snad Ran Borun nemocný?" ptal se Silk překvapeně.

"Ale ne," vysvětloval statný úředník, "Jenom je starý. Na takovou nemoc není lék. A protože nemá syna, který by po něm panoval, visí život dynastie Borunů na vlásku. Velké rody už se na tuhle pozici tlačí. Stojí to všechno velké peníze, a když jde o peníze, Tolnedrané se snadno rozruší."

Silk se krátce zasmál. "Taková jsme přece všichni, ne? Snad bych z toho mohl něco vytěžit, kdybych uzavřel pár obchodů ve správných čtvrtích. Která rodina má teď podle tebe nejlepší pozici?"

"Řekl bych, že máme nad ostatními výhodu," řekl úředník poněkud samolibě.

"My?"

"Vorduviánci. Jsem s tou rodinou vzdáleně spřízněn z matčiny strany. Pro královský trůn připadá logicky v úvahu jenom velkovévoda Kador z Tol Vordue."

"Myslím, že ho neznám," řekl Silk.

"Skvělý člověk." nadouval se úředník. "Tvrď muž, rázný a prozíravý. Kdyby volba proběhla jenom podle zásluh, získal by velkovévoda Kador trůn se všeobecným souhlasem. Avšak na neštěstí má volbu v rukou sněm poradců."

"Ach tak!"

"No právě," pokyvoval s hořkostí úředník. "Nevěřil bys, důstojný Radku, jaké úplatky někteří z těch mužů za své hlasy požadují."

"Řekl bych, že taková příležitost se v životě naskytne jen jednou," řekl Silk.

"Ne, že bych někomu upíral právo na skromný, rozumný úplateček," stěžoval si statný úředník, „jenže někteří z mužů ve sněmu jsou chamtivostí napůl šílení. Ať bych v nové vládě získal jakékoliv postavení, bude mi trvat celé roky, než se mi podaří vykoupit vše, čím jsem byl povinen až doposud přispět. Po celé Tolnedře je to stejné. Slušní lidé jsou tlačeni daněmi a všemi možnými nouzovými předpisy ke zdi. Nikdo si nedovolí opomenout svůj podpis na obsílkách, které jsou každý den nové. Náklady jsou pro každého k uzoufání. V ulicích Tol Honetu vraždí jeden druhého,"

"Je to tak zlé?" zeptal se Silk.

"Horší, než si umíš představit," řekl celník. "Horbité nemají tolik peněz, kolik je potřeba na řízení politické kampaně, a tak začali trávit členy sněmu. Utrácíme milióny za jeden hlas a příští den náš člověk zčerná ve tváři a padne k zemi mrtev. Pak musíme vybrat další milióny a koupit si jeho nástupce. Jsem naprosto zničený. Na politiku nemám zkrátka dost pevné nervy."

"To je hrůza," chápavě přikyvoval Silk.

"Kdyby tak Ran Borun zemřel," žehral zoufale Tolnedřan. "Teď máme všechno pod kontrolou, ale Honeti jsou bohatší, než my. Jestliže se sjednotí pro jednoho kandidáta, budou nám schopni vykoupit trůn přímo před očima. Ran Borun zatím sedí v paláci, chvěje se opičí láskou k té mrňavé šeredce, kterou nazývá svou dcerou, a má kolem sebe tolik stráží, že nejsme s to přesvědčit ani toho nejodvážnějšího úkladného vraha, aby se pokusil ho odpravit. Někdy mívám pocit, že se rozhodl žít věčně."

"Jen trpělivost, excellence," doporučoval mu Silk. "Čím větší je utrpení, tím sladší bude konečná odměna."

Tolnedřan si povzdechl. "Jednoho dne budu závratně bohatý. Ale už jsem tě moc zdržel, důstojný Radku. Přeju ti rychlou cestu a mrazivé počasí v To Honetu, aby cena vlněného zboží stoupla."

Silk se zdvořile uklonil, vyskočil na koně a vedl skupinku klušem pryč od celní strážnice. "Jsem rád zase zpátky v Tolnedře," řekl

rozšafně drobný muž s tváří lasičky, když se dostali z doslechu. "Miluju vůni podvodů, korupce a intrik."

"Jseš zkažený člověk, Silku," řekl Barak. "Tohle místo je žumpa."

"Ale ovšem," smál se Silk. "Jenže tu není nuda, Baraku. V Tolnedře není nikdy nuda."

K večeru dojeli do úhledné tonedrijské vesničky a na noc se zastavili ve slušném, dobře vedeném hostinci, kde moc dobře vařili a postele tam byly čisté. Druhý den vstali časně; po snídani vyjeli s klapotem ze dvora za hospodou na vydlážděnou ulici zalitou stříbřitým světlem, které bývá vidět těsně před východem slunce.

"Krásné místo," pravil pochvalně Durnik, rozhlížeje se po bílých kamenných domcích s červenými taškami na střechách. "Všechno vypadá úhledně a v pořádku,"

"Je to odraz tolnedrijské povahy," vysvětloval Šedý vlk. "Lidé tu věnují velkou pozornost drobnostem."

„To není špatná vlastnost," poznamenal Durnik.

Šedivec chtěl něco odpovědět, když tu vyběhli ze stinné postranní uličky dva muži v hnědých oblecích. "Pozor!" vzkřikl ten vzadu. "Je to blázen!"

Muž běžící vpředu se držel za hlavu a tvář měl zkřivenou nevýslovnou hrůzou. Garionův kůň se náhle poplašil, když se blázen řítí přímo k němu. Garion zdvihl pravou ruku, snažíce se šílence s vypoulenýma očima odstrčit. V momentě, kdy se jeho ruka dotkla mužova čela, pocítil v ní i v celé paži chvění, napětí, jako by měl v ruce náhle ohromnou sílu, a v hlavě mu začalo hučet. Bláznovy oči se obrátily v sloup a on klesl na dlažbu, jako by Garionův dotek byl mohutnou ranou.

Barak postrčil svého koně mezi Gariona a ležícího muže. "Co se to děje?" ptal se druhého muže v sutaně, jenž dobíhal nemoha popadnout dechu.

"Jsme z Mar Terrinu," odpověděl muž. "Bratr Obor už nemohl ty přízraky déle vystát, a tak jsem dostal svolení odvést ho domů, než se mu duševní zdraví navrátí." Poklekl a sklonil se nad ležícím mužem. "Nemusel jsi ho uhodit tak tvrdě," stěžoval si.

"Já ho neuhodil," bránil, se Garion. "Jen jsem se ho dotknul. Myslím, že omdlel."

"Musel jsi ho udeřit," pravil mnich. "Podívej se na jeho obličej."

Muž v bezvědomí měl na čele šerednou rudou skvrnu.

"Garione," řekla teta Pol, "udělal bys přesně to, co ti budu říkat, aniž by ses na cokoliv ptal?"

Garion přikývl. "Myslím, že ano."

"Slez s koně. Přístup k tomu muži na zemi a přilož mu svou dlaň na čelo. Pak se mu omluv za to, žes ho srazil."

"Myslíš, že to je bezpečné, Polgaro?" zeptal se Barak.

"Všechno bude v pořádku. Dělej, co ti říkám, Garione."

Garion váhavě přikročil k postiženému, vztáhl ruku a položil dlaň na ošklivé zranění. "Mrzí mě to," řekl, "doufám, že ti brzo bude dobře." Znovu pocítil ve své ruce pálení, teď ale jiné, než předtím. Bláznovy oči se rozjasnily a on zamrkal. "Kde to jsem?" ptal se. "Co se to stalo?" Hlas měl normální a skvrna mu z čela zmizela.

"Teď už je to v pořádku," řekl Garion, ani přesně nevěděl proč. "Byl jsi nemocný, ale teď už je ti líp."

"Pojď sem, Garione," řekla teta Pol. "Přítel už se o něho teď postará."

Garion se vrátil ke svému koni a v hlavě měl zmatek.

"Zázrak!" zvolal druhý mnich.

"To sotva," řekla teta Pol. "Ta rána vrátila tvému příteli rozum, to je celé. To se někdy stává." Avšak dlouhé pohledy, které si s Šedým vlkem vyměnili, říkaly docela jasně, že se stalo něco jiného - něco nečekaného.

Jeli dál a oba mnichy zanechali uprostřed ulice.

"Co se stalo?" zeptal se Durnik s ohromeným výrazem ve tváři.

Šedý vlk pokrčil rameny. "Polgara musela využít Gariona," řekl. "Nebyl čas udělat to jinak."

Durnika to nepřesvědčilo.

"Neděláme to často," vysvětloval Šedivec. "Je to poněkud nešikovné, pracovat takhle přes někoho, jenž někdy nemáme na vybranou."

"Ale Garion ho uzdravil," namítl Durník.

"Muselo to přijít z téže ruky jako rána, Durniku," řekla teta Pol. "Už se, prosím tě, na nic neptej."

Garion si ale všechno dobře uvědomoval a nemohl se spokojit s žádným z jejich vysvětlení. Jeho vědomi mu říkalo, že nic nepřišlo zvenčí. Znepokojeně zkoumal stříbřité znamení na své dlani. Z nějakého důvodu mu teď připadalo jiné.

"Nemysli už na to, drahoušku," řekla tiše teta Pol, když opustili vesnici a jeli po silnici dál na jih. "Nemáš se čeho obávat. Vysvětlím ti to později." Ptáci svým líbezným zpěvem vítali vycházející slunce a ona se naklonila a pevně stiskla svými prsty jeho ruku.

Kapitola třináctá

VORDUVUSKÝM LESEM PROCHÁZELI tři dny. Garion, který měl ještě v paměti nebezpečí lesa arendského, se měl zpočátku na pozoru a sledoval nervózně stíny pod stromy, ale když se celý den nic nepříhodilo, trochu se uvolnil. Ale jak postupovali dále k jihu, byl čím dál tím víc podrážděný Šedý vlk. "Něco chystají," vrčel. "Už aby s tím začali. Nesnáším jízdu, kdy musím na každém kroku jedním okem šilhat přes rameno."

Garion měl cestou málo příležitostí mluvit s tetou Pol o příhodě s bláznivým mnichem z Mar Terrinu. Vypadalo to dokonce, jako by se mu naschvál vyhýbala; když už se mu konečně podařilo na chvíli se k ní přiblížit a zeptat se jí na tu záležitost, její odpovědi byly neurčité a sotva mohly utišit jeho pochybnosti o celém případu.

Až třetího dne dopoledne se vynořili z lesa a vyjeli na otevřená pole. Na rozdíl od arendské planiny, kde nekonečné pásy půdy ležely ladem, bylo tady pečlivě obdělávané každé políčko a obklopovaly ho nízké kamenné zídky. Ačkoliv ještě zdaleka nebylo teplo, slunce jasně zářilo a hluboce zoraná prst' na polích, čekající na jarní setbu, se zdála být tmavá a úrodná. Silnice byla široká a rovná a často na ní potkávali jiné poutníky. Pozdravy mezi jejich skupinkou a ostatními pocestnými byly sice rezervované, ale slušné a Garion se začal cítit mnohem klidněji. Tahle země mu připadala dost civilizovaná na to, aby tu museli čelit takovým nebezpečím jako v Arendii.

V polovině odpoledne dorazili do většího města, kde na ně z pouličních budek a stánků pokřikovali obchodníci v pestrobarevných pláštích a zapřísahali je, aby se zastavili a prohlédli si jejich zboží. "Vypadají zoufale nešťastně," řekl Durnik.

"Tolnedřané neradi vidí zákazníka odcházet," řekl mu Silk. "Jsou nenasytní."

Na malém náměstíčku před nimi se najednou strhnul povyk. Asi šest neupravených, neoholených vojáků oslovilo drze vyhlížejícího muže v zeleném plášti. "Už ani krok, říkám," protestoval ostře opovážlivý muž.

"Přišli jsme jen na slovíčko, Lembore," řekl jeden z vojáků a v očích měl ďábelsky potměšilý výraz. Byl štíhlý a přes jednu tvář měl dlouhou jizvu.

"To je ale pitomec," utrousil jeden procházející člověk a lhostejně se zasmál. "Lembor už je tak důležitý, že si myslí, že on si pozor dávat nemusí."

"Hej, příteli, zajali ho?" zeptal se slušně Durnik.

"Jen na chvílku," odpověděl stroze kolemjdoucí.

"Co s ním udělají?" ptal se Durnik.

"Jako obvykle."

"Co to znamená?"

"Koukej se a uvidíš, i hlupák by byl chytřejší a nelez by ven bez tělesné stráže."

Vojáci muže v zeleném plášti obklopili a dva z nich ho hrubě chytili za ruce.

"Pusťte mě," vzpíral se Lembor. "Co si vlastně myslíte?"

"Radši se, Lembore, uklidni a pojď s námi," přikazoval voják s jizvou na obličeji. "Bude to tak mnohem jednodušší." Začali ho táhnout do úzké uličky.

"Pomoc!" křičel Lembor a zoufale se snažil vykroutit.

Jeden z vojáků praštil zajatce pěstí přes pusu a dál ho vlekli do uličky. Ozval se jediný, krátký výkřik a zvuky vypovídající o krátké rvačce. Ještě něco bylo slyšet. Jakýsi rachot a skřípění ocele o kosti, následované táhlým skučivým vytím. Široký potůček jasně červené krve se objevil v ústí uličky a stekl do stružky. Za minutku se na ná-

městí vrátili vojáci, chechtali se a otírali si meče.

"Musíme něco podniknout," řekl Garion, vztekem a hrůzou celý pobledlý.

"Ne," řekl příkře Sílk. "My si musíme především hledět svého. Nejsme tu proto, abychom se míchali do zdejší politiky."

"Do politiky?" nesouhlasil Garion. "Tohle byla přece úmyslná vražda. Neměli bychom se alespoň podívat, jestli náhodou ještě nežije?"

"Neřekl bych," řekl Barak. "Šest mužů s meči umí odvést dost pečlivou práci."

Na náměstí vběhlo dalších dvanáct vojáků s vytasenými meči, zrovna tak otrhaných, jako byli ti první.

"Je pozdě, Rabbasi." Voják s jízvou se drsně zasmál, hledě na velitele nově přichozích vojáků. "Lembor už tě nebude potřebovat. Ochořel právě těžkou smrtelnou nemocí. Zdá se, že jseš bez práce."

Ten, kterému říkali Rabbas, se zastavil a zamračil se. Pak mu tváří bleskla prohnanost. "Asi máš pravdu, Kraggere." Jeho hlas byl také hrubý. "Pak ovšem budeme moci znovu uprázdnit několik míst v Elgonových kasárnách. Jsem si jistý, že si s radostí najme dobré náhradníky." Vykročil kupředu a houpavě opisoval krátkým mečem nízke, hroživé oblouky.

Nato se ozval zvonivý dusot a na náměstí napochodovalo ve dvojstupu dvacet legionářů, jejichž kroky dopadaly jednohlasně na dlažbu. Třímali krátká kopí a zastavili se mezi oběma skupinkami vojáků. Každá řada se obrátila čelem k vojákům a pozdvihla svá kopí. Prsní štíty měli legionáři zářivě nablýskané a na ostatních oděvech nebyla rovněž ani skvrnka

"Tak dost, Kraggere i Rabbasi, to už stačilo," řekl zostra velící seržant. "Chci vás mít oba z ulice pryč, okamžitě."

"Tahle svině zavraždila Lembora, seržante," protestoval Rabbas.

"To je dost špatně," řekl seržant bez známek jakékoliv lítosti. "Teď ale vyklid'te ulici. Když jsem ve službě, nestrpím tu žádné šarvátky."

"Neuděláš s tím něco?" dožadoval se Rabbas.

"Už dělám," odpověděl legionář. "Vyklízím ulici. Zmizte odsud."

Rabbas se mrzutě otočil a odváděl své muže z náměstí.

"Pro tebe to platí rovněž, Kraggere," zavelel seržant.

"Samozřejmě, seržante," řekl Kragger a úlisně se zašklebil. "Stejně jsme zrovna odcházeli."

Houf se semkl, a když legionáři vytlačovali nedbalé vojáky z náměstí, ozývaly se za nimi hanlivé výkřiky.

Seržant se rozhlédl, hrozby ve tváři, a výkřiky okamžitě ustaly.

Durnik pronikavě sykl. "Tamhle, na druhém konci náměstí," sípavě k Šedivci zašeptal. "Není to Brill?"

"Zase?" Šedivcův hlas zněl nazlobeně. "Jak je možné, že se vždycky dostane takhle před nás?"

"Musíme zjistit, co má za lubem," mínil Silk a oči mu planuly.

"Kdybychom ho chtěli sledovat, poznal by kohokoliv z nás," varoval je Barak.

"Nechte to na mně," řekl Silk a sklouzl se sedla.

"Viděl nás?" zeptal se Garion.

"Neřekl bych," pravil Durnik. "Mluví s těmi muži tamhle. Nedívá se sem."

"Na jižním konci města je hospoda," řekl Silk rychle, svlékaje si vestu a přivazuje ji k sedlu. "Setkáme se tam asi za hodinu." Pak se ten drobný muž otočil a zmizel v davu.

"Sestupte s koní," poručil stručně Šedý vlk. "Povedeme je."

Všichni slezli s koní a pomalu je vedli po kraji náměstí, držíce se blízko u domů, zvířata pak jak jen to bylo možné mezi sebou a Brillem.

Garion nakoukl do úzké uličky, kam Kragger a jeho muži předtím zavlekli bránícího se Lembora. Otrásl se a zas se kvapně odvrátil. V odporném koutě se válela hromada v zeleném plášti, stěny kolem byly silně pocákané krví a zrovna tak dlažba v uličce.

Když opustili náměstí, zjistili, že celé město kypí vzrušením, leckdy až zděšením.

"Lembora, říkáš?" vyhrkl muž popelavých tváří v modrém plášti na druhého roztřeseného muže. "To není možné."

"Bratr teď mluvil s člověkem, který byl u toho," říkal druhý obchodník. "Na ulici ho napadlo čtyřicet Elgonových vojáků a podřízli ho lidem přímo před očima."

"Co se stane s námi?" ptal se první člověk třesoucím se hlasem.

"Nevím jak ty, ale já se schovám. Teď, když je Lembor mrtvý, pokusí se nás pravděpodobně Elgonovi vojáci zabít všechny,"

"To by se neodvážili."

"A kdo je zastaví? Já jdu domů."

"Proč jsme Lembora poslouchali?" zaúpěl první obchodník. "Mohli jsme se tomu všemu vyhnout."

"Teď už je pozdě," řekl druhý. "Já jdu domů a zatarasím dveře." Otočil se a odcupital.

První muž za ním civěl, pak se rovněž otočil a zmizel.

"Zahrávají si se smrtí, že?" poznamenal Barak.

"Což legie mohou něco takového připustit?" tázal se Mando-rallen.

"Legie jsou v těchto věcech neutrální," řekl Šedivec. "Je to součást jejich přísahy."

Hospoda, do které je Silk poslal, byla upravená, čtvercová budova, obehnaná nízkou zídkou. Uvázali své koně na dvoře a vešli dovnitř. "Mohli bychom se také najít, otče," řekla teta Pol a usadila se k dobře opracovanému dubovému stolu v prosluněné společné místnosti.

"Chtěl jsem jenom -" Šedivec pohlédl ke dveřím vedoucím do nálevny.

"Já vím," řekla, "ale myslím si, že bychom se měli nejdřív najít."

Šedivec si povzdechl. "No tak dobře, Pol."

Obsluhující muž donesl na velkém podnose kouřící kotlety a silné krajíce tmavého chleba, nasáklé máslem. Po tom, čeho byl Gari-on svědkem na náměstí, se mu ještě třásl žaludek, ale vůně kotlet tu slabost brzy přemohla. Skoro dojídali, když do místnosti vpadl ošuntělý mužík v režné košili, kožené zástěře a zdrcnutém klobouku, a rozvalil se nedbale na druhém konci jejich stolu. Někoho jim svou tvář

vzdáleně připomínal. "Víno!" zahulákal na obsluhu, "a něco k jídlu." Mžoural kolem ve zlatých paprscích slunce, procházejícího žlutými skleněnými tabulkami v oknech společné místnosti.

"Jsou tu i jiné stoly, příteli," řekl odměřeně Mandorallen.

"Mně se líbí tenhle," odpověděl cizinec. Na každého z nich se upřeně zadíval a pak vyprskl smíchy. Garion byl jako u vytržení, když se tvář toho muže uvolnila a svaly pod kůží na obličeji jako by se vrátily na své původní místo. Byl to Silk.

"Jaks to udělal?" ptal se překvapeně Barak.

Silk se na něho zasmál a pak si konečky prstů začal masírovat svaly na tvářích. "Soustředění, Baraku. Chce to soustředění a hodně praxe. Ale bolí mě z toho trochu čelisti."

"Užitečné schopnosti, to si dovedu představit - za určitých okolností," řekl mírně Hettar.

"Zvlášť pro špeha," řekl Barak.

Silk se pitvorně uklonil.

"Kdes sebral ty šaty?" ptal se Durnik,

"Ukradl jsem je." Silk pokrčil rameny a sundával si zástěru.

"Co tady dělá Brill?" zeptal se Šedivec.

"Jenom nepříjemnosti, jako obvykle," odpověděl Silk. "Rozhlašuje mezi lidmi, že Murgo jménem Ašarak nabízí odměnu za jakoukoliv zprávu o nás. Popisuje tě docela dobře, příteli - ne zrovna lichotivě, ale dost dobře."

"Myslím, že s tím Ašarakem budeme muset brzy zatočit," řekla teta Pol. "Začíná mně lézt na nervy."

"A ještě něco." Silk se pustil do první kotlety. "Brill každému vypráví, že Garion je Ašarakův syn - my, že jsme ho ukradli, a Ašarak nabízí tučnou odměnu za jeho navrácení,"

"Garion?" zeptala se příkře teta Pol.

Silk kývl. "Peníze, které nabízí, musí přimět každého Tolnedřana chodit s otevřenýma očima." Sáhl si pro kousek chleba.

Gariona polil pocit úzkosti. "Proč já?" zeptal se.

"Zdrželo by nás to," řekl Šedivec. "Ašarak - ať je to kdokoliv - ví, že by se Polgara zastavila, aby tě našla. A s největší pravděpodobností i my ostatní. To by Zedarovi dalo čas uprchnout,"

"Tak kdo je ten Ašarak?" ptal se Hettar a oči se mu zúžily.

"Řekl bych, že Grolim," řekl Šedivec. "Jeho činnost je poněkud obsáhlejší, než aby byl jen obyčejný Murgó."

"Jak se dá poznat rozdíl?" ptal se Durník.

"Ty ho nepoznáš," odpověděl Šedivec. "Vypadají dost podobně. Jsou to dva rozdílné kmeny, jenže k sobě mají mnohem blíže než k ostatním Angarakům. Každý pozná rozdíl mezi Nadrakem a Thullem, nebo Thullem a Malloreáncem, akorát Murgové a Grolimové jsou si k nerozeznání podobní."

"Nikdy jsem s tím neměla problémy," řekla teta Pol. "Docela jinak přemýšlejí."

„To nám hodně pomůže," poznamenal Barak upjatě. "Rozsekáme prostě hlavu hned příštímu Murgovi, na kterého narazíme, a ty nám ukážeš ty rozdíly."

"Trávíš se Silkem poslední dobou zbytečně moc času," řekla kysele teta Pol. "Začínáš mluvit jako on."

Barak pohlédl na Silka a mrknul.

"Tak už to tady raději skončíme a podíváme se, jestli by se nám v tichosti nepodařilo vyklouznout z města," řekl Šedivec. "Má tohleto místo nějaký zadní východ?" obrátil se na Silka.

"Ale ovšem," řekl Silk a pokračoval v jídle.

"Znáš ho?"

"No dovol!" Silk vypadal poněkud roztrpčeně. "Samozřejmě, že ho znám."

"Dobře, dobře," řekl Šedivec.

Ulička, kterou je Silk vedl, byla uzounká, opuštěná a dost zapáchala, ale dovedla je až k jižní městské bráně a za chvíli už zase byli na hlavní silnici.

"Potřebovali bychom teď získat trochu náskok," řekl Šedivec. Zarazil paty koni do slabin a dal se do cvalu. Jeli dlouho do noci. Opuchlý a nezdravý měsíc se pomalu vyhoupl nad obzor a naplnil noc bledou září, která jako pijavice vysála i poslední zbytky barev. Konečně Šedivec zastavil. "Nemá cenu, abychom jeli celou noc," pravil. "Sjedme z cesty a dopřejme si několik hodin spánku. Vyrazíme hodně brzy. Tentokrát bych chtěl zůstat před Brillem, jestli se nám to poda-

ří."

"Třeba tamhle?" navrhnul Durnik a ukázal na malou skupinku stromů černající se v měsíčním světle nedaleko od cesty.

"To by šlo," rozhodl Šedivec. "Oheň, myslím, potřebovat nebudeme."

Odvedli koně mezi stromy a vyndali si z ranců deky. Měsíční svit pronikal větrovým a dopadal roztříštěně na zem posetou listy. Garion si nohou našel docela rovný kousek, zabalil se do deky, chvílku se vrtěl a pak usnul.

Probudil se náhle, oči mu oslepovalo půl tuctu pochodní. Hrudník mu drtila těžká noha a špičku meče cítil nepříjemně pevně na svém hrdle.

"Nikdo ani hnout!" přikázal kdosi krutým hlasem. "Zabijeme každého, kdo se pohne."

Garion hrůzou ztuhl a špička meče se mu opírala o krk ještě ostřeji. Otočil hlavou ze strany na stranu a viděl, že všichni jeho přátelé leží na zemi a jsou drženi stejným způsobem jako on. Durnika, stojícího na stráži, drželi dva drsně vyhlížející vojáci, kteří mu do pusy nacpali kus hadru.

"Co se děje?" ptal se Silk vojáků.

"Uvidíš." zachrčel jeden z nich. "Seberte jim zbraně." Jak zvedl pravou ruku, uviděl Garion, že mu chybí prst.

"To je nedorozumění," říkal Silk. "Jsem Radek z Boktoru, kupec, a já ani mí přátelé jsme neprovedli nic špatného."

"Zvedej se," přikázal voják se třemi prsty a na námitky drobného muže nebral zřetel. "Jestli se někdo z vás pokusí upláchnout, zabijeme ostatní."

Silk se postavil a narazil si čapku. "Toho budete litovat, kapitáne," řekl. "Mám v Tolnedře vlivné přátele."

Voják pokrčil rameny. "To pro mě nic neznamená," řekl. "Já plním rozkazy hraběte Dravora. Přikázal mi, abych vás přivedl."

"V pořádku," řekl Silk. "Pojed'me tedy navštívit toho hraběte Dravora. Všechno si tam hned vysvětlíme a není potřeba se tu ohánět meči. Půjdeme s vámi pokojně. Nikdo z nás neprovede nic, co by vás mohlo rozčítit."

Tvář tříprstého muže ve světle louče potemněla. "Ten tón se mi nelíbí, obchodníku."

"Za to tě taky nikdo neplatí, kamaráde," řekl Silk. "Jseš placený za to, že nás doprovodíš k hraběti Dravorovi. Tak zařid', abychom se už hnuli z místa. Čím dřív se tam dostaneme, tím dřív mu budu moci podat zprávu o tvém chování."

"Přiveďte jejich koně," zahřímal voják.

Garion se naklonil k tetě Pol. "Nemůžeš dělat nic?" zeptal se tiše,

"Dost řečí!" vyštěkl voják, který je držel.

Garion bezmocně stál a zíral na meč namířený proti své hrudi.

Kapitola čtrnáctá

SÍDLO HRABĚTE DRAVORA tvořila velká bílá budova uprostřed prostorného trávníku, se stříhaným živým plotem a pěstěnými zahradami kolem dokola. Měsíc, stojící teď přímo nad jejich hlavami, osvětloval každý detail, a oni pomalu stoupali k domu točitou cestou, sypanou bílým šterkem.

Vojáci jim nařídili sesednou na prostranství mezi domem a zahradou na západní straně budovy a strkali je dovnitř dlouhou chodbou až k těžkým leštěným dveřím.

Hrabě Dravor byl vyzáblý, nezajímavý člověk, měl velké kruhy pod očima a rozvaloval se na židli uprostřed nákladně zařízené místnosti. Když vstoupili, rozlil se mu po tváři milý, skoro zasněný úsměv. Stříbrný proužek lemující rukávy i ostatní kraje jeho bleděružového pláště naznačoval jeho hodnost. Oblek měl strašně pomačkaný a dost špinavý. "Co to tu máme za hosty?" zeptal se nedbale sotva slyšitelným hlasem.

"Zajatce, můj pane," vysvětloval voják se třemi prsty. "Ty, které jsi přikázal zajmout."

"Já jsem přikázal někoho zajmout?" ptal se hrabě stále ještě ledabylým hlasem. "To bylo ode mne nápadité. Doufám, že jsem vám nezpůsobil velké příkoří, přátelé."

"Byli jsme tím poněkud zaskočení, nic víc," řekl Silk opatrně.

"To by mě zajímalo, proč jsem to vlastně udělal." Hrabě přemítal. "Musel jsem mít nějaký důvod - nikdy nedělám nic bezdůvodně. Co jste provedli?"

"Nic špatného, pane," ujistil ho Silk.

"Tak proč bych vás dal jinak sebrat? Muselo dojít k nějakému nedorozumění,"

"To si také myslíme, vzácný pane," řekl Silk.

"Tak to jsem rád, že se to vysvětlilo," řekl hrabě spokojeně. "Mohu vám nabídnout třeba večeři?"

"Už jsme jedli, pane."

"To je škoda." Ve tváři hraběte se objevilo zklamání. "Mívám tak málo hostů."

"Třeba by si na důvod jejich zatčení vzpomněl majordomus Y'diss," navrhl tříprstý voják.

"No ano," řekl hrabě. "Proč mě to nenapadlo? Y'diss si pamatuje všechno. Hned pro něho pošlete."

"Rozkaz, pane." Voják se uklonil a trhnul stroze hlavou směrem k jednomu ze svých mužů.

Hrabě Dravor si začal ospale pohrávat se záhybem na svém plášti, něco si při tom bez melodie pobrukoval a čekal.

Za chvíli se otevřely zadní dveře a do místnosti vešel muž oděný do bohatě našasené duhové sutany.

Jeho tvář byla primitivně animální a hlavu měl vyholenou. "Poslal jste pro mne, můj pane?" Drásavý hlas připomínal syčení.

"Á, Y'dissi," řekl šťastně hrabě Dravor, "to je od tebe pěkné, žes k nám přišel."

"Sloužit tobě je mým potěšením, můj pane," řekl majordomus a složitě se poklonil.

"Divil jsem se, proč jsem vlastně chtěl, aby se tihle poutníci u mě zastavili," řekl hrabě. "Asi jsem to zapomněl. Nevzpomeneš si náhodou?"

"To je maličkost, můj pane," odpověděl Y'diss. "Mohu to za tebe vyřídit. Potřebuješ si odpočinout. Víš, že se nesmíš přepínat."

Vévoda si přejel rukou přes obličej. "Jaks to teď řekl, Y'dissi, cítím se opravdu trochu unavený. Snad bys mohl naše přátele pobavit a já si zatím trochu odpočinu."

"Ale jistě, můj pane," řekl Y'diss a znovu se poklonil.

Hrabě si posedl na své židli a téměř okamžitě usnul.

"Hrabě má chatrné zdraví," řekl Y'diss a slizce se usmíval. "Velmi zřídka opouští v posledních dnech svoje křeslo. Pojd'me trochu stranou, abychom ho nerušili."

"Jsem jen drasnijský obchodník, eminence," řekl Silk, "a tohle jsou mí služebníci - kromě mé sestry. Jsme celou záležitostí velmi pohoršeni."

Y'diss se zasmál. "Proč tak tvrdošíjně trváš na tom absurdním výmyslu, princí Kheldare? Víím, kdo jste. Znáím vás všechny a znám taky vaše poslání."

"O co ti jde, Nyissánče?" zeptal se Šedý vlk odměřeně.

"Sloužím své paní, Věčné Salmissře," odvětil Y'diss.

"Stala se snad ta Hadí žena šachovou figurkou Grolimů?" zeptala se teta Pol, "nebo se snad plazí před Zedarovou vůlí?"

"Má královna se neplazí před nikým, Polgaro," opovržlivě popíral Y'diss.

"Skutečně?" povytáhla jedno obočí. "Potom je zvláštní vidět, jak její sluha skáče podle grolimské písťalky."

"S Grolimy nemám nic společného," řekl Y'diss. "Pročesávají celou Tolnedru, jen aby vás dostali, jenže jsem vás našel já."

"Žes nás našel ještě neznamená, že nás máš, Y'dissi," pravil tiše Šedý vlk. "Snad abys nám řekl, o co tady jde."

"Řeknu ti, co budu chtít, Belgarate."

"Myslím, že to by stačilo, otče," řekla teta Pol. "Skutečně nemáme čas luštit nyissijské hádanky, nemám pravdu?"

"Polgaro, nedělej to," varoval ji Ydiss. "Znáím tvou moc. Moji vojáci tvé přátele zabijí, jakmile na mě vztáhneš ruku."

Garion ucítil, jak ho někdo zezadu surově popadl a čepel meče ho tiskla silně pod krkem.

V očích tety Pol šlehly blesky. "Stoupáš na tenký led!"

"Nebudeme si tu navzájem vyhrožovat," řekl Šedý vlk. "Tuším, že nás nechceš předat Grolimům?"

"Grolimové mě nezajímají," řekl Y'diss. "Má královna mně nařídila, abych vás přivedl do Sthiss Toru."

"Jaký na tom má Salmissra zájem?" ptal se Šedivec. "Netýká se jí to."

"Až přijdete do Sthiss Toru, řeknu jí, aby vám to vysvětlila. Zatím od vás chci slyšet jen pár věcí."

"Leč sotva budeš v tom ohledu úspěšný," řekl Mandorallen strnule. "Není našim obyčejem hovořit o soukromých záležitostech s mrzkými cizáky."

"A já si myslím, že se mýlíš, drahý barone," odpověděl Y'diss a studeně se usmíval. "V tomhle domě jsou sklepy hluboké a to, co se tam děje, může být víc než nepříjemné. Mám pochopy velmi zběhlé v užívání výjimečně účinných mučících postupů."

"Nemám obav z tvého mučení, Nyissánče," pravil pohrdlivě Mandorallen.

"Ne. Víím, že ne. Ke strachu je potřebná představitivost. A vy, Arend'ané, jste příliš hloupí, než abyste oplývali představitivostí. Mučení ale přece jen tvou vůli ochromí - a moje pochopy pobaví. Dobří pochopi se hledají těžko. A když pak nemají dost práce, jsou celí rozmrzelí - jistě chápeš proč. Později, až se s nimi každý z vás jednou nebo dvakrát sejde, zkusíme něco jiného. Nyissa překypuje nejroztočivějšími kořínky, lístečky a bobulkami, které mají prapodivné vlastnosti. Kupodivu, většina lidí dává přednost skřipci nebo kolu před mými odvary." Y'diss se znovu zasmál krutým smíchem, v němž však žádné veselí nebylo patrné. "O tom všem si promluvíme později, až budu mít na noc vévodu z krku. Pro tuto chvíli vás strážé odvedou dolů, do míst, která jsem pro vás nechal připravit."

Vévoda Dravor se probudil a ospale se rozhlédl kolem. "Naši přátelé budou odjíždět již brzy?" zeptal se.

"Ano, můj pane," řekl mu Y'diss.

"No tak dobře," řekl vévoda a bezduše se usmál, "šťastnou cestu, milí hosté. Doufám, že se jednoho dne vrátíte a že budeme moci pokračovat v našem příjemném rozhovoru."

Kobka, do níž Gariona zavedli, byla studená a vlhká a zapáchala zbytky hnijícího jídla. Nejhorší ze všeho byla tma. Schoulil se u mřížových dveří a tma se na něho hmatatelně tlačila. Z jednoho kouta cely vycházel nenápadný šramot a šustot. Krysy, napadlo ho, a tlačil se co nejbližší ke dveřím. Kdesi kapala voda a hrdlo ho začalo pálit žízní.

Bylo sice tma, nikoliv však ticho. V sousední cele zařinčely řetězy a kdosi zanařikal. Pak se ozval bláznivý smích a nesmyslné žvanění opakující se donekonečna znovu a znovu, bez ustání. Někdo vykřikl, byl to bodavý, hrůzu nahánějící zvuk, a potom se ozval, znovu, Garion se přikrčil dozadu, opřel se o kluzké mokré kameny ve zdi a v hlavě se mu počaly vybavovat způsoby mučení, které mohly vyvolat utrpení slyšitelné ve výkřicích.

Na takovém místě neexistoval čas, a tak se nedalo zjistit, jak dlouhou dobu už se krčil v cele, sám a vystrašený, než uslyšel tenký kovový zvuk, drásání a ťukání, které snad přicházelo přímo ode dveří.

"Vypadni!" zařval.

"Bud' zticha!" zašeptal Silk od vzdálenějšího konce dveří.

"To jsi ty, Silku?" Garion skoro zaplakal úlevou.

"Kohos čekal?"

"Jak ses dostal ven?"

"Moc nemluv," procedil Silk mezi zuby. "Mizerný rez!" nadával. Pak to zarachotilo a ode dveří se ozvalo skřípavé cvaknutí. "Tady!" Dveře od cely se s vrzáním otevřely a odkudsi proniklo dovnitř mžouravé světlo loučí. "Jdeme," šeptl Silk. "Musíme si pospíšet."

Garion z kobky skoro vyběhl. Teta Pol čekala o pár kroků dále v ponuré kamenné chodbě. Garion šel beze slova k ní. Na chvíli se na něho vážně podívala a pak ho objala. Nepromluvili.

Silk pracoval na dalších dveřích, ve tváři celý zpocený. Zámek klapnul, dveře zaskřípěly a otevřely se. Objevil se Hettar. "Proč ti to trvalo tak dlouho?" zeptal se Silka.

"Rez!" odsekl Silk tichým hlasem. "Nechal bych tu zavřít všechny vězeňské dozorce, aby dali zámky do pořádku."

"Myslíš, že bychom si mohli trochu pospíšet?" navrhoval Barak přes rameno z místa, kde držel stráž.

"Chceš to dělat sám?" vyžadoval Silk.

"Dělej prostě, jak nejrychleji umíš," řekla teta Pol. "Teď nemáme čas na handrkování." Složila si pečlivě modrý plášť přes ruku, Silk hořce reptal a popošel ke druhým dveřím.

"Je to řečnění skutečně nutné?" zeptal se odměřeně Šedý vlk, který byl osvobozen jako poslední, vystoupiv ze své cely. "Všichni tady štěbetáte jako hejno husí,"

"Princ Kheldar měl potřebu činit určité poznámky ke stavu zdejších zámků," řekl ulehčené Mandorallen.

Silk se na něho zamračil a ukazoval jim cestu na konec chodby, kde louče zákeřně čoudily na zčernalý strop.

"Bud'te ostražití," zašeptal naléhavě Mandorallen. "Tamhle je stráž." Na zemi seděl opřený o stěnu chodby vousatý muž ve špinavé kožené kazajce a chrápal.

"Podaří se nám projít, aniž bychom ho probudili?" vydechl Durnik.

"Ten se teď neprobudí několik hodin," řekl divoce Barak. Vzápětí to vysvětlila velká fialová boule na strážcově tváři.

"Domníváte se snad, že by tam mohli být ještě další?" ptal se Mandorallen a protahoval si ruce.

"Nějací tam byli," řekl Barak. "Taky teď spí."

"Tak už odsud zmizme," vybízel je Šedivec.

"Vezmeme Y'disse s sebou, ano?" ptala se teta Pol.

"K čemu?"

"Ráda bych si s ním promluvila," řekla. "Trošku víc."

"To by byla škoda času," pravil Šedivec. "Salmissra se do toho zapletla. To je všechno, co potřebujeme doopravdy znát. Její motiv mě ani tak moc nezajímá. Teď odsud musíme co nejtíššeji vyklouznout."

Proplížili se kolem chrápajících stráží, zahnuli za roh a tichoučce se sunuli dál jinou chodbou.

"Je mrtvěj?" zeptal se někdo strašně hlasitě za mřížovými dveřmi, z nichž vycházelo kouřově rudé světlo,

"Ne," řekl druhý hlas, jenom vomdlel. Moc si táhnul za tu páku. Tlak musí bejt rovnoměrnej. Jinak ti vomdlej a můžeš začít znova."

"Dá to víc práce, než sem si myslel," stěžoval si první hlas.

"De ti to dobře," řekl druhý hlas. "Skřípec chce prostě svý. Pamatuj si, že musíš táhnout pořád stejně a nesmíš škubat pákou. Když jim vyrveš ruce z kloubů, většinou chcípnou."

Tvář tety Pol ztuhla a v očích jí krátce šlehlo. Učinila drobný pohyb a něco zašeptala. Garionovi v hlavě zaduněl krátký, nejasný zvuk.

"Ksakru," řekl první hlas, "najednou se mi udělalo nějak špatně."

"Jaks to řek, mám taky ten pocit," přidal se druhý hlas. "Nebylo s tím masem, co smě měli k večeři, něco?"

"Chutnalo normálně," následovala dlouhá odmlka. "Fakt mi není dobře."

Přešli po špičkách kolem mřížových dveří a Garion si dával pozor, aby se nepodíval dovnitř. Na konci chodby byly masivní dubové dveře, okované železem. Silk ohmatl svými prsty kliku. "Je zamčeno zvenčí," řekl.

"Někdo jde," varoval Hettar.

Za dveřmi byl slyšet dupot těžkých kroků po kamenné opdlaze, nějaké hlasy a hrubý smích.

Šedivec se rychle otočil ke dveřím nejbližší cely. Dotknul se svými prsty zrezivělého zámku, který hladce povolil. "Dovnitř," šeptl. Všichni se nacpali do cely a Šedivec za nimi zavřel dveře.

"Až budeme mít trochu klidu, rád si s tebou o tom promluvíme," řekl Silk.

"Ty ses s těmi zámky tak dobře bavil, že jsem ti to nechtěl kazit," Šedivec se dobrosrdečně usmál. "Teď poslouchejte. Musíme ty muže vyřídít dřív, než zjistí, že jsou naše cely prázdné, a vzbouří celý dům,"

"To je hračka," ujišťoval ho Barak.

Vyčkávali.

"Otvírají dveře," špitl Durnik.

"Kolik jich je?" ptal se Mandorallen.

"Nevím."

"Osm," řekla jistě teta Pol.

"Dobře," řekl Barak. "Necháme je přejít a pak na ně skočíme zezadu. Nějaký ten výkřik se na tomhle místě ztratí, ale složte je co nejrychleji."

Čekali napjatě v temnotě kobky.

"Y'diss říkal, že nebude vadit, když některé z nich při mučení chcípne," řekl jeden z mužů venku. "Na živu musí zůstat akorát ten dědek, ženská a kluk."

"Tak zabijeme toho hromotluka s červeným knírem," navrhnul druhý. "Vypadá, že by moh' dělat problémy, a je asi dost tupěj na to, aby věděl něco zajímavýho."

"Toho chci já," řekl Barak.

Muži v chodbě minuli jejich celu.

"Do toho," řekl Barak.

Byla to krátká ošklivá bitka. Divoce se na překvapené žalárníky vrhli. Zlikvidovali tři z nich dřív, než si ostatní uvědomili, co se vlastně děje. Jeden vydešeně vykřikl, uskočil stranou a utíkal zpátky ke schodům. Garion se bezmyšlenkovitě vrhl před běžícího muže. Pak se vymrštil, připletl se mu do cesty a podrazil mu nohy. Žalárník upadl, začínal vstávat, ale složil se zpátky na bezvládnou hromadu, protože ho Silk přesně kopl pod ucho.

"Jseš v pořádku?" zeptal se Silk.

Garion se vydrápal zpod žalárníka, který tu ležel v bezvědomí, a stavěl se na nohy, ale to už byl boj téměř u konce. Durník tloukl robustnímu muži hlavou o zeď a Barak dával jinému pěstí do obličeje. Mandorallen škrtil třetího a Hettar sledoval se zdviženými rukama čtvrtého. Když se Hettarovy ruce sevřely, muž s velkýma očima jednou vykřikl. Vysoký Algar se napřímil, otočil a s drtivou silou práskl mužem o kamennou zeď. Bylo slyšet jen praskání polámaných kostí a muž ztratil vědomí.

"Pěkná šarvátka," řekl Barak a mnul si klouby.

"Zábavná," souhlasil Hettar a nechal bezvládné tělo sesunout k zemi.

"Jste hotovi?" ptal se ochraptěle Silk ode dveří ke schodišti.

"Skoro," řekl Barak. "Potřebuješ něco, Durniku?"

Durník vzal siláka za bradu a prohlížel obezřetně prázdné oči. Pak ještě jednou udeřil rozvážně žalárníkovou hlavou o zeď a nechal ho padnout.

"Půjdeme?" vybídl je Hettar.

"Mohli bychom," souhlasil Barak, prohlížeje si zaneřádnou

chodbu.

"Dveře nad schodištěm jsou otevřené," řekl Silk, když se k němu připojili, "a chodba za nimi je prázdná, V domě se snad spí, ale buďte zticha."

Potichu šli za ním po schodech. Ve dveřích se na okamžik zastavil. "Počkejte tu chvíli," zašeptal. Pak bezhlesně zmizel. Zdálo se jim, že čekají dlouho, pak se ale vrátil a přinesl jim zbraně, které jim vojáci předtím odebrali. "Napadlo mě, že bychom to mohli potřebovat."

Garion se cítil o mnoho lip, když si připnul opasek s mečem.

"Jdeme," řekl Silk a vedl je na konec chodby a za roh.

"Dal bych si trochu zelené, Y'dissi," bylo slyšet hlas hraběte Dravora přivřenými dveřmi.

"Ovšem, můj pane," řekl Y'diss svým syčivým, skřípavým hlasem.

"Zelená mi moc nechutná," řekl vlekle hrabě Dravor, "Jenže mám po ní krásné sny. Červenaje chutnější, ale sny nejsou tak pěkné."

"Brzy budeš připraven na modrou, můj pane," sliboval Y'diss. Bylo slyšet slabé cvaknutí a zvuk tekutiny nalévané do sklenice. "Pak na žlutou a nakonec i na černou. Černá je ze všech nejlepších."

Silk je vedl po špičkách kolem pootevřených dveří. Zámek na venkovních dveřích se jeho šikovným rukám rychle poddal a všichni vyklouzli do chladné, měsíčné noci. Nad hlavou jim blikaly hvězdy a vzduch byl příjemný. "Dojdu pro koně," řekl Hettar.

"Jdi s ním, Mandorallene," řekl Šedivec. "My počkáme tamhle." Ukázal na potměšlou zahradu. Oba muži zmizeli za rohem a ostatní šli za Šedým vlkem do stínu živého plotu, který obklopoval vévodovu zahradu.

Čekali. Noc byla mrazivá a Garion zjistil, že se třese. Pak už bylo slyšet klapnutí kopyta, které se dotklo kamene, a Hettar s Mandorallenem se vraceli, přivádějíce koně.

"Musíme si pospíšet," řekl Šedivec. "Jakmile Dravor usne, půjde Y'diss do mučírny a zjistí, co se stalo. Veďte koně. Musíme se dostat od domu dřív, než začneme dělat nějaký hluk."

Šli zahradou zalitou měsíčním světlem, koně je těsně následovali, až došli na otevřený palouk. Tam opatrně nasedli.

"Pospěšme si," řekla teta Pol, ohlížejíc se zpátky na dům.

"Než jsem odešel, zajistil jsem nám ještě trochu času," řekl Silk a krátce se zasmál.

"Jak se ti to povedlo?" ptal se Barak.

"Když jsem šel pro zbraně, založil jsem v kuchyni požár," uculoval se Silk. "Na nějakou dobu je to zaměstná."

Ze zadního traktu domu vycházel pramínek kouře.

"Dost dobrý nápad," řekla, ač nerada, teta Pol s jistým obdivem.

"Srdečný dík, vzácná paní." Silk vystříhl poněkud přehnanou poklonku.

Šedý vlk se pro sebe uchichtl a vedl je lehkým klusem pryč.

Cestou viděli, že pramínek kouře za domem zesílil a hustý a černý stoupá k netečným hvězdám.

Kapitola patnáctá

PŘÍŠTÍCH NĚKOLIK DNÍ jeli rychle, zastavovali nepravdělně a jenom proto, aby občerstvili koně a dohnali pár hodin spánku. Garion zjistil, že podřimuje v sedle, kdykoliv vedli koně do kroku. Dokonce si uvědomil, že je tak unavený, že spí skoro všude. Jednou odpoledne, když zvolnili tempo, které Šedivec nasadil, slyšel Silka mluvit s tetou Pol a se starcem. Zvědavost nakonec přemohla únavu a on se probral natolik, že je mohl poslouchat.

"Stejně bych rád věděl, jak je do toho Salmissra zapletená," slyšel, jak říká sporný muž.

"Je to oportunistka," řekl Šedivec. "Když se někde něco děje, snaží se z toho vytěžit něco pro sebe."

"To znamená, že se teď budeme muset vyhybat Nyissáncům i Murgům."

Garion otevřel oči. "Proč se jí říká Věčná Salmissra?" zeptal se tety Pol. "Je moc stará?"

"Ne," odpověděla teta Pol. "Nyissijské královny mají vždycky jméno Salmissra, to je celé."

"Znáš se zrovna s touhle?"

"Nepotřebuji to," řekla mu. "Jsou vždycky naprosto stejné. Všechny vypadají i chovají se stejně. Když poznáš jednu, znáš už všechny."

"Bude Y'dissem strašně zklamaná," mínil Silk a smál se.

"Řekl bych, že Y'diss už má vymyšleno, jak z toho tiše a bezbolestně ven," řekl Šedivec. "Salmisra bývá poněkud náruživá, když se rozčílí,"

"Je potom moc krutá?" zeptal se Garion.

"Ne přímo krutá," vysvětloval Šedivec. "Nyissánci zbožňují hady. Když rozzlobíš hada, štípne tě. Je to jednoduchý tvor, má ale svoji přísnou logiku. Když té jednou kousne, necítí už k tobě další zášť."

"Musíme se tu bavit o hadech?" ptal se bolestně Silk.

"Koně už si, myslím, odpočinuli," ozval se za nimi Hettar. "Můžeme klidně jít."

Pobídlí koně a cválali na jih širokým údolím řeky Nedrany k Tol Honetu. Slunce hřálo a stromy u cesty v prvních jarních dnech začínaly rašit.

Zářivé imperiální město se rozkládalo na ostrově uprostřed řeky a vedly k němu všechny cesty. Bylo v dálce jasně vidět, když vystoupili na poslední vrchol a pohlédli dolů, na úrodné údolí. Jak se k němu blížili, připadalo jim s každou překonanou milí větší a větší. Bylo vybudováno výhradně z bělostného mramoru a v dopoledním slunci oslepovalo oči. Hradby byly vysoké a silné a za nimi se uvnitř města vypínaly věže.

Nad rozčeřenou hladinou řeky Nedrany se k bronzové severní bráně vznešeně klenul most a neteční nastrojení legionáři tu nepřetržitě chodili na stráž.

Silk si navlékl svůj tradiční plášť a nasadil si čapku, napřímil se a ve tváři se mu usadil střízlivý, obchodnický výraz, jenž naznačoval, že právě prodělává soukromou vnitřní přeměnu. Zdálo se, že sám věří tomu, že je drasnijský obchodník, jehož totožnosti se zmocnil.

"Jaké máš v Tol Honetu poslání?" zeptal se ho slušně jeden z legionářů.

"Jsem Radek, z Boktoru," řekl Silk s výrazem zaneprázdněného člověka, myslícího pouze na svůj obchod. "Přivážím sendarské vlněné zboží nejvyšší kvality."

"Tak to budeš asi chtít mluvit se správcem ústředního tržiště," odhadoval legionář.

"Ano, děkuji," Silk kývl hlavou a vedl je branou do širokých ulic plných lidí.

"Raději se zastavím u paláce a promluvíím si s Ran Borunem," řekl Šedý vlk. "S Boruny se nejedná zrovna snadno, ale jsou velmi inteligentní. Nemělo by mi dělat velké potíže přesvědčit ho, že situace je tuze vážná."

"Jak se k němu chceš dostat?" ptala se teta Pol. "Na slyšení bys mohl čekat celé týdny. Víš, jací jsou."

Šedivec se zatvářil kysele. "Snad bych z toho mohl udělat slavnostní ceremoniál," pravil, když se na koních prodírali davem.

"A ohlásit svou přítomnost celému městu?"

"Mám snad na vybranou? Musím Tolnedřany zpracovat. Nemůžeme si dovolit, aby zůstali neutrální."

"Můžu vám něco navrhnout?" zeptal se Barak.

"Vyslechnu v téhle věci cokoliv."

Proč nezajít ke Grinnegovi?" řekl Barak. "Je to Šerecký ambasador tady v Tol Monetu. Mohl by nás dostat k císaři do paláce bez přílišného rozruchu."

"To není špatný nápad, Belgarate," souhlasil Silk. "Grinneg má s palácem dobré styky, mohl by nás dostat dovnitř dost rychle, a Ran Borun si ho váží."

"Pak už zbývá jen vyřešit, jak se setkat s ambasadorem," řekl Durnik, když se zastavili, aby uvolnili těžkému vozu cestu do postranní ulice.

"Je to můj bratranec," řekl Barak. "Když jsem byl malý, hrával jsem si s ním a s Anhegem." Statný muž se kolem sebe rozhlédl. "Měl by mít dům někde u kasáren třetí císařské legie. Snad bychom se mohli zeptat někoho na cestu."

"To nebude potřeba," řekl Silk. "Vím, kde to je."

"To jsem mohl tušit." Barak se smál.

"Můžeme jít přes severní tržiště," řekl Silk. "Kasárna stojí u hlavních doků po proudu na dolním konci ostrova."

"Jed' první," řekl mu Šedivec. "Nehodlám tu ztrácet zbytečně moc času."

V ulicích Tol Honetu se to hemžilo lidmi z celého světa. Drasňané a Rivané vráželi do Nyissánců a Thullů. V davu byli roztroušeni Nadrakové, a jak se Garionovi zdálo, nepřiměřeně mnoho Murgů. Teta Pol jela těsně vedle Hettara, tiše s ním hovořila a často kladla zlehka svou ruku na jeho ozbrojenou paži. Oči šlachovitého Algara jen žhnuly a chřípi se mu nebezpečně zachvívalo pokaždé, když spatřil nějakou ustrašenou murgskou tvář.

Domy podél širokých ulic byly impozantní, měly běloskvoucí mramorová průčelí a těžké veřeje, nezřídka střežené soukromými námezdními vojáky, kteří útočně civěli na kolemjdoucí.

"Císařská metropole zdá se býti vydána nedůvěře na pospas," soudil Mandorallen. "Což se tolik obávají svých sousedů?"

"Těžké časy," vysvětloval Silk. "A obchodní velmoži z Tol Honetu drží většinu světového bohatství ve svých písárnách. V těchto ulicích jsou lidé, kteří, kdyby chtěli, by si mohli koupit většinu Arendie."

"Arendie není na prodej," řekl strnule Mandorallen.

"Drahý barone, v Tol Honetu je na prodej všechno," řekl mu Silk. "Čest, moc, přátelství i láska. Je to podivné město, plné podivných lidí a peníze jsou to jediné, na čem záleží."

"Myslím, že v tom případě sem dobře zapadáš," řekl necitlivě Barak.

"To už jsi mi řekl," řekl malý Drasňan s krysí tváří a jedovatě se usmíval.

Šerecká zástava, obrys bílé válečné lodi na modrém pozadí, vlála na špici stožáru zdobícího vrchol brány k ambasadorovu domu. Barak trochu těžkopádně sesedl a kráčel k železné mříži na bráně. "Řekněte Grinnegovi, že je tu jeho bratranec," oznámil vousatým mužům stojícím uvnitř na stráži.

"Jak máme vědět, že jsi jeho bratranec?" zeptal se hrubě jeden z nich.

Barak se jakoby náhodou natáhl skrz mříže a chytil vojáka pevně vpředu za drátěnou košili. Přitiskl muže vši silou na mříže.

"Přeješ si zopakovat tu otázku," dožadoval se, "dokud jsi ještě v pořádku?"

"Promiň, lorde Baraku," omlouval se kvapně muž. "Teď, když jsem blíž, určitě poznávám tvou tvář."

"Byl jsem si skoro jistý, že ji poznáš," řekl Barak.

"Dovol mi otevřít ti bránu," nabízel strážný,

"To je výborný nápad," řekl Barak a pustil košili.

Strážný otevřel hbitě bránu a skupinka vjela na rozlehlé prostranství.

Grinneg, ambasador krále Anhega u císařského dvora v Tol Honetu, byl jadrný muž, skoro tak velký jako Barak. Měl krátce střížené vousy a oděn byl do tradičního tolnedrijského pláště bez rukávů, modré barvy. Schody seběhl dolů po dvou a sešel Baraka v mocném objetí. "Ty piráte!" řval. "Co děláš v Tol Honetu?"

"Anheg se rozhodl to tady přepadnout," žertoval Barak. "Jakmile vybereme všechno zlato a mladý holky, můžeš si město vypálit."

Grinnegovy oči na okamžik hladově zablyskaly. "To by je asi rozzuřilo, co?" řekl, neřestně se usmívaje.

"Co se stalo s tvým plnovousem?" ptal se Barak.

Grinneg zakašlal a upadl do rozpaků. "To není důležité," řekl rychle.

"Nikdy jsme neměli žádné tajnosti," obviňoval ho Barak.

Grinneg chvíli mluvil s bratrancem docela potichu, vypadal dost zahanbeně, a Barak nakonec vyprskl a zařval smíchy. "A proč jsi jí to dovolil?" dožadoval se odpovědi.

"Byl jsem opilý," řekl Grinneg. "Pojďme dovnitř. Mám ve sklepě soudek dobrého piva."

Ostatní následovali oba statné muže dovnitř, šli širokou chodbou do místnosti zařízené šereckým nábytkem - byly tu těžké židle a lavice pokryté kůžemi, nedbale krytá podlaha a velké ohniště, kde doutnal ohořelý konec velkého polena. Několik smolných loučí čadilo v železných kroužcích na kamenné zdi. "Cítím se tu trochu jako doma," řekl Grinneg.

Sluhové přinesli všem korbele plné tmavého piva a nenápadně odešli. Garion chvatně zdvihl svůj korbel a zhluboka se napil dřív, než

mu teta Pol mohla nabídnout něco slabšího. Pozorovala ho beze slova bezvýraznýma očima.

Grinneg se rozvalil ve velké, ručně tesané sesli, přehozené medvědí kůží. "Tak proč jste tedy všichni v Tol Honetu, Baraku?" zeptal se.

"Grinnegu," řekl Barak vážně, "tohle je Belgarat. Určitě jsi o něm slyšel."

Ambasadorovy oči se rozšířily a on sklonil hlavu. "Můj dům je váš," pronesl uctivě.

"Pomůžeš nám dostat se k Ran Borunovi?" zeptal se Šedý vlk, který seděl na hrubé lavici u krbu.

"Bez problémů."

"Dobře," řekl Šedivec. "Musím s nim mluvit a nechci při tom strhnout žádný povyk."

Barak představil i ostatní členy výpravy a jeho bratranec každému zdvořile pokynul.

"Přijeli jste do Tol Honetu v neklidné době," řekl, když se společenské formality odbyly. "Tolnedrijská šlechta se v Tol Honetu slétá jak supi na mrtvou krávu."

"Něco už jsme o tom zaslechli cestou na jih," řekl mu Silk. "Je to skutečně tak zlé, jak jsme slyšeli?"

"Možná horší," řekl Grinneg a poškrábal se za uchem. "Střídání dynastií se během eónu děje jen několikrát. Borunové jsou teď u moci šest století a ostatní rody očekávají změnu s velkým nadšením."

"Kdo je nejpravděpodobnějším Borunovým nástupcem?" zeptal se Šedý vlk.

"V téhle chvíli by byl asi nejlepší velkovévoda Kador z Tol Vordue," odpověděl Grinneg. "Zdá se, že má víc peněz než ostatní. Honeti jsou sice pochopitelně bohatší, jenže mají sedm kandidátů a bohatství se tak moc rozdrobilo. Ostatní rody stojí mimo soutěž. Boruni nikoho vhodného nemají a Ranity nikdo nebere vážně."

Garion položil opatrně svůj korbel na zem, vedle židle, na níž seděl. Hořké pivo mu nijak zvlášť nechutnalo a on se cítil jaksi neurčitě podvedený. Ale půl korbele piva, které vypil, mu notně rozehřálo uši a špičku nosu měl nějak otupenou,

"Vorduviánec, kterého jsme potkali, říkal, že Horbité používají jed," řekl Silk.

"To dělají všichni." Grinneg měl lehce zhnusený výraz. "Horbité to dělají je trochu okatěji než ostatní, to je celé. A když Ran Borun zemře zítra, dalším císařem bude Kador."

Šedý vlk se zamračil. "S Vorduviánci byly při jednáních vždycky potíže. Nemají ve skutečnosti žádnou imperiální povahu."

"Starý císař se však stále těší dost pevnému zdraví," řekl Grinneg.

"Jestli ještě rok dva vydrží, Honeti se pravděpodobně sjednotí na jediném kandidátovi - na tom, který přežije - a pak už mu budou moci dát veškeré jmění k dispozici. Tyhle věci ale chtějí čas. Kandidáti samotní se většinou zdržují mimo město a jsou všichni extrémně obezřetní, takže úkladným vrahům dá velkou práci je vysledovat." Zasmál se a napil se zhluboka piva. "Jsou to legrační lidé."

"Mohli bychom jít teď do paláce?" zeptal se Šedý vlk.

"Nejdřív se budeme chtít převléknout," řekla neoblomně teta Pol.

"Polgaro, už zase?" vyslal k ní Šedivec dlouhý, strastiplný pohled.

"Prostě to udělej, otče," řekla. "Nedovolím, abys nám v paláci dělal ostudu v roztrhaných hadrech."

"Tu řízu si ale brát nebudu." Starcův hlas byl umíněný.

"Ne," řekla. "To by se taky nehodilo. Ambasadore ti jistě může půjčit dlouhý plášť. Tak nebudeš moc nápadný."

"Cokoliv řekneš, Pol." Šedivec si vzdychl a zvedl se.

Když se převlékli, svolal Grinneg čestnou stráž, podivně vyhlížející skupinku šereckých válečníků, a všichni se nechali doprovodit širokou hlavní ulicí Tol Honetu k císařskému paláci. Garion byl oblouzněný nádherou metropole a cítil závrať způsobenou půl korbelem vypitého piva. Jel tiše vedle Silka a snažil se nečučet na obrovité budovy či bohatě oblečené Tolnedrijánce, vznešeně promenující v poledním slunci.

Kapitola šestnáctá

CÍSAŘSKÝ PALÁC SE ROZKLÁDAL na vysokém kopci uprostřed Tol Honetu. Netvořila ho jediná budova, byl to spíš komplex mnoha staveb, malých i velkých, všechny byly vystavěné z mramoru a obklopovaly je zahrady a trávníky, a cypřiše tam skýtaly příjemný stín. Celek byl obehnan vysokou zdí se sochami umístěnými v pravidelných rozmezích po celém jejím obvodu. Císařští legionáři ihned poznali šereckého ambasadora a okamžitě poslali pro císařského komořího, jímž byl šedovlasý muž v hnědém dlouhém plášti.

"Potřebuji mluvit s Ran Borunem, lorde Morine," řekl mu Grinneg, když sesedli s koní na mramorovém nádvoří za palácovou bránou. "Záležitost je velmi naléhavá."

"Jistě, lorde Grinnegu," potvrdil šedovlasý muž.

"Jeho císařská Výsost je vždy potěšena, může-li hovořit s osobním vyslancem krále Anhega. Naneštěstí, Jeho Výsost nyní odpočívá. Snad by se mi mělo podařit vpustit vás k němu dnes odpoledne - nejpozději zítra ráno."

"Tohle nepočká, Morine," řekl Grinneg. "Musíme s císařem mluvit neprodleně. Měl bys jít a probudit ho."

Lord Morin vypadal překvapeně. "To jistě nemůže být tak naléhavé," popíral káravě.

"Bojím se, že ano," řekl Grinneg.

Morin stiskl pevně rty a prohlížel si jednotlivé členy výpravy.

"Znáš mě dost dobře na to, abys věděl, že bych tě o to nežádal pro nic za nic, Morine," řekl Grinneg.

Morin si povzdechl. "Důvěřuji ti velmi mnoho, Grinnegu. Dobrá tedy. Pojd'te za mnou. Vojáky nechte tady."

Grinneg učinil strohé gesto ke svým strážcům a celá skupinka následovala lorda Morina přes rozlehlé nádvoří ke sloupovým arkádám, které lemovaly jednu budovu.

"Jak se mu vede?" zeptal se Grinneg, když šli zastíněným podloubím.

"Zdraví má stále dobré," odpověděl Morin, "ale jeho nálady poslední dobou velmi upadají. Borunové opouštějí hromadně svá místa a vracejí se do Tol Borunu."

"To se zdá být za těchto okolností rozumné," usoudil Grinneg. "Řekl bych, že následnictví s sebou dozajista ponese i určité potíže."

"Asi ano," souhlasil Morin, "ale Jeho Výsost je poněkud sklíčena představou, že je členy vlastního rodu ponechána na pospas." Zastavil se před klenutou mramorovou bránou, kde stáli nehybně dva legionáři se zlatem zdobenými prsními štíty. "Zanechte, prosím, své zbraně zde. Jeho Výsost je na podobné věci velmi citlivá - jistě chápete proč."

"Jistě," řekl Grinneg, vytahuje těžký meč zpod svého pláště a opíraje ho o zeď.

Všichni jeho příkladu následovali a lord Morin zamrkal překvapením, když viděl, jak Silk vytáhl tři různé dýky z různých míst pod svým oděvem. - *Obdivuhodná výzbroj* - naznačily prsty komořího posuňky tajného jazyka.

- *Je neklidná doba* - vysvětlily břitce Silkovy prsty.

Lord Morin se nenápadně usmál a vedl je bránou do vnitřní zahrady. Trávník na zahradě byl pečlivě ostříhaný. Fontánky jemně zurčely a všechny růžové keře byly dobře tvarované, Pupeny na starých ovocných stromech se nalévaly a chystaly se na hřejivém slunci vypučet do květu. Vrabci se na pokroucených větvičkách hašteřili o místa ke hnízdění. Grinneg spolu s ostatními následoval Morina po vinuté mramorové cestičce do středu zahrady.

Ran Borun XXIII, císař tolnedrijský, byl malý, postarší muž, docela plešatý, oděný do dlouhého zlatého pláště bez rukávů. Hověl si v těžké židli pod rašicím vinným keřem a krmil malými zrnky žlutého

kanárka, sedícího na opěradle židle. Císařův nos měl podobu zobáku a oči byly jasné a zvědavé. "Říkal jsem, že si nepřeji být rušen, Morine," řekl nedůtklivě a vzhlédl od kanára.

"Omlouvám se nastotísíkrát, Veličenstvo," vysvětloval lord Morin, hluboce se ukláněje. "Lord Grinneg, šerecký ambasador, vám chce předestříti nanejvýš naléhavou záležitost. Přesvědčil mě, že to jednoduše nesnese odkladu."

Císař se na Grinnega ostře podíval. V jeho očích byla patrná záludnost, snad až škodolibost. "Vidím, že ti vousy zase dorůstají, Grinnegu."

Grinneg poznenáhlu rudl. "Mohl jsem tušit, že Veličenstvo bude o tom malém incidentu vědět."

"Vím všechno, co se v Tol Honetu šustne, lorde Grinnegu," odsekl císař, "I když moji bratřenci a synovci prchají jako krysy z hořícího domu, mám přesto kolem sebe ještě několik věrných. Co tě to posedlo, že ses zapletl s tou nadrackou ženštinou? Myslel jsem, že vy, Alornové, se Angaraků štítíte."

Grinneg si nejistě odkašlal a krátce se podíval na tetu Pol. "Byl to jen takový žert, Výsosti," řekl. "Myslel jsem, že by to nadrackého vyslance mohlo dopálit - a jeho choť je, koneckonců, pohledná žena. Nevěděl jsem, že má pod postelí nůžky."

"Chrání si tvůj vous ve zlaté skřínce, víš to?" Císař se ušklíbl. "A ukazuje ho všem svým přítelkyním."

"Je to ďábelská žena," řekl mrzutě Grinneg.

"Co jsou tihle zač?" zeptal se císař a zamával prstem na skupinku na trávníku opodál za ambasadorem Grinnegem.

"Můj bratranec Barak se svými přáteli," řekl Grinneg. "To oni s tebou musí nutné hovořit."

"Kníže z Trelleheimu?" zeptal se císař. "Co děláš v Tol Honetu, vzácný pane?"

"Projízďím, Veličenstvo," odpověděl Barak a uklonil se.

Ran Borun si je všechny příkře prohlédl, jako by je viděl poprvé v životě. "A tohle by měl být princ Kheldar z Drasnie," pravil, "který minule opustil Tol Honet poněkud narychlo - představoval, myslím, akrobata v putovním cirkuse a stihl to krok před policií."

Silk se rovněž uctivě uklonil.

"A Hettar z Algarie," pokračoval císař, "muž, jenž se na vlastní pěst pokouší vylidnit Kthol Murgos."

Hettar kývl hlavou.

"Morine," dotazoval se císař pichlavě, "proč jsi mne obklopil Alorny? Nemám Alorny rád."

"Je to ta naléhavá záležitost, Výsosti," odpověděl Morin omluvně. ,

"A Arend'an?" tázal se král, hledě na Mandorallena.

"Je to Mimbrat'an, řekl bych." Oči se mu zúžily. "Z toho, co jsem slyšel, to může být jedině baron z Vo Mandoru."

Mandorallenova úklona byla elegantně propracovaná.

"Oči Jeho Veličenstva jsou nesmírně bystré, neboť každého z nás bez prodlení poznávají."

"Každého ne," řekl císař. "Neznám toho Sendařana ani rivan-ského chlapce."

Garionova mysl poskočila. Barak mu kdysi řekl, že se víc než komukoliv jinému podobá Rivanovi, jenže to pak zapadlo ve víru událostí, které po té náhodné poznámce následovaly. Teď ho za Rivana označil i císař Tolnedry, jehož oči měly záhadnou schopnost pronikat k pravé podstatě věcí. Vrhł krátký pohled na tetu Pol, ale ta se zdála být plně zaujata zkoumáním pupenů na růžovém keři.

"Ten Sendařan, to je Durnik," řekl Šedý vlk, "kovář. V Sendarii je tohle užitečné řemeslo srovnatelné do jisté míry se šlechtickým stavem. A ten chlapec je můj vnuk, Garion."

Císař se podíval na starého muže. "Mám pocit, že bych měl vědět, kdo jsi. Něco na tobě mi připadá -" zamyšleně se odmlčel.

Kanárek, který seděl na opěradle císařovy židle, náhle začal vyzpěvovat. Vyletěl do vzduchu a letěl přímo k tetě Pol. Ta vztáhla prst a zářivý ptáček si tam sedl, zvrátil hlavu vzad a náruživě se rozezpíval, jako by jeho malé srdéčko pukalo horoucí láskou. Teta jeho píseň vážně vyslechla. Měla na sobě tmavě modré šaty, dovedně na živůtku zašněrované, a krátkou černou pláštěnku.

"Co to děláš s mým kanárkem?" vyptával se císař.

"Poslouchám ho," řekla mu.

"Jaks ho přiměla, aby zpíval? Snažím se o to celé měsíce."

"Tys ho ale nebral dost vážně."

"Kdo je ta žena?" zeptal se císař.

"Moje dcera Polgara," řekl Šedý vlk. "Ona totiž ptákům moc dobře rozumí."

Císař se náhle zasmál chraptivým, pochybovačným smíchem. "Ale jdi. Snad si nemyslíš, že ti na to skočím, že ne?"

Šedivec se na něho vážně podíval. "Jseš si skutečně jistý, Ran Borune, že mě neznáš?" zeptal se klidně. Ve světle zeleném plášti, který si vypůjčil od Grinnega, vypadal skoro jako Tolnedřan - skoro, ale ne docela.

"To je chytrá lest," řekl císař. "Vypadáš tak, ona taky, ale nejsem dítě. Na pohádky jsem přestal věřit už dávno."

"To je škoda. Řekl bych, že tvůj život je od té doby poněkud pustý." Šedivec se rozhlédl po pěstěné zahradě, sloužících a kašnách, po členech císařské osobní strážě, postávajících nenápadně tu a tam mezi květinovými záhony. "I s tím vším, Ran Borune, je život, ze kterého vymažeš všechny zázraky, jednotvárný, a vyčpělý," V hlase měl smutek. "Myslím, že ses vzdal zbytečně mnoha věcí."

"Morine," poručil panovačně Ran Borun, "pošli pro Zereela. Tohle vysvětlíme okamžitě."

"Hned tu bude, Veličenstvo," řekl Morin a pokynul jednomu ze sloužících.

"Vrátíš mi mého kanárka?" zeptal se trošku smutně císař tety Pol.

"Jistě." Vykročila přes trávník k židli a našlapovala pomalu, aby trylkujícího kanárka nevyplašila.

"Někdy by mě zajímalo, co při tom zpívání říkají," řekl Ran Borun.

"Zrovna teď mi vypráví o dni, kdy se naučil létat," řekla teta Pol. "To je pro ptáka moc významný den." Natáhla ruku a kanárek přeskočil na císařův prst nepřestávaje zpívat a svým jasným okem se významně podíval do Ran Borunovy tváře.

"Myslím, že je legračně ješitný." Subtilní stařík se usmál a upřeně se zadíval na vodu v jedné kašně, kde se na hladině tříštilo slu-

neční světlo. "Mám ale pocit, že na tohle nemám čas. Celému národu se v téhle chvíli tají dech očekáváním mé smrti. Všichni si nejspíš myslí, že největší věc, kterou mohu pro Tolnedru udělat, je neprodleně zemřít. Někteří z nich si dokonce dělají starosti s tím, jak mi v tom pomoci. Zrovna minulý týden jsme čtyři úkladné vrahy dopadli na území paláce. Borunové, můj vlastní rod, mě opouštějí do takové míry, že mám sotva dostatek lidí potřebných k udržení chodu paláce, natož celého impéria. Vida, tamhle už přichází Zereel."

Po trávníku přicupital štíhlý muž s hustým obočím, v dlouhém červeném plášti s mystickými symboly a hluboce se před císařem uklonil. "Jeho Veličenstvo pro mě nechalo poslat?"

"Bylo mi řečeno, že tato žena je Polgara Čarodějka," řekl císař, "a ten stařec zde je prý Belgarat. Buď tak dobrý, Zereeli, a nahlédni do jejich pověřovacích listin."

"Belgarat a Polgara?" ušklíbl se zarostlý muž. "Veličenstvo si jistě dělá legraci. Ta jména patří mytologii. Žádní takoví lidé neexistují."

"Vidíš," řekl císař tetě Pol, "neexistujete. Tady to mám od nejlepší autority. Zereel je sám velký mág, víš."

"Skutečně?"

„Jeden z nejlepších," ujišťoval ji. "Většina jeho triků je založena především na obratnosti rukou, neboť magie je pouze klam, ale dovede mě pobavit - a staví se k věci velmi náruživě. Můžeš začít, Zereeli, a pokus se nešířit kolem sebe jako obvykle ten odporný zápach."

"To nebude zapotřebí, Veličenstvo," řekl Zereel mdle. "Pokud by to byli nějakí mágové, okamžitě bych je poznal. Máme totiž, jak známo, osobité způsoby komunikace."

Teta Pol se na mága podívala s povysunutým obočím. "Myslím, že by ses měl podívat lépe, Zereeli," namítla. "Leckdy nám něco unikne." Udělala téměř nepostřehnutelné gesto a Garion zaslechl slabé hučení v hlavě.

Mág upřeně zíral do vzduchu přímo před sebou. Začal poulit oči a v obličeji smrtelně zbledl. Jako by mu byl někdo nohy podtrhl,

padl přímo na tvář. "Odpust' mi, lady Polgaro," drmolil a plazil se po zemi.

"Řekl bych, že mě to má ohromit," řekl císař. "Jenže zhypnotizovaných lidí už jsem zažil dost, a zrovna Zereelova mysl není dost silná." "Začíná to být únavné, Ran Borune," řekla jedovatě.

"Víš, měl bys jí opravdu věřit." Kanárek promluvil tenkým pí-pavým hláskem. "Já jsem to poznal okamžitě, co je zač - my jsme pochopitelně mnohem vnímavější než vy, 'kteří se plahočíte po zemi - proč to děláte? Kdybyste to jenom zkusili, určitě byste byli schopni lé-tat. A taky bych si přál, abys už nejedl tolik česneku - strašlivě pak smrdíš."

"A teď už pst!" řekla teta Pol něžně ptáčkovi. "To mu můžeš říct později."

Císař se strašně třásl a zíral na ptáka, jako by to byl had.

"Tak už se konečně začneme chovat tak, jako bychom věřili, že já i Polgara jsme ti, za něž se prohlašujeme," navrhl Šedý vlk. "Mohli bychom strávit přesvědčováním celý den, jenže tolik času nemáme. Pár věcí ti musím povědět, jsou moc důležité - a nezáleží na tom, kdo jsem já."

"To mohu, myslím, přijmout," řekl Ran Borun, ještě se třásl a civěl na ztichlého kanárka.

Šedý vlk sepnul ruce za zády a zahleděl se na hejno vrabců, kteří se hašteřili na větevce nedalekého stromu.

"Zkraje podzimu," začal, "se Zedar Odpadlík vkradl do Rivova trůnního sálu a ukradl Aldurův Orb."

"Co že udělal?" zeptal se Ran Borun a napřímil se. "Jak?"

"To nevíme," odpověděl Šedivec. "Až ho dohoním, tak se ho snad zeptám. Dozajista ale chápeš vážnost té události."

"Pochopitelně," řekl císař.

„Alorni i Sendařané se tiše připravují na válku," řekl mu Šedivec.

"Na válku?" ptal se Ran Borun vyděšeně. "A s kým?"

"S Angaraky, pochopitelně."

"Co má Zedar společného s Angaraky? Mohl by přece jednat samostatně, ne?"

"Nejseš přece *tak* hloupý," poznamenala teta Pol.

"Zapomínáš se, vzácná paní," řekl Ran Borun odměřeně. "Kde je Zedar teď?"

"Tol Honetem prošel asi před dvěma týdny," odpověděl Šedivec. "Jestliže se dostane přes hranice do zemí angaracké koruny dřív, než ho zastavím, Alornové vytáhnou do boje."

"A Arendie s nimi," dodal stroze Mandorallen. "Varovali jsme rovněž krále Korodullina."

"Rozcupujete svět na kousky," protestoval císař.

"Možná," připustil Šedivec, "ale nemůžeme dopustit, aby se Zedar dostal s Orbem k Torakovi."

"Okamžitě vyšlu posly," řekl Ran Borun. "Musím tomu zabránit, než se to vymkne z rukou."

"Na to už je trochu pozdě," řekl Barak zamračeně. "Anheg ani ostatní nemají na tolnedrijskou politiku zrovna náladu."

"Tvoji lidé mají na severu špatnou pověst, Veličenstvo," zdůraznil Silk. "Pokaždé vytáhnou z rukávu pár obchodních smluv. Kdykoli Tolnedra řeší nějaký spor, stojí to dost peněz. Nemyslím, že bychom si mohli dovolit ještě nějakou tvoji dobrou službu."

Slunce zakryl mrak a zahrada se v jeho stínu náhle ochladila.

"Všechno se nepřiměřeně zveličuje," bránil se císař. "Alornové i Angarakové se o ten bezcenný kámen hádají už tisíce let. Vy jste čekati na příležitost, kdy bude jeden druhého moci napadnout, a teď máte výmluvu. Výborně, dobře se bavte. Tolnedra se do ničeho nezaplete, dokud jsem jejím císařem."

Nepodaří se ti v téhle věci zůstat nestranným," řekla teta Pol.

"Proč by ne? Orb se mě tak jako tak netýká. Dejte se do toho a třeba se zničte navzájem. Až bude po všem, Tolnedra tu stále ještě bude."

"Pochybuju," řekl Šedivec, "Tvoje impérium se jen hemží Murgy. Za týden by tě mohli převálcovat."

"Jsou to čestní obchodníci - přijeli sem čistě obchodně."

"Murgové neznají čestný obchod," řekla mu teta Pol. "Každý Murgo je v Tolnedře proto, že ho sem poslal grolimský velekněz."

"Přeháníš," trval na svém Ran Borun. "Celý svět ví, že ty i tvůj otec jste přehnaně nesnášenliví vůči Angarakům, jenže časy se změníly."

"Kthol Murgos je pořád spravován z Rak Ktholu," řekl Šedivec, "a tam je pánem Ktačík. Ktačík se nezměnil, třeba svět ano. Obchodníci z Rak Gosky ti snad připadají civilizovaně, jenže všichni skáčou, jak Ktačík píská, a Ktačík je Torakův žák."

"Torakje mrtev."

"Opravdu?" řekla teta Pol. "Tys viděl jeho hrob? Otevřels ten hrob a viděls jeho kosti?"

"Chod mého impéria stojí spoustu peněz," řekl císař, "a já příjmy od Murgů potřebuji. Mám svoje lidi v Rak Gosce i na celé Jižní obchodní cestě, takže bych věděl, kdyby se na nějaký výpad proti mně Murgové připravovali. Mám jen drobné podezření, že tohle všechno může být důsledek nějakých vnitřních sporů ve Společenství čarodějů. Vy lidé máte své vlastní pohnutky a já vám nehodlám ponechat své císařství na pospas jako figurku ve vašich mocenských bojích."

"A když Angarakové zvítězí?" zeptala se teta Pol. "Jak si poradíš s Torakem?"

"Toraka se nebojím."

"Setkal ses s ním někdy?" zeptal se ho Šedivec.

"Ovšem, že ne. Poslouchej, Belgarate. Ty, ani tvoje dcera jste nikdy neměli Tolnedru v lásce. Po bitvě u Vo Mimbře jste s námi jednali jako s poraženým nepřítelem. Tvé zprávy jsou sice zajímavé a budu na ně v pravou chvíli pamatovat, nicméně tolnedrijská politika se neřídí alornskými předsudky. Naše ekonomika spoléhá výhradně na obchod na Jižní obchodní cestě. Nehodlám rozervat své císařství prostě proto, že vám se nelíbí Murgové."

"Potom musíš být hlupák," řekl Šedivec otupěle.

"Překvapilo by tě, kolik lidí si to taky myslí," odpověděl císař. "Snad budeš mít víc štěstí s mým nástupcem, Bude-li to Vorduviánec nebo Honet, mohlo by se ti dokonce podařit ho uplatit, Borunové úplatky neberou."

"Ani radu," dodala teta Pol.

"Jen když se nám to hodí, lady Polgaro," řekl Ran Borun.

"Udělalí jsme, myslím, co jsme mohli," oznámil Šedivec.

Bronzové dveře vzadu na zahradě se s bouchnutím otevřely a prohnala se jimi drobounká holčička s ohnivými vlasy a planoucíma očima. Garion nejdřív myslel, že to je dítě, jenže když přišla blíž, zjistil, že je o něco starší. Ačkoliv byla hodně malá, odhalovala krátká zelená halena bez rukávů, kterou měla na sobě, ruce a nohy prozrazující téměř dospělost. Když ji spatřil, dost se polekal - skoro, ne však docela, měl pocit, že už ji zná. Vlasy ji v mocném proudu splývaly po krku a ramenou a byly upravené do složitých kudrlinek. Měly barvu, kterou Garion nikdy předtím neviděl, byla temná, leskle rudá, jakoby planoucí zevnitř. Jak se mihla stínem stromů u branky, zdálo se, že její zlatavá pleť má až zelenavý nádech. Byla ve stavu blízkém záchvatu zuřivosti. "Proč mě tu držíš jako vězně?" dožadovala se u císaře odpovědi.

"O čem to mluvíš? zeptal se Ran Borun.

"Legionáři mě nechťejí dovolit, abych opustila území paláce!"

"Ach," řekl císař, "tohle tedy."

"Přesně. *Tohle*."

"Jednají podle mého rozkazu, Se'Nedro," řekl jí císař.

"To mi také řekli. Řekni jim, ať toho nechají."

"Ne."

"*Ne?*" řekla nevěřicně. "*Že ne?*" hlas jí o několik oktáv vyskočil. "Co tím míníš, že ne?"

"V téhle době je pro tebe velmi nebezpečné být ve městě," řekl císař smířlivě,

"Nesmysl," odsekla. "Nehodlám vysedávat v tomhle zatuchlém paláci jenom proto, že ty se bojíš svého vlastního stínu. Potřebuji si koupit něco na tržišti."

"Někoho tam pošli."

"Ale já nechci nikoho posílat!" křičela na něho. "Chci tam jít sama."

"Ale nemůžeš," řekl suše. "Běž místo toho trávit čas do studovny."

"Nechci se učit," ječela. "Jeebers je nabručený idiot a nudí mě. Nebudu tam dřepět a vykládat o dějinách nebo politice, ani o čemkoliv jiném. Chci mít prostě jedno odpoledne pro sebe."

"Je mi líto."

"Tatínku, prosím," žadonila teď lichotivým hláskem. Vzala do ruky záhyb jeho zlatého pláště a omotala si ho kolem drobounkého prstíku. "Prosím." Pohled, který upřela na císaře zpod svých řas, by roztavil i kámen.

"V žádném případě ne," řekl, aniž by se na ni podíval. "Můj příkaz platí. Teritorium paláce neopustíš."

"Nenávidím tě!" zakřičela. Pak s pláčem utekla ze zahrady.

„Má dcera," vysvětloval omluvně císař. "Nedovedete si představit, co to znamená mít takovéhle dítě."

"Ale dovedu, a dost dobře," řekl Šedivec a mrknul na tetu Pol.

Ta se na něj také podívala a v očích měla výzvu. "Tak jen do toho, jen to řekni, otče," nabádala ho. "Vím, že dokud to neuděláš, nebudeš mít klid."

Šedivec pokrčil rameny. "Zapomeň na to."

Ran Borun se na ně zamyšleně podíval. "Zdá se mi, že bychom přece jen mohli trochu vyjednávat," řekl a přimhouřil oči.

"Co tě napadlo?" zeptal se Šedivec.

"Máš u Alornů určitou autoritu," naznačoval císař.

"Trošku," připustil opatrně Šedivec.

"Kdybys je požádal ty, určitě by byli ochotni přehlédnout jedno z nejabsurdnějších ustanovení Souručenství Vo Mimbire."

"Které to je?"

"Pro Se'Nedru opravdu není nutné, aby jezdila do Rivy, je to tak? Jsem posledním císařem z dynastie Borunů, a až zemřu, ona už nebude imperiální princeznou. Řekl bych, že za těchto podmínek se jí ten požadavek ani moc netýká. Stejně to je nesmysl. Rod rivanského krále vymřel před třinácti sty roky, takže v Síni krále Rivy na ni stejně žádný ženich čekat nebude. Jak jste sami viděli, Tolnedra je v současné době moc nebezpečná. Se'Nedra oslaví své šestnácté narozeniny asi za rok a datum je všeobecně známo. Když ji budu muset poslat do Rivy, polovina vrahů v císařství bude číhat za palácovou branou a

čekat, až vyjede ven. Raději bych to neriskoval. Kdyby se ti podařilo o tom s Alorny promluvit, mohl bych snad učinit některá opatření ohledně Murgů - omezit přidělování čísel, uzavřít některé oblasti a podobně."

"Ne, Ran Borune," řekla jistě teta Pol. "Se'Nedra do Rivy pojede. Zmýlil ses, pokud jsi se domníval, že Smlouva je jen formalita. Pokud je tvá dcera předurčena stát se nevěstou rivanského krále, žádná moc na zemi jí nemůže zabránit, aby v určený den nestanula v Rivově trůnní síni. Doporučení mého otce ve věci Murgů byly pouhé návrhy - pro tvoje vlastní dobro. Co v té věci podnikneš, je čistě tvoje věc."

"Myslím, že jsme právě vyčerpali témata vhodná ke konverzaci," prohlásil netečně císař.

Do zahrady přišli dva důležité vyhlízející úředníci a mluvili chvilku s lordem Morinem.

"Výsosti," řekl nesměle šedovlasý komoří, "ministr obchodu nám ráčil sdělit, že se mu podařilo uzavřít výjimečnou dohodu s obchodní delegací z Rak Gosky. Pánové z Rak Gosky byli velmi vstřícní."

"To rád slyším," řekl Ran Borun a významně se zadíval na Šedého vlka.

"Výprava z Rak Gosky by ti, dříve než odjede, ráda vzdala svůj hold," dodal Morin.

"Zajisté," řekl císař. "Bude mi potěšením je přijmout."

Morin se otočil a krátce pokynul oběma úředníkům u branky. Úředníci se otočili, hovořili s někým venku a pak se branka otevřela.

Do zahrady vkročilo pět Murgů. Měli prosté černé obleky s kápěmi, ale ty neměli na hlavách. Pláště nebyly vpředu sepnuté, a tak kroužkové košile, které měli všichni na sobě, zářily na slunci. Murgo vpředu byl o něco vyšší než ostatní a jeho postoj naznačoval, že je vedoucím delegace. Garionovu hlavu zaplavila změt' obrazů a kusých vzpomínek, když se podíval na zjizvenou tvář nepřítele, kterého znal celý život. Podivně s ním cuklo tiché, skryté spojení, které mezi nimi nastalo. Byl to Ašarak.

Cosi se letmo dotklo Garionova vědomí, jen tak, pokusně - ne tou ohromnou silou, kterou k němu Murgo vyslal v ponuré chodbě v

Anhegově paláci ve Val Alornu. Zdálo se mu, že se amulet pod košilí rázem prudce ochladil, ale přesto měl pocit, že pálí.

"Vaše Císařské Veličenstvo," řekl Ašarak, postoupil kupředu, chladně se usmívaje, Jsme velmi poctěni, že nám bylo umožněno prodlít čas ve Vaší důstojné přítomnosti." Uklonil se a kroužková košile zazvonila.

Barak držel pevně Hettara za rameno, Mandorallen se pohnul a chytil ho za druhé rameno.

"Jsem velmi polichocen, že jsem se s tebou mohl znova setkat, ctihodný Ašaraku," řekl císař. "Byl jsem zpraven o tom, že jste uzavřeli smlouvu."

"Je výhodná pro obě strany, Výsosti."

"Taková smlouva je nejlepší," přitakal Ran Borun.

"Taur Urgas, murgský král, posílá své pozdravy," řekl Ašarak. "Jeho Veličenstvo cítí uje velmi naléhavě, jak žádoucí je upevňování vztahů mezi Kthol Murgos a Tolnedrou. Doufá, že bude moci jednoho dne nazvat Císařskou Výsost svým bratrem."

"Vážíme si mírových záměrů a proslulé moudrosti Taur Urgase." Císař se poněkud samolibě usmál.

Ašarak se pevným zrakem rozhlédl kolem. "Nuž, Ambare," řekl Silkovi, "zdá se, že tvůj majetek od poslední, co jsme se viděli v Minganově písárně v Darinu, vzrostl."

Silk rozpráhl ruce a udělal zdánlivě nevinné gesto. "Bohové stáli při mně - alespoň většina z nich."

Ašarak se krátce usmál.

"Vy se znáte?" zeptal se trochu překvapeně císař.

"Už jsme měli tu čest, Výsosti," přisvědčil Silk.

"V jiném království," dodal Ašarak. Pak se podíval přímo na Šedého vlka. "Belgarate," řekl uctivě a mírně kývl hlavou.

"Čamdare," odvětil stařec.

"Vypadáš dobře."

"Děkuji ti."

"Zdá se mi, že jsem tu jediný cizinec," pravil císař.

"Známe se s Čamdarem už velmi dávno," řekl mu Šedý vlk. Mrknul na Murgo s nenápadně záłudným třpytem v očích. "Vidím, že ses ze své poslední indispozice již zotavil."

Ve tváři se Ašarakovi mihl nepokoj a on se rychle podíval po svém stínu na trávníku, jako by pro jistotu.

Garion si vzpomněl, co Šedivec říkal na vršku mohyly, po boji s algroty - něco o stínu, který se nevrací zrovna nepřímější cestou. Ani ho nijak zvlášť nepřekvapilo, že Murgo Ašarak a Grolim Čamdar jsou jeden a týž člověk. Jako složitá melodie, která se zdála být trochu falešná, zdálo se náhlé splnutí těch dvou jaksi v pořádku. Informace zapadla do jeho mysli jako klíč do zámku.

"Jednou mi budeš muset ukázat, jak jsi to udělal," říkal Ašarak. "Byla to pro mě zajímavá zkušenost. Akorát můj kůň měl hysterické záchvaty."

"Vyříd' mou omluvu svému koni."

"Čím to, že mám pocit, jako by mi polovina vašeho rozhovoru chyběla?" zeptal se Ran Borun.

"Omluv nás. Výsosti," řekl Ašarak. "Pradávný Belgarat se mnou obnovuje starý konflikt. Málokdy jsme měli příležitost mluvit spolu jinak, než ve zdvořilé konverzaci."

Otočil se a složil tetě Pol zdvořilou poklonu. "Vzácná lady Polgaro, Jseš tak půvabná jako obvykle." Prohlédl si ji se záměrně sugestivním pohledem.

"Ty ses také příliš nezměnil, Čamdare." Její hlas byl příjemný, skoro až milý, ale Garion, který ji tak dobře znal, v něm okamžitě rozpoznal smrtelnou urážku, kterou právě Grolimovi uštědřila.

"Okouzluující," řekl Ašarak, mdle se usmívaje.

"Je to lepší než divadlo," vykřikl císař potěšené. "Vy lidé skutečně překypujete záští. Kéž bych měl býval příležitost vidět první jednání."

"První jednání bylo strašně zdlouhavě, Výsosti," řekl Ašarak, "a často dost únavné. Jak sis mohl všimnout, Belgarat se někdy nechá unést svou vlastní důmyslností."

"Jsem si jistý, že to budu schopen dohnat," řekl mu Šedý vlk, nepatrně se usmívaje. "Slibuji ti, Čamdare, že poslední jednání bude neobyčejně krátké."

"Vyhrožuješ, starce?" zeptal se Ašarak. "Myslel jsem, že jsme se dohodli na ušlechtilých postupech."

"Nepamatuji se, že bychom se byli kdy na něčem dohodli," řekl Šedivec. Vrátil se k císaři. "Myslím, že už půjdeme, Ran Borune," řekl: "S tvým svolením, samozřejmě."

"Jistě," odpověděl císař. "Těší mě, že jsem tě poznal - ačkoliv na tebe pořád ještě nevěřím, přirozeně. Můj skepticismus je však teologický, nikoliv osobní."

"To jsem rád," řekl Šedivec a náhle se na císaře rozpustile rozesmál.

Ran Borun se také smál.

"Těším se na naše příští setkání, Belgarate," řekl Ašarak.

"Být tebou, moc bych se netěšil," radil mu Šedivec, pak se otočil a vykročil z císařské zahrady.

Kapitola sedmnáctá

KDYŽ VYŠLI Z BRÁNY paláce, bylo odpoledne. V teplém jarním slunci se zelenaly rozlehlé trávníky a cypřiše se zachvívaly lehkým vánkem.

"Myslím, že už se v Tol Honetu moc dlouho zdržovat nedeme," řekl Šedý vlk.

"Odjíždíme tedy ihned?" ptal se Mandorallen.

"Musím si nejdřív ještě něco zařídit," odpověděl Šedivec a mžoural do sluníčka. "Barak a jeho bratranec půjdou se mnou. Vy se vrátíte zpátky do Grinnegova domu a tam počkáte."

"Stavíme se cestou na Ústředním tržišti," řekla mu teta Pol.

"Potřebuji pár věcí."

"Pol, tohle není nákupní výlet."

"Ale otče, Grolimové už stejně vědí, že jsme tady," řekla, "není důvod plížit se kolem jako zloději."

Přikývl. "Máš pravdu, Pol."

„Věděla jsem, že mě pochopíš," řekla.

Šedý vlk zavrtěl bezmocně hlavou a odjel s Barakem a Grinnegem. Ostatní jeli s kopce dolů, od paláce k zářícímu městu pod ním. Na úpatí kopce byly široké ulice s velkolepými budovami po obou stranách - každá z nich byla vlastně malým palácem.

"Bohaté a aristokratické," řekl Silk. "V Tol Honetu je to tak, že čím blíž bydlíš u paláce, tím jsi důležitější."

"Tak to zhusta bývá, principi Kheldare," poznamenal Mandoralen. "Bohatství i postavení potřebují mít jistotu, že mají blízko k sídlu moci. Okázalostí a sousedstvím s nejvyšším stolcem si malí lidé kompenzují svou vlastní nedostatečnost."

"Sám bych to nedovedl říct lépe," řekl Silk.

Ústřední tržiště v Tol Honetu bylo rozlehlé náměstí, napěchované pestrobarevnými stánky a budkami, v nichž bylo možné zahlédnout většinu zboží z celého světa. Teta Pol sesedla s koně, nechala ho u jednoho šereckého strážného a čile se pohybovala od stánku ke stánku a nakupovala snad všechno, co tu bylo k vidění. Silk pobledl ve tváři, neboť za její nákupy platil on. "Nemůžeš jí něco říct?" žádal drobný muž Gariona. "Ničí mě."

"Proč si myslíš, že by mě poslouchala?" ptal se Garion.

"Mohl bys to alespoň zkusit," řekl Silk zoufale.

Tři bohatě odění muži stáli uprostřed tržiště a horečně se hádali.

"Zbláznil ses, Haldore," řekl pobouřeně jeden z nich, štíhlý s tupým nosem. "Honeti by císařství kvůli vlastnímu prospěchu sedřeli s kůže." Zrudl v obličeji a hrozivě poulil oči.

"Byl by snad Vorduviánec Kador lepší?" tázal se statný muž jménem Haldor. "To ty ses zbláznil, Radane. Když nastolíme na trůn Kadora, všechny nás rozšlápne. Bude totiž imperiální až moc."

"Co si to dovoluješ?" Radan skoro zakřičel a zpocený obličej mu potemněl. "Velkovévoda Kador je jediná možná volba. Já bych pro něj hlasoval, i kdyby mně byl nezaplatil." Jak mluvil, zešíroka kolem sebe mával rukama a jazyk klopýtal o jeho vlastní slova.

"Kador je prase," řekl klidně Haldor a pozorně se díval na Radana, jako by odhadoval účinek svých slov. "Arogantní, nesnesitelný prase, který nemá na trůn větší nárok, než vesnickej pinčl. Jeho prapradědeček si cestu do rodu Vorduu zaplatil, a to bych si radši podřezal žíly, než abych se klaněl klackovi toho prašivého zloděje z Tol Vordunských doků."

Radanovi málem vypadly oči z hlavy nad Haldorovými promyšlenými urážkami. Několikrát otevřel pusku, jako by chtěl něco říct, ale jazyk mu vzteky v puse zmrzl. Obličej mu zfialověl a on začal

chňapat po vzduchu před sebou. Pak jeho tělo ztuhlo a prohnulo se dozadu.

Haldor ho pozoroval se zájmem skoro vědeckým.

Radan se s přiškrceným výkřikem zvrátil na dlažbu, ruce i nohy se mu silně roztráslly. Oči se mu obrátily v sloup a z pusy mu začala vytékat pěna, jak se křeče stupňovaly. Mlátil hlavou o kameny a zkroucené prsty si zatínal do hrdla.

"Obdivuhodná účinnosti," řekl Haldorovi třetí muž v dlouhém plášti. "Kdes k tomu přišel?"

"Jeden můj známý byl nedávno v Sthiss Toru," říkal Haldor a sledoval se zájmem Radanovy křeče. "Líbí se mi na tom, že to neúčinkuje, dokud se člověk nerozčílí. Radan by se toho vína nenapil, dokud jsem ho neochutnal já, a tak jsem mu dokázal, že je neškodné."

"Ty máš ve svém žaludku ten samý jed?" divil se překvapeně druhý muž.

"Pro mě je to naprosto bezpečné," řekl Haldor. "Emoce nade mnou nikdy nezvítězí."

Radanovy křeče polevily. Jeho paty klepaly rychle do kamenů; pak strnul, dlouze, chrčivě vydechl a zemřel.

"Asi už ti žádná droga nezbyla, co?" zeptal se zamyšleně Haldorův přítel. "Za něco takového bych byl ochoten docela dost zaplatit."

Haldor se zasmál. "Pojďme ke mně domů a popovídejme si o tom. Dáme si třeba pohárek vína?"

Druhý muž se na něho vyděšeně podíval; pak se také rozesmál, byť trochu nervózně. Oba se otočili a odešli, ponechávající mrtvého muže ležet na dlažbě.

Garion na ně s hrůzou zíral a pak se podíval na zčernalou mrtvolu, která ležela groteskně zkroucená uprostřed tržiště. Kolemjdoucí Tolnedřané jako by přítomnost mrtvoly ignorovali. "Proč někdo něco neudělá?" ptal se.

"Mají strach," řekl Silk. "Kdyby projevili nějaký zájem, mohli by být považováni za záškodníky. Politiku berou lidé v Tol Honetu velmi vážně."

"Neměl by to někdo oznámit úřadům?" navrhoval Durnik, ve tváři celý pobledlý, třesoucím se hlasem.

"O to se už určitě někdo postaral," řekl Silk. "A nepostávejme tu tak zvědavě. Nemyslím, že bychom se chtěli do něčeho takového namočit."

Teta Pol se k nim vrátila. Dva šerečtí válečníci z Grinnegova domu, kteří ji doprovázeli, byli obtěžkáni balíčky a oba tím byli trochu zmateni.

"Co děláte?" zeptala se Silka.

"Právě jsme sledovali ukázkou tolnedrijské politiky v praxi," řekl Silk a ukázal na mrtvého muže uprostřed náměstí.

"Jed?" zeptala se, když si všimla Radanových zkroucených končetin.

Silk přikývl. "Nějaký zvláštní. Neprojeví se dřív, než se oběť rozčílí."

"Athsat," řekla a chmurně kývla hlavou.

"Tys o tom už slyšela?" Silk vypadal překvapeně.

Znovu přikývla. "Je dost vzácný a velmi drahý. Nenapadlo by mě, že Nyissánci budou ochotni ho prodat."

"Snad bychom se raději měli" odsud klidit," namítl Hettar. "Tamhle přichází četa legionářů a ti by mohli chtít vyslýchat nějaké svědky."

"Máš pravdu," řekl Silk a vedl je na vzdálenější konec náměstí.

U řady domů, které lemovaly náměstí, neslo osm opálených mužů dobře zakrytá nosítka. Když se s nosítky přiblížili, vysunula se malátně zpod závoje štíhlá, šperky ozdobená ruka a poklepala jednomu z nosičů na rameno. Všech osm mužů okamžitě zastavilo a položilo nosítka na zem.

"Silku," zavolal ženský hlas z nosítek, "co děláš zpátky v Tol Honetu?"

"Bethro?" řekl Silk. "Jsi to ty?"

Záclonka se odhrnula a odhalila ženu kyprých tvarů, hovící si v nosítkách na karmínových polštářích ze saténu. Tmavé vlasy měla dovedně stočené a v copech byly zapletené šňůry perel, Růžové hedvábne šaty jí těsně splývaly po těle, ruce jí obepínaly zlaté náramky a

prsteny. Tvář měla krásnou, až to bralo dech, dlouhé řasy přikrývaly hříšné oči. Zdála se být až příliš sladká a zároveň vyvolávala dojem téměř nepřemožitelné požitkářské zkaženosti, mající pro sebe ovšem plné pochopení. Garion z nějakého důvodu strašně zrudl.

"Myslela jsem, že budeš ještě na útěku," řekla lišácky Silkovi. "Ti muži, které jsem za tebou poslala, byli vysoce kvalifikovaní."

Silk se s ironickým gestem uklonil. "Byli dost dobří, Bethro," souhlasně se ušklíbnul. "Nikoliv dostatečně, ale dobří byli dost. Doufám, že už jsi je potom nepotřebovala."

"Pořád jsem se divila, proč se nevracejí," zasmála se. "To jsem měla vědět, samozřejmě. Doufám, že sis to nevzal osobně."

"Ovšem, že ne, Bethro. Je to, konec konců, jen součást profese."

"Tušila jsem, že to pochopíš," řekla. "Musela jsem se tě zbavit. Křížil jsi mé osobní plány."

Silk se škodolibě zasmál. "Chápu," řekl uspokojeně. "A konečně, muselas to udělat, aby se ti to podařilo — a s thulským vyslancem to bylo totéž."

Udělala znechucený obličej.

"Co se s ním stalo?" zeptal se Silk.

"Šel si zaplavat do Nedrany."

"To jsem nevěděl, že Thullové jsou tak dobří plavci."

"Taky že nejsou — zvlášť ne tehdy, když mají k noze přivázaný velký balvan. Když jsi tu věc celou překazil, už jsem ho vlastně nepotřebovala, a navíc věděl věci, které nebylo třeba v jistých čtvrtích roztrušovat."

"Vždycky jsi byla prozíravá, Bethro,"

"Co máš v plánu teď?" ptala se zvědavě.

Silk pokrčil rameny. "To i ono."

"Jedná se o následnictví?"

"Ale ne," smál se, "Znám něco lepšího, než se nechat zatáhnout do téhle věci. Na čí straně jseš ty?"

"Chtěl bys to vědět?"

Silk se porozhlédl kolem a přimhouřil oči. "Mohl bych využít nějaké informace, Bethro - jestli o tom ovšem můžeš mluvit, pochopitelně."

"O čem, Silku?"

"Město se zdá být prolezlé Murgy," řekl Silk. "Jestli s nimi nemáš nějaké osobní styky, ocenil bych cokoliv, co mi o nich můžeš říct."

Pokoutně se na něho usmála. "A kolik bys byl ochoten zaplatit?" zeptala se.

"Nemohli bychom to nazvat třeba kolegiální laskavostí?"

Usmála se na něho šibalsky. Potom se rozesmála, "Proč ne? Líbíš se mi, Silku, a myslím, že se mi budeš líbit ještě víc, když pro mě něco uděláš."

"Budu tvým otrokem," slíbil.

"Lháři." Na chvilku se zamyslela. "Murgové se nikdy předtím o obchod tolik nezajímali," řekla. "Až před pár lety začali přijíždět po dvou i po třech; a loni, ke konci léta, začaly z Rak Gosky přijíždět celé karavany."

"Myslíš, že chtějí ovlivnit následnictví?" zeptal se Silk.

"Podle mě ano," řekla. "V Tol Honetu je teď najednou spousta rudého zlata. Mám ho plné truhlice."

Silk se zasmál. "To taky platí."

"To rozhodně ano."

"Mají nějakého kandidáta?"

"Ne. pokud jsem schopna to určit. Zdá se mi, že jsou rozděleni na dva tábory, mezi nimiž je dost velká nevraživost."

"To může být samozřejmě jenom lest."

"Neřekla bych. Myslím, že to nepřátelství pramení ze sporu Zedara s Ktačikem. Obě křídla chtějí získat moc nad příštím císařem. Peníze z nich tečou jako voda."

"Znáš Murga jménem Ašarak?"

"Ach, toho," odpověděla. "Všichni ostatní Murgové z něho mají strach. Právě teď se zdá, že pracuje pro Ktačika, já mám ale pocit, že hraje svou vlastní hru. Hlásí se otevřeně k velkovévodovi Kado-

rovi a Kador má v téhle chvíli k trůnu nejbliž. Ašaraka to staví do velmi mocné pozice. Víc toho skutečně nevím."

"Máš moje díky, Bethro," řekl zdvořile Silk.

„Hodláš se v Tol Honetu zdržet dlouho?" zeptala se.

"Bohužel ne."

"Škoda. Doufala jsem, že bys mohl zajít na návštěvu. Mohli bychom si popovídat o starých časech, Nemám už moc blízkých přátel - nebo milých nepřátel, jako jsi ty."

Silk se upjatě ušklíbl. "Proč asi," řekl. "Nevím, jestli bych uměl plavat líp než thulský vyslanec. Jseš nebezpečná žena, Bethro."

"Ano, hned několika způsoby," připustila a malátně se protáhla. "Ale tvému životu už ode mne žádné nebezpečí nehrozí, Silku - už ne."

"Já jsem se nebál o svůj život." Silk se zasmál.

"To je jiná věc, samozřejmě," připustila. "A nezapomeň, žes mi něco slíbil."

"Lačním po příležitosti, kdy ti budu moci svůj dluh splatit," řekl prostořece.

"Jseš nemožný." Smála se a pokynula nosičům, kteří zvedli nosítka na ramena. "Sbohem, Silku," řekla.

"Sbohem, Bethro," odpověděl a hluboce se uklonil.

"Naprosto nechutné," řekl Durnik hlasem vzteky přiškrceným, když nosiči odcházeli s nosítky. "Jak může vůbec mít takováhle žena dovoleno zůstat ve městě?"

"Bethra?" zeptal se překvapeně Silk. "V Tol Honetu není oslnivější a více vzrušující ženy. Z celého světa se sjíždějí muži jen proto, aby s ní hodinku nebo dvě mohli pobýt."

"Za stanovenou cenu, ovšem," řekl Durnik.

"Ty ji nechápeš, Durniku," řekl mu Silk. "Rozhovor s ní je pravděpodobně mnohem cennější, než -" trochu se zakuckal, když zběžně pohlédl na tetu Pol.

"Opravdu?" zeptal se Durnik hlasem kypícím jízlivostí.

Silk se zasmál. "Durniku," řekl, "mám tě rád jako vlastního bratra, ale jseš příšerně moudrý, víš to?"

"Nech ho být, Silku," řekla rozhodně teta Pol. "Mně se líbí zrovna takový, jaký je."

"Snažím se ho jenom vylepšit, lady Polgaro," vysvětloval nevinně Silk.

"Barak měl naprostou pravdu, principi Kheldare," řekla. "Jseš velmi zkažený člověk."

"Dělám všechno jen z oddané povinnosti. Obětuji svůj křehký cit v zájmu své země." "No pochopitelně!"

"Nemyslíš si snad, že mě to skutečně baví?"

"Nechtěli už byste toho nechat?" navrhla.

Grinneg, Barak i Šedý vlk se vrátili zanedlouho po nich.

"Tak jak?" zeptala se teta Pol Šedivce, když vstoupil do místnosti, kde čekali.

"Jel na jih," řekl Šedivec.

"Na jih? Nezamířil na východ do Kthol Murgos?"

"Ne," řekl Šedivec. "Asi se chce vyhnout setkání s Ktačikovými lidmi. Hledá vhodné místo, kde by mohl překročit hranice. Buď to, nebo se vypravil do Nyissy. Možná, že si něco ujednal se Salmissrou. Budeme ho muset sledovat, abychom se to dozvěděli."

"Potkal jsem na tržišti svou přítelkyni," řekl Silk ze židle, ve které se rozvaloval. "Řekla mi, že Ašarak je zapletený ve věci následnictví trůnu. Vypadá to, že se snaží koupit velkovévodu z rodu Vorduů. Když Vordu-viánci získají trůn, bude mít Ašarak Tolnedru v hrsti."

Šedý vlk se zamyšleně podrbal ve vousech. "Budeme s ním dříve nebo později muset něco udělat. Už mě začíná trochu unavovat."

"Můžeme tu třeba pár dní zůstat," navrhovala teta Pol. "Vyřídíme to jednou pro vždy."

"Ne ne," rozhodl Šedivec. "Nebylo by nejlepší udělat to zrovna tady ve městě. Bude to poněkud rušná záležitost a Tolnedřany věci, kterým nerozumějí, snadno rozčílí. Jsem si jistý, že nám dá příležitost později - na nějakém méně obydleném místě."

"Odcházíme tedy ihned?" zeptal se Silk.

"Počkáme do zítřejšího svítání," řekl mu Šedivec. "Někdo nás bude nejspíš sledovat, ale když budou ulice prázdné, bude mít ztíženou situaci."

"Promluvím si tedy se svým kuchařem," řekl Grinneg. "To nejmenší, co pro vás mohu udělat, je, že vás pošlu na cestu s plnými žaludky, aby se vám dobře jelo. Taky tam ještě máme ten sud piva a s tím si musíme poradit."

Když to Šedý vlk slyšel, usmál se, ale zahlédl zamračený pohled tety Pol. "Zvětralo by, víš?" vysvětloval. "Když už se narazí, musí se vypít dost rychle. Byl by hřích nechat ho zkazit, co říkáš?"

Kapitola osmnáctá

GRINNEGŮV DŮM OPUSTILI ještě před svítáním, opět oděni do svých cestovních šatů. Vyklouzli tiše zadní brankou a postupovali úzkými uličkami a cestičkami, které byl Silk schopen najít vždycky. Když došli k masivní bronzové bráně na jihu ostrova, začala obloha na východě blednout.

"Kdy se bude otevírat brána?" zeptal se Šedivec jednoho legionáře.

"Zanedlouho," řekl mu legionář. "Jakmile bude jasně vidět protější břeh."

Šedivec zavrčel. Dostal se včera večer do nálady, a teď po ránu ho bolela hlava. Sesedl, šel k jednomu koni se zavazadly a napil se z koženého měchu vody.

"To ti nepomůže, víš," řekla mu nevkusně teta Pol.

Raději neodpověděl.

"Dneska bude, myslím, krásně," řekla vesele a pohlédla nejprve na oblohu a potom na muže kolem sebe, kteří sklesle seděli v sedlech a vypadali zoufale sklíčeně.

"Jseš krutá, Polgaro," řekl smutně Barak.

"Mluvil jsi s Grinnegem o té lodi?" zeptal se Šedý vlk.

"Snad ano," odpověděl Barak. "Matně si vzpomínám, že jsem mu o tom něco povídal."

"Je to dost důležité," řekl Šedivec.

"O co jde?" zeptala se teta Pol.

"Myslel jsem, že by bylo docela dobré, kdyby na nás u ústí Lesní řeky čekala loď," řekl Šedivec. "Když budeme muset jít do Sthiss Toru, bylo by lepší plavit se na lodi, než se plahočit bažinami severní Nyissy."

"To je skutečně dobrý nápad," potvrdila. "Překvapuje mně, že tě to vůbec napadlo — při tom, jak jsi včera vypadal."

"Myslíš, že bychom mohli mluvit taky o něčem jiném?" zeptal se poněkud žalostně.

Znatelně se rozednilo a ze strážní věže nahoře na hradbách se ozval povel k otevření brány. Legionáři vysunuli železnou tyč a otevřeli těžká vrata. Silk s Mandorallenem po boku vedli výpravu mohutným portálem ven a přes most, který se klenul nad temnými vodami řeky Nedrany.

Kolem poledne už byli osm legií jižně od Tol Honetu. Šedý vlk zase získal svůj klid, přestože jeho oči byly pořád trochu citlivé na jasné jarní sluneční světlo, a tu a tam ucukl, když se nějaký ptáček rozezpíval moc blízko.

"Přijíždějí za námi jezdci," řekl Hettar.

"Kolik?" zeptal se Barak.

"Dva:"

"Snad jsou to obyčejní cestující," řekla teta Pol.

V zatáčce za nimi se objevili dva jezdci na koních a zastavili se. Chvilku spolu hovořili a pak jeli dál, držení těla měli ostražitě. Byl to zvláštní pár. Muž měl na sobě zelený tolnedrijský plášť, což nebylo příliš vhodné oblečení pro jízdu na koni. Měl vysoké čelo a vlasy pečlivě sčesané tak, aby zakryly nemalou pleš. Byl velmi hubený a uši mu trčely od hlavy jako plácačky. Doprovázel dítě, oblečené do cestovního pláště s kapuci a s šátkem proti prachu přes ústa.

"Přeji vám dobrý den," pozdravil je zdvořile hubený muž, když je oba dojeli.

"I vám," opáčil Silk.

"Na začátek roku je dost teplo, že?" řekl Tolnedřan.

"Všimli jsme si," souhlasil Silk.

"Nemáte náhodou," zeptal se vyzábělý muž, "trochu vody navíc?"

"Ale jistě," řekl Silk. Podíval se na Gariona a ukázal na koně s nákladem. Garion zpomalil a sundal z jednoho zavazadla kožený měch na vodu. Cizinec vytáhnul dřevěný špunt a pečlivě otřel hrdlo měchu. Nabídl ho své společnosti. Ta si sundala šátek a podívala se zmateně na měch.

"Takhle, Vaše - oh - vzácná paní," vysvětloval jí muž a uchopil kožený měch, oběma rukama ho zdvihl a pil.

"Chápu," řekla dívka.

Garion se na ni podíval lépe. Hlas mu byl poněkud povědomý, i něco v obličeji mu bylo nápadné. Nebylo to dítě, ačkoliv byla dost malá, a v drobné tváři měla jistou dávku samolibé nedůtklivosti. Garion si byl téměř jistý, že už ji někde předtím viděl.

Tolnedřan jí předal měch a ona pila, trochu se ušklíbajíc nad pryskyřičnou příchutí. Vlasy měla černě fialové a na límečku cestovního pláště byly patrné rozmazané tmavé skvrny, které svědčily o tom, že barva vlasů není přirozená.

"Děkuji ti, Jeebersi," řekla, když se napila. "Tobě děkuji též, pane," řekla Silkovi.

Garionovy oči se zúžily a hlavou se mu začalo honit strašlivé podezření.

"Jedete daleko?" zeptal se šlachovitý muž Silka.

"Docela dost," odpověděl Silk. "Jsem Radek z Boktoru, drasnijský obchodník, a mám namířeno na jih se sendarskou vlnou. Tahle změna počasí mi překazila obchody v Tol Honetu. tak mě napadlo, že vyzkouším Tol Rane. Leží v horách a je tam snad ještě chladno."

"Tak to jedete špatnou cestou," řekl cizinec. "Cesta do Tol Rane vede na východ."

"Měl jsem po cestě nepříjemnost," řekl Silk pohotově. "Zloději, víš. Myslel jsem, že by bylo bezpečnější jet přes Tol Borun."

"To je ale náhoda," řekl mu kostnatý muž. "Jedu se svou žákyňou rovněž do Tol Borunu."

"Ano," řekl Silk. "Dokonalá náhoda."

"Snad bychom mohli jet společně."

Silk znejistil.

"Nevidím důvod, proč by to nešlo," rozhodla teta Pol dřív, než

stačil odmítnout.

"Jsi velmi laskavá, milostivá paní," řekl cizinec. "Jsem mistr Jeebers, člen Císařské společnosti, povoláním domácí učitel. Možná jste o mně slyšeli."

"To nemohu říci," řekl mu Silk, "není to však nic pozoruhodného, neboť jsme v Tolnedře cizinci."

Jeebers byl trochu zklamaný. "To bude asi tím," řekl. "Tohle je má žákyně, lady Šarel. Její tatínek je velkoobchodnický mistr, baron Reldon. Doprovázím jí do Tol Borunu, kam jede na návštěvu k příbuzným,"

Garion věděl, že to není pravda. Učitelovo jméno jeho podezření utvrdilo.

Jeli ještě několik mil a Jeebers k Silkovi vášnivě blábolil. Nekonečně žvanil o své výuce a průběžně své poznámky doplňoval zmínkami o důležitých lidech, kteří spoléhají na jeho názory. Byl sice únavný, ale ukázalo se, že je jinak neškodný. Jeho žákyně jela vedle teta Pol a mluvila jen málo.

"Je, myslím, čas zastavit se a něco sníst," oznámila teta Pol. "Byl bys tak laskav, Jeebersi, a připojil se se svou žákyní k nám? Máme jídla dost."

"Jsem velmi poctěn tvou štedrostí," řekl vychovatel. "Byli bychom potěšeni."

Zastavili koně u malého mostku přes potůček a odvedli je do stínu hustého vrbového mlází kousek od cesty. Durník rozdělal oheň a teta Pol začala vykládat své hrnce a konvice.

Jeebersova žákyně zůstala sedět, dokud k ní vychovatel rychle nepřiběhl a nepomohl jí s koně dolů. S pramalým nadšením se podívala na trochu rozbahněnou zem u potůčku. Pak se panovačně podívala na Gariona. "Hej, chlapče," zavolala. "Přines mi pohár čerstvé vody."

"Potok je támhle," řekl jí a ukázal na něj.

Překvapeně na něho zírala. "Ale břeh je celý zabahněný," namítla.

"Vypadá to tak, že?" souhlasil a pak se k ní úmyslně otočil zády a odešel pomáhat tetě Pol.

"Teto Pol," řekl, když před tím chvilku mluvil sám se sebou.

"Ano, drahoušku?"

"Myslím, že lady Šarel není ta, za níž se vydává."

"Ale?"

"Nejsem si docela jistý, ale myslím si, že je to princezna Se'-Nedra - ta, která přišla do zahrady, když jsme byli v paláci."

"Ano, miláčku, já vím."

"Ty to víš?"

"Jistě. Podal bys mi, prosím, sůl?"

"Není to nebezpečné, mít ji s sebou?"

"Ne příliš," řekla. "Myslím, že to zvládneme."

"Nebude nám příliš na obtíž?"

"Imperiální princezna je vždycky na obtíž, drahoušku."

Když snědli lahodnou omáčku, která Garionovi chutnala, ale kterou jejich malá návštěvnice pokládala za nestravitelnou, začal Jeebers mluvit o tom, co mu zjevně leželo v hlavě od té chvíle, co se poprvé setkali. "I přes veškerou snahu legií, nejsou cesty nikdy úplně bezpečné," řekl nervózní mužík. "Cestovat bez doprovodu je nerozumné a lady Šarel mi byla svěřena do péče. Protože jsem zodpovědný za její bezpečnost, chtěl jsem vás požádat, zda bychom nemohli cestovat společně s vámi. Nebudeme vám na obtíž a budu šťastný, když vám budu moci zaplatit veškeré jídlo."

Silk mrknul na tetu Pol.

"Ale jistě," řekla.

Silka to překvapilo.

"Nevidím žádný důvod, proč bychom nemohli cestovat společně," pokračovala. "Stejně máme všichni stejný cíl."

Silk pokrčil rameny. "Ať je po tvém."

Garion věděl, že ten nápad znamená chybu tak vážnou, že hraničí s pohromou. Jeebers by nebyl dobrým společníkem na cesty a o jeho žákyni už teď bylo zřejmé, že bude brzy nesnesitelná. Byla samozřejmě zvyklá na značnou osobní obsluhu a své požadavky vznášela asi zcela bezmyšlenkovitě. I tak to ale byly požadavky a Garion okamžitě věděl, kdo je měl nejspíš plnit. Vstal a zašel za vrbové mlází.

Pole za vrbičkami se v jarním slunci světle zelenalo a po nebi pluly líně malé, bílé mráčky. Garion se opřel o strom a upřeně hleděl

do polí, aniž by je doopravdy viděl. On přece nebude dělat poskoka — a nezáleží na tom, co je jejich malý host zač. Chtěl najít způsob, kterým by hned na začátku pevně stanovil pravidla - dřív, než se věci vymknou z ruky.

"Kams dala rozum, Pol?" slyšel říkat Šedého vlka někde vzadu mezi stromy. "Ran Borun teď asi vyslal všechny legie v Tolnedře aby ji našly."

"To je moje věc, Šedivče," řekla mu teta Pol. "Neplet' se do toho. Zařídím to tak, aby nás legie nechaly na pokoji."

"Nemáme čas se s ní párat," řekl stařec. "Je mi to líto, ale to dítě bude příšerný fracek. Vidělas přece, jak se chovala ke svému otci."

"Zlozvyky se dají snadno odstranit," řekla nevzrušeně.

"Nebylo by jednodušší zařídít, aby se vrátila zpátky do Tol Honetu?"

"Jednou už utekla," odpověděla teta Pol. "Když ji pošleme zpátky, uteče prostě znovu. Připadá mi mnohem výhodnější mít Její malou císařskou Výsost tam, kde ji budu mít po ruce, až to bude zapotřebí. Až přijde vhodná doba, nehodlám zbořit svět kvůli tomu, abych ji našla."

Šedivec vzdychl. "Dělej, jak myslíš, Pol."

"Jistě."

"Jenom drž toho spratka dál ode mě," řekl. "Naskakuje mi z ní husí kůže. Ví ještě někdo, kdo to je?"

"Garion."

"Garion? To se divím."

"Já ani ne," řekla teta Pol. "Je chytřejší, než vypadá."

V Garionově už tak zmatené hlavě začalo kypět další vzrušení. Zřejmý zájem tety Pol o SeNedru mu zasadil novou ránu. Trochu se zastyděl, když si uvědomil, že na dívku žárlí proto, že se jí věnuje tolik pozornosti.

V příštích dnech se brzy ukázalo, že Garionovy obavy byly na místě. Bezděčná zmínka o Faldorově statku princezně záhy odhalila jeho minulost, kdy pomáhal v kuchyni, a ona pak bezcitně zneužívala téhle informace k tomu, aby ho den co den ubíjela řadou hloupých drobných úkolů. Bylo to tím horší, že kdykoliv se chtěl vzepřít, teta

Pol ho přísně napomenula, aby nezapomínal na dobré vychování. Byl z toho pochopitelně celý mrzutý.

Cestou na jih si princezna vymýšlela pohádku o důvodech, pro které musela odcestovat z Tol Honetu. Příběh se každý den měnil a každou uraženou leguí byl divočejší a nepravděpodobnější. Nejdříve se spokojila s tím, že jede na obyčejnou návštěvu k příbuzným; pak utrousila něco o útěku před sňatkem s ošklivým starým kupcem. Následovaly ještě zastřenější poznámky o spiknutí, při kterém ji měli chytit a zajmout kvůli výkupnému. Nakonec, aby tomu všemu nasadila korunu, svěřila jim, že zamýšlený únos má politické pozadí — bude součástí velkého plánu na získání moci nad Tolnedrou.

"Příšerně lže, je to tak?" ptal se Garion tety Pol, když byli večer sami.

"Ano, miláčku," souhlasila teta Pol. "Lhát se musí umět. Dobrá lež nesmí být moc vyšperkovaná. Jestli si chce v životě lhaním k něčemu pomoci, bude se muset ještě hodně učit."

Konečně se asi po deseti dnech, co opustili Tol Honet, objevilo v odpoledním slunci město Tol Borun. "Zdá se mi, že jsme na místě, kde se naše cesty rozejdou," řekl Silk Jeebersovi se značným pocitem úlevy.

"Vy nepojedete do města?" zeptal se Jeebers.

"Myslím, že ne," odpověděl Silk. "Nemáme proč se tam stavovat, a obvyklým vypyřádáním a zjišťováním se akorát ztrácí čas — nehleď na nezbytné úplatky. Objedeme Tol Borun a na druhé straně vjedeme na cestu do Tol Rane."

"Tak to bychom s vámi mohli ještě kousek jet," řekla rychle Se'Nedra. "Moji příbuzní žijí na svém panství jižně od Tol Borunu," Jeebers na ni překvapeně zíral.

Teta Pol zpomalila koně a se zdviženým obočím se na holčičku podívala. "Řekla bych, že tohle je nejlepší místo na to, abychom si trochu popovídali," mínila.

Silk se na ni krátce podíval a kývl.

"Mám pocit, malá dámo," řekla teta Pol holčičce, když všichni sestoupili s koní, "že je čas, abys nám řekla pravdu."

"Ale já říkám pravdu," bránila se Se'Nedra.

"Ale jdi, děvče," řekla teta Pol. "Ty tvoje povídky byly moc zábavné, ale nemyslíš si snad, že jim někdo věřil, že ne? Někteří z nás už vědí, co jsi zač, ale myslím, že bychom to měli říct otevřeně všem."

"Ty to víš?" zajíkla se Se'Nedra.

"Jistě, slečno," řekla teta Pol. "Chtěla bys jim to říct ty, nebo to mám udělat já?"

Se'Nedřina ramínka klesla. "Mistře Jeebersi, řekni jim, kdo jsem," přikázala tiše.

"Skutečně se domníváš, že je to moudré, Výsosti?" zeptal se nervózně Jeebers.

"Stejně už to vědí," řekla. "Kdyby nám chtěli něco udělat, už by to byli udělali dávno. Můžeme jim věřit."

Jeebers se zhluboka nadechl a pak formálně pronesl: "Mám čest představit vám Její císařskou Výsost, princeznu Se'Nedru, dceru Jeho císařského Veličenstva Ran Boruna XXIII. a klenot rodu Borunů."

Siík hvízdal a oči se mu na chvílku rozšířily, i ostatní byli podobně překvapeni.

"Politická situace v Tol Honetu byla už natolik nejistá a hrozí, že Její Výsost nemohla déle bez nebezpečí setrvávat v metropoli," pokračoval Jeebers. "Císař mě pověřil, abych jeho dceru tajně dopravil do Tol Borunu, kde už ji členové rodu Borunu ochrání před spiknutím a úklady Vorduů, Monetu i Horbitů. Hrdě mohu říci, že jsem toto poslání vyplnil velmi zdařile - s vaším přispěním, samozřejmě. Zmíním se o vaší pomoci ve své zprávě - v poznámce pod čarou, možná i v celém odstavci."

Barak se popotáhl za vousy a hleděl zamyšleně. "Imperiální princezna cestuje přes polovinu Tolnedry se svým vychovatelem jakožto jedinou ochranou?" otázal se. "V době, kdy se tu lidé probodávají a tráví na ulicích?"

"To je skoro trochu nebezpečné, ne?" přidal se Hettar.

"Zdali jsi byl pověřen tímto úkolem osobně?" zeptal se Jeeberse Mandorallen.

"Nebylo to nutné," řekl Jeebers škrobeně. "Jeho Výsost si velmi váží mých soudů i diskrétnosti. Věděl, že budu schopen vymyslet

dokonalé přestrojení i bezpečný způsob dopravy. Princezna mě ujistila o jeho naprosté důvěře v mou osobu. Všechno muselo být samozřejmě provedeno v naprosté tajnosti. Proto mi také přišla jeho instrukce sdělit do mé komnaty uprostřed noci a proto jsme palác opustili, aniž bychom komukoliv řekli, kam -" Hlas se mu zadrhl a on zůstal na Se'Nedru s hrůzou zírat.

"Mohla bys mu říct taky pravdu, slečno," radila teta Pol princezniče. "Stejně už to asi pochopil."

Se'Nedra arogantně zvedla bradičku. "Příkazy jsem vydala já, Jeebersi," řekla mu. "Tatínek s tím nemá nic společného."

Jeebers smrtelně zbledl a malém omdlel.

"Jaká pitomost tě přiměla utéct z otcovského paláce?" dožadoval se Barak vysvětlení od drobné dívky. "Hledá tě teď asi celá Tolnedra a my budeme dopadeni při tom."

"Uklidni se," řekl Šedivec neohrabanému Šerekovi. "Je to možná princezna, ale je to taky malá holka, Nepolekejte ji."

"Je to ale otázka k věci," namítal Hettar. "Když nás chytanou ve společnosti imperiální princezny, prohlédneme si všichni pěkně zevnitř tolnedrijské kobky." Otočil se na Se'Nedru. "Máš nám co odpovědět, nebo si jenom tak hraješ?"

Povýšeně se nadmula. "Nejsem zvyklá vysvětlovat svoje činy sloužícím."

"Vidím, že si budeme brzy muset ujasnit některé odlišné představy," řekl Šedivec.

"Odpověz na tu otázku, drahoušku," řekla teta Pol dívence.

"Nezáleží na tom, kdo ji položil."

"Otec mě v paláci uvěznil," řekla Se'Nedra docela obyčejně, jako by to vysvětlovalo všechno. "Bylo to nesnesitelné, tak jsem odešla. Ještě šlo o jinou věc, ale to je politická záležitost. Tomu byste nerozuměli."

"Asi bys byla překvapená, čemu bychom rozuměli, Se'Nedro," řekl jí Šedý vlk.

"Jsem zvyklá na oslovení vzácná paní," řekla jedovatě, "nebo Vaše Výsosti."

"A já jsem zvyklý, že se mi říká pravda;"

"Myslela jsem, že tady velíš ty," řekla Se'Nedra Silkovi.

"Zdání klame," řekl mírně Silk. "Já bych odpověděl na tu otázku."

"Je to stará smlouva," řekla. "Já jsem ji nepodepsala, tak nevím, proč bych se jí měla cítit jakkoliv zavázaná. Mám se v den svých šestnáctých narozenin ohlásit v rivanské trůnní síni."

"To víme," řekl Barak netrpělivě. "A v čem je problém?"

"Nepojedu tam, toť vše," oznámila Se'Nedra. "Do Rivy nepojedu a nikdo mě k tomu nedonutí. Královna z Lesa dryád je moje příbuzná a ta mně poskytne útočiště."

Jeebers už se trochu vzpamatoval. "Cos to udělala?" vyptával se zděšeně. "Všechno jsem podnikal s jasným vědomím toho, že budu odměněn — dokonce povýšen. Tys ale položila moji hlavu na špalek, ty mrňavá potvoro!"

"Jeebersi!" zaječela, šokovaná jeho slovy.

"Pojďme stranou z cesty," navrhoval Silk. "Máme toho zjevně dost na vysvětlování a na hlavní cestě bychom asi byli často vyrušováni."

"To je asi dobrý nápad," souhlasil Šedivec. "Pojďme si najít nějaké klidné místo, kde bychom mohli přenocovat. Rozhodneme se, co podnikneme, a čerství můžeme ráno vyrazit na cestu."

Znovu nasedli a jeli přes širý lán ke stromořadí vysázenému podél venkovské cesty, vinoucí se krajinou asi míli před nimi.

"Co třeba tamhle?" navrhl Durnik a ukazoval na rozeklaný dub u cesty, na jehož větvích začínaly v pozdně odpoledním slunci rašit lístečky.

"To by šlo," řekl Šedivec.

Pod rozložitými větvemi starého dubu jim v grošovaném stínu bylo moc příjemně. Cestička byla lemovaná nízkými kamennými zíd-kami, obrostlými mechem a čišícími chladem. Na jednom místě tu přes zídku vyčnívaly schůdky a od nich se kroutila pěšinka rovnou k blízkému rybníčku, třpytícímu se na slunci.

"Oheň bychom mohli rozdělat za zídkou," řekl Durnik. "Nebude odtamtud z hlavní cesty vidět."

"Přinesu nějaké dřevo," nabídl se Garion a koukal se na suché

větve ležící na trávě pod stromem.

Vytvořili už si za tu dobu při táboření určitý systém. Postavili stany, napojili a uvázali koně, rozdělali oheň, to všechno ani ne za hodinu. Durník, který si všiml několika kruhů na hladině rybníka, rozžhavl v ohni železnou jehlici a opatrně z ní ukoval háček.

"K čemu to je?" ptal se ho Garion.

"Napadlo mě, že bychom si k večeři třeba dali rádi ryby," řekl kovář a otíral háček o okraj své kožené kazajky. Položil ho stranou a vyndal kleštěmi druhou jehlici z ohně. "Chtěl bys taky zkusit štěstí?"

Garion se na něho zasmál.

Barak seděl opodál, vyčesával si zaknocené vousy a vypadal zadumaně. "Už bys asi neměl čas udělat další háček, co?" zeptal se.

Durník se zachechtal. "Trvá to jen pár minut"

Budeme potřebovat návnadu," řekl Barak a bystře vstal. "Kde máš rýč?"

Za chvílku šli všichni tři přes pole k rybníčku, nařezali pár výhonků na pruty a pustili se do vážného rybaření.

Ukázalo se, že ryby byly vyhládlé a skákaly na háčky se žížalami v celých hejnech. Za hodinku ležely v trávě na břehu rybníčka vyrovnané dva tucty úctyhodně velkých pstruhů.

Když se vrátili, teta Pol jejich úlovek vážně prohlédla, a obloha jim od zapadajícího slunce nad hlavami zrůžověla. "Nádherné ryby," řekla jim, "ale zapomněli jste je vyčistit."

"No," řekl Barak a vypadal trochu ublíženě. "Totiž, - mysleli jsme - no, že když my jsme je chytili —" nedopověděl.

"Pokračuj," řekla mu a upřeně se na něj dívala.

Barak si vzdychl. "Asi je radši vyčistíme," řekl lítostivě Durníkovi s Garionem.

"Máš nejspíš pravdu," souhlasil Durník.

Nebe k večeru zfialovělo a hvězdy začaly vycházet, zrovna když si sedali k jídlu. Teta Pol osmažila ryby křehce do zlatova, a dokonce ani ta nafoukaná princeznička na nich nenašla nic, na co by si mohla stěžovat.

Když dojedli, odložili talíře a začali probírat problém Se'Nedry a jejího útěku z Tol Honetu. Jeebers upadl do tak hluboké melancholy

lie, že mohl sotva něčím do debaty přispět. Se'Nedra neoblomně oznámila, že pokud bude vrácena Borunům do hlavního města, uteče znovu. Ne-vyvodili nakonec žádné závěry.

"Ať podnikneme cokoliv, stejně budeme mít problémy," shrnul to lítostivě Silk. "I kdybychom ji vrátili k její rodině, určitě by nás neminuly dotěrné dotazy a jistě bychom se mohli spolehnout, že si vymyslí barvitý příběh, který nás postaví do toho nejhoršího možného světla."

"Můžeme si o tom promluvit ještě zítra ráno," řekla teta Pol. Její klidný hlas naznačoval, že už se nějak rozhodla, ale ještě to ne-promýšlela.

Krátce před půlnocí Jeebers uskutečnil svůj útěk. Probudil je všechny dusot kopyt koně, kterého vychovatel, posedlý hrůzou, hnál cvalem k hradbám Tol Borunu.

Silk stál v mihotavém světle dohasínajícího ohně a byl rozčilený. "Proč jsi ho nezastavil?" zeptal se Hettara, který držel hlídku.

"Měl jsem příkaz, abych to nedělal," namítl v kůži oděný Algar, hledě na tetu Pol.

"Řeší se tím jediný skutečný problém, který jsme měli," vysvětlovala teta Pol. "Vychovatel by nám byl jen zbytečnou přítěží."

"Tys věděla, že chce utéct?" zeptal se Silk.

"Jistě. Sama jsem mu k tomu rozhodnutí pomohla. Pojede rovnou k Borunům a pokusí se zachránit si vlastní kůži tím, že jim poví, jak princezna sama z paláce utekla a že jí teď máme my."

"Musíš ho tedy zastavit," řekla Se'Nedra zvonivým hláskem. "Jed'te za ním! Přiveď'te ho zpátky!"

"Když jsem si dala tolik práce, abych ho přesvědčila, že má zmizet?" zeptala se teta Pol. "Nebud' hloupá."

"Jak si dovoluješ se mnou takhle mluvit?" dožadovala se odpovědi Se'Nedra. "Asi jsi zapomněla, kdo jsem."

"Mladá dámo," řekl Silk dvorně, "byla bys asi překvapená, jak málo Polgaře záleží na tom, co jsi zač."

"Polgaře?" Se'Nedra se zakoktala. "To je ta známá Polgara? Myslela jsem, že je to tvoje sestra."

"Lhal jsem," přiznal se Silk. "Mám už takový zlovyk."

"Je to princ Kheldar z Drasnie," řekla teta Pol. "I ostatní mají podobné postavení. Teď už snad chápeš, jak málo nám na tvém ubohém titulu záleží. Máme své vlastní tituly, takže víme, jak prázdná slova to jsou."

"Jestli ty jseš Polgara, potom on musí být —" princezna se v úžasu obrátila na Šedého vlka, který se posadil na dolní schůdek žebříčku, aby si nazul boty.

"Ano," řekla teta Pol. "Ani na to nevypadá, vid'?"

"Co děláte v Tolnedře?" ptala se vyjeveně Se'Nedra. "Hodláte použít nějakých kouzel, abyste ovlivnili následnictví?"

"Proč bychom to měli dělat?" řekl Šedý vlk a postavil se. "Tolnedřané si vždycky myslí, že jejich politika otřásá světem, ale zbytku světa ani tak moc na tom, kdo získá trůn v Tol Honetu, nezáleží. Jsme tu kvůli mnohem vážnější záležitosti." Podíval se do tmy směrem, kde ležel Tol Borun. "Jeebersovi to bude chvíli trvat, než lidem ve městě vysvětlí, že není blázen," řekl, "ale bylo by asi lepší, kdybychom odsud zmizeli. Řekl bych, že bychom se měli držet dál od hlavní silnice."

"To nebude těžké," ujistil ho Silk.

"A co já?" zeptala se Se'Nedra.

"Chtělas jít přece do Lesa dryád," řekla jí teta Pol. "Jdeme stejně tím směrem, tak s námi zůstaneš. Uvidíme, co řekne královna Xantha, až tě tam dovedeme."

"Mám se tedy považovat za zajatce?" zeptala se strnule princezna.

"Když ti to udělá dobře, tak můžeš, drahoušku," řekla teta Pol. Kriticky si princeznu prohlížela v mihotavém světle ohníčku. "Budu muset udělat něco s tvými vlasy. Čím sis je obarvila? Vypadá to strašně."

Kapitola devatenáctá

DALŠÍCH NĚKOLIK DNÍ rychle postupovali na jih a cestovali často v noci, aby se vyhnuli jízdním hlídkám legionářů, kteří pročesávali krajinu ve snaze Se'Nedru najít.

"Možná jsme se měli držet Jeeberse," mumlal otráveně Barak potom, co se jednou málem s vojáky střetli. "Zburcoval určitě všechny posádky odsud až k hranicím. Bylo by asi bývalo lepší nechat ho na nějakém osamělém místě nebo tak něco."

"To "tak něco" zavání čímsi nezvratným, příteli," řekl Silk a mírně se ušklíbl.

Barak pokrčil rameny. "Je to taky jedno řešení."

Silk se zasmál. "Měl by ses pokusit nenechávat za sebe myslet svůj nůž. Je to vlastnost, která se nám na našich Šereckých bratrancích moc nelíbí."

"A my si zas myslíme, že tyhle nucené chytré poznámky, které ohromují naše drasnijské bratry, jsou zrovna tak nevkusné," řekl mu Barak klidně.

"Tos řekl pěkně," řekl Silk s falešným obdivem.

Ostražitě jeli dál, připraveni kdykoliv uskočit nebo se schovat. V těch dnech se spoléhali výhradně na Hettarovu zvláštní schopnost. Hlídky, které po nich pátraly, jely určitě na koních. Vysoký Algar s tváří dravce byl schopen je pomocí své vůle, již pročesával okolí, nalézt. Jeho varování jim stačilo k tomu, aby věděli, že jsou hlídky na blízku.

"Jaké to je?" zeptal se ho Garion jednoho zamračeného dopoledne, když projížděli málo užívanou zarostlou pěšinou, na kterou je zavedl Silk. "Myslím, jaké to je, slyšet myšlenky koní?"

"Asi to nebudu umět přesně popsat," odpověděl Hettar. "Jsem toho schopen odjakživa, tak si neumím představit, jaké to je, když to nejde. Je to jakési vstoupení do myslí koní — staneš se jejich součástí.

Kůň myslí "my" namísto „já". Asi je to proto, že je pro něj přirozené být členem stáda. Když tě koně poznají, začnou tě pokládat za svého. Někdy dokonce zapomenou, že nejsi kůň." Náhle ustal. "Belgarate," oznámil ostře, "další hlídka — zrovna za támhle tím kopcem. Jejich tak dvacet nebo třicet."

Šedý vlk se kolem sebe rychle rozhlédl. "Máme čas dojet k těm stromům?" Ukázal na husté javorové mlází asi půl míle před nimi.

"Když si pospíšíme."

"Tedy do cvalu!" nařídil Šedivec a všichni pobídlí své koně, kteří vyrazili tryskem. Zajeli mezi stromy právě ve chvíli, kdy se na širokých listech objevilo prvních pár kapek jarního deště, hrozícího už od rána. Sesedli a vedouce své koně, prodírali se mezi ohebnými mladými stromky hlouběji, aby zmizeli z dohledu.

Tolnedrijská hlídka přejela vršek kopce a spustila se dolů do mělkého údolí. Kapitán, který legionářům velel, zastavil koně nedaleko javorového lesíka a několika příkrými povely své muže rozptýlil. Ti potom postupovali v malých skupinkách a zkoumali zarostlou pěšinku oběma směry a bedlivě prohlíželi okolní krajinu až k následující vyvýšenině. Voják a jeden civilista v šedém jezdeckém plášti zůstali pozadu a drželi koně u cesty.

Kapitán se znechuceně díval, jak mrholí. "Dneska bude moko," řekl, slezl s koně a přitáhl si kabát těsněji k sobě.

Jeho společník rovněž seskočil a natočil se tak, že mu skupinka, skrývající se mezi javory, mohla vidět do tváře. Garion náhle ucítil Hettarovo napětí. Muž v plášti byl Murgo.

"Támhle, kapitáne," řekl Murgo a vedl svého koně pod větvě mladých javorů na kraji mlází.

Tolnedrijánek přikývl a následoval muže v jezdeckém plášti.

"Už sis promyslel mojí nabídku?" zeptal se Murgo.

"Myslel jsem, že to byla jen taková úvaha," odpověděl kapitán.

"Nevíme ani, zda jsou ti cizinci zrovna v tomhle kraji."

"Kapitáne, mám informace, že jedou k jihu," řekl mu Murgo.

"Myslím, že si můžeš být naprosto jistý, že jsou někde ve tvém rájůnu."

"Jenže není žádná záruka, že je najdeme," řekl kapitán. "A i

kdybychom je našli, bylo by moc obtížné udělat to, co navrhuješ."

"Kapitáne," vysvětloval trpělivě Murgo, „jde konec konců o princeznino bezpečí. Když ji vrátíme do Tol Honetu, Vorduviánci ji zabijí. Četl jsi ty dokumenty, které jsem ti přinesl."

"U Borunů bude v bezpečí," řekl kapitán. "Vorduviánci za ní do jižní Tolnedry nepojedou."

"Borunové ji akorát vrátí otci. Ty jseš také Borun. Vzepřel by ses snad císaři z vlastního rodu?"

Kapitánova tvář se zachmuřila.

"Jedinou nadějí na bezpečí má u Horbitů," vnucoval mu Murgo.

"Kde jsou záruky, že tam bude v bezpečí?"

"Nejlepší záruka je — politika. Horbité dělají všechno, co je v jejich silách, aby zabránili velkovévodovi Kadorovi získat trůn. A protože on chce princeznu mrtvou, budou ji Horbité chtít pochopitelně živou. Je to jediná možnost, jak ji doopravdy zajistit bezpečí — a taky při tom velmi zbohatneš." Podbízivě zacinkal těžkým váčkem.

Kapitán pořád ještě váhal.

"Řekněme, že zdvojnásobím částku," řekl Murgo hlasem velmi zjihlým.

Kapitán těžce polkl. "Je to v zájmu jejího bezpečí, že?"

"Jistě, že ano."

"Nezrazuji tím rod Borunů."

"Jseš patriot, kapitáne," ujistil Murgo vojáka a chladně se usmíval.

Teta Pol držela Se'Nedru pevně za ruku, když se k sobě mezi stromy tiskly. Tvář drobné dívenky hořela hněvem a oči jí planuly.

Později, když legionáři a jejich murgský přítel odešli, princezna vybuchla. "Jak se opovažují? zuřila. "A za peníze!"

"Taková je ta tvoje tolnedrijská politika," řekl Silk, když vyváděli své koně z mlází do deštivého rána.

"Ale on je Borun," protestovala, "člen mého vlastního rodu."

"Tolnedřan je v první řadě loajální svému měšci," řekl jí Silk. "Překvapuje mě, že na to Její Výsost doposud nepřišla."

O několik dní později vystoupili na vršek a uviděli Les dryád,

který se na obzoru zelenal jako velká šmouha, Přeháňky ustaly a slunce jasně svítilo.

"Až dojdeme do lesa, budeme v bezpečí," řekla jim princezna. "Tam nás legionáři sledovat nebudou."

"Co jim v tom zabrání?" zeptal se jí Garion.

"Smlouva s dryádami," řekla. "Ty o tom nic nevíš?"

Tohle Garion nesnášel.

"Nikdo tady kolem není," hlásil Hettar Šedému vlkovi. "Můžeme zpomalit, nebo počkat do setmění."

"Zvládneme to rychle," řekl Šedivec. "Už mě nebaví věčně se vyhýbat těm hlídkám." Rozjeli se dolů a cválali k lesu ležícímu před nimi.

Nebyl tam žádný okrajový pás křovin, který obvykle předznamenával přechod z polí do lesů. Najednou prostě začínaly stromy. Když je Šedivec pod stromy zavedl, změna byla citelná, jako by náhle vstoupili do domu. Les dryád se vyznačoval neuvěřitelným stářím. Ohromné duby se klenuly tak široce, že obloha byla vidět jen zřídka. Lesní koberec byl mechovitý a studený a bylo tam jen málo nízkého podrostu. Garionovi se zdálo, že jsou pod obrovskými stromy všichni docela maličcí a že je v lese podivné, tajemné ticho. Vzduch byl nehybný a bylo slyšet pouze bzučení hmyzu a zpěv ptáků nad hlavou.

"Zvláštní," řekl Durník a rozhlížel se kolem, "nevidím, že by tu kdy pracovali dřevorubci."

"Dřevorubci?" nadechla se Se'Nedra. "Tady? Ani vkročit by se do tohoto lesa neodvážili."

"Durníku les je nedotčený," vysvětloval Šedý vlk. "Rod Borunnů má s dryádami smlouvu. Víc než tři tisíce let se tu žádného stromu lidská ruka nedotkla."

"Jak neobyčejné místo," řekl Mandorallen a trochu nejistě se rozhlížel kolem sebe. "Mám dojem, že zde cítím přítomnost něčeho — ne zcela přátelského."

"Les je živý," řekla mu Se'Nedra. "Nemá moc rád cizince — ale neboj se, Mandorallene, dokud jsi se mnou, jsi v bezpečí." Pronesla ta slova poměrně domýšlivě.

"Jseš si jistý, že nás sem hlídky nebudou sledovat?" zeptal se

Durník Šedého vlka. "Konečně Jeebers věděl, že sem půjdeme, a určitě to řekl Borunům."

"Borunové smlouvu s dryádami neporuší," ujistil ho Šedý vlk. "Za žádnou cenu ne."

"Nevím o žádné smlouvě, kterou by Tolnedřan nepřekročil, kdyby z toho měl prospěch," říkal nevěřičně Silk.

"Tahle je trochu jiná," říkal Šedivec. "Dryády daly jednu svou princeznu mladému šlechtici z rodu Borunů. Ta se stala matkou císaře první dynastie Borunů. Osudy Borunů jsou s touto smlouvou velmi těsně spjaty. S tím by si nikdy nezahrávali — za žádnou cenu."

"Co to přesně znamená dryáda?" ptal se Garion. Zvláštní pocit něčí přítomnosti a vědomí něčeho v lese ho nutilo mluvit, aby tak zakryl to tísnivé, ostražitě ticho.

"Je jich jen pár," říkal Šedý vlk. "Jsou docela něžné. Vždycky jsem je měl spíš rád. Nejsou to ovšem lidé, ale to ani není moc důležité."

"Já jsem dryáda," řekla Se'Nedra se značnou hrdostí.

Garion na ni zíral.

"V podstatě má pravdu," řekl Šedivec. "Linie dryád se dědí právě v ženské větvi rodu Borunů. Je to jedna z příčin, kvůli které celý rod smlouvu čestně dodržuje — týká se všech žen a matek, které by se sebraly a odešly by, kdyby smlouva byla porušena."

"Vypadá ale jako člověk," namítl Garion a stále na princeznu zíral.

"Dryády jsou člověku tak blízké, že rozdíly jsou jen stěží patrné," řekl Šedivec. "To pravděpodobně vysvětluje, proč se jako ostatní stvůry nezbláznily, když Torak otřásl světem."

"Stvůry!" zaječela nesouhlasně Se'Nedra,

"Promiň mi to, princezno," omlouval se Šedivec. "Je to ulgské slovo, jímž se označují nelidská stvoření, která podporovala Gorima v Prolgu, když se setkal s bohem UL."

"Připadám ti snad jako stvůra?" vyptávala se a zlostně pohazovala hlavičkou.

"Snad je to jen špatně zvolené slovo," zamumlal Šedivec. "Promiň."

„On si řekne stvůry!“ Se'Nedra soptila.

Šedivec pokrčil rameny. „Pokud si dobře vzpomínám, kousek před námi je potůček. Zastavíme tam a počkáme, až se o našem příjezdu dozví královna Xantha. Nebylo by dobré vstupovat na území dryád bez souhlasu královny. Když je člověk vyprovokuje, dovedou být dost protivné.“

„Myslel jsem, žeš říkal, že jsou něžné,“ řekl Durnik.

„V jistém smyslu,“ řekl mu Šedivec. „Jenže není moc chytré rozčítit ty, kteří komunikují se stromy, když jsi uprostřed lesa. To se potom můžou přihodit nepříjemné věci.“ Zamračil se. „To mi připomíná, že bys raději měl ukryt svou sekeru z dohledu. Dryády mají na sekery osobité názory — a na ohně. Z ohně se můžou zbláznit. Bude me své ohničky muset dělat co nejmenší, jenom na vaření.“

Vjeli pod rozsochatý dub vedle šumícího potůčku, který zurčel po mechem zarostlých kamenech, sesedli a začali rozkládat své hnědé stany. Když pojedli., bloumal Garion kolem a nudil se. Šedý vlk pospával a Silk lákal ostatní ke hře v kosíky. Teta Pol posadila princeznu na kládu a smývala jí fialovou barvu z vlasů.

„Jestli nemáš co na práci, Garione,“ řekla, „proč se nejdeš vykoupat?“

„Vykoupat?“ zeptal se. „A kam?“

„Určitě najdeš někde po proudu tůň.“ řekla a opatrně Se'Nedře mydlila vlasy.

„Chceš, abych se koupal v té vodě? Nebojíš se, že nastydnou?“

„Jseš zdravý chlapec, miláčku,“ řekla mu, „jenže strašně špinavý. Jdi se umýt.“

Garion se na ni zamračeně podíval a šel si vzít z jednoho rance čisté oblečení, mýdlo a ručník. Pak odkráčel proti proudu, remcaje na každém kroku.

Když byl pod stromy sám, cítil ještě intenzivněji, že ho někdo sleduje. Nedalo se to přesně vyjádřit. Nebylo na tom nic určitého, jen mu připadalo, že se ho samotné duby bojí a že si předávají zprávu o jeho pohybu nějakým zvláštním způsobem vegetativní komunikace, které nemohl porozumět. Nebyla to žádná hrozba — jen patřičná ostražitost.

Kousek od stanů našel docela velké jezírko, do něhož se s vysoké skály řítíl vodopád. Voda v tůňce byla křišťálově čistá, takže mohl na dně vidět jasné valounky a pár velkých pstruhů, kteří ho kradmo sledovali. Zkusil rukou vodu a otřásl se. Uvažoval o nějakém podvodu — jen si rychle cákne vodu na tělo a horší místa vezme mýdlem — po krátké úvaze to ale zavrhl. Teta Pol by ho pro nic za nic ke koupeli nenutila. Těžce si vzdychl a začal se svlékat.

První pocit byl příšerný, za pár minut ale zjistil, že se to dá vydržet. Za chvíli to bylo dokonce vzrušující. Mýdlo se dalo nejlépe opláchnout ve vodopádu a Garion si zakrátko uvědomil, že ho to úžasně baví.

"Děláš strašný rámus," řekla Se'Nedra, která stála na břehu a drze si ho prohlížela.

Garion se okamžitě ponořil až ke dnu jezírka.

Jenže kdo není ryba, sotva vydrží pod vodou nekonečně dlouho. Asi za minutu se drápat k hladině, vynořil hlavu z vody, prskal a lapal po dechu.

"Co to vyvádíš?" ptala se Se'Nedra. Měla na sobě krátkou bílou halenu bez rukávů, přepásanou v pase, a otevřené sandále připevněné šňůrkami křížem kolem útlých kotníčků, a přes lýčka uvázané těsně pod kolena. V ruce si nesla ručník.

"Jdi pryč," drmolil Garion.

"Nejanči," řekla, posadila se na velký kámen a začala si rozvazovat sandály. Měděné vlasy, ještě vlhké, jí jako mohutná hříva těžce splývaly po ramenou.

"Co to děláš?"

"Chci se vykoupat," řekla. "Budeš tam ještě dlouho?"

"Jdi někam jinam," zakřičel Garion, který už se celý třásl, ale pořád se zarytě krčil ve vodě, takže mu koukala jenom hlava.

"Tady se mi to zrovna líbí," řekla. "Jaká je voda?"

"Studená," jektal, "ale já nevylezu, dokud neodejdeš."

"Nebud' labuť," řekla mu.

Zavrtěl paličatě hlavou a zrudl v obličeji.

Popuzeně se nadechla. "No tak dobře," řekla. "Nebudu se dívat, ale myslím si, že jseš osel. V tol - honetských lázních si z toho

nikdo nic nedělá."

"Tady nejsme v Tol Honetu," řekl jí kousavě.

"Otočím se zády, když ti to udělá dobře," řekla, vstala a otočila se zády k tůňce.

Garion jí moc nevěřil, a tak se vyplížil z jezírka a natáhnul si rychle spodky i kamaše, přestože z něho ještě kapala voda. "Stačí," zavolal, "teď se můžeš koupat ty," Utíral si mokrý obličej a vlasy vysušoval ručníkem. "Jdu zpátky ke stanům."

"Ta lady Polgara říkála, Že tu máš zůstat se mnou," řekla a pomalu si rozvazovala šňůrku v pase.

"Co že teta Pol říkála?" vyptával se ohromeně.

"Máš tu se mnou zůstat, abys mě chránil," řekla mu. Uchopila halenu za dolní okraj a zjevně si ji chtěla svléknout.

Garion se otočil a upřeně zíral na stromy. Uši mu hořely a ruce se mu neovladatelně třáslly.

Zachichotala se jemným, stříbrným smíchem a pak už Garion slyšel šplouchání vody, jak vstoupila do jezírka. Vyjekla překvapením ze studené vody a pak bylo slyšet další cákání.

"Podej mi mýdlo," poručila.

Bezmyšlenkovitě se sehnul pro mýdlo a letmo ji zahlédl, jak stojí po pás ve vodě. Zavřel pevně oči. Otočil se k jezírku zády, oči stále zavřené, a ruku s mýdlem natahoval nejistě za sebe. Znovu se zasmála a vzala mu mýdlo z ruky.

Trvalo to snad celou věčnost, než se princezna vykoupala, vystoupila z vody, utřela se a znovu oblékla. Garion měl oči po celou dobu pevně zavřené.

"Vy Sendařané máte divné názory," řekla, když spolu seděli na sluncem vyhřáté pasece vedle jezírka. Česala si temně rudé vlasy, nakláněla hlavu ke straně a protahovala hřeben vlhkými zcuchanými prameny hustých vlasů. "Lázně v Tol Honetu jsou přístupné všem a atletické soutěže se rovněž pořádají bez oděvů. Zrovna loni v létě jsem s dvanácti dalšími děvčaty soutěžila v běhu na Císařském stadiónu. Diváci byli velmi pozorní."

"To si dovedu představit," řekl suše Garion.

"Co je tohle?" zeptala se a ukázala na amulet spočívající na je-

ho nahé hrudi.

"Dostal jsem to od dědečka loni na Slavnosti Stvoření," odpověděl Garion.

"Ukaž, podívám se." Napřáhla ruku.

Naklonil se dopředu.

"Sundej to, abych se mohla lépe podívat," přikázala,

"Nesmím si to sundávat," řekl jí. "Šedý vlk i teta Pol mi říkali, že si ho za žádnou cenu nikdy nesmím sundat. Myslím, že je v něm nějaké kouzlo."

"Divná představa," řekla, když se sehnula, aby si amulet mohla prohlédnout. "Oni nejsou skuteční čarodějové, že ne?"

"Šedý vlk je starý sedm tisíc let," řekl Garion. "Znal boha Aldura. Viděl jsem, jak nechal z malé větvičky za pár minut vyrůst strom a jak zapálil kameny. Teta Pol jediným slovem vyléčila slepou ženu a dovede se proměnit na sovu."

"Já na takové věci nevěřím," řekla mu Se'Nedra. "Určitě se dají vysvětlit jinak."

Garion pokrčil rameny a natáhnul si plátěnou košili a hnědou halenu. Zatřepal hlavou a prohrábl si prsty dosud mokré vlasy.

"Strašně sis to rozčuchal," sledovala ho kriticky. "Tady." Vstala a postavila se za něj. "Ukaž, udělám ti to." Vzala hřeben a pečlivě mu začala vlasy rozčesávat. "Na kluka máš dost pěkné vlasy," řekla.

"Mám prostě normální vlasy," řekl lhostejně.

Chvilku ho mlčky česala, pak ho vzala za bradu, otáčela mu hlavou a zkoumavě si ho prohlížela. Ještě mu přičísla vlasy po stranách, až byly urovnané k její spokojenosti. "To je lepší," usoudila.

"Díky." Byl trochu zmaten její proměnou.

Znovu se posadila na trávu, sepnula ruce přes jedno koleno a hleděla do šumícího jezírka. "Garione," řekla konečně.

"Ano?"

"Jaké to je, vyrůstat jako normální člověk?"

Pokrčil rameny. "Nikdy jsem nebyl nic jiného, než normální člověk," řekl jí, "nemám s čím to srovnat."

"Ty víš, co myslím. Vyprávěj mi o tom, jak jsi vyrůstal - a cos dělal a tak."

Vyprávěl jí o Faldorově usedlosti, o kuchyni, o Dumikově kovárně, o Doroonovi, Rundorigovi a Zubretě.

"Miluješ Zubretu, vid'?" ptala se ho, jako kdyby ho z toho vini-la.

"Myslel jsem si to, jenže od té doby, co jsme ze statku odešli, se stalo tolik věcí, že si někdy ani nedokážu vzpomenout, jak vlastně vypadala. Myslím, že se bez lásky klidně obejdu. Z toho, co jsem až doposud viděl, mám stejně pocit, že je to většinou dost bolestné,"

"Jseš nemožný," řekla, pak se na něho usmála a její drobná tvářička se utápěla v planoucím moři prosluněných vlasů.

"Asi ano," připustil. "No a teď mi ty pověz, jaké to je, vyrůstat jako velmi mimořádná osoba."

"Nejsem tak mimořádná."

"Jseš imperiální princezna," připomněl jí. "Řekl bych, že to je něco mimořádného."

"Ach tak," řekla a zahihňala se. "Někdy, od doby co jsem ve vaší lidské společnosti, skoro zapomínám na to, že jsem císařská princezna,"

"Skoro." řekl s úsměvem, "ale ne docela." Znovu pohlédla na jezírko. "Většinu času se jako princezna nudím. Jsou to jen samé ceremonie a společenské formality. Spoustu času strávíš okouněním, posloucháním projevů nebo přijímáním státních návštěv. Pořád máš kolem sebe strážce, ale někdy se mi podaří proklouznout, takže mohu být sama. To je dokáže strašně rozzuřit." Znovu se zahihňala, ale pak její pohled zvažněl. "Přečtu ti tvoji budoucnost," řekla a vzala ho za ruku.

"Ty umíš předpovídat budoucnost?" zeptal se Garion.

"Je to jen taková hra," připustila. "Někdy ji hraju se svými družkami. Navzájem si slibujeme vysoce urozené chotě a kupu dětí." Obrátila jeho ruku a zahleděla se na ni. Stříbřitá skvrna na dlani teď byla na čisté kůži dobře patrná. "Copak je tohle?" zeptala se.

"Nevím."

"Není to nějaká nemoc, že ne?"

"Ne," řekl. "Vždycky tam byla. Asi má něco společného s mojí rodinou. Teta Pol nemá z nějakého důvodu ráda, když ji lidé vidí, a

snaží se ji skrývat."

"Jak se dá něco takového skrýt?"

"Nechává mě dělat práce, při kterých mám věčně špinavé ruce."

"To je divné," řekla. "Mám taky mateřské znamínko

- zrovna nad srdcem. Chtěl bys ho vidět?" uchopila svou halenku u krku.

"Budu ti věřit," řekl jí Garion a strašně zrudl.

Zasmála se stříbrným, zvonivým smíchem. "Jseš zvláštní chlapec, Garione. Vůbec nejseš jako ostatní chlapci, které jsem potkala."

"Byli to nejspíš Tolnedřané," zdůraznil Garion. "Já jsem Sendařan - nebo jsem tak byl alespoň vychováván

- takže tu musejí být rozdíly."

"Říkáš to, jako by sis nebyl jistý, kdo vlastně jsi."

"Silk říká, že nejsem Sendařan," říkal Garion. "Tvrdí, že si není jistý, kdo jsem, a to je moc divné. Silk zařadí okamžitě každého. Tvůj tatínek si myslel, že jsem Rivan."

"Jestliže je lady Polgara tvoje teta a Belgarat tvůj dědeček, potom jsi určitě čaroděj," usoudila Se'Nedra.

Garion se smál. "Já? To je ale hloupost. Kromě toho, čarodějové nejsou rasa, jako třeba Šerekové nebo Tolnedřané nebo Rivané. Myslím, že je to spíš něco jako profese

- třeba jako právník nebo obchodník — jenom už nejsou žádní noví. Všichni čarodějové jsou několik tisíc let staří. Šedý vlk říká, že se asi lidé nějak změnili, takže už se z nich nemůžou čarodějové stát."

Se'Nedra se naklonila dozadu, opírajíc se o lokty, a dívala se na něho. "Garione?"

"Ano?"

"Chtěl bys mě políbit?"

Garionovi se rozbušilo srdce.

Vtom je z ne příliš velké dálky volal Durnik a Garion na jediný krátký okamžik svého přítele nenáviděl.

Kapitola dvacátá

"PANÍ POL VZKAZUJE, že je čas, abyste se vrátili ke stanům," řekl jim Durnik, když došel na paseku. V jeho jasné spolehlivé tváři se mihl pobavený výraz a znalecky se na ně podíval.

Garion se začervenal a vzápětí se na sebe rozčílil. Se'Nedra na sobě však nedávala nic znát.

"Už přišly dryády?" zeptala se, postavila se a otřepávala si vzadu z halenky trávu.

"Zatím ne," odpověděl Durnik. "Šedivec říká, že by nás brzy měly objevit. Na jihu se schyluje k pořádné bouři a paní Pol si myslí, že byste se vy dva měli vrátit."

Garion pohlédl na oblohu a viděl, jak se hradba inkoustových mraků zvolna sune od jihu k severu a dělá na jasně modrém nebi šmouhy, Zamračil se. "Takové mraky jsem nikdy neviděl, ty ano, Durniku?"

Durnik se podíval nahoru. "Jsou divné," souhlasil.

Garion sbalil oba mokré ručníky a všichni vykročili po proudu zpět. Mračna zakryla slunce a les náhle hrozivě potemněl. Stále tu byla přítomna ona bdělá ostražitost a pozorná opatrnost, kterou si všichni uvědomovali od chvíle, kdy do lesa vkročili, ale teď tu bylo cítit ještě něco jiného. Mohutné stromy se neklidně pohybovaly a předávaly si po šumících listech milióny drobounkých zprávček.

"Mají strach," šeptla Se'Nedra. "Něco je děsí."

"Co?" zeptal se Durnik.

"Ty stromy — něčeho se bojí. Copak to necítíš?" Překvapeně na ni zíral.

Ptáci vysoko nad nimi náhle utichli a chladný vánek přinesl zapáchající mlžný závan stojatých vod a hnijící vegetace.

"Co je to tu cítit?" zeptal se Garion a neklidně se rozhlížel kolem sebe.

"Na jih odtud leží Nyissa," řekla Se'Nedra. "Z valné části to jsou bažiny."

"To je tak blízko?" ptal se Garion.

"Ani ne," řekla a trosku se zamračila. "Je to nejmíň šedesát leguí."

"Donesl by se zápach tak daleko?"

"To se mi nezdá," řekl Durnik. "Rozhodně ne v Sendarii.

"Jak daleko je to ke stanům?" otázala se Se'Nedra.

"Asi půl míle" odpověděl Durnik.

"Snad bychom měli utíkat," navrhla.

Durnik zavrtěl hlavou. "Cesta je nerovná," řekl, "a běžet za šera je nebezpečné. Můžeme snad jít trochu rychleji."

Spěchali smrákajícím se lesem. Vítr začal foukat silněji, stromy se chvěly a ohýbaly jeho silou. Podivný strach prostupující lesem se umocňoval.

"Tamhle se něco hýbá," zašeptal naléhavě Garion a ukázal na ponuré stromy na druhém břehu potoka.

"Nic nevidím," řekla Se'Nedra.

"Tamhle, přímo pod tím stromem s velkou bílou větví. Není to dryáda?"

Neurčitý stín sklouzl v pološeru z jednoho stromu na druhý. Na té postavě bylo cosi mrazivě zlověstného. Se'Nedra na ni s odporem civěla. "To není dryáda," řekla. "Je to nějaký vetřelec."

Durnik sebral zlomenou větev a sevřel ji oběma rukama jako kyj. Garion se rychle rozhlédl a uviděl další klacek. Rovněž se ozbrojil.

Mezi stromy se mihla další postava, tentokrát trochu blíž.

"Budeme to muset zkusit," řekl Durnik vztekle. "Dávejte si pozor a utíkejte. Přiveďte ostatní. Běžte!"

Garion vzal Se'Nedru za ruku a rozběhl se s ní po břehu potoka, často zakopáváje. Durnik se zpožďoval víc a víc a varovně kolem sebe mával obouručnou holí.

Postavy je teď docela obklopile a Gariona zachvátily první známky paniky.

Pak Se'Nedra vykřikla. Jedna z postav se vynořila zpoza nízkého keře těsně před nimi. Byla ohromná, nepěkných tvarů a na přední části hlavy neměla obličej. Dva oční důlky na ně prázdně hleděly, když se sunula kupředu, natahující po nich své nedodělané ruce. Celá postava měla barvu tmavě šedého bahna a byla pokryta hnijícím, šeredně zapáchajícím mechem, ulpívajícím na jejím mokravě sliznatém

těle.

Garion bez rozmýšlení strhnul Se'Nedru za sebe a vrhl se do boje. První ranou hole spolehlivě zasáhl příšeru do boku, jenže hůl se jenom zanořila do těla, bez zvláštního efektu. Jedna napřažená ruka se dotkla jeho obličeje a on se od slizkého doteku s odporem stáhnul. Znovu se zoufale rozpřáhl a opět jistě zasáhl to zjevení do předloktí. S hrůzou pozoroval, jak ruka upadla v lokti. Příšera se zastavila a stále se pohybující ruku zvedla.

Se'Nedra znovu zakřičela a Garion se otočil. Další bahnivec se objevil za ní a oběma rukama jí chytil kolem pasu. Začal se otáčet, zvedaje bojující princeznu ze země, když tu Garion znovu vši silou máchl holí. Rána nemířila na hlavu, ale spíš někam ke kotníkům.

Bahnivec se zvrátil dozadu, neboť měl uražené obě nohy. Se'Nedru ale dál pevně svíral v pase, přestože upadl.

Garion skočil dopředu, odhodil hůl a vytáhl dýku. Substance, tvořící tělo, byla překvapivě tuhá. Úponky a suché větve byly obalené bahnem, které jim dávalo určitý tvar. Garion horečnatě odřízl jednu ruku a snažil se křičící princeznu vyprostit. Druhá ruka ji pořád svírala. Garion začal odřezávat druhou ruku, věda, že je málo času, a skoro vzlykal.

"Pozor!" zaječela Se'Nedra. "Za tebou!"

Garion se rychle ohlédl přes rameno. První bahnivec se po něm natahoval. Ucítit studený stisk kolem kotníku.

Ruka, kterou právě oddělil, se kousek po kousku posunovala po zemi za ním a sevřela ho.

"Garione!" zaburácel nedaleko Barakův hlas.

"Tady!" zařval Garion. "Honem!"

V keřích to zaprašělo a objevil se statný rudovousý Šerek s mečem v ruce a s Hettarem i Mandorallenem v patách. Mohutným švihnutím usekl Barak prvnímu bahnivci hlavu. Prolétla vzduchem a dopadla s nechutným žuchnutím o několik sáhů dál.

Bezhlavá stvůra se otočila a slepě tápajíc pokoušela se napřahovat ruce proti útočníkovi. Barak viditelně zbledl a pak usekl obě napřažené ruce náraz. Zjevení se přesto sunulo kupředu.

"Nohy," řekl spěšně Garion. Sehnul se a bodal do jílovité ruky

na kotníku.

Barak urazil bahnivcovi nohy a ten se svalil na zem. Oddělené části se plazily k němu.

Objevili se další bahnivci a Hettar s Mandorallenem se do nich pustili svými meči, až kolem létaly části údů a kousky živého jílu.

Barak se předklonil a odřezal ruku, která držela Se'Nedru. Pak ji s trhnutím postavil na nohy a odmrštíł ji ke Garionovi. "Doved' ji zpátky ke stanům!" rozkázal. "Kde je Durnik?"

"Zůstal vzadu, aby je zdržel," řekl Garion.

"Půjdeme mu na pomoc," řekl Barak. "Utíkejte!"

Se'Nedra byla hysterická a Garion ji ke stanům musel dotáhnout.

"Co se děje?" ptala se teta Pol.

"Jsou tam nějaké příšery," řekl Garion a strkal jí Se'Nedru. "Jsou z bahna a nedají se zabít. Dostali Durnika." Zapadl do stanu a ve vteřině se zas vynořil s mečem v ruce a ohněm v mysli.

"Garione!" vykřikla teta Pol, snažíc se odpoutat od štkající princezny. "Co to děláš?"

"Jdu na pomoc Durnikovi," řekl.

"Zůstaneš tady."

"Ne!" zakřičel. "Durnik je můj přítel." Řítil se zpátky do boje a mával mečem.

"Garione! Vrať se zpátky!"

Ignoroval ji a hnál se temným hvozdem.

Lítý boj zuřil asi sto sáhů od stanů. Barak, Hettar i Mandorallen systematicky sekali slizem pokryté bahnivce na kusy, Silk se prudce vrhal tu i onde do šarvátek a jeho krátký mečík zanechával v tlustých, mechem porostlých tělech příšer, zející díry. Když Garion vpadl do souboje, zvonilo mu v uších a naplňovalo ho jakési zuřivé veselí.

A pak už se tu objevil Šedý vlk s tetou Pol a s popelavě bledou Se'Nedrou, krčící se a třesoucí se za nimi. Šedivcovy oči vzplály a ve chvíli, kdy umocňoval svou vůli, vzbuzoval dojem, že se tyčí nade všemi. Napřáhl ruku kupředu, dlaň obrácenou vzhůru. "Oheň!" poručil a z jeho ruky vyšlehl syčící blesk přímo do vířících mraků nad jeho hlavou. Země se otřásla mohutností hromového úderu. Garionovi in-

tenzivně zahučelo v hlavě, až zavrával.

Teta Pol vztáhla též ruku. "Voda!" řekla mocným hlasem.

Mraky se protrhly a spustil se déšť tak silný, že to vypadalo, jako by se na vodu proměnil i vzduch. Bahnivci, kteří se stále tupě potáceli kupředu, začali v hřímajícím dešti mokvat a roztékat se. Garion s jakousi zvrácenou fascinací zíral na to, jak se rozpadají na prosáklé hroudy slizké a hnijící vegetace, pulzující a vzdouvající se pod ničivým bušením lijáku.

Barak napřáhl mokrý meč a zkusmo píchl do beztvaré hroudy jílu, která před tím byla hlavou jednoho z útočníků. Hrouda se rozpadla a z jejího nitra se vyplazil stočený had. Vztyčil se, jako by chtěl zaútočit, a Barak ho roztřásl vejplů.

Počali se zjevovat i další hadi, neboť bahno, v němž byli uvězněni, se v bouřlivé záplavě rozpouštělo. "Tam toho," řekla teta Pol a ukázala na matně zeleného hada, který se usilovně snažil vyprostit z jílu, "Přines mi ho, Garione."

"Já?" vydechl Garion a cítil, jak ho celé tělo brní.

"Já to udělám," řekl Silk. Sebral větvičku rozeklanou do vidlice a přitiskl jí hada za hlavičku k zemi. Pak opatrně uchopil hada za mokrou kůži na krku a svíjející se zvíře zdvihl.

"Přines ho sem," nařídila teta Pol, stírajíc si z tváře déšť.

Silk jí přinesl hada a podal jí ho. Rozdvojený jazýček se nervózně míhal a nehybné oči ji upřeně sledovaly.

"Co to má znamenat?" dožadovala se od hada odpovědi.

Plaz na ni zasyčel. Pak odpověděl sykavým šepotem: "Polgario, tohle je věc mé paní."

Když had promluvil, Silk zbledl a ještě své sevření zesílil.

"To vidím," řekla teta Pol.

"Vzdejte se hledání," zasyčel had. "Má paní vám nedovolí jít dál."

Teta Pol se opovržlivě zasmála. "Nedovolí?" řekla. "Tvá paní nemá takovou moc, aby mně něco dovolovala."

"Má paní je královna Nyissy," řekl had šepotavým sykotem. "Má tam absolutní moc. Hadí cesty nejsou cesty lidské a má paní je hadí královna. Do Nyissy vstoupíte na vlastní nebezpečí. My jsme

trpěliví a nebojíme se. Budeme na vás čekat tam, kde to budete nejmíň čekat. Hadí uštknutí je nepatrná ranka, sotva viditelná, ale přináší smrt."

"Jaký má na téhle záležitosti Salmissra zájem?" ptala se teta Pol.

Plaz před ní zatřepotal jazýčkem. "Neuznala za vhodné mě o tom zpravit a já nemám ve zvyku být zvědavý. Předal jsem zprávu a už jsem dostal i svou odměnu. Teď se mnou udělej, co chceš."

"Výborně," řekla teta Pol. Zmrazila hada pohledem a po tváři jí stékaly čůrky neutuchajícího deště.

"Mám ho zabít?" zeptal se Silk, jehož tvář byla nehybná a klouby na prstech celé bílé od křečovitého sevření mocně se svíjejícího plaza.

"Nikoliv," řekla tiše. "Není důvod ničit tak vynikajícího poslíčka."

Upírala na hada tvrdý pohled. "Vrať se i s ostatními k Salmissře," řekla. "Řekni jí, že jestli se mi znovu postaví do cesty, dojdou si za ní a ani ta nejhlubší klejovatá studnice ji neuchrání před mým hněvem."

"A má odměna?" zeptal se had.

"Dostals svůj život," řekla.

"To je pravda," zasyčel plaz. "Předám tvou zprávu, Polgaro."

"Polož ho," řekla teta Pol Silkovi.

Malý muž se sehnul a spustil ruku k zemi. Had se odvinul z jeho paže, Silk ho uvolnil a uskočil zpět. Had se po něm jednou ohlédl a odplazil se pryč.

"Myslím, že už toho deště bylo dost, Pol" řekl Šedivec a utíral si obličej.

Teta Pol ledabyle mávla rukou a déšť ustal, jako by se vědro vyprázdnilo.

"Musíme najít Durnika," připomněl jim Barak.

"Byl za námi." Garion ukázal zpět proti proudu nyní přetékajícího potoka. Hrudník měl sevřený tísnivým strachem, co by třeba mohli nalézt, ale obrnil se a ukazoval jim cestu mezi stromy.

"Kovář je dobrým druhem," řekl Mandorallen. "Velmi nerad

bych ho postrádal." V rytířově hlase bylo slyšet zvláštní podrobení a jeho tvář byla v tom šeru nezvykle bledá. Avšak paže, v níž svíral svůj šaršoun, byla pevnější skály. Jen jeho oči prozrazovaly jisté pochybnosti, které tam Garion nikdy předtím neviděl.

Šli nasáklým lesem a všude kolem nich kapala voda. "Bylo to někde tady," řekl Garion a rozhlížel se kolem. "Není tu po něm ani vidu."

"Jsem tady, nahoře," ozval se Durnikův hlas odkudsi shora. Byl pěkně vysoko na mohutném dubu a upíral zrak dolů. "Už jsou pryč?" Opatrně začal slézat po kluzkém kmeni. "Začalo pršet v pravou chvíli," řekl a posledních pár stop seskočil. "Už jsem začínal mít potíže udržet je dál od stromu."

Teta Pol toho boдрého muže rychle a beze slova objala. Pak, jako by ji vlastní náhlé gesto uvedlo do rozpaků, začala ho plísnit.

Durnik její slova trpělivě vyslechl a po tváři se mu rozlil zvláštní výraz.

Kapitola dvacátá první

TÉ NOCI SPAL GARION špatně. Často se budil a otřásal se při vzpomínce na dotek bahnivce. Nakonec ale noc skončila, jako musí skončit všechny noci, a ráno bylo jasné a zářivé. Trochu si polenošil a zachumlal se do přikrývek, dokud ho nepřišla vzbudit Se'Nedra.

"Garione" řekla něžně a sáhla mu na rameno, jseš vzhůru?"

Otevřel oči a podíval se na ni. "Dobré ráno."

"Lady Polgara říká, že bys měl vstávat," řekla mu.

Garion zívł, protáhl se a posadil. Podíval se ze stanu ven a víděl, že svítí slunce.

"Učí mě vařit," řekla Se'Nedra dost pyšně.

"To je fajn," řekl jí Garion a odhrnoval si vlasy z očí.

Dlouho se na něj dívala, drobnou tvářičku měla vážnou a zelené oči soustředěné. "Garione."

"Ano?"

"Byls včera moc statečný."

Trochu pokrčil rameny. "Dneska za to nejspíš dostanu vynáďano."

"Proč?"

"Teta Pol ani dědeček to nemají rádi, když se snažím být statečný," vysvětloval. "Myslí si, že jsem pořád ještě dítě, a nechtějí, aby se mi něco stalo."

"Garione!" volala teta Pol od malého ohníčku, na kterém vařila. "Potřebuju víc dřeva na topení."

Garion vzdychl a vyhrabal se z příkrývek. Nazul si nízké boty, připnul si opasek s mečem a odešel do lesa.

Po tom lijáku, který teta Pol včera vyvolala, bylo pod mohutnými duby ještě mokro a nebylo lehké najít kousek . suchého dřeva. Garion chodil a vytahoval větve zpod spadlých stromů a skalních převisů. Tiché stromy ho sledovaly, ale vypadaly dnes o něco přátelštěji než včera.

"Co to děláš?" zaslechl nad sebou tenounký hlásek. Rychle vzhlédl a ruka se chopila jílce.

Na rozložitě větvi nad ním stála dívka. Měla na sobě přepásanou halenu a sandálky. Vlasy měla žlutohnědé a v šedých očích zvědavost. Bledá kůže měla nepatrně zelenavý nádech, který prozrazoval, že je to dryáda. V levé ruce držela luk a v pravé třímala proti napjaté tětivě šíp. Jeho šipka mířila přímo na Gariona.

Opatrně pustil svůj meč. "Sbírám dříví" řekl.

"Na co?"

"Moje teta potřebuje oheň," vysvětloval.

"Oheň." Obličej jí ztuhl a ona trochu sklopila luk.

"Jen malinký," dodal rychle, "na vaření."

"Oheň tu není povolen," řekla dívka přísně.

"To budeš muset vysvětlit tetě Pol," řekl jí Garion. "Já jen dělám, co se mi řekne."

Dívka zapískala a jiné děvče vyšlo za dalším stromem. Rovněž drželo luk. Ta dívka měla vlasy skoro tak rudé jako Se'Nedra, a i její plet' byla jemně prodchnuta barvou listoví.

„Říká to, že sbírá dřevo," hlásila první dívka, "na ohýnek. Myslíš, že bych to měla zabít?"

"Xantha říká, že máme zjistit, co jsou zač," pravila promyšleně rudovláska. "Jestli se ukáže, že tu nemají co dělat, budeš je moci zabít."

"No dobrá," souhlasila plavá dívka se zjevným zklamáním. "Ale nezapomeň, že tady to jsem našla já. Až přijde čas, zabiju si to."

Garion cítil, jak mu hrůzou vstávají vlasy.

Rudovláska hvízdla a mezi stromy se objevilo půl tuctu dalších ozbrojených dryád. Všechny byly docela malé a jejich vlasy měly nej-různější rudé a zlaté odstíny, jako má podzimní listí. Obstoupily Gariona, chichotaly se a špitaly si něco, když si ho prohlížely.

"Tohle je moje," řekla plavovlasá dryáda, slézajíc ze stromu. "Našla jsem to a Xera mi slíbila, že si to budu smět zabít."

"Vypadá to zdravě," hodnotila ho další z nich, "a poměrně krotce. Možná bychom si to měli nechat. Je to muž?"

"Jsem muž," řekl rychle Garion a sám před sebou se začervenal.

"Byla by škoda to utratit," poznamenala jedna. "Třeba bychom si to nějaký čas mohli nechat a zabít to až potom."

"Je to moje," trvala paličatě na svém plavovlasá, "a když to budu chtít zabít, tak si to zabiju." Vzala Gariona majetnický za ruku.

"Pojďme se podívat na ty ostatní," navrhla ta, co se jmenovala Xera. "Rozdělávají ohně, a to jim musíme zarazit."

"*Ohně?*" vyjeklo několik dalších a všechny Gariona probodávaly obviňujícími pohledy.

"Jenom maličký ohníček," řekl rychle Garion.

"Vezměte to s sebou," přikázala Xera a vykročila Lesem směrem ke stanům. Vysoko nad nimi si stromy něco šuškalý.

Teta Pol klidně čekala, až dojdou na mýtinu, kde byly postavené stany. Podívala se na dryády semknuté kolem Gariona, aniž by změnila výraz. "Vítám vás, slečny," řekla.

Dryády si mezi sebou začali šeptat.

"Se'Nedro!" vykřikla ta se jménem Xera,

"Xero, sestřenice," odpověděla Se'Nedra a obě se rozběhly, aby se objaly, i ostatní dryády postoupily dál na mýtinu, sledující nervózně oheň.

Se'Nedra rychle promluvila s Xerou a vysvětlila své sestřenici, kdo jsou. Xera pokynula ostatním, aby přistoupily blíž. "Jsou to patrně přátelé," řekla. "Půjdou navštívit mojí maminku, královnu Xanthu."

"Chceš říct, že si to nezabiju?" vyptávala se nedůtklivě plavovlasá dryáda a ukazovala prstíkem na Gariona.

"Bojím se, že ne," odpověděla jí Xera.

Plavovláska našpulila rty a ustoupila.

Garion si s úlevou vydechl.

Pak vyšel ze stanu Šedý vlk, a široce se usmívaje, díval se na skupinku dryád.

"To je Belgarat!" vypískla jedna dryádka a šťastně se k němu rozběhla. Popadla ho rukama kolem krku, sklonila mu hlavu a hlasitě ho políbila. "Přinesls nám něco slad'oučkého?" žadonila.

Stařec zvažněl a jal se prohledávat své početné kapsy. Začal vytahovat kousky cukrátek, které mizely tak rychle, jak se objevily, protože dryády ho obklopily a chňapaly po nich v téže chvíli, kdy je z kapes vyndával.

"Máš pro nás nějaké nové příběhy?" zeptala se jedna dryádka.

"Celou řadu," řekl jí Šedivec a lišácky se pošimral prstem na nose. "Ale měli bychom s tím počkat, aby je taky mohly slyšet tvoje sestry, co říkáš?"

"Chceme jen jednu, jenom pro nás," řekla dryádka.

"A co mi za takovou zvláštní povídku dáte?"

"Pusinky," okamžitě nabízela dryádka. "Pět pusinek od každé z nás."

"Mám jeden moc krásný příběh," smlouval Šedivec. „Stojí víc než za pět. Řekněme, za deset."

"Osm," vrátila mu dryádka.

"No dobře," souhlasil Šedivec. „Osm by šlo."

"Vidím, že už jsi tady byl, Šedý vlku," poznamenala lakonicky teta Pol.

"Občas sem zajdu," připustil mírně.

"Víš, že ty sladkosti pro ně nejsou dobré," řekla hádavě.

"Troška jim neublíží, Pol," řekl, "a moc jim chutnají. Dryády by pro kousek cukrátky udělaly skoro všechno."

"Jseš odporný," řekla mu.

Všechny dryády se tlačily kolem Šedého vlka a vypadaly jako zahrada jarních květů - všechny, až na jedinou, plavovlásku, která chytila Gariona. Stála stranou, byla rozmrzelá a prstíkem osahávala špičku svého šípů. Nakonec přišla ke Garionovi. "Nehodláš utéct, že ne?" zeptala se nadějně.

"Nikoliv," popřel důrazně Garion.

Zklamaně si vzdychla. "Asi bys o tom nechtěl uvažovat, vid' - že bys mi udělal zvláštní laskavost?"

"Je mi líto," řekl.

Znovu vzdychla, tentokrát ještě sklíčeněji. "Nikdy nebudu mít žádnou radost," postěžovala si a odešla k ostatním.

Silk se vynořil ze stanu a pohyboval se pomalu a opatrně; a když si na něj dryády zvykly, objevil se Durník.

"To jsou jenom děti, ne?" ptal se Garion tety Pol.

"Vypadají tak," řekla, "ale jsou mnohem starší, než vypadají. Dryáda žije tak dlouho jako její strom, a duby žijí velmi dlouho."

"Kde jsou dryádi?" ptal se dál. "Vidím tu jenom holky",

"Žádní dryádi neexistují, miláčku," vysvětlovala a vracela se k vaření.

"A jak se tedy — ? Chci říct, jak —" zakoktal se a cítil, že mu rudnou uši.

"Na to si chytají lidské samce," řekla. "Poutníky, a tak."

"Aha." Nenápadně to téma opustil.

Po snídani pečlivě uhasili oheň vodou z potoka, osedlali koně a vydali se na cestu Lesem. Šedý vlk šel první a dryádky měl pořád kolem sebe. Smály se a žvatlaly jako malé děti. Šelest okolních stromů

už vůbec nebyl nepřátelský, a tak je cestou provázal šustot miliónů lístků na uvítanou.

Pozdě odpoledne došli na velkou paseku v nitru Lesa dryád. Uprostřed paseky stál osamocený dub tak veliký, že Garion sotva mohl uvěřit, že něco tak ohromného by mohlo být živé. V mechem porostlém kmeni byly tu a tam otvory jako malé jeskyňky, dolní větve byly mohutné jako silnice a rozkládaly se tak široce, že zastíňovaly skoro celou paseku. Strom kolem sebe vyzařoval stáří věků a trpělivou moudrost. Garion pocítil letný dotek ve své mysli, jako by ho po tváři jemně pohladil lísteček. Bylo to spojení, jaké doposud nezažil, ale zdálo se, že ho rovněž vítá.

Strom byl doslova živý dryádami, které se shromažďovaly nepravdělně na větvích jako květy. Jejich smích a holčičí štěbetání naplňovalo vzduch co ptačí zpěv.

"Řeknu mamince, že jste přijeli," řekla Xera a šla ke stromu.

Garion i ostatní sesedli a nejistě postávali u svých koní. Nad hlavami na ně jukaly dryády, šuškalý si mezi sebou a často se chichotaly.

Z nějakého důvodu uváděly upřímné a veselé pohledy dryád Gariona do rozpaků. Přistoupil k tetě Pol blíž a všiml si, že i ostatní se kolem ní shlukli, jako kdyby podvědomě hledali její ochranu.

"Kde je princezna?" zeptala se.

"Je zrovna tamhle, paní Pol," odpověděl Durník, "je na návštěvě u tamté skupinky dryád."

"Dávej na ni pozor," řekla teta Pol. "A kde je můj bludný otec?"

„U stromu," odpověděl Garion. "Dryády si ho, zdá se, velmi oblíbily."

"Ten starý pošetilec," řekla zachmuřeně teta Pol.

Pak se v otvoru ve stromě, kousek nad prvními širokými větvemi, objevila další dryáda. Neměla krátkou halenu jako ostatní, ale dlouhou vlající zelenou řízu a zlaté vlasy měla, jak se později ukázalo, stažené věnečkem ze jmelí. Sestoupila půvabně na zem.

Teta Pol vykročila kupředu, aby ji uvítala, a ostatní se drželi v uctivé vzdálenosti za ní.

"Milá Polgaro," řekla dryáda srdečně, "už je to tak dávno."

"Všichni máme své povinnosti, Xantho," vysvětlovala teta Pol. Obě dvě se vroucně objaly.

"Přivedlas nám tyhle dárky?" zeptala se královna Xantha a obdivně si prohlížela muže stojící za tetou Pol.

Teta Pol se zasmála. "Bojím se, že nikoliv, Xantho, S největší radostí bych ti je darovala, leč budu je zřejmě ještě později potřebovat."

"Ach tak," řekla trochu zklamaně královna a vzdychla. "Vítejte vespolek," pozdravila je. "Povečeříte zajisté s námi."

"Byli bychom potěšeni," řekla teta Pol a vzala královnu za ruku. "Můžeme si nejdřív chvilku promluvit, Xantho?" Dryády snesly ranečky a uzlíčky z jeskyněk ve stromě a začaly na trávníku pod rozložitými větvemi připravovat hostinu.

Nachystané pohoštění vypadalo zvláště. Obvyklé dryádí jídlo se skládalo zejména z ovoce, ořechů a hub, nic nebylo vařené. Barak se posadil a sklesle se podíval na předkládané lahůdky. "Žádné maso," zamručel.

"Stejně ti akorát ohřívá krev," řekl mu Silk.

Barak podezíravě usrkl ze svého pohárku. "Voda," řekl znechuceně.

"Bude to pro tebe novinka, jít do postele pro změnu střízlivý," poznamenala teta Pol, když se k nim znovu připojila.

"Určitě je to nezdravé," řekl Barak.

Se'Nedra se posadila vedle královny Xanthy. Chtěla s ní pochopitelně mluvit, jenže protože příležitost k soukromému setkání tu nebyla, promluvila nakonec přede všemi. "Dovoluji si položit ti otázku, Výsosti."

"Ptej se, dítě," řekla královna a usmívala se.

"Je to jen maličkost" vysvětlovala Se'Nedra. "Budu na pár let potřebovat útočiště. Tatínek už k stáru ztrácí rozum. Musím se mu vyhnout, než bude zase při smyslech."

"V jakém smyslu ztrácí Ran Borun rozum?" zeptala se Xantha.

"Nedovoluje mi vycházet z paláce a trvá na tom, abych jela v den svých šestnáctých narozenin do Rivy," řekla Se'Nedra rozhořčeně.

"Slyšelas někdy takovou nehoráznost?"

"A proč tě nutí jet do Rivy?"

"Kvůli nějaké přihloupělé smlouvě. Nikdo už si nepamatuje, proč byla uzavřena."

"Jestli to je smlouva, musí se plnit, drahá," řekla královna jemně.

"Do Rivy nepojedu," prohlásila Se'Nedra. "Zůstanu tady až do svých šestnáctých narozenin, a až bude po nich, bude po všem."

"Ne, miláčku," řekla královna rozhodně, "nebudeš."

"Cože?" Se'Nedra byla ohromená.

"My, máme rovněž smlouvu," vysvětlovala Xantha. "Naše dohoda s rodem Borunů je jednoznačná. Náš Les zůstane neporušený jenom tak dlouho, jak dlouho ženské potomstvo princezny Xorie zůstane s Boruny. Tvou povinností je zůstat se svým otcem a poslechnout ho."

"Jenže já jsem dryáda," zaúpěla Se'Nedra. "Patřím sem."

"Jseš také lidská bytost," řekla královna, "a patříš ke svému otci."

"Nechci jet do Rivy," protestovala Se'Nedra. "Je to ponižující."

Xantha se na ni přísně podívala. "Nebud' hloupá," řekla. "Tvoje povinnosti jsou jasné, Máš povinnost jako dryáda, jako člen rodu Borunů i jako císařská princezna. Tvoje hloupé holčičí rozmary jsou zcela mimo tuhle věc. Máš - li povinnost odjet do Rivy, tak tam musíš jet."

Královnina neoblomnost Se'Nedrou otrásla, a ta se pak tiše stáhla do sebe a mlčela.

Pak se královna obrátila na Šedého vlka. "Venku se šíří nejruznější fámy," řekla, "a některé z nich pronikly až sem k nám. Mám dojem, že se ve světě lidí děje něco velmi závažného a mohlo by to snad ovlivnit i život u nás v Lese. Myslím, že bych měla vědět, oč jde."

Šedivec vážně přikyvoval. "Řekl bych, že ano," souhlasil. "Zedar odpadlík odcizil Aldurův Orb z trůnní síně rivanského krále."

To jí vyrazilo dech. "Jakže?" ptala se.

Šedivec rozpráhl ruce. "Nevíme. Zedar se s Orbem snaží dostat

do angarackých království. Jakmile tam bude, pokusí se veškerou svou mocí probudit Toraka."

"To se nesmí nikdy stát," řekla královna. "Co podnikáte?"

„Alornové i Sendařané se chystají k válce," odpověděl Šedivec. "Arend'ané slíbili pomoc a Ran Borun, ačkoliv nic neslíbil, byl alespoň varován. S Boruny to v současné době bude problematické." Pohlédl na trucující Se'Nedru.

"Znamená to tedy válku?" ptala se smutně královna.

"Obávám se, že ano, Xantho," řekl. "Spolu s ostatními Zedara pronásleduji a doufám, že ho dostihnu a vrátím Orb dřív, než se s ním on dostane k Torakovi. I když se nám to podaří, obávám se, že Angarakové tak jako tak napadnou Západ, už z čirého zoufalství. Jistá pradávná proroctví pomalu docházejí svého naplnění. Známký toho jsou patrné všude a dokážou si je vyložit i Grolimové se svými překroucenými představami."

Královna si vzdychla. "Sama jsem postřehla určitá znamení, Belgarate," řekla. "Doufala jsem, že se mýlím. Jak ten Zedar vypadá?"

"Je mi dost podobný," řekl jí Šedivec. "Sloužili jsme velmi dlouho stejnému učiteli a to lidi do jisté míry poznamená."

"Někdo takový prošel horním okrajem našeho Lesa minulý týden a přešel do Nyissy," řekla Xantha. "Kdybych to byla věděla, byly bychom ho mohly zdržet."

"To jsme tedy blíží, než jsem si myslel. Byl sám?"

"Ne," hlásila Xantha. "Měl s sebou dva Torakovy služebníky a malého chlapce."

Šedivec vypadal překvapeně. "Chlapce?"

"Ano - asi tak šestiletého."

Stařec se zamračil a jeho oči se do široka otevřely. "Tak takhle to tedy udělal," zvolal. "To by mě nikdy nenapadlo."

"Můžeme vám ukázat, kde překročil řeku do Nyissy," nabídla jim královna. "Měla bych vás ale varovat, protože pro tolik lidí to tam bude nebezpečné. V těch bažinách má Salmissra oči všude."

"Už mám plán," ujistil ji Šedý vík. Obrátil se na Baraka. "Jseš si jistý, že na nás v ústí Lesní řeky bude čekat ta loď?" zeptal se.

"Bude tam," zahřímal Barak. "Kapitán je spolehlivý člověk."

"Dobrá," řekl Šedivec. "Půjdu se Silkem po Zedarových stopách a vy ostatní půjdete podél řeky až k moři. Pojedete lodí kolem pobřeží a potom nahoru po Hadí řece do Sthiss Toru. Tam se setkáme."

"Domníváš se, že jest rozumné rozloučit naši skupinu na místě tak riskantním, jako je Nyissa?" zeptal se Mandorallen.

"Je to nezbytné," řekl Šedivec. "Hadí lid je ve své džungli doma a cizince nemá rád. Budeme se Silkem schopni pohybovat se rychleji a mnohem nenápadněji, půjdeme - li sami."

"Kde se s námi chcete setkat?" zeptal se Barak.

"U přístaviště v Sthiss Tor je drasnijská obchodní enkláva," řekl Silk. "Mám mezi tamějšími obchodníky několik přátel. Ptejte se po Radkovi z Boktoru. Když se tam s vámi nebudeme moci setkat, necháme vám tam u kupců alespoň zprávu o tom, kde jsme."

"A co já?" ptala se výhružně Se'Nedra.

"Myslím, že budeš muset zůstat s námi," odpověděla teta Pol.

"Nemám proč jezdit do Nyissy," řekla Se'Nedra.

"Pojedeš, protože ti to říkám," řekla drobné dívence teta Pol. "Nejsem tvůj otec, Se'Nedro. Tvoje trucování mě nebere u srdce, jako mě neohromuje mrkání řasami."

"Uteču," vyhrožovala Se'Nedra.

"To by bylo velmi pošetilé," řekla klidně teta Pol. "Musela bych tě akorát znovu přivést zpátky, a to by se ti vůbec nelíbilo. Ve světě se teď dějí moc vážné věci, než abychom pokládali za důležité nějaké rozmary jedné rozmazlené holky. Zůstaneš se mnou a budeš v den svých šestnáctých narozenin stát v síni rivanského krále — i kdybych tě tam měla dopravit v řetězech. Máme moc práce na to, abychom tě dál rozmazlovali."

Se'Nedra na ni zírala a pak rázem propukla v pláč.

Kapitola dvacátá druhá

NEŽ SE PŘÍŠTÍHO RÁNA slunce vyhouplo na oblohu a průsvitná mlha se ještě povalovala pod větvemi rozsochatých dubů, připravoval se Silk s Šedým vlkem na odchod do Nyissy. Garion seděl na kládě a zasmušile sledoval starce balícího jídlo.

”Proč jseš tak mrzutý?” ptal se ho Šedivec.

”Vadí mi, že se musíme takhle rozdělit,” řekl Garion.

"Je to jen na pár týdnů."

"Vím, ale stejně —" Garion pokrčil rameny,

"Dohlédni zatím místo mě na tetu," říkal Šedivec a zavazoval si svůj ranec.

"Dobře."

"A nesundávej ten amulet. Nyissa je nebezpečná."

"Budu si to pamatovat," sliboval Garion. "Budeš opatrný, dědečku, vid'?"

Stařec se na něj vážně podíval a bílá brada mu v mlhavém světle zazářila. "Jsem vždycky opatrný, Garione," řekl.

"Belgarate, už se připozdívá," volal Silk, který k nim vedl dva koně.

Šedivec pokýval hlavou. "Uvidíme se za čtrnáct dní v Sthiss Toru," řekl Garionovi,

Garion starce krátce objal a otočil se, aby se nemusel dívat, jak oba odcházejí. Přešel paseku k Mandorallenovi, hledícímu melancholicky do mlhy.

"Loučení bývá trdnomyslné," řekl rytíř nevesele a vzdychl si.

"Víc než to, Mandorallene, že?" zeptal se Garion.

"Jsi velmi bystrý, mladíče."

"Co tě trápí? Chováš se v posledních dvou dnech nějak divně."

"Objevil jsem ve svém nitru nějaký zvláštní pocit, Garione, a vůbec se mi nelíbí."

"Ale? A co je to zač?"

"Bázeň," odvětil Mandorallen stručně.

"Strach? A z čeho?"

"Z bahnivců. Neznámo proč mi pouhá jejich existence zasela do duše chlad."

"Vyděsili nás všechny, Mandorallene," řekl mu Garion.

"Doposud jsem strach nepoznal," pronesl tiše Mandorallen.

"Nikdy?"

"Nikdy, ani jako dítě ne. Z těch bahnivců mi naskakovala husí kůže a zoufale jsem toužil uprchnout."

"Ale neudělal jsi to," zdůraznil Garion. „Zůstals a bojoval jsi."

"Tentokrát ano," souhlasil Mandorallen. "Ale co bude příště? Strach si teď našel cestu do mého nitra a kdož ví, kdy se vrátí? V nějaké slabé chvíli, kdy bude naše vítězství viset na vlásku, neuchopí ten bedný strach svou ledovou rukou mé srdce a nezbaví mne mužných sil? Právě tato možnost šíří mou duši. Jsem hluboce zahanben svou slabostí a selháním."

"Zahanben? Proto, že jsi člověk? Jseš k sobě příliš tvrdý, Mandorallene."

"Je to od tebe milé, že mě takhle omlouváš, mladíče, leč má chabost je příliš závažná, než aby se dala tak snadno omluvit. Veškerou svou mocí usiloval jsem o dokonalost a myslím, že jsem jí nebyl dalek; nyní je však ona dokonalost, jež mi byla ideálem nade vše, pošramocena. Něco takového lze přijmout jen s hořkostí." Obrátil se a Garion s úžasem spatřil v jeho očích slzy, "Pomohl bys mi laskavě do mého brnění?" zeptal se.

"Ale ovšem."

"Pocit'uji neodolatelné nutkání obrnit se ocelí. Snad tím posílím své zbabělé srdce."

"Ty nejseš zbabělec," trval na svém Garion.

Mandorallen smutně vzdychl. "To může posoudit jen čas."

Když nadešel čas odchodu, promluvila k nim krátce královna Xantha. "Přeji vám vše dobré. Kdyby to bylo možné, pomohla bych vám ve vašem hledání, jenže dryáda je spjata se svým stromem pouty, která nelze přetrhat. Můj strom je velmi starý a já o něj musím dobře pečovat." Zálibně pohlédla na korunu rozložitého dubu vystupujícího z ranní mlhy. "Žijeme ve vzájemném područí, je to však područí lásky."

Ještě jednou teď Garion pocítil lehounký dotek ve své mysli, který už zažil minulý den, když poprvé spatřil ten majestátný strom. Byl prodchnut rozloučením i nezřetelným varováním zároveň.

Královna Xantha s tetou Pol si vyměnily překvapené pohledy a upřeně se zadívaly na Gariona. "Pár mých mladších dcer vás doprovodí k řece tvořící jižní hranici Lesa," pokračovala. "Cesta k moři je od tamtud průchodná." V jejím hlase nebyla patrná žádná změna, oči však měla zamyšlené.

"Díky, Xantho," řekla vroucně teta Pol a objala královnu dryád. Jestli můžeš, pošli Borunům zprávu, že je Se'Nedra v bezpečí a se mnou, císaře to jistě trochu uklidní."

"Udělám to. Polgaro," slíbila Xantha.

Nasedli na koně a následovali asi půl tuctu dryád, které před nimi poletovaly jako motýlci a vedly je jižně do lesa. Garion, jedoucí po klikaté lesní pěšině vedle Durnika, se z neznámého důvodu cítil velmi sklíčeně a svému okolí nevěnoval mnoho pozornosti.

Někdy dopoledne se pod stromy začalo stmívat, a tak jeli v ponurém lese beze slova. Varování, které Garion na pasece u královny Xanthy zaslechl, jako by se ozývalo i z vrzání větví a šustění listů.

"Asi se mění počasí," řekl Durnik a pohlédl vzhůru. "Potřeboval bych vidět na nebe."

Garion přikývl a pokoušel se pocít hrozícího nebezpečí setrást.

Obrněný Mandorallen s Barakem v drátěné košili jeli v čele, Hettar byl oděn do svého jezdeckého pláště s ocelovými šupinami a výpravu uzavíral. Zlověstná předtucha je pohltila všechny, a tak jeli ostražitě, s rukama na zbraních, a očima bedlivě hlídali nebezpečí.

Pak se všude kolem nich náhle vyrojili tolnedrijští legionáři. Vylézali z keřů a vystupovali zpoza stromů. Nepokusili se na ně zaútočit, jen stáli, prsní štíty zářivě nablýskané, a krátká kopí v pohotovosti.

Barak zaklel a Mandorallen prudce zatáhl svého oře za uzdu.

"Ustupte!" nařídil vojákům a sklonil kopí.

"Klid," napomínal Barak.

Dryády se vyděšeně podívaly na vojáky a v téže chvíli se v temném lese rozplynuly.

"Nuž, jak míníš, pane Baraku?" zeptal se Mandorallen bezstarostně. "Jistě jich není víc nežli sto. Pustíme se do nich?"

"Někdy si budeme muset o některých věcech podrobně promluvit," řekl Barak. Ohlédl se přes rameno, uviděl Hettara, který se k nim přibližoval, a vzdychl. "No, myslím, že bychom si s nimi mohli poradit." Utáhl si řemínky na svém štítu a odepjal meč v pochvě. "Co říkáš, Mandorallene, máme jim dát šanci utéct?"

"Šlechtný návrh, lorde Baraku," souhlasil Mandorallen.

Kousek dál se však na cestě mezi temnými stromy vynořil jízdní oddíl. V jeho čele jel statný muž v modrém plášti zdobeném stříbrem. Prsní štít a helmici měl vykládané zlatem a seděl na kaštanově hnědém podupávajícím koni, který svými kopyty vířil vlhké listí na zemi. "Skvělé," říkal, když se blížil, "absolutně skvělé."

Teta Pol na nového jezdce upřela chladné oči. "To nemají legionáři nic lepšího na práci, než číhat na poutníky?" tázala se.

"Tohle je moje legie, paní," řekl arogantně muž v modrém plášti, "a dělá, co jí přikázu. Vidím, že s sebou máte princeznu Se'Nedru."

"Kam jedu a s kým, to je zase moje věc, milosti," řekla pyšně Se'Nedra. "Nemusí to zajímat velkovévodu Kadora z rodu Vorduů."

"Zajímá to ale vašeho otce, princezno," řekl Kador. "Hledá vás celá Tolnedra. Kdo jsou tihle lidé?"

Garion se významně zamračil a zavrtěl hlavou, aby ji varoval, jenže už bylo příliš pozdě.

"Dva rytíři, kteří vedou naši výpravu, jsou urozený rytíř Mandorallen, baron z Vo Mandoru, a lord Barak, kníže z Trellheimu," oznámila. "Algarský válečník střežící nás vzadu je Hettar, Čo-Hagův syn, vůdce kmenových náčelníků Algarie. Ta dáma"

"Za sebe budu mluvit sama, drahoušku," řekla teta Pol klidně. "Zajímalo by mě, co přivádí velkovévodu Kadora tak daleko na jih Tolnedry,"

"Mám tady své zájmy, paní," řekl Kador.

"To vidím," odpověděla teta Pol.

"Princeznu hledají všechny císařské legie, jenže jsem ji našel já."

"Zaráží mě, když vidím Vorduviánce, který tak ochotně pomáhá hledat borunskou princeznu," poznamenala teta Pol. "Zejména když uvážím dlouhá staletí trvající nepřátelství mezi těmito dvěma rody."

"Nenecháme už toho zbytečného škádlení?" navrhl ledově Kador. "Jaké mám pro to důvody, to je moje věc."

"Jistě jsou nechutné," dodala.

"Myslím, že se zapomínáš, paní," řekl Kador. "Nakonec, jsem, kdo jsem — a navíc, uvaž, kým se stanu."

"A kým se staneš, milosti?" dotazovala se.

"Bude ze mě Ran Vordue, tolnedrijský císař," oznámil Kador.

"Ale? A co pohledává budoucí tolnedrijský císař v Lese dryád?"

"Dělám to, co je nezbytné k ochraně mých zájmů," řekl odměřeně Kador. "Pro tuto chvíli je podstatné, že princezna Se'Nedraje mou zajatkyní."

"K tomu má co říci můj otec, vévodo Kadore," řekla Se'Nedra, jakož i k tvým ambicím."

"Co říká Ran Borun mě nezajímá, Výsosti," řekl jí Kador. "Tolnedra mě potřebuje a žádné Borunské uskoky mě nezabaví císařské koruny. Je zřejmé, že vás ten stařec chce vyvdat za Honeta nebo za Horbita, aby tak předstíral nějaký falešný nárok na trůn. To by mohlo celou věc zkomplikovat, já hodlám postupovat jednodušším způsobem."

"Chceš si mě vzít sám?" zeptala se Se'Nedra pohrdavě. "Toho se nikdy nedožiješ."

"Nikoliv," řekl Kador. "Nemám zájem mít za ženu dryádu. Na rozdíl od Borunů, rod Vorduů chce zůstat čistý a neposkvrněný."

"Tak mě budeš držet jako zajatce?" ptala se Se'Nedra.

"To by, obávám se, nebylo možné," řekl jí vévoda Kador. "Císař má uši všude. Je to opravdu nepříjemné, že jste utekla právě v tuhle dobu, Výsosti. Stálo mě to pěkné peníze, než jsem jednoho ze svých lidí dostal do císařské kuchyně, a než jsem získal trochu vzácného jedu z Nyissy. Dokonce jsem si dal práci s tím, že jsem napsal soustrastný dopis vašemu otci."

"Jak pozorné," řekla pobledlá Se'Nedra.

"Budu teď, bohužel, muset být otevřenější," pokračoval Kador. "Ostrý nůž a několik stop země by mělo skoncovat vaši nešťastnou úlohu v tolnedrijské politice. Je mi to moc líto, princezno. Není v tom nic osobního, chápete, já však musím chránit své zájmy."

"Ve tvém plánu, vévodo Kadore, spatřuji jeden mírný kaz," řekl Mandorallen, opatrně opíraje kopí o strom.

"Žádný nevidím, barone," řekl Kador s úšklebkem.

"Tvůj omyl spočívá v tom, že ses neuváženě přiblížil na dosah mého meče," řekl mu Mandorallen. "Propadls hlavou a člověk bez hlavy sotva potřebuje korunu."

Garion věděl, že Mandorallenová unáhlenost pramení částečně i z toho, že si rytíř zoufale potřebuje dokázat, že už se nebojí.

Kador se nejistě podíval na rytíře. "To bys neudělal," řekl poněkud nejistě. "Na to je vás moc málo."

"Je nemoudré myslet si toto," pravil Mandorallen. "Neboť jsem největším žijícím rytířem a mám plnou zbroj. Tví vojáci přede mnou budou co stébla trávy. Jsi ztracen, Kadore." S těmito slovy vytasil svůj meč.

"Muselo se to stát," řekl Barak úkosem Hettarovi a rovněž vytasil meč.

"Řekl bych, že to neuděláte," pronesl drsně další hlas, Známý, černě oděný muž vyjel za nedalekým stromem na vraném oři. Zadrmolil pár rychlých slov a prudce napřáhl pravou ruku. Garion pocítil temné hučení a podivné dunění ve své mysli. Mandorallenovi se meč vykroutil z ruky.

"Díky, Ašaraku," řekl ulehčeně Kador. "To jsem nečekal."

Mandorallen shodil železnou rukavici a hladil si ruku, jako by dostal velkou ránu. Hettarovy oči se zúžily a zvláště vyprahly. Murgův vraník se na něj zvědavě podíval a pak se skoro opovržlivě odvrátil.

"No tak, Šadare," Ašarakovu zjizvenou tvář zkřivil zlomyslný škleb, "chtěl bys to zkusit ještě jednou?"

Hettarův obličej ovládl zjevný odpor. "To není kůň," řekl, "Vypadá jako kůň, ale je to něco jiného."

"Ano," souhlasil Ašarak. "Něco docela jiného. Opravdu. Můžeš se ponořit do jeho mysli, jestli chceš, ale nemyslím, že se ti bude líbit to, co tam najdeš." Seskočil se sedla a kráčel k nim, v očích žár. Zastavil se před tetou Pol a vysekl jí ironickou poklonu. "A tak se znovu setkáváme, Polgaro."

"Jseš v jednom kole, Čamdare," odpověděla.

Kador slézal s koně a vypadal překvapeně. "Ty znáš tu ženu, Ašaraku?"

"Jmenuje se Čamdar, vévodo Kadore," řekla teta Pol, "a je to grolimský kněz. Myslels, že kupuje jenom tvoji čest, brzy poznáš, že dostal mnohem víc." Napřímila se v sedle a její bílá lokna na Čele se náhle rozzářila. "Byl jsi zajímavým protivníkem, Čamdare. Budu tě skoro postrádat."

"Nedělej to Polgaro," řekl Grolim kvapně. "Držím svou ruku na chlapcově srdci. Ve chvíli, kdy začneš posilovat svou vůli, zemře. Víím, kdo to je a jak moc si ho ceníš."

Přimhouřila oči. "To se lehko řekne, Čamdare."

"Chceš to vyzkoušet?" pobízel ji.

"Sesedněte s koní," zavelel zostra Kador a legionáři učinili výstražný krok kupředu. "Udělejte, co vám říká," přikázala tiše teta Pol.

"Byl to dlouhý hon, Polgaro," řekl Čamdar. "Kde je Belgarat?",

"Není daleko," řekla mu. "Možná, že kdybys teď začal utíkat, stačil bys ještě uprchnout, než se vrátí."

"Ne, Polgaro." Zasmál se. "Věděl bych to, kdyby byl tak blízko." Otočil se a zadíval se lačně na Gariona. "Vyrostls, chlapče. Už dlouho jsme neměli příležitost popovídat si, že?"

Garion zíral dozadu na vystrašenou tvář svého nepřítele. Byl ve střehu, avšak kupodivu se nebál. Souboj, na který čekal celý svůj život, měl nyní nastat, a něco hluboko v jeho mysli mu říkalo, že je na něj připravený.

Čamdar mu zkoumavě hleděl do očí. "On to neví, že?" zeptal se tety Pol. A pak se rozesmál. "Jsi ty ale žena, Polgaro. Sřežilas před ním to tajemství jenom pro tajemství samotné. Měl jsem ti ho sebrat už před lety."

"Nech ho být, Čamdare," rozkázala.

Ignoroval ji. "Jak se ve skutečnosti jmenuje, Polgaro? Už jsi mu to řekla?"

"To se tě netýká," řekla klidně,

"Ale ano, Polgaro. Dohlížel jsem na něho stejně tak pečlivě jako ty." Znovu se zasmál. "Tys mu byla matkou a já zase otcem. Mezi

námi, vychovali jsme dobrého chlapce — i tak chci znát jeho pravé jméno."

Napřímila se. "Zachází to, myslím, příliš daleko, Čamdare," řekla chladně. "Jaké máš podmínky?"

"Žádné, Polgaro," odpověděl Grolim. "Ty, chlapec a já pojedeme na místo, kde bůh Torak čeká na chvíli svého probuzení. Po celou dobu budu mít svou ruku na chlapcově srdci, takže budeš jistě poslušná, Zedar a Ktačik se vzájemně zničí v boji o Orb — pokud je ovšem Belgarat dříve nenajde a nezničí je sám — ale Orb mě ve skutečnosti nezajímá. Od samého začátku pasu po tobě a po tom chlapci."

"Takže ty ses nás ve skutečnosti nepokoušel zastavit?" zeptala se.

Čamdar se smál. "Zastavit? Snažil jsem se vám pomoci. Ktačik i Zedar mají na západě hromadu poskoků. Zdržoval jsem je a podváděl na každém kroku jen pro to, abyste mohli volně projít. Věděl jsem, že Belgarat dříve nebo později usoudí, že je nezbytné, aby Orb vyhledal sám, a až se tohle stane, budu tě i s chlapcem mít"

"A nač?"

"Ty pořád nevíš?" zeptal se. "První dvě věci, které Torak po svém probuzení spatří, budou jeho nevěsta a jeho životní nepřítel, klečící před ním v řetězech. Za tak královský dar budu veleben nade vše."

"Nech tedy ostatní odejít," řekla.

"Ostatní mě nezajímají," řekl Čamdar. "Propustím je i s urozeným Kadorem. Nemyslím si, že by uznal za vhodné nechat je na živu, to je ale jeho věc. Já mám, co jsem chtěl."

"Ty prase!" zaklela bezmocně teta Pol. "Ty špinavé prase!"

Čamdar ji s bezduchým úsměškem udeřil hrubě do obličeje.

"Musíš se naučit krotit svůj jazyk, Polgaro," řekl,

Garion měl pocit, že se mu hlava rozskočí. Nejasně viděl, jak Durnika i ostatní drží legionáři. Jeho však žádný voják za nebezpečného nepovažoval. Vrhł se proti svému nepříteli a sahal po dýce.

"*Takhle ne!*" Tichý hlas v jeho mysli, který tam vždycky byl, už nebyl pasivní a bez zájmu.

"*Zabiju ho!*" řekl si Garion šepem ve svých závitech.

"Takhle ne!" varoval ho znovu ten hlas. *To ti nedovolí — ne-
dělej to nožem. "*

"A jak tedy?"

"Vzpomeň si, co říkal Belgarat - mystérium slova a vůle."

"Nevím, jak se to dělá. Nemůžu to udělat. "

"Jseš ten, který jseš. Ukážu ti to. Podívej!"

Před očima teď viděl jako ve skutečnosti, docela volně a jasně, zjevení boha Toraka svíjejícího se v plamenech Aldurova Orbu. Viděl, jak se Torakova tvář škvíří a jeho prsty hoří plamenem. Potom ta tvář zmizela a počala se proměňovat, až z ní byl obličej tajemného pozorovatele, s jehož myslí byl spojen tak dlouho, jak jen se mohl upamato-
vat, Cítil ohromnou sílu, jež v něm při představě Čamdara zkroucené-
ho ve stravujícím plameni narůstala.

"Ted'!" poručil mu hlas. *" Udělej to!"*

Nezbylo než udeřit. Nic jiného jeho vztek neukojí. Vyskočil po šklebícím se Grolimovi tak rychle, že ho žádný z legionářů nestačil zarazit. Švihl pravou rukou a dlaní zasáhl Čamdarovu zjizvenou levou tvář. Cítil, že všechna síla, která se v něm shromáždila, se uvolnila ze stříbrného znamení na dlani. "Plamen!" poručil a přál si. aby se to sta-
lo.

Čamdar zakolísal v obranném postoji a klopýtl dozadu. Ve tváři se mu objevila okamžitá zloba, náhle prozřel a oči se mu hrůzou rozšířily. Chvilí na Gariona zíral v naprostém děsu, pak jeho tvář zne-
tvořila křeč. "Ne!" zařval sípavě a vzápětí se mu z tváře začalo kouřit a tvář se škvířila přesně v místě, kterého se Garion dotkl skvrnou na své dlani. Obláčky dýmu stoupaly z černého pláště, jako kdyby ho někdo položil na rozžhavenou plotnu. Pak vykřikl a zakryl si obličej. Prsty mu vzplanuly. Znovu zařval a v křečích padl na vlhkou zem.

"Nehýbej se!" Tentokrát to byl hlas tety Pol, který ostře zvučel uvnitř jeho hlavy.

Teď už byla celá Čamdarova tvář v plamenech a jeho výkřiky se ozývaly v potměnělém lese. Legionáři se od hořícího muže stáhli a Garionovi se najednou udělalo špatně. Chtěl se odvrátit.

"Nepolevuj!" nabádal ho hlas tety Pol. *" Upři na něho svou vů-
li!"*

Garion stál nad planoucím Grolimem. Vlhké listí na zemi kouřilo a doutnalo tam, kde sebou Čamdar házel a bojoval s ohněm, jenž ho šířil. Plameny mu šlehaly z hrudi a jeho výkřiky slábly. S úporným úsilím se vyškrábal na nohy a vztáhl své planoucí ruce prosebně ke Garionovi. Tvář už neměl a mastný černý dým se valil z jeho těla a klesal nížko k zemi.

"Můj pane," zaskřehotal, "smiluj se!"

Garionovi se srdce sevřelo lítostí. Dolehla na něj léta jejich vzájemné tajné blízkosti.

"*Ne!*" poručil neúprosný hlas tety Pol. "*Zabije tě, jestli ho propustíš!*"

"*Nemůžu to udělat,*" řekl Garion. "*Nechám toho.*" Jako předtím, začal teď sbírat svou vůli a cítil, že se v něm hromadí, jako ohromný příliv lítosti a soucit. Nakročil k Čamdarovi a zaměřil své myšlenky na uzdravení.

"*Garione!*" zazvonil hlas tety Pol, "*to Čamdar zabil tvé rodiče!*"

Myšlenka, která zrála v jeho hlavě, pojednou zamrzla.

"*Čamdar zavraždil Gerana a Ilderu. Upálil je zaživa — tak, jak teď hoří sám. Pomsti je Garione! Upal ho!*"

Veškerý vztek a zuřivost, který v sobě nosil od doby, co mu Šedivec vyprávěl o smrti jeho rodičů, v něm vzkypěl. Oheň, který málem před chvílí uhasil, teď najednou nebyl dostatečný. Paže, kterou začal soucitně napřahovat, se zastavila. V strašlivém hněvu ji zdvihl dlaní vzhůru. Ucítit v ní zvláštní pálení a pak jeho vlastní ruka vzplála. Nebolelo to, necítil dokonce ani teplo, když jasně modrý plamen vyšlehl ze znamení na jeho dlani a propletl se mu mezi prsty, Modrý plamen byl stále jasnější — tak jasný, že se do něj nemohl ani podívat.

Ještě na vrcholu smrtelné agónie se Grolim Čamdar z ohnivě ruky vykroutil. S chraplavým, zoufalým křikem se pokoušel zakrýt svůj zčernalý obličej, zakolísal pár kroků zpátky a pak se jako hořící dům zhroutil do sebe a klesl zpět na zem.

"*Je po všem!*" znovu zazněl hlas tety Pol. "*Jsou pomstěni!*" A pak se mu v závitech mozku její hlas rozezvučel jásavým veselím. "*Belgarione!*" zapěla. "*Můj Belgarione!*"

Kador, sinalý ve tváři, třesoucí se od hlavy až k patě, se v úde-
su odvrátil od doposud doutnající hromady, která byla Grolimem
Čamdarem. "Magie!" vydechl.

"Ano," řekla klidně teta Pol. "Řekla bych, že už se ti ta hra
přestala líbit, Kadore."

Ustrašení legionáři rovněž ustupovali zpět a oči měli vytřeště-
né z toho, co právě viděli.

"Myslím, že císař bude brát tuhle záležitost dost vážně," řekla
jim teta Pol. "Až se dozví, že jste se chystali zabít jeho dceru, asi si to
vezme osobně."

"My jsme to nechtěli," říkal honem jeden voják. "To Kador.
My jsme se jen řídili jeho rozkazy."

"To by snad mohl přijmout jako omluvu," řekla váhavě. "Být
vámi, raději bych mu na důkaz své loajality přinesla nějaký dárek —
něco, co by odpovídalo podmínkám." Podívala se významně na Kado-
ra.

Pár legionářů to pochopilo, vytasili meče a obstoupili velkové-
vodu.

"Co to děláte?" ptal se jich Kador. ,

"Myslím, že jsi dnes ztratil víc než trůn, Kadore," řekla teta
Pol.

"To nemůžete udělat," řekl Kador legionářům.

Jeden z vojáků přitiskl hrot meče na velkovévodovo hrdlo.
"Jsme oddaní císaři, můj pane," řekl nelítostně. "Zajímáme tě pro ve-
lezradu, a jestli budeš dělat potíže, dopravíme do Tol Honetu jen tvou
hlavu — jestli mi rozumíš."

Jeden z legionářských důstojníků poklekl uctivě před Se'Ned-
rou. "Vaše císařská Výsosti," řekl jí, "čím Vám můžeme sloužit?"

Princezna, doposud bledá a roztrěsená, se vzchopila. "Doprav
tohoto zrádce mému otci," řekla zvonivým hlasem, "a řekni mu, co se
tu stalo. Řekni mu, že jsi zajal velkovévodu Kadora na můj příkaz."

"Provedu, Vaše Výsosti," řekl důstojník a vyskočil na nohy.
"Spoutejte zajatce!" přikázal zostra a znovu se otočil k Se'Nedře.
"Můžeme vám poskytnout doprovod k cíli vaší cesty, Výsosti?"

"To nebude nutné, kapitáne," řekla mu. "Jen mi odklid'te toho zrádce z očí."

"Jak si Vaše Výsost přeje," řekl kapitán a hluboce se uklonil. Ukázal prudce rukou a vojáci Kadora odvedli.

Garion zíral na znamení na své dlani. Po ohni, který na něm hořel, nebylo ani památky.

Durnik se vyprostil ze sevření vojáků a vyjeveně na Gariona civěl. "Myslel jsem, že tě znám," zašeptal. "Co jsi zač, Garione, a jak jsi to udělal?"

"Drahý Durniku," řekla něžně teta Pol a brala ho za ruku. "Pořád chceš věřit jen tomu, co vidíš. Garion je stejný chlapec, jako byl předtím."

"Chceš říct, žeš to byla ty?" Durnik se podívat na Čamdarovo spálené tělo a zase rychle odvrátil oči.

"Ale ovšem," řekla. "Gariona znáš. Je to ten nejobyčejnější chlapec na světě."

Garion však věděl své. Ta Vůle byla jeho, i Slovo pocházelo od něho.

"*Tiše!*" varoval ho uvnitř hlavy její hlas. "*Nikdo to nemusí vědět.*"

"*Proč jsi mi říkala Belgarion?*" ptal se tiše.

"*Protože je to tvoje jméno,*" odpověděl její hlas. "*Ted' se snaž chovat přirozeně a už se mě na nic neptej. Promluvíme si o tom později.*" Její hlas se vytratil.

Ostatní nejistě postávali, dokud legionáři s Kadorem neodešli. Když zmizeli vojáci z dohledu a nebylo třeba zachovávat císařskou důstojnost, Se'Nedra se rozplakala. Teta Pol vzala drobnou dívenku do náručí a začala ji utěšovat.

"Snad bychom to měli zahrabat," řekl Barak a šťoural nohou do hromady, která zbyla z Čamdara. "Dryády by se mohly urazit, kdybychom odešli a nechali to tady doutnat."

"Přinesu svůj rýč," řekl Durnik.

Garion se otočil a protáhl se kolem Mandorallena a Hettara. Ruce se mu silně třáslly a byl tak vyčerpaný, že stál sotva na nohou.

Řekla mu Belgarione, to jméno mu zvonilo v hlavě a měl pocit, že ho vždycky znal — jako by celá ta léta nebyl úplný a teď ho to

jméno dokončilo. Belgarion byla bytost, která dokázala svou Vůli a svým Slovem a dotechem své ruky změnit maso na planoucí oheň.

"Tos byl ty!" obviňoval vědomí skryté v koutku mysli.

"Ne," odpověděl hlas. *"Já jsem ti jen ukázal cestu. Vůle, Slovo i dotek, to všechno bylo tvoje. "*

Garion věděl, že je to pravda. S hrůzou si vybavil poslední úpěnlivou žádost a doběla rozpálenou hořící ruku, již tu mučivou prosbu o slitování zavrhl. Odplata, kterou si tak toužebně v posledních měsících přál, se hrůzně naplnila, ale její chuť byla hořká, moc hořká.

Pak se mu podlomila kolena a on se svalil na zem. a plakal jak malé nešťastné děčko.

Část třetí

NYISSA

Kapitola dvacátá třetí

PŮDA BYLA POŘÁD STEJNÁ. Nezměnily se ani stromy ani obloha. Ještě bylo jaro, neboť roční období svůj majestátní běh nezměnila. Pro Gariona však už nic nemohlo být takové jako dřív.

Projížděli Lesem dryád k břehům Lesní řeky, která tvořila jižní hranicí Tolnedry. Cestou chvilkami zahlédl zvláštní pohledy svých přátel. Byly to pohledy hloubavé a přemýšlivé a Durnik — ten spolehlivý, bodrý Durnik — se choval, jako by se skoro bál. Jen teta Pol vypadala nezměněná, ba lhostejná.

"Netrap se tím, Belgarione," zvučel mu její hlas v hlavě.

"Je to tvoje jméno," říkal tichý hlas. *"Měl by sis na něj zvyknout."*

"Nech mě být."

Pak mu její přítomnost vyprchala z mysli,

Cesta k moři jim trvala několik dní. Počasí bylo střídavě zamračené, ale nepršelo. Když vyjeli na širokou pláž v ústí řeky, vál silný příbojový vítr. Vlnobití se rozlévalo po písku a na vrcholcích vln se tvořily bílé hřebínky.

Dál za příbojovými vlnami kotvila štíhlá, černá šerecká válečná loď a vzduch kolem ní byl plný křičících racků. Barak zastavil koně a zastínil si oči. "Je mi nějaká povědomá," zamručel a soustředěně zíral na úzkou loď.

Hettar pokrčil rameny. "Mně připadají všechny stejné."

"Každá je přece naprosto jiná," řekl Barak poněkud ublíženě. "Co by sis myslel, kdybych řekl, že koně vypadají všichni stejně?"

"Myslel bych si, žes oslepl."

Barak se na něho zazubil. "Je to to samé," řekl.

"Jak jim dáme vědět, že jsme tady?" zeptal se Durnik.

"Už to vědí," řekl Barak, "ledaže by byli opilí. Námořníci vždycky bedlivě sledují nepřátelské pobřeží."

"Nepřátelské?" zeptal se Durnik.

"Každé pobřeží je nepřátelské, když se na obzoru objeví šerecká válečná loď," odpověděl Barak. "Myslím, že je to nějaká pověra."

Loď se obrátila a kotva byla vytažena z vody. Vesla se vysunuly, jako dlouhé pavoucí nohy a loď doslova kráčela mezi zpěněnými hřebínky vln k ústí řeky. Barak je vedl k říčnímu břehu a pak šel podél širokého proudu, až našel místo, kde byla řeka dost hluboká na to, aby tam loď mohla přistát skoro u břehu. Vojáci, kteří hodili Barakovi kotevní lano, byli oblečení do kožešin a připadali mu důvěrně známí. První z nich, který se vyhoupl na břeh, byl Gredlik, Barakův dobrý přítel.

"Zajeli jste daleko na jih," řekl Barak, jako by se byli právě rozešli.

Gredlik pokrčil rameny. "Slyšel jsem, že potřebujete loď. Neměl jsem zrovna nic na práci, tak jsem si řekl, že sjedu trochu níž a podívám se, jak jste na tom."

"Mluvil jsi s mým bratrancem?"

"S Grinnegem? Ne. Jeli jsme zrovna na trase z Kotu dolů do přístavu Tol Horb, pro nějaké drasnijské obchodníky. Narazil jsem na Eltega — pamatuješ na něj — černá bradka, jedno oko?"

Barak přikývl.

"Řekl mi, že mu chtěl Grinneg zaplatit, aby tu na vás počkal. Vzpomněl jsem si, že se s Eltegem nemáte zrovna v lásce, tak jsem se nabídl, že sem zajedu místo něho."

"A on souhlasil?"

"Ne," odpověděl Gredlik a podrbal se ve vousech. "Řekl mi, abych se staral o sebe."

"To mě nepřekvapuje," řekl Barak. "Elteg býval vždycky chamtivý a Grinneg mu asi nabídl tučnou částku."

"To je víc než jisté." Gredlik se zasmál. "To mi ovšem Elteg neřekl."

"Jaks ho přesvědčil, aby změnil názor?"

"Měl nějaké problémy se svou lodí," řekl Gredlik s vážnou tváří.

"Jaké problémy?"

"Ukázalo se, že následující noc byli on i jeho posádka pořádně opilí. Nějaký darebák vklouzl na palubu a podřízl mu stěžeň."

"K čemu to jenom ten svět spěje?" zeptal se Barak a vrtěl hlavou.

"Čteš moje myšlenky," souhlasil Gredlik.

"Jak se na to tvářil?"

"Bojím se, že ne moc dobře," řekl smutně Gredlik. "Když jsme vyplouvali z přístavu, klel jak tisíc čertů. Bylo ho slyšet dost daleko."

"Měl by se naučit ovládat své vášně. Takové chování dělá Šerekům špatné jméno ve všech přístavech na světě."

Gredlik mírně pokýval hlavou a obrátil se na tetu Pol. "Vzácná paní," řekl a lehce se uklonil, "moje loď je ti k službám."

"Kapitáne," řekla a přijala jeho poklonu. "Za jak dlouho nás dopravíš do Sthiss Toru?"

"To záleží na počasí," odpověděl a mžoural na nebe. "Nanejvýš tak za deset dní. Naložili jsme krmení pro koně, ale budeme se občas muset zastavit pro vodu."

"Tak to bychom raději měli vyrazit," řekla.

Hettar musel koně dost přesvědčovat, aby na loď nastoupili, ale zvládl to bez větších problémů. Pak odstrčili loď od břehu, přejeli písečný nános v ústí řeky a ocitli se na volném moři. Posádka vytáhla plachty a nabrali vítr směrem dolů, podél šedozeleného nyissijského pobřeží.

Garion šel dopředu na své obvyklé místo na přídi, tam se posadil a zadumaně hleděl do zmítajících se vln, Před očima měl výjev toho hořícího muže v lese.

Zaslechl za sebou pevné kroky a ucítil nenápadnou, známou vůni. "Chceš o tom mluvit?" zeptala se teta Pol.

"O čem se dá mluvit?"

"O spoustě věcí," řekla mu.

"Tys věděla, že jsem toho schopen, že?"

"Předpokládala jsem to," řekla a posadila se vedle něho. "Postřehla jsem několik náznaků. Jeden ale nikdy neví, dokud se to nestane poprvé. Zнала jsem řadu lidí, kteří měli podobné schopnosti, ale nikdy je nepoužili."

"Kéž bych je byl nepoužil ani já," řekl Garion.

"Myslím, žeš neměl moc na vybranou. Čamdar byl tvůj nepřítel."

"To se to muselo stát zrovna takhle?" ptal se. "Musel to být oheň?"

"Ten sis vybral sám," odpověděla. "Jestli ti oheň tak vadí, už to příště takhle nedělej."

"Nebude žádné příště," řekl bezduše. "Nikdy."

"*Belgarione,*" její hlas se mu znovu ozval v mysli, "*přestaň už být hloupý. Přestaň už se konečně litovat.*"

"Nech toho," řekl nahlas. "Necpi se mi do hlavy a neříkej mi *Belgarione.*"

"Ale ty jseš *Belgarion,*" trvala na svém. "Ať se ti to líbí nebo ne, svou moc použiješ znovu. Jakmile jsi ji jednou uvolnil, už ji nikdy nepolapíš zpátky. Rozčílíš se nebo se vyděsíš, nebo se rozrušíš a bez rozmyšlení ji znovu použiješ. Už si nebudeš moci říct, že ji nepoužiješ, protože by sis musel říct, že přestaneš používat ruku. Teď se musíš naučit tuhle sílu ovládat. Nemůžeme tě nechat běhat po světě, abys vyvracel stromy a bořil skály náhodnými myšlenkami. Musíš se naučit ovládat sílu i sebe. Nevychovala jsem tě pro to, aby z tebe byla příšera."

"Už je pozdě," řekl. "Už ze mě příšera je. Copak jsi neviděla, co jsem tam udělal?"

„*Všechna tahle sebelítost je únavná, Belgarione,*" říkal mu její hlas. "*Takhle se nikam nedostaneme.*" Postavila se. "Pokus se trochu zmužnět, drahoušku," řekla nahlas. "Je těžké radit někomu, kdo je do sebe zahleděný natolik, že neslyší."

"Už to nikdy neudělám," řekl jí vzdorovitě.

"*Ale ano, uděláš, Belgarione. Budeš se učit a jednat tak, a tím*

získáš i nezbytnou kázeň. Když to nebudeš chtít dělat dobrovolně, budeme na to musejí jít jinak. Přemýšlej o tom, drahoušku, a rozhodni se - ale ať ti to netrvá moc dlouho. Je to moc důležité, než abychom to odkládali. " Vztáhla ruku a jemně se dotkla jeho tváře; pak se otočila a odešla pryč.

"*Má pravdu, víš.*" Řekl mu hlas v jeho mysli.

"*Ty se do toho neplet',*" řekl Garion.

V následujících dnech se tetě Pol vyhýbal, jak jen to šlo. Nemohl ale uniknout jejím očím. Kdykoliv procházel úzkou lodí, věděl, že ho chladnýma, zadumanýma očima pozoruje.

Třetího dne při snídani se na něho zadívala pozorněji, jako by si všimla něčeho poprvé. "Garione," řekla, "vypadáš dost zpustle. Proč se neoholiš?"

Garion strašlivě zrudl a přejel si prsty po bradě. Určitě tam měl vousy — rašící, měkounké, spíš chmýří než štětiny, přesto to byly vousy.

"Vskutku se ti daří dosíci dospělosti, mladý Garione," uznale ho ujišťoval Mandorallen.

"Není třeba rozhodovat se okamžitě, Polgaro," řekl Barak a hladil si svůj mohutný rudý vous. "Ať si nechá vousy trochu poporůst. Když se nevyvedou dobře, vždycky se ještě dají oholit."

"Mám za to, že tvá nestrannost v tomhle hovoru je podezřelá, Baraku," poznamenal Hettar. "Nenosí náhodou většina Šereků plnovous?"¹

"Žádná břitva se nikdy nedotkla mojí tváře," přiznal Barak. "Ale já si prostě nemyslím, že by bylo nutné s tím spěchat. Vousy se dají těžko nalepit zpátky, když si člověk řekne, že by je vlastně chtěl mít."

"Mně připadají směšné," řekla Se'Nedra. Natáhla dva drobné prstíky, a než ji mohl Garion zarazit, škubla za chmýří na jeho bradě. Ucukl a znova zrudl.

"Půjde to dolů," poručila pevně teta Pol.

Durnik se beze slova spustil do podpalubí. Když se vrátil, nesl umývadlo, kousek hnědého mýdla, ručník a střep ze zrcátka. "Nedá to moc práce, Garione," řekl a rozkládal ty věci před mladým mužem na

stůl. Potom z pouzdra na opasku vytáhl dobře ukrytou britvu. "Musíš si dát akorát pozor, aby ses nepořezal, to je všechno. Celé tajemství vězí v tom, že nesmíš pospíchat."

"Dej si zvlášť dobrý pozor, až budeš u nosu," radil Hettar. "Člověk vypadá bez nosu dost divně."

Holení probíhalo za neustálých rad, ale nakonec to nedopadlo úplně špatně. Krvácení většinou ustala po několika minutách a kromě pocitu, že má obličej oloupaný, byl Garion s výsledkem docela spokojený.

"Tohle je mnohem lepší," řekla teta Pol.

"Nastydne teď od obličeje," věštil Barak.

"Mohl bys toho nechat?" řekla mu.

Na levoboku plynulo pobřeží Nyissy, byla to neproniknutelná stěna popínavé vegetace, vyzdobená liánami a dlouhými cáry mechů. Občasné závan zpětného větru přinášel na palubu lodi zapáchající mlhu z bažin. Garion a Se'Nedra stáli na přídi, hledíce do džungle.

"Co je to zač?" zeptal se Garion a ukázal na cosi dlouhého a nohatého, co se klouzalo v bahnitém břehu podél potůčku, který vytékal do moře.

"Krokodýli," odpověděla Se'Nedra.

"Co je to krokodýl?"

"Obrovská ještěrka," řekla.

"Jsou nebezpeční?"

"Moc nebezpeční. žerou lidi. Tys o nich nikdy nečetl?"

"Neumím číst," přiznal se Garion bez rozmyšlení.

"Cože?"

"Neumím číst." opakoval Garion. "Nikdo mě to nikdy neučil."

"To je legrační!"

"Není to moje chyba," bránil se.

Podívala se na něj zamyšleně. Od setkání s Čamdarem z něho asi měla dost strach a její nejistotu posilovalo zřejmě i to, že s ním nezacházela moc dobře. Hned první poznámka o tom, že je jen sluha, postavila celý jejich vztah do špatného světla, jenže ona byla moc hrdá na to, aby přiznala svou počáteční chybu. Garion skoro mohl slyšet,

jak jí v hlavě cvakají drobounká kolečka. "Chtěl bys, abych tě naučila číst?" nabídla mu. Byla to asi největší omluva, jakou od ní mohl čekat.

"Trvalo by to dlouho?"

"To záleží na tom, jak jseš chytrý."

"Kdy bychom mohli začít?"

Zkrabatila čelo. "Mám pár knížek, ale budeme potřebovat na něco psát."

"Nevěděl jsem, že se budu muset učit taky psát," řekl. "Čtení by prozatím mohlo stačit."

Zasmála se. "Je to jedno a to samé, ty hlupáčku."

"To jsem nevěděl," řekl Garion uzarděně. "Myslel jsem —" Ta představa ho zlomila. "Asi jsem na to nikdy nepomyslel," dodal nepřesvědčivě. "Co k tomu psaní potřebujeme?"

"Nejlepší je pergamen," řekla, "a uhel na psaní — ten se dá vymazat a pergamen můžeme použít znovu,"

"Půjdu o tom promluvit s Durnikem," rozhodl se. "Ten určitě na něco přijde."

Durnik navrhl plátno na plachty a ohořelý klacík. Za necelou hodinu seděli Garion se Se'Nedrou v zastíněném místě na přídí, hlavy skloněné nad kouskem plátna přibitým na prkně. Garion jednou vzhlédl a uviděl nedaleko tetu Pol. Oba je pozorovala s nečitelným výrazem ve tváři. Znovu pak sklopil oči a vrátil se k podivuhodným symbolům na plátně.

Učil se příštích několik dní. Prsty měl přirozeně hbité, a tak si psaní písmen brzy osvojil.

"Ne, ne," řekla Se'Nedra jednou odpoledne, "napsals to špatně — napsal jsi jiná písmena. Jmenuješ se Garion, ne Belgarion."

Ucítil náhlé mrazení a podíval se na čtverec plátna. Jméno bylo napsáno docela jasně — "Belgarion."

Rychle vzhlédl. Teta Pol stála tam, co obvykle, sledovala ho očima jako vždycky.

"*Nepleť se mi do hlavy!*" vyštěknul na ni.

"*Pilně se uč, drahoušku,* " nabádala ho tiše její slova. „*Každé učení je užitečné a ty se máš ještě mnoho co učit. Čím dřív si na to zvykneš, tím líp.* " Pak se usmála, otočila se a odešla.

Příštího dne Grelidikova loď doplula k ústí Hadí řeky v centrální Nýisse. Námořníci skasali plachtu, zasadili vesla do závěsů po obou bocích lodi a přichystali se tak na dlouhou namáhavou plavbu proti proudu řeky do Sthiss Toru.

Kapitola dvacátá čtvrtá

NEBYL TU VZDUCH. Vypadalo to, že se svět najednou proměnil v rozlehlý, zapáchající rybník se stojatou vodou. Hadí řeka měla stovky jícňů, každý z nich se pomalu plazil rosolovitým bahnem delty a neochotně se vléval do nespoutaných mořských vln. Rákosí rostoucí v rozsáhlé bažině dosahovalo výšky dvaceti stop a bylo husté jako spředené pletivo. Vítr mučivě šustil, pročešáváje vrcholky rákosu, ale dole, mezi stonky, nebylo po sebemenším vánku ani památky. Nebyl tu vzduch. Delta se pařila a zapáchala pod žhavým sluncem, které spíš vařilo, než pářilo.

Každé nadechnutí obsahovalo polovinu vody. Mračna hmyzu se zvedala z rákosu a sedala si s nenasytnou žravostí na sebemenší kousek odhalené kůže, štípala a živila se krví.

Jeden a půl dne strávili mezi rákosem, než dojeli k prvním stromům, nízkým, nepatrně vyšším než křoviny. Jak se pomalým tempem blížili do srdce Nyissy, hlavní říční kanál začal dostávat tvar. Námořníci se potili, nadávali u vesel a loď se poznenáhlu sunula proti proudu, skoro jako by bojovala proti přílivu hustého oleje, který na ní ulpíval jako nějaké hnusné lepidlo.

Stromy začaly dosahovat větších výšek, až byly skutečně impozantní. Silné, drsné kořeny se kroutily vzhůru, vyčnívaly ze slizu podél břehů, jako groteskně znetvořené nohy, a kmeny, mohutné jako hrady, se vypínaly k zapařenému nebi. Provazovité úponky se stáčely

dolů s horních větví, pohybovaly se, jako by se v bezvětrném vzduchu svíjely jakousi vlastní vegetativní vůlí. Vousaté cáry šedavého mechu se v pramenech až sto stop dlouhých spouštěly dolů se stromů až tam, kde řeka tvořila velké nevraživé meandry, které prodloužily cestu desetkrát víc, než by bylo potřeba.

"Není to zrovna milé místočko," zamumlal Hettar hledící sklíčeně přes palubu na zarostlou říční hladinu před sebou. Svlekl si svůj jezdecký kabátec i režnou halenu a jeho štíhlý trup se třpytil potem, i on byl, jako většina ostatních, posetý bolestivými štipanci od komárů.

"Jsem téhož názoru," souhlasil Mandorallen.

Jeden námořník vykřikl, vyskočil, kopajíc do držadla svého vesla. Něco dlouhého, slizkého a bez kostí, se nepozorovaně vyšplhalo po veslu, hledaje se slepou žravostí námořníkovo maso.

"Pijavice," řekl Durnik a otřásl se, když ta ohavnost mokře pleskla zpátky do zahnívající řeky. "Nikdy jsem tak velkou neviděl. Měla nejmíň stopu, možná víc."

"Asi tady nebude nejlepší místo na plavání," podotkl Hettar.

"To mně ani nenapadlo," řekl Durnik.

"Fajn."

Teta Pol vyšla v lehkých lněných šatech ze své kajuty pod zvýšenou záďí lodi, kde se Grelidik a Barak střídali u kormidla. Pečovala o Se'Nedru, která v drsném říčním podnebí povadla a chřadla jako květinka.

"Nemůžeš s tím něco udělat?" ptal se Garion bezhlasně.

"S čím?"

"Se vším. " Bezmocně se rozhlédl.

" Co chceš, abych udělala? "

"Alespoň zažeh ty štěnice. "

" Proč to neuděláš sám, Belgarione?"⁴

Zaťal zuby. *"Ne!"* Byl to tichý výkřik.

"Nedá to ani moc práce. "

"Ne!"

Pokrčila rameny, otočila se a zanechala ho dusit se ve vlastní šťávě.

Cesta do Sthiss Toru jim trvala ještě tři dny. Město bylo sevře-

né velkým meandrem řeky a bylo vystavěné z černého kamene. Domy a budovy byly nízké, většinou bez oken. Uprostřed města se vypínala budova s podivně tvarovanými věžemi, kupolemi a terasami, vypadajícími velmi cizorodě. Do vinoucí se řeky vyčnívaly přístavní hráze a mola a k největšímu z nich navedl Grelidik svou loď. "Musíme zastavit na celnici," vysvětlil jim.

"Bez toho to nejde," řekl Durnik.

Byl to krátký proces, Kapitán Grelidik ohlásil, že veze zboží Radka z Boktoru do drasnijské enklávy. Pak podal úředníkovi s vyholenou hlavou cinkající měšec s penězi a loď mohla bez prohlížení pokračovat dál.

"Za to mi dlužíte, Baraku," řekl Grelidik. "Cesta sem byla přátelská služba, ale tyhle peníze jsou zas něco jiného."

"Někam si to napiš," řekl mu Barak. "Postarám se o to, až se vrátím do Val Alornu."

"Pokud se do Val Alornu vůbec vrátíš," řekl Grelidik nevlídně.

"Určitě si pak na mě při modlení vzpomeneš," řekl Barak. "Vím, že se za mně modlíš pokaždé, ale teď budeš muset trochu přidat."

"To se dají podplatit úředníci na celém světě?" zeptal se Durnik podrážděně. "Cožpak nikdo nedělá svoji práci tak, jak má, bez úplatků?"

"Kdyby to tak dělal jediný, byl by konec světa," odpověděl Hettar. „Ty i já jsme na tohle moc hloupí a poctiví, Durniku. Radši bychom měli podobné věci nechat na druhé."

"Stejně je to nechutné, a hotovo."

"Třeba je to pravda," řekl Hettar, "ale já jsem šťastný, že se nám celník nepodíval pod palubu. Asi bychom měli problémy, jak vysvětlit ty koně."

Námořníci odrazili znovu na řeku a veslovali k řadě hlavních doků. Přistáli u krajního mola, vytáhli vesla do lodě a uvázali lana ke smolou pomazaným černým pilonům u přístaviště.

"Tady nemůžete kotvit," řekl jim zpocený dozorce z mola.

"Tohle je drasnijská loď."

"Budu kotvit, kde se mi zlíbí," odsekl Grelidik.

"Zavolám vojáky," vyhrožoval dozorce. Uchopil jedno lano a vytáhl dlouhý nůž.

"Jestli ten provaz přeřízneš, kamaráde, vyskočím dolů a utrhnu ti uši," varoval ho Grelidik.

"Jdi a pověz mu, co a jak," pobízel ho Barak. "Na rvačku je trochu horko."

"Mám na lodi drasnijské zboží," řekl Grelidik dozorci na molu, "které patří Radkovi - z Boktoru, myslím."

"A ták," řekl dozorce a schoval nůž, "Proč to neřekneš rovnou?"

"Protože se mi nelíbí tvoje chování," odpověděl hrubě Grelidik. "Kde najdu někoho ve službě?"

"Drobleka? Ten má dům na konci téhle ulice, za krámky. Je to ten s drasnijským znakem na dveřích."

"Musím s ním mluvit," řekl Grelidik. "Potřebuju nějakou propustku, když chci opustit doky? O Sthiss Toru jsem slyšel všelijaké věci."

"V enklávě se můžeš pohybovat svobodně," informoval ho dozorce. "Propustku potřebuješ jenom do města."

Grelidik zaremcál a sešel dolů. Za chvíli vyšel s několika svitky pergamenu. "Chceš s tím úředníkem mluvit?" zeptal se tety Pol. "Nebo se o to mám postarat?"

„Raději půjdeme společně," rozhodla. "Holčička spinká. Řekni svým mužům, aby ji nerušili."

Grelidik přikývl a krátce promluvil s lodním důstojníkem. Námořníci spustili prkno k molu a Grelidik vykročil na nábreží první. Těžké mraky se jim válely nad hlavami a zastiňovaly slunce.

Cesta vedoucí k přístavu byla po obou stranách lemovaná obchůdky drasnijských kupců a Nyissánci se mezi nimi pohybovali apaticky, občas se zastavovali a smlouvali s obchodníky. Všichni Nyissánci měli na sobě volné šaty ze světlé duhově zbarvené tkaniny a hlavy úplně vyholené. Garion šel vedle tety Pol a všiml si s jistým odporem, že Nyissánci měli zvláště nalíčené oči a na rtech i na tvářích měli růž. V jejich řeči se ozýval skřípot a sykot a všichni budili dojem, že šišljají.

Těžká mračna teď docela zahalila oblohu a ulice náhle potemněly. Asi tucet ubohých, skoro nahých mužů opravoval dláždění. Zacuchané vlasy a zpustlé vousy naznačovaly, že to nejsou Nyissánci. Ke kotníkům měli přidělaná pouta a řetězy. Nad nimi stál surově vyhlížející muž s bičem v ruce a čerstvé jizvy a šrámy prozrazovaly, jak volně jím nakládá. Jeden zbídačený otrok si náhodou upustil náruč dlažebních kostek na nohu, otevřel pusu a zavyl bolestí jako zvíře. Garion v úžasu zjistil, že otrok má vyříznutý jazyk.

"Ponižují člověka na úroveň dobytka," zamručel Mandorallen, oči planoucí strašným hněvem. "Proč tu žumpu někdo nevyčistí?"

"Jednou se to povedlo," řekl Barak ponuře. "Když Nyissánci úkladně zavraždili Řičního krále, přišli sem Alornové a zabili každého Nyissánce, kterého našli."

"Nespatřuji, že by jich jakkoli ubylo," řekl Mandorallen, rozhlížeje se kolem sebe.

Barak pokrčil rameny, "Bylo to před třinácti sty lety. Za takovou dobu by se na původní počet rozmnožil i jeden pár krys."

Durník, který šel vedle Gariona, pojednou vydechl, odvrátil oči a strašlivě zrudl.

Z nosítek nesených osmi otroky právě vystoupila nyissijská žena. Tkanina, z níž byly zhotoveny její bledězelené šaty, byla tak tenoučká, že byla skoro průsvitná a představivosti ponechávala jen velmi málo k dispozici. "Garione, nedívej se na ni," zašeptal chraplavě Durník, doposud rudý. "Je to hříšná žena."

"Na tohle jsem zapomněla," řekla teta Pol s nelibostí. "Asi jsme měli Durníka s Garionem nechat na lodi."

"Proč je takhle oblečená?" ptal se Garion, hledě na polonahou ženu.

"Chceš říct spíš neoblečená, ne?" Durník měl rozhořčením přidušený hlas.

"Je to takový zvyk," vysvětlovala teta Pol. "Má to co dělat se zdejšími podnebími. Má to samozřejmě i jiné důvody, ale o tom se teď nebudeme bavit. Všechny nyissijské ženy se oblékají takhle." Barak i Gredlik si ženu rovněž prohlíželi a uznale se šklebili.

"Dělejte jako by nic," řekla stroze teta Pol.

Opodál stál Nyissánek s vyholenou lebkou, opíral se o zeď, cívil na svou ruku a bezduše se chechtal. "Vidím si skrz prsty," hlásil a syčivě si šlapal na jazyk. "Docela skrz ně."

"Je opilý?" ptal se Hettar,

"Ne tak docela," odpověděla teta Pol. "Nyissánci mají zvláštní druh zábavy — listí, bobulky, některé kořinky. Vnímání mají pozměněné. Je to horší než opilství, které se vidí mezi Alorny."

Kolem se vlekl zvláštní houpavou chůzí další Nyissánek a měl přihlouplý výraz ve tváři.

"Je to hodně rozšířené?" ptal se Mandorallen.

"Ještě jsem nepotkala Nyissánce, který by nebyl alespoň trochu zdrogovaný," řekla teta Pol. "Špatně se jim s tím mluví. Není tamhle náhodou ten dům, který hledáme?" Ukázala na masivní dům naproti přes ulici.

Když přecházeli na druhou stranu k rozlehlému domu, ozvalo se na jihu hrozivé burácení hromu. Otevřel jim drasnijský sluha v režné košili, zavedl je do spoře osvětleného předpokoje a řekl jim, aby počkali.

"Odporné město," zašeptal Hettar. "Nechápu důvod, pro který by se sem Alorn se zdravým rozumem vypravil dobrovolně."

"Peníze," odpověděl stručně kapitán Grelidik. "Obchodovat v Nyisse je velmi výhodné."

"Jsou důležitější věci než peníze," zamručel Hettar.

Do zšerelé místnosti vešel nesmírně tlustý muž. "Víc světla," vyštkl na sluhu. "Nemusels je tu nechat po tmě."

"Říkal jsi, že svícením se tu ještě víc otepluje," bránil se sluha vzdorovitě. "Měl by sis už udělat ve věcech jasno."

"Nekoukej na to, co jsem říkal, a dělej, co ti poručím."

"Drobleku, tohle podnebí tě ničí," poznamenal sluha kysele. Zažehl několik lamp a odchází z místnosti něco si pro sebe mumlal.

"Nejhorší sluhové na světě jsou Drasnijci," vrčel Droblek. "Tak se pustíme do obchodu?" Zhroutil svoje kypící tělo na židli. Na tváři se mu bez přestání vyrážel pot a stékal do vlhkého límce hnědé hedvábné košile.

"Jmenuji se Gredlik," řekl vousatý mořský vlk. "Přišel jsem zrovna do přístavu s lodí plnou zboží kupce Radka z Boktoru." Předložil mu pergamenové svitky.

Droblek přimhouřil oči. "Netušil jsem, že se Radek zajímá o obchody na jihu. Myslel jsem, že obchoduje hlavně v Sendarii a v Arendii."

Gredlik pokrčil lhostejně rameny. "Na nic jsem se ho neptal. Platí mě za to, abych mu odvezl na své lodi zboží a ne abych se ho vyptával na obchody."

Droblek si je všechny prohlédl nezaujatou zpocenou tváří. Pak se jeho prsty nepatrně pohnuly. — *Je všechno tak, jak má být?* — Drasnijský tajný jazyk rozpohyboval jeho tlusté prsty.

Dá se tu mluvit otevřeně? — zeptaly se ho prsty tety Pol. Její posušky byly okázalé, poněkud zastaralé. V pohybech prstů byla patrná formálnost, kterou Garion ve znakové řeči ostatních zatím neviděl.

Tak otevřeně, jako kdekoliv jinde v téhle jedové díře — odpověděl Droblek. — *Máš zvláštní akcent, vzácná paní. Cítím z něho cosi, co odněkud znám a co bych si měl pamatovat* —

— *Učila jsem se tenhle jazyk moc dávno* — odpověděla. *Určitě víš, kdo je Radek z Boktoru* —

"Ale ovšem," řekl Droblek nahlas. "Všichni to vědí. Někdy si říká Ambar z Kotu — přesně řečeno, když chce vést ne zcela legitimní jednání."

"Mohli bychom nechat toho popichování, Drobleku?" zeptala se tiše teta Pol. "Určitě jsi už dostal instrukce od krále Rhodara. Nemá cenu poskakovat kolem horké kaše."

Droblekova tvář se zachmuřila. "Promiň," řekl ztuha. "Budu potřebovat trochu víc informací, abych si všechno ověřil."

"Nebud' tupec, Drobleku," zahrčel Barak na tlust'ocha.

"Máš oči, tak se dívej. Jseš Alorn; víš moc dobře, kdo je ta dáma."

Droblek se najednou podíval na tetu Pol a oči se mu rozšířily. "To není možné," vydechl.

"Chceš, aby ti to dokázala?" navrhoval Hettar. Dům se otřásl náhlým zaburácením hromu.

"Ne, ne," odmítl Droblek chvatně, stále zíraje na tetu Pol.

"Nikdy mě to nenapadlo — chci říct, že jsem nikdy netušil —" koktal.

"Máš nějaké zprávy od prince Kheldara nebo od mého otce?" zeptala se odměřeně teta Pol.

"Od tvého otce? „Máš na mysli — ? On se do toho zapletl taky?"

"Tak jest, Drobleku," pravila jedovatě, "cožpak nevěříš zprávám od krále Rhodara?"

Droblek potřásl hlavou, jako by si chtěl urovnat myšlenky. "Je mi to líto, lady Polgaro," řekl. "Překvapili jste mě, to je celé. Chvilku mi trvá, než si to srovnám. Nemysleli jsme si že zajedete tak daleko na jih."

"Zřejmě jsi tedy žádnou zprávu od Kheldara ani od starce nedostal."

"Nikoliv, má paní," řekl Droblek. "Žádnou. Oni by tu měli být?"

Říkali to. Měli se tu s námi sejít nebo nám tu nechat zprávu."

V Nyisse se zprávy předávají těžko," vysvětloval Droblek. "Lidé tu nejsou moc spolehliví. Princ s tvým otcem jsou třeba na severu země a jejich poslové mohli sejít z cesty. Poslal jsem jednu zprávu ani ne deset leguí za město a trvalo celých šest měsíců, než tam dorazila. Nyissánec, který ji měl doručit, narazil cestou na místo se zvláštními plody. Našli jsme ho v nich sedět uprostřed a usmívat se." Droblek zkrivil obličej. "Už obrůstal mechem," dodal.

"Byl mrtvý?" ptal se Durnik.

"Ne, jen velice šťastný. Ty bobulky mu moc chutnaly. Okamžitě jsem ho propustil, ale nezdálo se, že by mu to nějak vadilo. Pokud vím, sedí tam dodnes."

"Jak rozsáhlou máš síť v Sthiss Toru?" ptala se teta Pol.

Droblek rozpráhl skromně své buclaté ruce. "Daří se mi tu a tam získávat nějaké informace. Mám pár lidí v paláci a nižšího úředníka na tolnedrijském zastupitelství. Tolnedrané jsou velmi svědomití." Zlomyslně se zasmál. "Vyjde mnohem levněji nechat je všechno udělat a pak od nich získané informace koupit."

"Pokud se dá věřit tomu, co ti řeknou," poznamenal Hettar.

"To, co mi řeknou, nikdy nepokládám za bernou minci," řekl Droblek. "Tolnedrijský velvyslanec ví, že jsem si jeho člověka koupil. Občas se mě snaží falešnými zprávami podrazit nohy."

"A velvyslanec ví, že ty to víš?" ptal se Hettar.

"Ovšem, že ví." Tlustý muž se smál. "Ale nemyslí si, že se leknu toho, že on ví, že vím já," znovu se zachechtal. "Je to strašně složité, že?"

"Jako většina drasnijských her," poznamenal Barak.

"Říká ti něco jméno Zedar?" zeptala se teta Pol.

"Slyšel jsem ho, přirozeně," řekl Droblek.

"Setkal se se Salmissrou?"

Droblek se zamračil. "To nevím jistě. Neslyšel jsem, že by se sešli, to ale neznamená, že se to nemohlo stát. Nyissa je tajuplné místo a Salmissrin palác je nejtajemnější místo v celé zemi. Nevěřili byste, co se tam někdy děje."

"Věřila bych tomu," řekla teta Pol. "Dějí se tam věci, které by tebe ani nenapadly." Obrátila se k ostatním. "Mám dojem, že jsme na mrtvém bodě. Nemůžeme učinit nic, dokud nebudeme mít zprávu o Silkovi nebo o Šedém vlkovi."

"Můžu vám poskytnout přístřeší ve svém domě?" zeptal se Droblek.

"Myslím, že zůstaneme na palubě lodi kapitána Grelrika," řekla mu. "Jak jsi řekl, Nyissa je tajuplné místo, a já jsem si jistá, že i tolnedrijský velvyslanec si koupil pár lidí, tentokrát ve tvých službách."

"Přirozeně," souhlasil Droblek. "Já vím, o koho jde."

"Neměli bychom to pokoušet," řekla mu. "Máme hned několik důvodů nesetkat se nyní s Tolnedrijanci. Zůstaneme na palubě a nebudeme na očích. Dej nám vědět, jakmile se s tebou princ Kheldar setká."

"Samozřejmě," řekl Droblek. "Stejně ale budete muset počkat, až déšť ustane. Poslouchajte," Na střechu nad jejich hlavami bušil lijavec.

"Bude to trvat dlouho?" zeptal se Durnik.

Droblek pokrčil rameny. "Trvá to většinou tak hodinu. V to-
mhle období prší každé odpoledne."

Snad se tím alespoň ochladí vzduch," řekl kovář.

"Ne příliš," řekl mu Drasnijec. "Obyčejně to je ještě horší."
Otřel si pot s tváře.

"Jak tu můžete žít?" zeptal se Durnik.

Droblek se dobromyslně usmál. "Tlustí lidé se moc ne-
pohybují. Vydělávám dost peněz a hra, kterou hraju s tolnedrijským
velvyslancem, moji mysl zaměstnává dostatečně. Když už si na to
zvyknete, není to vcelku tak špatné."

Dál seděli tiše a poslouchali bubnující déšť.

Kapitola dvacátá pátá

NA PALUBĚ GRELDIKOVY lodi zůstali příštích pár dní a čekali na zprávu od Silka a Šedého vlka. Se'Nedra se zotavila ze své slabosti a objevila se na palubě ve světlé dryádí haleně, která Garionovi připadala jen o něco méně průsvitná než šaty nyissijských žen. Když však poněkud kostnatě navrhl, že by si na sebe měla ještě něco vzít, jen se mu vysmála. Cílevědomě se vrátila k výuce čtení a psaní, a z toho mu naskakovala husí kůže. Seděli spolu stranou na palubě a prokousávali se nudnou knihou o tolnedrijské diplomacii. Garionovi to připadalo jako věčnost, ačkoliv ve skutečnosti byl velmi bystrý a učil se překvapivě rychle. Se'Nedra byla příliš bezohledná, než aby ho pochválila, a téměř dychtivě čekala na každou jeho další chybu, neboť ji, zdálo se, těšila každá příležitost, kdy se mu mohla vysmát. Její blízkost a lehký, kořeněný parfém ho rozptylovaly, když seděli jeden vedle druhého, a při náhodných dotycích její ruky nebo stehna se potil víc než z místního podnebí. Protože byli hodně mladí, byla ona netolerantní a on paličatý. Lepkavé, vlhké horko způsobilo, že byli podráždění a vznětliví, takže hodiny častěji končivaly rozeprý.

Když se jednoho rána probudili, houpala se v blízkém doku na vlnách říčního proudu černá loď s příčným plachtovím. Příjemný ranní větřík k nim z tě lodi přivál zapáchající, zlověstný dým.

"Co je to za zápach?" zeptal se Garion jednoho z lodníků.

"Otroci," odpověděl zamračeně lodník a ukazoval na nyissijskou loď. "Když jseš na moři, ucítíš ji na dvacet mil daleko."

Garion se při pohledu na šerednou černou loď otrásl.

Přes palubu se k zábradlí, u něhož stál Garion, přiloudal Barak s Mandorallenem. "Vypadá jak kocábka," prohlásil Barak o nyissijské lodi hlasem plným opovržení. Byl svlečený do půli těla a chlupatá hrud' se mu perlila potem.

"Je to otrokářská loď," řekl mu Garion.

"Smrdí jak otevřená stoka," stěžoval si Barak. "Ohromně by to spravil pořádný oheň."

"Tot' žalostné řemeslo, vzácný pane Baraku," řekl Mandorallen. "Nyissa činí obchody s lidskou bídou již nespočetné věky."

"Je to drasnijský dok?" zeptal se Barak a mhouřil oči.

"Ne," odpověděl Garion. "Námořníci říkají, že všechno na téhle straně patří Nyisse."

"To je škoda," zamručel Barak.

Skupina mužů v drátěných košilích a černých pláštích přistoupila na molo, kde kotvila otrokářská loď, a zastavila se u zádi.

"Ale ale," řekl Barak, "kde je Hettar?"

"Ještě je v podpalubí," odpověděl Garion. "Co se děje?"

"Najdi ho. Jsou to Murgové."

Nyissijští námořníci s vyholenými hlavami otevřeli poklop na své lodi a vyštěkli dolů několik drsných příkazů. Z podpalubí začala pomalu vycházet řada zubožených mužů. Každý měl na krku železný obojek a pospojováni byli dlouhým řetězem.

Mandorallen ztuhl a začal klít.

"Co se děje?" zeptal se Barak.

"Tot' Arendští!" zvolal rytíř. "O tom jsem slýchal, leč nevěřil jsem."

"O čem jsi slýchal?"

"Nevkusná to zvěst rozšířila se před několika lety v Arendii," odvětil Mandorallen, bledý hněvem. "Říká se, že někteří naši šlechtici obohatili se příležitostně tím, že prodali své služebnictvo Nyissáncům."

"Zdá se, že to bylo víc než řeči," mínil Barak.

"Tamhle," zachrčel Mandorallen. "Popatřete, vidíte ten kříž na haleně tam toho? To je kříž Vo Toralu. Znáám barona z Vo Toralu jako

velkého hýřila, ale nepomyslel bych si, že je nečestný. Po svém návratu do Arendie ho veřejně zostudím."

"K čemu to bude dobré?" zeptal se Barak.

"Bude mě muset vyzvat na souboj," řekl Mandorallen divoce. "Dokáží mu tu hanebnost na jeho vlastním těle."

Barak pokrčil rameny. "Sluha nebo otrok —jaký je v tom rozdíl?"

"Ti lidé mají svá práva, pane," prohlásil Mandorallen. "Jejich pán je povinen chránit je a starat se o ně. Žádá si to od nás rytířská přísaha. Tento mrzký čin poskvřnil čest každého opravdového arendského rytíře. Neustanu, dokud nezbavím toho nízkého barona jeho hanebného života."

"Zajímavý nápad," řekl Barak. „Asi půjdu s tebou."

Na palubu vyšel Hettar. Barak se k němu okamžitě přitočil a začal s ním tiše mluvit, drže ho pevně za ruku.

"Ať se trochu proskočí," přikázal drsně jeden Murgo. "Chci vidět, kteří z nich jsou mrzáci."

Ramenatý Nyissánek rozvinul dlouhý bič a začal s ním obratně švihat muže v řetězech po nohou. Otroci se na molu vedle lodi horečnatě roztančili.

"U d'asa!" rozlítl se Mandorallen, držící se zábradlí až mu klouby na prstech zbělalý.

"Klid," mínil ho Garion. "Teta Pol říkala, že se nemáme moc ukazovat na očíh."

„Nedá se to vystát!" křičel Mandorallen.

Řetěz, jímž byli otroci spojeni, byl starý a celý zrezivělý. Když jeden muž zakopl a upadl, spojení na řetězu se přetrhlo a muž se náhle ocitl na svobodě. S hbitostí zrozenou ze zoufalství se postavil rychle na nohy, udělal dva rychlé kroky a vrhl se z mola do ponurých říčních vod.

"Sem, člověče!" volal Mandorallen na plovoucího otroka.

Statný Nyissánek s bičem se hrubě chechtal a ukazoval na prchajícího otroka. "Dívejte se," řekl Murgům.

"Ty pitomče, chytni ho," vyštěkl jeden Murgo. "Zaplatil jsem za něho dost zlata."

"Už je pozdě," sledovalů ho Nyissánec s hrozivým úšklebkem. "Sledujte ho."

Plovoucí muž náhle vykřikl a zmizel pod hladinou. Když se znovu vynořil, měl obličej i ruce pokryté slizkými, asi stopu dlouhými pijavicemi, které zamořily řeku. Zápasící muž řval a ve snaze odstranit svíjející se pijavice strhával je i s kusy masa.

Murgové se začali smát.

Garionovi bušilo v hlavě. Sebral v sobě veškeré síly, nanejvýš se soustředil, ukázal rukou na molo za jejich lodí a řekl: "Budiž tam!" Così se v něm silně vzedmulo, jako kdyby se z něho vylil nějaký velký proud, zapotácel se a téměř beze smyslů padl na Mandorallena. V hlavě měl ohlušující rachot.

Svíjející se otrok, posetý slizkými pijavicemi, ležel najednou na molu. Gariona smetla vlna vyčerpání; kdyby ho byl Mandorallen nezachytil, upadl by.

"Kam zmizel?" ptal se Barak zíraje na vířící místo na hladině řeky, kde otrok ještě před okamžikem byl. "Potopil se?"

Mandorallen kroutil hlavou a beze slova ukázal na otroka, bojujícího z poledních sil na drasnijském molu, asi dvacet sáhů před přídí jejich lodí.

Barak se podíval na otroka, pak zpátky na řeku. Hromotluk překvapením zamrkal,

Malá loďka se čtyřmi Nyissánci u vesel odrazila od mola a pomalu se sunula ke Grelidikově lodi. Na přídi se tyčil statný Murgo a v polekané tváři se mu zračil hněv.

"Máte můj majetek," křičel uprostřed řeky. "Okamžitě mi vraťte toho otroka.""

"Přijed' a vem si ho, Murgo." zavolal Barak nazpátek. Pustil Hettarovu ruku. Algar popošel k bortu lodi a zastavil se jen pro to, aby si vzal dlouhý lodní hák.

"Nebudete mě obtěžovat?" zeptal se trochu pochybovačně Murgo.

"Proč nepřijedeš blíž? Promluvíme si o tom!" navrhl Barak uctivě.

"Upíráte mi právo na můj vlastní majetek," stěžoval si Murgo.

"Ale vůbec ne," řekl mu Barak. "Měli bychom tu, samozřejmě, brát v úvahu jeden delikátní článek zákona.

Tenhle dok je na drasnijském území a v Drasnii je otroctví zakázáno. V takovém případě už ten muž není otrokem."

"Svého muže dostanu," řekl Murgo. "Vezmeme si otroka násilím, bude-li to třeba."

"Myslím, že bychom to museli pokládat za invazi na alornské území," varoval ho Barak s předstíranou lítostí. "Za nepřítomnosti svých drasnijských bratranců jsme přímo povinni učinit jisté kroky k ochraně jejich doku. Co říkáš, Mandorallene?"

"Tvůj dojem je naprosto přesný, můj pane," odvětil Mandorallen. "Je dobrým zvykem čestných lidí splnit svou morální povinnost a bránit v nepřítomnosti příbuzných jejich území."

"Vidíš," řekl Barak Murgovi, "tak to je. Tady můj přítel je Arend'an, takže je v téhle věci naprosto nestranný. Řekl bych, že bychom měli přijmout jeho výklad celé záležitosti."

Gredikovi námořníci už vylézali do lanoví a viseli tam jako velké ošklivé opice, osahávající svoje zbraně a zubící se na Murga.

"Vím ještě o jednom řešení," řekl hrozivě Murgo.

Garion ucítil sílu, která se v něm začala vzdouvat, a v hlavě se mu ozýval slabý zvuk. Vzchopil se a rukama sevřel dřevěné zábradlí před sebou. Byl strašně slabý, ale vzmužil se a snažil se sebrat síly.

"To už by stačilo," řekla pronikavě teta Pol, vstoupivší na palubu se Se'Nedrou a s Durnikem v patách.

"Vedeme pouze legální debatu," řekl nevinně Barak.

"Vím, co jste dělali," odsekla. V očích měla zlost. Chladně se podívala přes dělicí pás řeky na Murga. "Měl bys raději odjet," řekla mu.

"Nejdřív si vezmu, co mi patří," zavolal zpátky muž v loďce.

"Na to bych zapoměla, být tebou!"

"To se uvidí," řekl. Napřímil se a začal si jako by pro sebe něco šuškat, mávaje rukama v divokém sledu složitých gest. Garion měl pocit, že do něho něco tlačí, něco jako silný vítr, ačkoliv se ani lístek nepohnul.

"Ujisti se, že to děláš dobře," radila šeptem teta Pol. "Jakmile

na cokoliv zapomeneš, vybuchne ti to do obličeje."

Muž v loďce zkameněl a po tváři mu přejela mírně ustrašená vráska. Tajemný vítr, který tlačil Gariona, ustal. Muž začal znovu, jeho prsty létaly vzduchem a obličej měl ztuhlý soustředěním.

"Udělej to takhle Grolime," řekla teta Pol. Lehce pohnula rukou a Garion ucítil náhlý nápor, jako by se vítr, který se doposud opíral do něho, otočil a začal foukat opačným směrem. Grolim vymrštil ruce nad hlavu a zapotácel se, klopýtl a upadl na dno loďky. Jako by se do něho někdo ohromnou silou opřel, loďka popojela o několik sáhů dozadu.

Grolim vstával, oči doširoka otevřené, ve tváři smrtelně bledý.

"Vrať se ke svému učiteli, ty pse," řekla teta Pol kousavě.

"Řekni mu, ať tě za to, že ses neučil dobře, seřeže."

Grolim rychle něco řekl Nyissijcům u vesel, ti loďku okamžitě otočili a veslovali zpátky k otrokářské lodi.

"Začala se nám tu, Polgaro, rýsovat pěkná šarvátka," stěžoval si Barak. "Proč jsi nám to musela zkazit?"

"Mysli," řekla příkře. Pak se otočila na Gariona oči jí planuty a bílá lokna na čele zářila jak plamen. "Ty pitomče! Nechceš si dát nijak poradit a pak vyrazíš jak zuřivý býk. Máš vůbec nějaké tušení o tom, jaký rámus přemísťování způsobuje? Všichni Grolimové v Sthiss Toru teď vědí, že jsme tady."

"Umíral," bránil se Garion a bezmocně ukazoval na otroka ležícího na molu. "Musel jsem něco udělat."

"Byl mrtvý v okamžiku, kdy se dotknul vody," řekla nevzrušeně. "Podívej se na něho."

Otok ztuhl v prohnuté poloze, způsobené smrtelnou křečí, hlavu zvrácenou dozadu, pusou dokořán. Byl zjevně mrtvý. "Co se mu stalo?" zeptal se Garion a udělalo se mu najednou špatně.

"Pijavice jsou jedovaté. Jejich kousnutí paralyzuje oběť, takže se na ní potom můžou nerušeně pást. Kousnutí znamená zástavu srdce. Odhalils nás Grolimům kvůli mrtvole."

"Když jsem to dělal, nebyl mrtvý!" řval na ni Garion. "Křičel o pomoc." Ještě nikdy v životě nebyl tak rozčílený.

"Nebylo mu pomoci." Její hlas byl ledový, krutý.

"Co jseš to za zrůdu?" zeptal se se zaťatými zuby. "To nemáš kousek citu? Ty bys ho prostě nechala chcípnout, co?"

"Mám dojem, že teď tu není správná doba ani dobré místo na diskusi."

"Ne! Je to správná doba — zrovna teď, tetičko Pol; Jseš nelidská, víš to? Lidství tě opustilo už tak dávno, že si ani nemůžeš pamatovat, kde se to stalo. Jsou ti čtyři tisíce let. Celé naše životy tě minou, zatímco ty jen mrkneš okem. Máš nás jen pro zábavu — na chvilkové povyražení. Vodiš nás z rozmaru jako loutky. Už mě nebaví nechat se vodit. Ty a já jsme spolu skončili!"

Zašlo to asi dál, než chtěl, ale vztek ho ovládl a slova z něho tryskala dřív, než by je byl mohl zarazit.

Dívala se na něho a byla bledá, jako by ji náhle udeřil. Pak se vzchopila. "Ty hlupáčku," řekla hlasem, který zněl tím strašněji, že byl velmi tichý. "My jsme skončili? Ty a já? Jak bys vůbec mohl začít tušit, co jsem musela vykonat, abych tě přivedla na tento svět? Víc než tisíc let jseš mojí jedinou starostí. Zažívala jsem muka, ztráty a bolesti, význam těchto slov vůbec nejseš schopen pochopit. Stovky let jsem žila v bídě a špíně — to všechno kvůli tobě, Vzdala jsem se sestry, kterou jsem milovala víc, než svůj život — jen kvůli tobě. Prošla jsem ohněm a zoufalstvím horším než takový oheň snad tucetkrát — jen kvůli tobě. Myslíš si, že to všechno byla pro mě jenom zábava? — nějaké jalové potěšení? Myslíš si, že péče, kterou jsem ti věnovala víc než tisíc let, mě přišla tak lacino? Ty a já spolu nikdy neskončíme, Belgarione. Nikdy! Půjdem vedle sebe až do konce světa, bude-li to potřeba. Nikdy spolu neskončíme. Dlužíš mi příliš mnoho!"

Nastalo hrozivé ticho. I ostatní, šokováni silou slov tety Pol, stáli a zírali nejprve na ní a pak na Gariona.

Nemluvila dál, otočila se a sešla znovu do podpalubí.

Garion se bezradně rozhlížel kolem sebe, náhle strašně zahanbený a osamocený.

"Musel jsem to udělat, že je to tak?" zeptal se nikoho a ani si nebyl docela jistý, co tím vlastně míní.

Všichni na něho civěli, nikdo však na jeho otázku neodpověděl.

Kapitola dvacátá šestá

ODPOLEDNE SE ZNOVU zatáhlo, a když se na zapařené město přihnál déšť, bylo v dálce slyšet burácení hromů. Odpolední bouřka přicházela denně ve stejnou dobu, a tak si na ni postupně zvykli. Přesunuli se do podpalubí a potili se tam, zatímco na palubu nad jejich hlavami bušil silný déšť.

Garion seděl zarytě, opíraje se zády o hrubě otesané lodní žebro, a sledoval nemilosrdnýma očima a s tvrdošíjným výrazem ve tváři tetu Pol.

Ta ho ignorovala a tiše si povídala se Se'Nedrou.

Kapitán Grelidik vyšel z úzkých dvířek vedoucích ke schůdkům a po tváři a vousech mu stékala voda. "Ten Drasňan — Droblek — je tady," řekl jim. "Říká, že má pro vás nějakou zprávu."

"Pošli ho dovnitř," řekl Barak.

Droblek protáhl svůj tlustý pupek úzkými dveřmi. Byl od deště promočený na kost, a jak stál, voda z něj crčela na zem. Otřel si obličej. "Je tam trochu vlhko," poznamenal.

"To jsme si všimli," řekl Hettar.

"Dostal jsem zprávu," říkal Droblek tetě Pol. "Je od prince Kheldara."

"No konečně," řekla.

"Jdou s Belgaratem dolů po proudu," hlásil Droblek. "Odhaduju, že by tu za pár dní měli být — nejvýš tak za týden. Posel není zcela v pořádku."

Teta Pol se na něj tázavě podívala.

"Má horečku," vysvětloval Droblek. "Je to Drasňan, takže je spolehlivý — je to jeden z mých lidí v obchodní stanici na severu země — dostal ale nemoc, která také zamořila tyhle smrduté bažiny. Je teď zrovna v deliriu. Snad mu horečku do příštího dne srazíme a dostaneme z něho něco smysluplného. Přišel jsem, jakmile se mi podařilo pochopit alespoň přibližnou myšlenku té zprávy. Myslel jsem, že to budete chtít vědět okamžitě."

"Ceníme si tvé starostlivosti," řekla teta Pol.

"Byl bych poslal sluhu," vysvětloval Droblek, "Jenže v Sthiss Toru zprávy leckdy nedojdou a poslové je taky dovedou pěkně překroutit." Pojednou se rozesmál. "To není samozřejmě ten pravý důvod."

Teta Pol se usmála. "Jistěže ne."

"Tlustí lidé většinou zůstávají na místě a nechávají ostatní, aby za ně běhali. Zpráva krále Rhodara ale vyzněla tak, že tady se teď může jednat o nejdůležitější záležitost na světě. Chtěl jsem u toho taky být." Trochu se zamračil. "Všichni čas od času podlehneme dětinskosti, ne?"

"Jak vážný je stav toho posla?" zeptala se teta Pol.

Droblek pokrčil rameny. "Kdo ví? Polovina těchhle nakažlivých horeček v Nyisse ani nemá jméno a nedají se pořádně jedna od druhé rozeznat. Někdy se na ně umírá dost rychle; někdy se to pár týdnů vleče. Sem tam se i někdo uzdraví. Všechno, co můžeme udělat, je, že jim zařídíme pohodlí a počkáme, jak se to vyvine."

"Jdu s tebou hned," řekla teta Pol a vstala. "Durniku, můžeš mi, prosím, podat ze zavazadel ten zelený uzlík? Budu potřebovat bylinky, které tam mám."

"Vzácná paní, není moc moudré vystavovat se přímému styku s horečkou postiženými lidmi," upozorňoval ji Droblek.

"Nebudu v nebezpečí," řekla. "Chci se tvého posla vyptat na podrobnosti a jediný způsob, jak se mohu něco dozvědět, je, když ho zbavím horečky."

"Já i Durník půjdeme s tebou," nabídl Barak.

Podívala se na něho.

"Když je člověk na bezpečné straně, tak se nenakazí," řekl mohutný muž a připínal si opasek s mečem.

"Jak chceš." Vzala si plášť a přetáhla kapuci přes hlavu.

"Může to trvat dlouho do noci," řekla Grelidikovi. "Jsou tu kolem Grolimové, tak měj své námořníky na pozoru. Pár těch nejstřízlivějších nech držet hlídku."

"Ty nejstřízlivější, paní?" zeptal se naivně Grelidik.

"Z kajut posádky jsem zaslechla nějaký zpěv, kapitáne," řekla poněkud upjatě. "Šerekové nezpívají, dokud nejsou opilí. Dneska nech sud s pivem zavřený. Půjdem, Drobleku?"

"Hned, vzácná paní," tlustých souhlasil a škodolibě se podíval na Grelidika.

Když odešli, Garionovi se dost ulevilo. Za přítomnosti tety Pol v něm přetrvávalo napětí z neshody, a to ho vyčerpávalo. Ocítl se v obtížné situaci. Hrůza a nenávist k sobě samému, která v něm hlodala od chvíle, kdy na Čamdara v Lese dryád vyslal ten strašlivý oheň, narůstala tak, že už ji nemohl unést. Děsil se každé příští noci, neboť sny byly stále stejné. Znovu a znovu v nich viděl Čamdara s ohořelým obličejem, jak prosí: "Můj pane, smiluj se." A znovu a znovu si představoval bleděmodrý plamen, jenž mu v odpověď na ta zoufalá muka vyšlehl z dlaně. Nenávist, kterou si nesl z Val Alornu, v tom plameni shořela. Odplata byla tak dokonalá, že nenašel žádný způsob, jak se jí vyhnout nebo zbavit odpovědnosti za ni. Ranní výstup byl namířený mnohem spíš na něho než na tetu Pol. Nazval ji zrůdou, ale nenáviděl především zrůdu v sobě samotném. Bolestný výčet toho, co pro něj po nespočetné roky vytrpěla spolu s pohnutím myslí, s jakým hovořila — to byl důkaz toho, jak bolestně ji jeho slova zasáhla - to všechno mu teď spalovalo mysl. Styděl se, strašně se styděl, nemohl se nikomu ze svých přátel podívat do očí. Seděl sám, hleděl do prázdna a v hlavě mu znovu a znovu bušila slova tety Pol.

Bouřka přešla a dešť na palubě slábl. V nárazovém větru se na rozbahněné hladině řeky dělali drobné víry od dešťových kapek. Obloha se začala projasňovat, mezi rozehnanými mraky vykouklo slunce a místy je rudě zanítilo. Garion vyšel na palubu, aby tam o samotě zápasil se svým pošramoceným svědomím.

Za chvilku za sebou uslyšel lehké krůčky. "Předpokládám, že si o sobě dost myslíš?" zeptala se kousavě Se'Nedra.

"Nech mě na pokoji."

"Nenechám. Chci ti totiž říct, co přesně si všichni o tvém včerejším výstupu myslíme."

"Nechci to slyšet."

"To je velká škoda. Řeknu ti to stejně."

"Nebudu to poslouchat."

"Ale budeš." Vzala ho za ruku a otočila ho. Oči jí žhnuly a drobná tvářička planula hněvem. "To, cos udělal, se nedá omluvit," řekla. "Teta tě vypiplala od plenek. Byla ti matkou."

"Moje matka je mrtvá."

"Lady Polgara je jediná matka, kterou jsi kdy poznal. Jak ses jí za to odvděčil? Řekls jí, že je zrůda. . Obvinils ji, že se o tebe nestará."

"Neposlouchám tě," křičel Garion. Věděl, že to je dětinské, — snad infantilní - ale dal si ruce na uši. Princezna Se'Nedra na něm vždycky hledala to nejhorší.

"Dej ty ruce pryč!" přikázala zvonivým hlasem. "Uslyšíš mě, třeba budu muset křičet."

Garion se lekl, že to myslí vážně, a sundal ruce.

"Nosila tě, když jsi byl dítě," pokračovala Se'Nedra, jako by přesně věděla, kde hledat nejcitlivější místo Garionova poraněného svědomí. "Sledovala tvoje první krůčky. Krmila tě; opatrovala tě; držela tě, když ses bál bolesti. A tohle dělá zrůda? Hlídá tě v každém okamžiku, víš to? Když klopýtnes, hned se natahuje, aby tě zachytila. Viděla jsem ji, jak tě přikrývá, když spíš. Dělá tohle někdo, kdo o tebe nemá zájem?"

"Mluvíš o něčem, čemu nerozumíš." řekl jí Garion. "Nech mě, prosím tě, být."

"Prosím?" opakovala kousavě. "Na dobré chování ses rozpo-mněl ve zvláštní chvílce. Nikdy jsem od tebe prosím neslyšela. Ani děkuji ne. Víš, co jseš, Garione? Jseš rozmazlené dítě, tak to je."

Tak to bylo moc. To, že ho na vylepšenou nazvala ta umíněná princeznička rozmazleným děckem, to už Garion nemohl snést. Rozlí-

ceně na ni začal řvát. Většina toho, co křičel, nedávala smysl, ale dost se mu při tom ulevilo.

Začali se navzájem obviňovat, jenže hádka brzy skončila jen nadávkami. Se'Nedra ječela jako trhovkyně z Kamaaru a Garionův hlas skřípal a přeskakoval mezi mužným barytonem a chlapeckým tenorem, Mávali si rukama před obličejem a křičeli na sebe. Se'Nedra dupala nohou a Garion máchal rukama. Celkem vzato, byla to pěkná hádka. Když skončila, cítil se Garion mnohem lip. Urážky, kterými častoval Se'Nedru, byly ve srovnání s tím, co řekl ráno tetě Pol, nicotnou zábavou, měl ale možnost nechat svému zmatku i vzteku volný průchod.

Nakonec, pochopitelně, Se'Nedra propukla v pláč a utekla, zanechavši ho víc s hloupým pocitem, než zahanbeného. Ještě trochu soptil, brblal si pár vybraných nadávek, které jí neměl příležitost říct, pak si vzdychl, opřel se zamyšleně o zábradlí a pozoroval soumrak, který se snášel nad zatuchlým městem.

Ačkoliv by nebyl ochoten si to přiznat, byl vlastně princezně moc vděčný. To, že zabředli do absurdních věcí, mu vyčistilo hlavu. Jasně teď cítil, že dluží tetě Pol omluvu. Vyletěl na ni z vlastního, hluboko zasetého pocitu viny, ve snaze přenést na ni částečně svou vinu. Vlastní zodpovědnosti se ovšem nemohl nikterak zbavit. Když si tohle uvědomil, cítil se z nějakého důvodu o něco lépe.

Setmělo se. Tropická noc byla těžká a z neprůchodných bažin se sem šířil pach hnijící vegetace a stojatých vod. Nějaká malá křídlatá potvora mu zalezla pod košili a začala ho kousat mezi lopatkami, tam, kam si nemohl pořádně dosáhnout.

Bez nejmenšího varování — ani zvuk, ani zakymáčení lodě, žádný náznak nebezpečí — ho kdosi zezadu uchopil za ruce a na nos a ústa mu přitiskli vlhký hadr.

Snažil se vyprostit, ale ruce ho držely příliš pevně. Pokusil se otočit hlavou, aby si uvolnil obličej a mohl zavolat o pomoc. Hadr podivné páchl — sytě, nechutně sladce, dost těžce. Začala se mu točit hlava a ochaboval ve snaze o vyproštění. Učinil poslední pokus, pak ho závrat' přemohla a on upadl do bezvědomí.

Kapitola dvacátá sedmá

BYLI V NĚJAKÉ DLOUHÉ hale. Garion viděl zřetelně kamennou dlážděnou podlahu. Nesli ho tři muži, obličejem dolů a hlava se mu na krku nepříjemně houpala a poskakovala. Měl vyprahlá ústa a stále cítil těžký, sladký pach, jímž byl napuštěn hadr, který mu přitiskli na obličej. Zvedl hlavu a chtěl se rozhlédnout.

"Je vzhůru," řekl muž, který ho držel za ruku.

"No konečně," zachrčel další. "Držels mu ten hadr u pusy moc dlouho, Issusi."

"Vím, co dělám," řekl ten první. "Položte ho."

„Můžeš stát?" zeptal se Issus Gariona. Na vyholené hlavě měl strniště a od čela k bradě se mu přes tvář táhla dlouhá jizva, zasahující přímo do kůží překrytého prázdného očního důlku. Přepásaný šat měl na mnoha místech poskvrněný.

"Vstaň," přikázal mu Issus syčivým hlasem. Šťouchl Gariona nohou. Garion se s námahou pokusil postavit. Třásla se mu kolena a musel se rukou opřít o zeď, aby se postavil pevně. Kameny byly vlhké, pokryté nějakou plísní.

"Přived'te ho," řekl Issus ostatním. Chytili Gariona za ruce a napůl ho vlekli, napůl nesli vlhkou chodbou k jednookému muži! Když z chodby vyšli, ocitli se na klenutém prostranství, které spíš než místnost připomínalo velký zastřešený prostor. Vysoko se vypínající strop podíraly mohutné zdobené pilíře a malé olejové lampičky byly

bud' zavěšené na dlouhých řetězech, nebo spočívaly na kamenných deskách na pilířích. Bylo zde možné tušit zmatený pohyb, jak se skupinky lidí v pestrobarevných hávech zemdleně a apaticky přesouvaly z místa na místo.

"Ty," vyštěkl Issus na buclatého mladíka snivých očí, "řekni Sadimu, hlavnímu eunuchovi, že máme toho kluka." v

"Řekni mu to sám," řekl mladík pisklavým hláskem. "Takové rozkazy nevykonávám, Issusi."

Issus prudce udeřil baculouška do tváře.

"Uhodil jsi mě!" zakňučel tlustý mladík a dal si ruku na pus.

"Krvácím ze rtu — vidíš?" Natáhl ruku a ukazoval mu krev.

"Jestli neuděláš, co ti říkám, podříznu tvůj tlustý krček," řekl mu Issus bezvýrazným, nepohnutým hlasem.

"Půjdu a řeknu Sadimu, cos udělal."

"Jen si běž. A když už tam budeš, řekni mu, že máme toho kluka, kterého si královna přála."

Baculoušek odcupital.

"Eunuchové!" odplivl si jeden z mužů, držících Gariona za ruku.

"Mají své uplatnění," řekl další a hrubě se zachechtal.

"Přiveďte toho kluka," nařídil Issus. "Sadi nerad dlouho čeká."

Vlekli Gariona osvětleným prostranstvím.

Na zemi seděla skupinka bídných mužů s rozčuchanými vlasy a vousy, kteří k sobe byli připoutáni řetězy. "Vodu," zachroptěl jeden z nich. "Prosím." Vztáhl prosebně ruku.

Issus se zastavil a civěl užasle na otroka. "Jak to, že má tenhle ještě jazyk?" ptal se dozorce stojícího u otroků.

Dozorce pokrčil rameny. "Ještě jsme na to neměli čas."

"Udělejte si ho," řekl mu Issus. "Jestli ho někdo z knězi uslyší promluvit, budou tě vyslýchat. Nelíbilo by se ti to."

"Nebojím se kněží," řekl strážný, ale vypadal nervózně a ohlížel se přes rameno.

"Boj se jich," radil mu Issus. "A dej tomu dobytku vodu. Mrtví k ničemu nejsou." Vykročil v čele mužů svírajících Gariona zastíněným prostorem mezi dvěma pilíři a pak se znovu zastavil. "Klid' se mi

z cesty," řekl něčemu, co leželo ve stínu. Začalo se to zdráhavě pohybovat. Garion si s odpořem uvědomil, že je to ohromný had.

"Zmiz k ostatním," řekl Issus hadovi. Ukázal do spoře osvětleného výklenku, kde se vlnila obrovská hromada a líně a pomalu se převalovala. Garion zaslechl slabé šustění šupin, které se třely o sebe. Had, který jim zahradil cestu, mrskl na Issuse jazýčkem a pak se odplazil do vlhkého kouta.

"Jednou tě uštknou, Issusi," varoval ho jeden z mužů. "Nemají rádi, když je někdo sekýruje."

Issus pokrčil lhostejně rameny a šel dál.

"Sadi s tebou chce mluvit," řekl nazlobeně mladý buclatý eunuch Issusovi, když došli k velkým leštěným dveřím. "Řekl jsem mu, žeš mě uhodil. Je u něho Maas."

"Výborně," řekl Issus. Rozrazil dveře. "Sadi," vzkřikl zostrá, "řekni svému příteli, že přicházím. Nechci, aby udělal nějakou chybu."

"Zná tě, Issusi," řekl hlas za dveřmi.

"Ted' můžeš odejít," řekl mladému eunuchovi jeden z mužů, držících Gariona.

Baculoušek popotáhl nosem. "Půjdu, až mi Sadi řekne, že mám jít."

"A taky příběhneš, až Sadi pískne."

"To je naše věc, ne?"

"Přived'te ho," rozkázal Issus, otvíraje znovu dveře.

Dva muži strčili Gariona dovnitř. "Počkáme venku," řekl nervózně jeden z nich.

Issus se ostře zasmál, strčil do dveří nohou, aby se zavřely, a táhnul Gariona ke stolku, kde malinkým plamínkem poblikávala jedna olejová lampa, která stěží přemáhala temnotu. U stolu seděl hubený muž s mrtvolnými očima a dlouhými prsty si jemně hladil holou hlavu.

"Můžeš mluvit, chlapče?" zeptal se Gariona. V hlase mu zazníval podivný kontraalt a jeho hedvábný háv nebyl různobarevný, ale měl sytou karmínovou barvu.

"Můžu dostat napít vody?" žádal Garion.

"Za okamžik."

"Vezmu si teď peníze, Sadi," řekl Issus.

"Až budeme mít jistotu, že je to ten správný hoch," odpověděl Sadi.

"Zeptej se toho, jak se to jmenuje," ozval se sykavý šepot za Garionem.

"Jistě, Maasi." Sadi byl tím návrhem trochu znechucen. "To už jsem udělal."

"Zdržuješ se," šepotalo to.

"Řekni své jméno, chlapče," řekl Sadi Garionovi.

"Doroon," zalhal hbitě Garion. "Mám strašnou žízeň."

"Máš mě za hlupáka, Issusi?" zeptal se Sadi. "Myslel sis, že mi bude stačit kdejaký kluk?"

"Tohle je ten hoch, kterého jsi mi přikázal přivést," řekl Issus.

"Nemůžu za to, jestlis měl špatné informace."

"Říkáš, že tvé jméno je Doroon?" zeptal se Sadi.

"Ano," řekl Garion. "Jsem stevard na lodi kapitána Grelrika. Kde jsme?"

"Otázky budu klást já, chlapče," řekl Sadi.

"Lže to," ozval se za Garionem tichý sykot.

"Vím to, Maasi," odpověděl klidně Sadi. "Zpočátku lžou všichni."

"Na tohle nemáme čas," zasyčelo to. "Dejte tomu oret. Potřebuju znát pravdu okamžitě."

"Jak si přeješ, Maasi," souhlasil Sadi. Vyskočil na nohy a na chvíli zmizel ve stínu za stolem. Garion uslyšel cinknutí a pak zvuk nalévané vody. "Pamatuj, že to byl tvůj nápad, Maasi. Jestli bude rozhněvaná, nechci, aby nadávala mně."

"Pochopí to, Sadi."

"Tumáš, chlapče," pobídl ho Sadi, který opět stanul ve světle a podával mu hnědý hliněný pohár.

"Ale - ne, děkuji," řekl Garion. "Myslím, že nemám zas takovou žízeň."

"Měl bys to vypít, chlapče," řekl mu Sadi. "Když to neuděláš, Issus tě podrží a já ti to naliju do krku. Neublíží ti to."

"Pij," rozkazoval syčící hlas.

"Udělej radši, co ti říkají," radil mu Issus.

Garion vzal bezradně pohár. Voda měla zvláště hořkou chuť a páčila ho strašně na jazyku.

"Tak je to mnohem lepší," řekl Sadi a zaujal znovu své místo za stolem. "Tak ty říkáš, že se jmenuješ Doroon?"

"Ano."

"Odkud pocházíš, Doroone?"

"Ze Sendarie."

"Kde přesně leží Sendarie?"

"Na severním pobřeží, u Dariny."

"Co děláš na šerecké lodi?"

"Kapitán Greldik je přítelem mého otce," říkal Garion. Najednou měl chuť to vysvětlit podrobněji. "Otec chtěl, abych se dozvěděl něco o lodích. Říká, že být námořníkem je lepší než být sedlákem. Kapitán Greldik souhlasil, že mě naučí všechno, co budu muset znát, abych se stal námořníkem. Říká, že budu dobrým námořníkem, protože jsem ani nedostal mořskou nemoc, nebojím se šplhat po lanoví mezi plachtami a už mám skoro tolik síly, že utáhnu veslo, a —"

"Jak jsi říkal, že se jmenuješ, chlapče?"

"Garion — vlastně — ou — Doroon. Ano, Doroon, a —"

"Kolik je ti, Garione, let?"

"Na minulé Slavnosti Stvoření mi bylo patnáct. Teta Pol říká, že lidé narození na Slavnost Stvoření bývají šťastní. Jenom já jsem si ještě nevšiml, že mám víc štěstí, než —"

"A kdo je teta Pol?"

"Je to moje teta. Bydlívali jsme spolu na Faldorově usedlosti, ale přišel Šedý vlk a my jsme —"

"Říkají někdo jinak než teta Pol?"

"Král Fulrach jí říká Polgaro — to bylo tenkrát, když nás vzal kapitán Brendig všechny do paláce v Sendaru. Pak jsme jeli ke králi Anhegovovi ve Val Alornu, a —"

"Kdo je Šedý vlk?"

"Můj dědeček. Říkají mu Belgarat. Nechtěl jsem tomu věřit, ale asi to bude pravda, protože jednou —"

"A proč jste všichni z Faldorova statku odešli?"

"Nejdřív jsem to nevěděl, ale pak jsem zjistil, že je to kvůli tomu, že Zedar ukradl Aldurův Orb z hrušky meče rivanského krále a my ho musíme dostat zpátky dřív, než ho Zedar donese Torakovi a vzbudí ho a —"

"Je to ten chlapec, kterého jsme chtěli," šepotavě to zasyčelo.

Garion se pomalu otočil. Místnost se mu teď zdála světlejší, jako by nepatrný plamínek dával teď víc jasu. V rohu, vztyčený na vlastních smyčkách, se zvláště protaženým krkem a zářícíma očima, spočíval nepředstavitelně velký had.

"Můžeme ho teď odvést k Salmissře," zasyčel had. Spustil se k zemi a plazil se ke Garionovi. Ten ucítil, jak se jeho nohy dotknul suchý, chladný nos. Skryté podvědomí vykřiklo, on však stál, nebránil se a šupinaté tělo zvolna obtáčelo jeho nohu a pomalu se sunulo nahoru, až měl hadí hlavu vedle obličeje a kmitající jazýček se dotkl jeho tváře. "Bud' moc hodný, chlapče," zasyčel mu had do ucha, "moc, moc hodný."

Plaz byl těžký a spirála silná a studená.

"Tudy, chlapče," řekl Sadi Garionovi a postavil se.

„Chci svoje peníze," žádal Issus.

"Ach ano," řekl Sadi téměř opovržlivě, „jistě. Jsou v tom měšci tamhle na stole." Pak se otočil a vyvedl Gariona z místnosti.

"Garione, " V hlavě mu zase promlouval tichý, nevýrazný hlas. "Chci, abys mě poslouchal pozorně. Nic neříkej a nedej na sobe nic znát. Jenom mě poslouvej. "

"K—kdo jsi?" zeptal se tiše Garion a bojoval s mlhou ve svém mozku.

"Znáš mě, " řekl mu skřípavý hlas. "Ted' poslouvej. Dali ti něco, po čem děláš, co chceš. Nebraň se tomu. Jen se uvolni a nebraň se. "

"Jenže — řekl jsem věci, které jsem říct neměl. Já — "

"Na tom teď nezáleží. Dělej, co ti říkám, i když se stane cokoliv a začne to být nebezpečné, nebraň se. Dám na to pozor — ale nemůžu nic dělat, když se budeš bránit. Musíš se uvolnit, abych mohl udělat, co je třeba. Když zjistíš, že říkáš nebo děláš věci, kterým nerozumíš, neboj se a nepokoušej se s tím zápasit. To už nebudou oni; bu-

du to já. "

Garion se takovým tichým ujištěním uklidnil a poslušně kráčel vedle eunucha Sadiho, zatímco hada Maase měl obtočeného kolem pasu i ramen a tupá hadí hlava se mazlivě tulila k jeho tváři.

Vstoupili do rozlehlé místnosti, v níž byly po stěnách bohaté drapérie a na stříbrných řetězech se tu třpytily křišťálové olejové lampy. Na jednom konci místnosti se tyčila obrovská kamenná socha, jejíž horní třetina se jím ztrácela nahoře ve stínu, a přímo před ní byl nízký kamenný stupínek, pokrytý koberci a rozházenými polštáři. Na stupínku byla těžká pohovka, něco mezi sofa a křeslem.

Na pohovce byla žena. Měla vlasy jak havraní křídla, které jí v těžkých lóknách splývaly po zádech a přes ramena. Na hlavě měla dovedně proplétanou zlatou korunu zářící drahými kameny. Šaty měla bílé, utkané z nejjemnějšího mulu. Nikterak neskrývaly tělo, zdálo se, že je má jen pro to, aby bylo nač připnout šperky a ozdoby. Pod průsvitným hávem měla křídově bílou pleť a ve tváři byla neskutečně krásná. Měla světlé oči, téměř bezbarvé. Velké, zlatem orámované zrcadlo bylo umístěno na stupínku vedle pohovky a žena si tu nenuceně hověla a zhlížela se v zrcadle.

Dva tucty vyholených eunuchů v šarlatových řízách klečely v hloučku u kraje stupínku, někteří spočívali na bocích, a s posvátnou úctou zírali na ženu i na sochu.

Mezi polštáři seděl na kraji pohovky netečný, opečovávaný mladík, který neměl vyholenou hlavu. Vlasy měl umně nakroucené, na tvářích růž a oči měl úžasně nalíčené. Na sobě měl pouze malou bederní roušku a tvářil se znuděně a rozmrzele. Žena mu bezděčně projížděla svými prsty vlasy a sledovala sebe samu v zrcadle.

"Královna má hosty," oznámil klečící eunuch zpěvavým hláskem.

"Och," zapěli ostatní unisono, "hosty."

"Bud' pozdravena, Věčná Salmissro," řekl eunuch Sadi a klesl před stupínkem a světlookou ženou.

"Co je to, Sadi?" ptala se. Měla třaslavý, zvláště temně zabarvený hlas.

"Ten chlapec, královno," oznamoval Sadi, tvář stále skloněnou

k zemi.

"Na kolena před hadí královnou," zasyčel had Garionovi do ucha. Smyčky se mu stáhly kolem pasu a Garion tím náhlým sevřením padl na kolena. "Pojď sem, Maasi," řekla Salmisra hadovi.

"Královna předvolává milovaného hada," zapěl eunuch.

"Ach."

Had se odvinul z Garionova těla a plazil se k nohám pohovky, vztyčil polovinu svého těla nad opřenou ženu a pak se sehnul nad jejím tělem, svíjel své silné dlouhé tělo a přitisknul se k ní. Kosá hlava se dotkla jejího obličeje a ona ho vášnivě políbila. Dlouhý, vidlicovitý jazyk jí kmital před očima a Maas jí začal sykavě šeptat něco do ouška. Ležela v hadím obětí, poslouchala jeho syčivý hlas a hleděla na Gariona s přimhouřenýma očima.

Pak odstrčila hada stranou, napřímila se a stoupla si nad Gariona. "Vítej v zemi hadího lidu, Belgarione," řekla vrnivým hlasem.

Jméno, které zaslechl zatím jen od tetý Pol, Gariona mocně zasáhlo a pokusil se vytřást z hlavy mlhu.

"Ještě ne," upozornil ho suchý hlas v jeho mysli.

Salmisra sestoupila se stupínku, tělo se jí pod průsvitným hávem ladně vlnilo. Vzala Gariona za ruku a postavila ho jemně na nohy; pak se dlouze dotkla jeho obličeje. Ruku měla velmi studenou. "Pěkný jinoch," vydechla, asi jen pro sebe. "Je tak mladý. Tak teplý." Měla poněkud hladový pohled.

Garion měl v hlavě podivný zmatek. Ten horký nápoj, který mu Sadi podal, stále, halil jeho vědomí jako deka. Pod ní ho královna zároveň odpuzovala i přitahovala. Její bělostná plet' a mrtvé oči byly ohavné, přesto na ní bylo cosi bujně přitažlivého, vyžrálý příslib nevýslovného potěšení. Bezděčně ustoupil o krok zpátky.

"Neboj se, můj Belgarione," zavrňela. "Neublížím ti — alespoň ne do té doby, než budeš sám chtít. Tvoje povinnosti zde budou velice příjemné, naučím tě věci, o kterých se Polgaře ani nesnilo."

"Jdi od něho, Salmisro," poručil jí nedůtklivě mladík na stupínku. "Víš, že nemám rád, když se věnuješ někomu jinému."

Královninýma očima projel záblesk znechucení. Otočila se a zmrazila mladého muže pohledem. "Co se ti líbí, nebo nelíbí, to už mě

ani moc nezajímá, Essio," řekla.

"Cože?" vykřikl nevěřícně Essia. "Dělej okamžitě, co ti říkám!"

"Ne, Essio," řekla mu.

"Potrestám tě," vyhrožoval.

"Ne," řekla, "nepotrestáš. Už mě to nebaví a všechno to ofrňování a špatné nálady už mě nudí. Ted' odejdi."

"Mám odejít?" Essia nechápavě vytřeštil oči.

"Jseš propuštěn, Essio."

"Propuštěn? Ale vždyť beze mě nemůžeš žít. Samas to říkala."

"Všichni leckdy říkáme věci, které nemyslíme vážně."

Arogance z mladíka vyletěla jako voda z převráceného vědra. Ztěžka polkl a začal se třást. "Kdy chceš, abych se vrátil?"

"Nevracej se, Essio."

"Nikdy?" vydechl.

"Nikdy," řekla mu. "Ted' jdi a přestaň tu dělat scény."

"Co se mnou bude?" štkal Essia. Začal vzlykat, líčení se mu kolem očí rozpouštělo a stékalo mu ve směšných pramíncích po tváři.

"Nebud' nudný, Essio," řekla Salmisra. "Vem si svoje věci a vypadni — hned! Mám nového druhu." Vystoupila zpátky na stupínek.

"Královna si zvolila chotě," zazpíval eunuch.

"Ach," zapěli ostatní. "Ať žije druh Věčné Salmisry, nejšťastnější z mužů."

Plačící mladík popadl růžový plášť a dovedně zdobenou šperkovnici. Klopýtl dolů se stupínku. "To jsi způsobil ty," obvinil Gariona. "Je to tvoje chyba." Najednou vytáhl ze záhybů na plášti přehozeném přes ruku malou dýku. "Zabiju tě," vykřikl a napřáhl dýku k úderu.

Tentokrát Garion nepřemýšlel, ani nehromadil vůli. Příval síly se v něm vzedmul bez varování a odstrčil Essiu pryč. Ten švihl svým nožíkem do vzduchu naprázdno. Síla byla pryč.

Essia vyrazil opět kupředu, v očích šílenství, a napřahoval dýku. Tlak přišel znovu, tentokrát ještě silněji. Mladíkem, to smýklo stranou. Upadl a dýka zazvonila o podlahu.

Salmissra, již planuly oči, ukázala na pokořeného Essiu a dvakrát luskla prsty. Jako když šíp vyletí z luku, tak rychle se na zemi pod pohovkou objevil drobný, zelený had s tlamičkou dokořán a jeho sykot se podobal vrčení. Zaútočil jednou a zakousl se Essiovi do nohy. Pak se bleskurychle odplazil stranou a neživýma očima ho sledoval.

Essia zalapal po dechu a hrůzou zbledl. Pokusil se vstát, jenže ruce i nohy pod ním na naleštěné podlaze naráz podklesly. Vyrazil ze sebe jeden přiškrcený výkřik a pak se dostavily křeče. Bušil patami freneticky o zem a divoce máchal rukama. Oči měl vytřeštěné do prázdna a z úst mu jako fontána vystříkla zelená pěna. Jeho tělo se prohnulo dozadu, každý sval pod kůží se mu kroutil, hlavou tloukl o zem. Naposledy se trhavě, křečovitě postavil a jeho tělo se odrazilo od podlahy. Když padl dolů, byl mrtev.

Salmissra svýma nezaujatýma, bledýma očima sledovala, jak umírá, a nebyla na ní patrná ani zloba ani lítost.

”Spravedlnosti bylo učiněno zadost,” oznámil jeden eunuch.

”Spravedlnost královny hadího lidu je pohotová,” odpověděli ostatní.

Kapitola dvacátá osmá

PŘINUTILI HO VYPÍT ještě jiné nápoje — některé byly hořké, jiné odporně sladké — a s každým dalším pohárem přiloženým ke rtům se jeho mysl propadala hlouběji a hlouběji. Očí ho rafinovaně klamaly. Vypadalo to, jako by se svět potopil a jako by se všechno tohle odehrávalo pod vodou. Stěny se vinily, klečící eunuchové se kývali a pohupovali jak plankton v neutuchajícím přílivu a odlivu, či zpětném proudu. Lampičky zářily jako drahé kamení a zvolna padajícími sprškami kolem sebe rozhazovaly třpytivé barvy. Garion, celý omámený, klesl na stupínek u Salmissřiny pohovky. Oči měl plné světla a všechny myšlenky mu z hlavy vyprchaly. Neměl ponětí o čase, po ničem netoužil, vůle ho opustila. Krátce a velmi matně se rozpomenul na své přátele, ale tušení toho, že už je nikdy neuvidí, v něm vyvolalo jen okamžitou, pomíjivou lítost, chvilkovou melancholii, která byla vlastně docela příjemná. Uronil nad tou ztrátou dokonce jednu křišťálovou slzu, ta mu však přistála na zápěstí a rozstřílela se s krásou tak nadpozemskou, že ho rozjímání o ní docela pohltilo.

"Jak to dokázal?" ptal se ženský hlas kdesi za ním. Měla tak úžasné melodický hlas, že jeho zvuk Garionovu duši hluboce zasáhl.

"Má to moc," odpověděl Maas, jehož hadí hlas dráždil Garionovy nervy a rozechvíval je jak struny na loutně. "Ta moc je nevyzkoušená, neusměrněná, ale strašně silná. Měj se před tím na pozoru, milovaná Salmissro. Může to ničit docela náhodou."

"Ovládnou ho," řekla.

"Snad," odpověděl had.

"Magie vyžaduje vůli," zdůraznila Salmissra. "Já mu ji odeberu. Máš chladnou krev, Maasi, nikdy jsi nepocítil žár, jenž naplní žíly s příchutí oretu, athalu či kaldissu. Tvé vášně jsou chladné a nemůžeš vědět, jak se dá zneužít tělo k zotročení vůle. Mysl toho chlapce uspím a pak udusím jeho vůli láskou."

"Láskou, Salmissro?" zeptal se had poněkud pobaveně.

"Ten výraz se sem hodí jako kterýkoliv jiný," odpověděla. "Jestli chceš, říkej tomu lačnost."

"Tomu rozumím," souhlasil Maas. "Stejně to ale nepodceňuj — a nepřeceňuj svoje síly. Nemá to obyčejnou mysl. Je na tom něco divného, čemu nerozumím."

"Uvidíme," řekla. "Sadi," zavolala na eunucha. "Ano, má královno?"

"Vezmi toho chlapce. Dej ho vykoupat a navonět. Smrdí loďmi, smolou a mořskou vodou. Nemám tyhle alornské pachy ráda."

"Ihned tak učiním, Věčná Salmissro."

Garion byl odveden do místnosti s teplou vodou. Sundali z něho šaty, ponořili ho, namydli a znovu ponořili. Do kůže mu vetřeli vonné oleje a kolem beder mu uvázali krátkou roušku. Pak ho pevně uchopili za bradu a na tváře mu nanесли růž. Během procedury si uvědomil, že ho líčí žena. Zvolna, téměř bez zájmu, bloumal očima po lázni. Všiml si, že kromě Sadiho jsou tu samé ženy. Měl dojem, že by mu na tom mělo něco vadit — mělo to něco společného s tím, že je nahý v přítomnosti žen — nevěděl ale přesně, co to bylo.

Když byla žena s líčením hotová, eunuch Sadi ho vzal za ruku a znovu ho vedl nekonečnou stinnou chodbou do sálu, kde si Salmissra, pololežíc, hověla na pohovce pod sochou a shlížela se v zrcadle na podstavci vedle sebe.

"To je mnohem lepší," řekla a prohlížela si se zalíbením Gariona od hlavy až k patě. "Je mnohem svalnatější, než jsem si myslela. Přived' ho sem."

Sadi dovedl Gariona ke straně královniny pohovky a jemně ho strčil dolů na polštáře, kde předtím seděl Essia. Salmissra pomalu natáhla ruku a přejela zvolna svými chladnými prsty jeho tvář a prsa.

Bledé oči jako by začaly planout a rty se mírně pootevřely. Garion upřel oči na její světlou paži. Na bílé kůži nebyla ani stopa po chloupcích.

"Hladká," řekl neurčitě a pokoušel se nad tou zvláštností zamyslet.

"Jistě, můj Belgarione," zavrňela. "Hadi jsou lysí, a já jsem hadí královna."

Váhavě a zmateně zdvihl oči k leskle černým lokenám, které jí splývaly po bělostném rameni.

"Jen tohle," řekla a dotkla se jedné lokny s živočišným pocitem marnosti.

"Jak je to možné?" zeptal se.

"To je tajemství." Zasmála se. "Jednou ti to možná ukážu. Budeš chtít?"

"Asi ano."

"Pověz mi, Belgarione," řekla, "myslíš si, že jsem krásná?"

"Myslím, že ano."

"Jak myslíš, že jsem stará?" Rozpřáhla ruce, aby mohl skrz průsvitný šat vidět její tělo.

"Nevím," řekl Garion. "Starší, než já, ale ne o mnoho."

Po tváři jí přejelo krátké zklamání. "Hádej," nařídila mu poněkud nevládně.

"Možná třicet," rozhodl popleteně.

"*Třicet?*" řekla překvapeně. Prudce se otočila k zrcadlu a zahleděla se na chvilku na svůj obličej. "Jseš slepý, ty pitomče!" vyštěkla, zírajíc stále do zrcadla. "To přece není tvář třicetileté ženy. Tak dvacet tři, snad, v krajním případě, dvacet pět."

"Jak si přeješ," souhlasil.

"Dvacet tři," řekla rozhodně. "Ani o den víc."

"Ovšem," řekl mírně.

"Věřil bys, že je mi skoro šedesát?" ptala se a oči; měla tvrdé jako křemen.

"Ne," popřel Garion. "Tomu bych nevěřil — určitě ne šedesát."

"Jseš tak milý chlapec, Belgarione," vydechla k němu a oči jí roztály. Opět se jeho tváře dotkla svými prsty, hladila ho, laskala,

mazlila se s ním. Pod bledou kůží na obnaženém rameni a na hrdle se jí pojednou začaly objevovat zvláště zbarvené skvrny. Byla to nejasná směsice zelené a karmínové, vzájemně se prolévaly a posunovaly, chvilkami byly zřetelnější, pak zase mizely. Znovu mírně pootevřela ústa a dech se, jí zrychloval. Skvrny pod průsvitnou tkaninou pokryly celý trup, barvy pod kůží se mísily.

Maas se připlazil blíž a jeho neživé oči se najednou probudily a naplnily zvláštním obdivem. Ostrý vzorek na jeho vlastní šupinaté kůži se barvám, které začaly vystupovat na těle hadí královny, podobal do té míry, že když ji mazlivě obtočil kolem jednoho ramene, nebylo možné rozlišit, kde byla hranice mezi jejich těly.

Kdyby býval Garion nebyl zpola omámený, byl by od královny ucouvl. Její bezbarvé oči a skvrnitá kůže byly hadí a zjevně žádoucí výraz vypovídal o hrozné lačnosti. Přesto na ní bylo cosi zvláště přitažlivého. Bezmocně se její vtíravé smyslnosti poddal.

"Přístup blíž, Belgarione," přikázala mu něžně. "Neublížím ti." Z radosti, že ho vlastní, se na něm pásla očima.

Vedle stupínku eunuch Sadi otevřel ústa. "Božská královno," ohlásil, "posel od Taur Urgase žádá o slyšení."

"Od Ktačika. chceš říct," řekla Salmissra trochu rozladěně. Pak ji něco blesklo hlavou a záludně se usmála. Skvrny na kůži zmizely. "Přiveď toho Grolima dovnitř," nařídila Sadimu.

Sadi se uklonil, odběhl a po chvilce se vrátil se zjizveným mužem, oděným po murgském způsobu.

"Vzdejte hold na uvítanou poslovi Taur Urgase," zapěl eunuch.

"Vítej," odpověděl sbor.

Ted' bud' opatrný, " řekl Garionovi v hlavě nevýrazný hlas. "*To je ten, co jsme ho viděli v přístavu. "*

Garion se na Murga podíval pozorněji a pochopil, že je to pravda.

"Bud' pozdravena, Věčná Salmissro," řekl zběžně Grolim, ukláněje se ponejprv královně, pak soše za ní. "Taur Urgas, král Kthol Murgos, posílá pozdravení bohu Issovi a jeho služebnící."

"Žádné pozdravy od Ktačika, grolimského velekněze?" zeptala se a oči měla jasné.

"Jistě," řekl Grolim, "ale ty se obvykle předávají soukromě."

"Tvého poslíčka sem vyslal Taur Urgas nebo Ktačik?" vyzvídala a otočila se, aby viděla svůj odraz v zrcadle.

"Můžeme mluvit v soukromí, Výsosti?" zeptal se Grolim.

"Jsme v soukromí," řekla.

"Ale —" Pohlédl na klečící eunuchy v místnosti.

"Mí osobní sluhové," řekla. "Nyissijská královna nikdy není ponechána o samotě. To už bys měl vědět."

"A tamten?" Grolim ukázal na Gariona.

"To je taky sluha — trochu jiného druhu."

Grolim pokrčil rameny. "Jak si přeješ. Zdravím tě jménem Ktačika, velekněze Grolimů a žáka Torakova."

"Issova služebnice zdraví Ktačika z Rak Kthol," odvětila formálně. "Co ode mne grolimský velekněz požaduje?"

"Toho chlapce, Výsosti," řekl Grolim stroze.

"Jakého chlapce?"

"Toho, kterého jste ukradli Polgaře a který ti právě klečí u nohou."

Pohrdavě se zasmála. "Vyslov Ktačikovi mé politování," řekla, "ale to bude nemožně."

"Není moudré vzpírat se Ktačikovým přáním," upozornil ji Grolim.

"Je mnohem pošetilejší předkládat Salraissře požadavky v jejím vlastním paláci," řekla. "Co je za toho chlapce Ktačik připraven nabídnout?"

"Své věčné přátelství."

"K čemu jsou hadí královně přátelé?"

"Pak tedy zlato," nabídl Grolim znechuceně.

"Znám tajemství angarackého rudého zlata," řekla mu. "Nechci se jím dát zotročit. Nech si zlato, Grolime."

"Mohl bych říci, že hra, kterou hraješ, je velmi nebezpečná, Výsosti?" řekl Grolim chladně. "Už sis znepřátelila Polgaru. Můžeš si ještě dovolit Ktačikovo nepřátelství?"

"Polgary se nebojím," odpověděla. "Ani Ktačika ne."

"Královnina statečnost je pozoruhodná," řekl suše.

"Začíná to být únavné. Moje pozice je jednoduchá. Řekni Ktačikovi, že mám Torakova soka a že ho budu držet — ledaže —" odmíčila se.

"Ledáže co, Výsosti?"

"Kdyby se za mě Ktačik u Toraka přimluvil, mohli bychom se nějak dohodnout."

"Jak dohodnout?"

"Dám Torakovi chlapce jako svatební dárek."

Grolim zamrkal.

"Když si mě Torak vezme za ženu a dá mi nesmrtelnost, dostane ode mě Belgariona."

"Celý svět ví, že Drak boha Angaraka je vázán spánkem," namítal Grolim.

"Jenže nebude spát věčně," řekla klidně Salmissra. "Angaračtí knězi a alornští mágové pořád, zdá se, zapomínají, že Věčná Salmissra dovede číst znamení na obloze tak jako oni. Den Torakova probuzení nadejde již záhy. Řekni Ktačikovi, že v ten den, kdy budu oddána s Torakem, bude mít Belgariona ve svých rukou. Do té doby je ten chlapec můj."

"Vyřídím tvou zprávu Ktačikovi," řekl Grolim a prkenně, ledově se uklonil.

"Ted' odejdi," řekla mu a mávla zlehka rukou. " *Tak takhle je to,*" řekl hlas v Garionově mysli, když Grolim odešel. " *Myslím, že jsem to mohl tušit.* "

Had Maas náhle zdvihl hlavu, vztyčil krk, větřil a oči mu plnuly. "Střež se!" zasyčel.

"Grolima?" smála se Salmissra. "Není proč se ho bát."

"Grolima ne," řekl "Maas. "Tady toho." Zamrskal jazýčkem na Gariona. "Jeho mysl se probudila."

"To není možné," namítla.

"Přesto je vzhůru. Má to, řekl bych, něco společného s tou kovovou věcí, co má na krku."

"Sundej mu tedy tu ozdobu," řekla hadovi.

Maas složil své dlouhé tělo na zem a plazil se kolem pohovky ke Garionovi.

"Zůstaň naprosto klidný," říkal Garionův vnitřní hlas. *"Nesnaž se bránit."*

Garion strnule sledoval tupou hlavu, která se k němu přibližovala.

Maas vztyčil hlavu a kápě se mu rozšířila. Nervózní jazýček se třepotal. Pomalu se ohnul dopředu. Nosem se dotkl stříbrného amuletu visícího Garionovi kolem krku.

Jakmile se had dotknul přívěsku, vyšlehl jasně modrý záblesk. Garion pocítil známý příval, tentokrát ho však měl pevně pod kontrolou a zaměřoval ho na jediný cíl. Maas ucukl a jiskření z amuletu přeskočilo, zasvištělo vzduchem a spojilo stříbrný disk s hadím nosem. Hadovi se scvrkly oči a z nozder i z otevřených úst mu stoupala pára.

Pak jiskření ustalo a tělo mrtvého hada se na nablýskané podlaze svíjelo a křečovitě kroutilo.

"Maasi!" zavřeštěla Salmissra.

Eunuchové se po čtyřech plazili z cesty divoce se zmítajícím hadovi.

"Má královno!" drmolil vyholený sluha ode dveří, *"to je konec světa!"*

"Cože?" Salmissra odtrhla oči od hada v křečích.

"Zmizelo slunce! Je poledne a je tma jako o půlnoci! Město je hrůzou bez sebe!"

Kapitola dvacátá devátá

V ROZRUCHU, KTERÝ po tom oznámení následoval, seděl Garion tiše na polštáři vedle Salmissřina trůnu. Avšak tichý hlas v jeho mysli mluvil svižně. *"Zůstaň naprosto klidný,"* říkal mu hlas. *"Nic neříkej, nic nedělej."*

"Zavolejte sem okamžitě moje hvězdáře!" rozkázala Salmissra.

"Nechápu, proč jsem o tomhle zatmění nebyla informována."

"Není to zatmění, královno," kvílel plešatý sluha, plazící se po nablýskané podlaze nedaleko Maase, který se doposud svíjel. "Tma všechno zahalila jako velká opona. Bylo to, jako když se sune zeď — bez větru, bez deště, bez hromů. Pohltila slunce v tichosti." Začal přerušovaně vzlykat. "Už nikdy slunce nespatříme."

"Nech toho, pitomče," obořila se na něho Salmissra. "Postav se. Sadi, vyved' toho blábolícího hlupáka ven a jdi se podívat na oblohu. Pak se ke mně vrať. Musím vědět, co se děje."

Sadi se oklepal jako pes, který vylezl z vody, a odtrhnul zhypnotizované oči od mrtvého, strnulého šklebu na Maasově tváři. Vytáhl blekotajícího sluhu na nohy a vyvedl ho ze síně.

Salmissra se otočila na Gariona. "Jak se ti to povedlo?" ptala se, ukazující na šubající se Maasovo tělo.

"Nevím," řekl. Mysl měl stále utopenou v mlze. Pouze tichý koutek v mozku, kde hlas přebýval, byl ve střehu.

"Sundej si ten amulet," nařídila mu.

Garion poslušně sáhl rukama po medailonu. Najednou mu ruce strnuly. Nehýbaly se. Nechal je klesnout. "Nejde to," řekl.

"Sundej mu to," přikázala jednomu z eunuchů. Muž se krátce podíval na mrtvého hada, pak vytřeštil oči na Gariona. Zavrtěl hlavou a ustrašeně ustoupil dozadu.

"Dělej, co ti říkám!" rozkázala ostře hadí královna.

Odkudsi z hloubi paláce se s ozvěnou ozval dutý praskot. Bylo slyšet nehty drásající těžké dřevo a lavinovitý hluk řítící se zdi. Pak, kdesi na konci jedné šeré chodby, kdosi v agónii zakřičel.

Tenoučké vědomí proniklo z jeho mysli a zkoušelo se ozvat.

"*Konečně*," řeklo se zřejmou úlevou.

"Co se to tam děje?" vybuchla Salmissra.

"*Pojď se mnou*," řekl hlas v Garionově mysli. "*Potřebuji tvou pomoc*."

Garion zasunul ruce pod sebe a začal se tahat nahoru.

"*Ne. Jinak*," Garionovu mysl ovládl pocit rozdvojení. Bezmyšlenkovitě se přiměl rozdvojení posílit a cítil, že vstává, leč přesto se nepohybuje. Náhle přestal cítit svoje tělo — nemel ruce ani nohy — zdálo se mu, že se hýbá. Uviděl se — svoje vlastní tělo — jak přihloupě sedí na polštářích Salmissře u nohou.

"Pospěš si," řekl mu hlas. Teď už nebyl uvnitř jeho mysli, ale někde vedle něho. Nějaký nejasný tvar tu byl, neurčitý, ale přece jen velmi známý.

Mlha, která zastínila Garionovy smysly, byla pryč a on se cítil naprosto bdělý. "Kdo jsi?" zeptal se přízraku vedle sebe.

"Na vysvětlování nemáme čas. Rychle, musíme je odvést zpátky dřív, než bude mít Salmissra čas něco podniknout."

"Koho odvést?"

"Polgaru a Baraka."

"Tetu Pol? Kde je?"

"Pojď," řekl naléhavě hlas. Garion společně s podivným přízrakem po boku se vznášeli k zamčeným dveřím. Pronikli jimi, jako by to byla jen nehmotná mlha, a vynořili se ve vnější chodbě.

Pak letěli a stoupali a klesali chodbou, aniž by cítili, že rozrážejí vítr nebo jakýkoliv jiný pohyb. Za chvíli vyletěli do širokého, otevřeného prostoru, kam Issus zavedl Gariona, když ho poprvé přivedl do paláce. Tam se zastavili a vznášeli se ve vzduchu.

Teta Pol kráčela spoře osvětlenou síní, v nádherných očích jí planula zář a žhnoucí aura obklopovala její tělo. Vedle ní se tyčil velký huňatý medvěd, kterého už Garion viděl. Ve zvířecí hlavě se dal neurčitě vytušit Barakův obličej, ale nebylo v něm nic lidského. Oči šelmy byly zanícené zuřivým šílenstvím, tlama se hrozivě otvírala.

Zoufalé strážce se pokoušely zatlačit medvěda zpátky dlouhými kopími, ale šelma smetla kopí stranou a vrhla se na strážce. Mohutným objetím je rozdrtila a vytasenými drápy drásala a otvírala jejich těla. Za medvědem a tetou Pol zůstávala ležet zohavená těla a rozechvělé kusy masa.

Hadi, kteří leželi v koutech, se vlnili po dlažbě, jakmile se však dostali do styku s ohnivým světlem, které tetu Pol obklopovalo, umírali, podobně jako umřel Maas.

Teta Pol slovem a gestem soustavně vyvracela dveře. Když se jí do cesty připletla tlustá zeď, rozdrtila ji na tříšť, jako by byla utkaná z pavučin.

Barak v ponuré síni zuřil, šíleně řval a ničil všechno, co mu přišlo do cesty. Vřískající eunuch se pokoušel zoufale vyšplhat na jeden z pilířů. Ohromná šelma se napřímila, zasekla mu drápy do zad a strhla ho dolů. Výkřiky přerývané utichly v zápase mozků a krve, když se ohromné čelisti s nechutným křupnutím zavřeli na eunuchově hlavě.

"Polgaro!" zakřičela bezhlesně substance.. "Tudy!"

Teta Pol se v mžiku otočila.

"Následujte nás," řekl přízrak. "Pospěšte si!"

Pak Garion a jeho druhé já letěli zpátky chodbou k Salmissře a zpola bezvědomému tělu, které před chvílí opustili. Za nimi přicházela teta Pol s šíleným Barakem.

Garion se svým zvláštním společníkem znovu pronikli těžkými zamčenými dveřmi.

Salmissra, jejíž nahé tělo bylo teď pod průsvitnými šaty poseté skvrnami spíš ze vzteku než ze smyslnosti, stála nad postavou s vyprahlými očima, která seděla na polštářích. "Odpověz!" křičela. "Odpověz mi!"

"Až se dostaneme zpátky," řekl beztvářý přízrak, "nech mě jednat. Musíme získat trochu času."

A pak byly zpátky. Garion cítil, že se jeho tělo mírně zachvělo a už se znovu díval ven svýma vlastníma očima. Mlha, která ho předtím otupovala, se hrnula zpátky. "Cože?" vyslovily jeho rty, ačkoliv on to slovo vědomě nevyslovil.

"Ptám se, jestli je to tvoje práce?" dožadovala se Salmissra odpovědi.

"Co jestli je moje práce?" Hlas vycházející z jeho úst zněl jako jeho hlas, jenže byl nepatrně odlišný.

"Tohle všechno," řekla. "Tma. Útok na můj palác."

"Nemyslím. Jak bych mohl? Jsem jenom chlapec."

"Nelži mi, Belgarione," naléhala. "Vím, kdo jsi. Vím, co jsi zač. Musíš to být ty. Belgarat by sám nemohl zastínit slunce. Varuji tě, Belgarione, to, co jsi dnes vypil, je smrt. Ještě teď v tvých žilách koluje jed a zabijí tě."

"Proč jsi mi to udělala?"

"Abych si tě udržela. Musíš dostat další, nebo zemřeš. Musíš pít jen to, co ti dám, a musíš to mít každý den svého života. Jseš můj, Belgarione, jen *můj*!"

Za dveřmi se ozvaly zoufalé výkřiky. Hadí královna překvapeně vzhledla, pak se otočila k obrovské soše za sebou, zvláštním, obřadným způsobem se hluboce uklonila a začala ve vzduchu složitě mávat rukama. Jala se pronášet komplikovanou řeč v jazyce, který Garion nikdy před tím neslyšel. Byl plný drásajícího sykotu a podivných intonací.

Těžké dveře se vyvrátily dovnitř, rozletěly se na třísky a v nich stanula teta Pol se zářícím bělostným pramenem vlasů a z očí jí sršel hněv. Ohromný medvěd po jejím boku řval a z tesáků mu dosud kanula krev, na drápech visely cáry masa.

"Varovala jsem tě, Salmissro," řekla teta Pol smrtelně tiše,

"Zůstaň, kde jsi, Polgaro," přikázala Salmissra. Aniž by se otočila, dělala dál svými prsty ve vzduchu složitá rozvlněná gesta. "Chlapec umírá," řekla. "Jestli mně něco uděláš, nic ho nezachrání."

Teta Pol se zarazila. "Cos mu udělala?" ptala se.

"Podívej se na něho," řekla Salmissra. "Vypil athal a kaldiss. Doposud mu jejich oheň koluje v žilách. Brzy bude potřebovat další." Stále pohybovala rukama ve vzduchu a tvář měla ztuhlou neobyčejným soustředěním. Rty se jí znovu začaly pohybovat a z úst jí vycházely chrčivé, sykové zvuky.

"Je to pravda?" ozval se Garionovi v hlavě hlas tety Pol.

"Asi ano," odpověděl skřípavý hlas. "*Přinutili ho něco vypít a on je teď docela jiný.*"

Tetě Pol se široce otevřely oči. "*Kdo jsi?*"

"Vždycky jsem tu byl, Polgaro. Tys to nevěděla?"

"Věděl to Garion?"

"Víš, že tu jsem. Neví ale, co to znamená."

"O tom si můžeme promluvit později," rozhodla. "*Dávej dobrý pozor. Tohle musíš udělat.*" V Garionově hlavě se začaly honit nejasné představy. "*Rozumíš?*"

"Jistě. Ukážu mu, co má dělat."

"Ty to udělat nemůžeš?"

"Ne, Polgaro," řekl skřípavý hlas. "*Ta síla je jeho, ne moje. Neboj se. My dva si rozumíme.*"

Když si ty dva hlasy v jeho hlavě povídaly, cítil se Garion dost osaměle,

"Garione," Skřípavý hlas mluvil tiše. "*Chci, abys myslel na svou krev.*"

"Na svou krev?"

"Na chvilku ji změníme."

"Proč?"

Abychom vypálily ten jed, který ti dali. Soustřed' se teď na svou krev."

Garion poslechl.

"Chceš, aby vypadala takhle." Garionovi se vybavila žlutá barva. "*Rozumíš?*"

"Ano."

"Tak to udělej. Ted'."

Garion si přiložil konečky prstů na hrudník a přál si, aby se jeho krev změnila. Měl pocit, že hoří. Srdce mu začalo bušit a po celém

těle mu vyrazil pot.

"Ještě chvíli, " řekl hlas.

Garion umíral. Proměněná krev mu propalovala žíly a on se prudce roztřásl. Srdce mu v hrudi tlouklo jako železná palice. Před očima se mu zatmělo a on se začal pomalu kácet dozadu.

"Ted'!" rozkázal ostře hlas. *"Změň krev zpátky."*

Bylo po všem. Garionovo srdce se zadrhlo a pak naskočilo do normálního tempa. Byl vyčerpaný, ale mlha byla z hlavy pryč.

"Je to hotové, Polgaro," řekl druhý Garion. *"Můžeš vykonat, co je třeba. "*

Teta Pol byla plná úzkosti, jenže ted' měla tvář hrozivě vážnou. Kráčela po naleštěné podlaze ke stupínku. "Salmissro," řekla. "Otoč se a pohlédni na mě."

Královna měla právě ruce nad hlavou, když jí z úst vyhrkla syková slůvka, završená sípavým výkřikem.

Vysoko, až ve stínu u stropu, otevřela pak mohutná socha oči a začala vyzařovat sytě smaragdový žár. Nablýskaný kámen v Salmissřině koruně začal žhnout stejnou září.

Socha se pohnula. Vydala ohlušující, těžkopádně vrzavý zvuk. Tvrdá skála, ze které byla mohutná postava vytesaná, se nachýlila a ohnula, jak socha udělala jeden a hned druhý krok kupředu.

"Proč — jsi — mne — povolala?" Zaburácel třesutý hlas tuhými, kamennými rty. Hlas rozechvěla ozvěna hluboko v impozantní hrudi.

"Ochraň svou služebnici, Velký Isso," vykřikla Salmissra a triumfálně se otočila k tetě Pol. "Tahle bídná čarodějka napadla tvé sídlo, aby mne zničila. Její zlomyslná moc je tak velká, že se jí nikdo nemůže postavit. Jsem tvou zaslíbenou nevěstou, a tak se ti dávám v ochranu."

"Kdo jsi, kdos znesvětil mou svatyni?" zaduněla socha hromovým hlasem. "Kdo se opovažuješ vztáhnout ruku na mou vyvolenou a milovanou?" Smaragdové oči sršely strašlivým hněvem.

Teta Pol stála uprostřed naleštěné podlahy a obrovitá socha se nad ní hrozivě rýsovala. Ve tváři neměla bázeň. „Zašla jsi příliš daleko, Salmissro," řekla. "Tohle je zakázáno."

Hadí královna se pohrdavě zasmála. "Zakázáno? Co pro mě tvoje zákazy znamenají? Odejdi nyní, nebo se postav tváří v tvář hněvu božského Issy. Pokud si přeješ, pusť se do souboje s bohem!"

"Je-li to nutné," řekla teta Pol. Napřímila se a pronesla jediné slovo. Rachot v Garionově hlavě byl při tom ohlušující. Pojednou začala růst. Kousek po kousku se tyčila výš a výš, rostla jako strom, rozšiřovala se, nabývala před Garionovými vytrěštěnými očima gigantických rozměrů. Po chvílce dosáhla velikosti ohromného kamenného boha.

"Polgaro?" božský hlas zněl zmateně. "Proč jsi to udělala?"

"Přicházím, aby se Proroctví naplnilo, božský Isso," řekla. "Tvoje služebnice zradila tebe i tvé bratry."

"To nemůže být pravda," řekl Issa. "Je to moje vyvolená. Její tvář je tvář mojí milované."

"Tvář je stejná," řekla teta Pol, „jenže to není Salmissra, kterou si Issa zamiloval. Od doby, co tvá milovaná zemřela, sloužila v tomhle chrámu stovka dívek jménem Salmissra."

"Co, zemřela?" řekl nevěřičně bůh.

"Lže!" zaječela Salmissra. "Já jsem tvá milovaná, ó můj pane. Nedopusť, aby tě její lži ode mne odvrátily. Zabij ji."

"Proroctví se blíží ke svému naplnění," řekla teta Pol. "Ten chlapec u Salmissřiných nohou je toho důkazem. Musím ho získat zpátky, jinak se Proroctví nenaplní."

"To nadejde den naplnění Proroctví tak brzy?" zeptal se bůh.

"Není brzy, bože Isso," řekla teta Pol. "Je pozdě. Tvá dřímota trvala celé věky."

"Lži! Jsou to samé lži!" řičela zoufale Salmissra a tiskla se ke kotníku mohutného kamenného boha.

"Musím si ověřit pravdu," řekl zvolna bůh. "Spal jsem dlouho a hluboce a svět mě nyní zastihl nepřipraveného."

"Znič ji, ó můj pane!" žádala úpěnlivě Salmissra. "Její lži jsou odporné a poskvřňují tvou svátost."

"Já se doberu pravdy, Salmissro," řekl Issa.

Garion pocítil krátké, důrazné spojení ve své mysli. Něco jím smýklo — bylo to tak mohutné, že to mocně otřásl jeho představivostí. Potom se spojení přerušilo.

"Áaaa—" vzdech vyšel od podlahy. Mrtvý had Maas se po-
hnul. "Áaaa— Nech mě spát," zasyčel.

"Za chvíli," řekl Issa. "Jak se jmenuješ?"

"Říkali mi Maas," řekl had. "Býval jsem rádcem a společníkem
Věčné Saimissry. Pošli mě zpátky, pane. Neunesu nové žití."

"Je tohle má milovaná Salmisra?" zeptal se bůh.

"Její následnice." Maas se nadechl. "Tvá milovaná kněžka ze-
mřela před tisíci lety. Každá nová Salmisra bývá zvolena pro svou
podobnost s tvou milovanou."

"Ach," řekl Issa s bolestí v mocném hlase. "A proč chtěla tato
žena odejmout Belgariona z Polgařiny péče?"

"Usilovala o spojenectví s Torakem," řekl Maas. "Zamýšlela
přenechat Belgariona Prokletému výměnou za nesmrtelnost, kterou by
ji při sňatku mohl obdarovat."

"Při sňatku? Má kněžka by vstoupila do nečistého svazku s
mým bláznivým bratrem?"

"Ochotně, pane," řekl Maas. "Vyhledává objetí kteréhokoliv
muže, boha, či zvířete, s nimiž se setká. Je to její přirozenost."

Po Issově kamenné tváři přelétla nechuť. "Bylo to tak vždyc-
ky?" zeptal se.

"Vždycky, můj pane," řekl Maas. "Elixír, který užívá, aby si
uchovala mladí a podobnost své milované, spaluje její žíly smyslností.
Dokud nezemře, oheň se nedá uhasit. Nech mne jít, pane. Bolí to!"

"Spi, Maasi," svolil Issa zarmouceně. "Vem si s sebou do ticha
smrti mé díky."

"Áaaa—" vzdychl Maas a opět klesl.

"Vrátím se rovněž do svého spánku," řekl Issa.

"Nemohu tu setrvat, neboť má přítomnost by přiměla Toraka k
válce, jež by zničila svět." Socha učinila krok zpátky, na místo, kde
stála po tisíce let. Prostornou síň znovu naplnil ohlušující lomoz a
skřípot ohýbající se skály. "Učiň s tou ženou, co uznáš za vhodné,
Polgaro," řekl kamenný bůh. "Pouze zachovej její život pro vzpomín-

ky na mou milovanou."

"Tak se stane, Vznešený Isso," řekla teta Pol a uklonila se soše.

"A vyříd' mé vroucí pozdravení bratrovi Aldurovi," pronesl dutý hlas, slábnoucí během řeči.

"Spi, pane," řekla teta Pol. "Necht' spánek smyje tvůj žal."

"Ne!" zakvílela Salmissra, jenže zelený oheň v očích sochy pohasl a klenot v její koruně zablikal a potemněl.

"Je čas, Salmissro," pronesla ohromná, monumentální teta Pol.

"Nezabíjej mě, Polgaro," žadonila královna a padla jí k nohám.

"Nehodlám tě zabít, Salmissro," řekla jí teta Pol. "Slíbila jsem bohu Issovi, že zachovám tvůj život."

"Já jsem nic takového neslíbil," řekl Barak ode dveří. Garion pohlédl na svého mohutného přítele, který teď v porovnání s tetinou velikostí vypadal jako trpaslík. Medvěd byl pryč a na jeho místě stál hřmotný Šerek s mečem, v ruce.

"Ne, Baraku. Salmissřin problém vyřeším teď jednou pro vždy." Teta Pol se otočila k plazící se královně. "Budeš žít, Salmissro," řekla teta Pol. "Brzy budeš stará a ošklivá. Touha, která tě opavává, vyhasne a ty zemřeš. Máš příliš teplou krev; to je celý

"Ale jak —" Salmissra se zajíkla.

"Malá změna," ujistila ji teta Pol. "Jen drobnůstka a budeš žít věčně." Garion cítil, jak v sobě hromadí neuvěřitelnou sílu vůle. "Učiním tě nesmrtelnou, Salmissro." Zdvihla ruce a pronesla jediné slovo. Úžasná síla toho slova Garionem smýkla jak vítr listím.

Zprvu se nic viditelného nedělo. Salmissra stála jako přimrazená a skrz šaty zářila její bledá nahota. Pak se zřetelně začaly objevovat skvrny a její stehna se stiskla pevně k sobě. Obličej se začal proměňovat, pomalu se zašpičatoval. Rty zmizely a ústa se rozšířila, koutky ohraničily bezcílný hadí škleb.

Garion strnulý hrůzou nemohl odtrhnout od královny oči. Plášť z ní sklouzl, jak se jí ztratila ramena a ruce přilnuly k bokům. Tělo se začalo prodlužovat a nohy, srostlé teď pevně k sobě, se počaly svíjet do smyček. Lesklé vlasy zmizely a z tváře se vytratily poslední zbytky lidskosti. Na hlavě jí však zůstala pevně držet zlatá korunka. Když

klesala do svých záhybů a smyček, jazýček se jí třepotal. Když se mrtvýma, nehybnýma očima dívala na tetu Pol, která během královniny proměny opět nabyla své původní velikosti, měla na krku roztaženou kápi.

"Vystup na trůn, Salmissro," řekla teta Pol.

Královnina hlava se nepohnula, ale smyčky se pohnuly a vyšplhaly na pohovku s polštáři, Třely se o sebe a vyluzovaly drsný, suchý zvuk.

Teta Pol se otočila k eunuchovi Sadimu. "Hle! Tot' služebnice Issova, královna hadího lidu, jejíž království bude trvat na věky, neboť je nyní nesmrtelná a bude v Nyisse vládnout navždy."

Sadi byl smrtelně bledý a oči měl vypoulené. Těžce polkl a přikývl.

"Ponechám tě teď s tvou královnou," řekla mu. "Raději bych tě opustila pokojně, ale ať tak, nebo tak, já i ten chlapec odcházíme."

"Pošlu hned zprávu dopředu," souhlasil rychle Sadi. "Nikdo se vám nepokusí vstoupit do cesty."

"To je moudré," řekl Barak chladně. -

"Bud' pozdravená hadí královno země Nyissy," pronesl jeden z karmínově oděných eunuchů třaslavým hlasem a padl před stupínkem na kolena.

"Chvalte ji," odpověděli rituálně ostatní, rovněž klecíci.

"Její sláva je nám známa."

"Ctěte ji."

Když Garion následoval tetu Pol k roztříštěným dveřím, jedenkrát se otočil. Salmissra spočívala na svém trůnu v záplavě skvrnitých smyček a hlavu s roztaženou kápí měla otočenou k zrcadlu. Zlatá korunka jí seděla na hlavě a prázdné hadí oči sledovaly odraz v zrcadle. V hadí tváři nebyl žádný výraz, takže se nedalo poznat, co si myslí.

Kapitola třicátá

KDYŽ JE TETA POL vedla z trůnního sálu, v němž klečeli eunuchové pějící chválu hadí královně, byly chodby i klenuté síně paláce prázdné. Barak vážně a důstojně krácel po stopách strašlivého masakru, jenž tu za sebou po svém vstupu do paláce zanechal. Tvář hrmotného muže byla bledá a on často odvracel oči od surově zohavených těl, která jim ležela v cestě.

Když se dostali ven, shledali, že v ulicích Sthiss Toru zavládla tma černější noci, a hordy hysterických lidí tu kvíleli děsem. Barak, držící v jedné ruce louč, kterou sňal v paláci se zdi, a v druhé ruce svůj mohutný meč, je vedl ulicemi. Přesto, že byli Nyissánci zachváteni panikou, ustupovali mu z cesty.

"Co to znamená, Polgaro?" zahřměl přes rameno a lehce mávl loučí, jako kdyby chtěl temnotu smazat. "Je to snad nějaké kouzlo?"

"Nikoliv," odpověděla, "S magií to nemá nic společného."

Ve světle louče byly vidět padající šedé vločky.

"Sněží?" zeptal se Barak nevěřícíně.

"Ne," řekla. "To je popel."

"Co hoří?"

"Hora," odpověděla. "Pojďme co nejrychleji zpátky na loď. Tahle horda pro nás znamená větší nebezpečí, než cokoli jiného." Hodila Garionovi přes ramena svůj lehký plášť a ukázala do ulice, kde se mihotalo několik světél z loučí. "Pojďme tudy."

Popel začal padat hustěji. Vypadalo to jako špinavě šedá mouka, která se sypala vlhkým vzduchem a odporně sirnatě zapáchala.

Než dorazili k dokům, začala neproniknutelná tma pomalu blednout. Popel se stále sypa! na zem, zalézal do škvírek mezi dlážděním a hromadil se ve vrásách podél okrajů budov. Ačkoliv se rozjasňovalo, zastiňoval padající popel všechno v okruhu deseti stop jako mlha,

V docích panoval naprostý chaos. Davy křičících a bědujících Nyissánců se pokoušely nalodit na svá plavidla a uprchnout před dusivým popelem, který se hrobově tiše sypal nasáklým vzduchem. Šílení hrůzou, skákali mnozí z nich dokonce do smrtících vod řeky.

"Touhle chátrou se nám nepodaří projít, Polgaro," řekl Barak. "Počkejte tu chvíli." Zasunul meč do pochvy, vyskočil a chytil se za kraj nízké střechy. Vytáhl se nahoru a vztyčil se nejasně nad nimi. "Hej, Grelidiku!" zakřičel hromovým hlasem, nesoucím se dokonce přes hluk davu.

"Baraku!" opáčil Grelidikův hlas. "Kde jste?"

"U konce mola," křičel Barak. "Nemůžeme se prodrat tím davem."

"Počkejte tam," vykřikl zpátky Grelidik. "Přijdeme pro vás."

Za chvíli bylo slyšet na molu dusot těžkých bot a občasné fůňání. Pár bolestných výkřiků se smísilo s hlukem poděšené hordy. Pak už bylo vidět, jak se Grelidik, Mandorallen a půl tuctu statných námořníků ozbrojených klacky vynořili z padajícího popela, a s účinnou surovostí si klestili cestu.

"Zabloudili jste?" vykřikl Grelidik na Baraka.

Barak seskočil se střechy. "Museli jsme se zastavit v paláci," odpověděl stručně.

"Už jsme se začali strachovat o tvou bezpečnost, vzácná paní," říkal Mandorallen tetě Pol a odstrkoval drmolícího Nyissánce z cesty. "Pan Durnik se vrátil už před pár hodinami."

"Zdrželi jsme se," řekla. "Kapitáne, můžeš nás dopravit na palubu lodi?" -

Grelidik se na ni d'ábelsky zašklebil.

"Tak tedy pojďme," naléhala. "Jakmile se dostaneme na palu-

bu, asi bychom mohli zvednout kotvy a odplout po řece trochu dál. Popel se za chvíli usadí, ale lidé tu budou hysteričtí i potom. Už přišla nějaká zpráva od Silka nebo od mého otce?"

"Zatím nic, paní," řekl Grelidik.

"Co tak dlouho dělá?" zeptala se podrážděně do větru.

Mandorallen vytasil svůj obouručný meč a kráčel přímo proti davu, nezpomalil ani neuhýbal. Nyissánci se mu rozplynuli z cesty.

U kraje mola vedle Greldikovy lodi byl houf lidí ještě hustší, a tak se Durnik, Hettar i ostatní námořníci postavili do řady podél zábradlí a dlouhými lodními háky odstrkovali běsnící lidi pryč.

"Spusťte můstek," zakřičel Grelidik, když dorazili na kraj mola.

"Šlechtný kapitáne," brblal holohlavý Nyissánc a tiskl se ke Greldikově kožešinové vestě. "Dám ti sto kusů zlata, když mě vezmeš s sebou na loď."

Grelidik ho znechuceně odstrčil.

"Tisíc kusů zlata," sliboval Nyissánc, mačkal Greldikovu ruku a mával měšcem.

"Zbavte mě toho paviána," nařídil Grelidik.

Jeden z námořníků Nyissánce praštil klackem tak, že ten ztratil vědomí, pak se sehnul a vytrhl mu váček z ruky. Otevřel ho a vysypal si mince do dlaně. "Tři kusy zlata," řekl otráveně. "Všechno ostatní je měď." Obrátil se zpátky a kopl bezvědomého muže do břicha.

Jeden po druhém nastupovali na loď, zatímco Barak s Mandorallenem drželi pod hrozbou hrubého násilí dav zpátky.

"Přesečněte lana," zakřičel Grelidik, když byli všichni na lodi.

K velké lítosti Nyissánců, tísnících se u kraje mola, námořníci silná lana přetřali. Nářky a zoufalé výkřiky pronásledovaly loď, kterou líný proud unášel pomalu pryč.

"Garione," řekla teta Pol, "proč se nejdeš do kajuty převléknout do něčeho méně výstředního? A umyj si z tváře tu odpornou růž. Pak se vrať nahoru. Chci s tebou mluvit."

Garion docela zapomněl, jak nepatrně je oblečený, trochu se začervenal a rychle zmizel v podpalubí.

Když se vrátil na palubu, oblečený do haleny a kamaší, citelně se rozjasnilo, šedé saze se však stále snášely nehybným vzduchem a

činily svět kolem sebe přízračným, neboť halily všechno do silné vrstvy jemného písečku. Odrazili dost daleko na řeku a Grelidkovi námořníci spustili kotvu. Loď se zvolna pohupovala v malátném proudu.

"Tady, Garione," volala teta Pol, Stála na přídi a hleděla do prašného oparu. Garion k ní poněkud váhavě přistoupil a vzpomínku na všechno, co se událo v paláci, měl stále v živé paměti.

"Posaď se tady, drahoušku," naznačila mu. "Musím s tebou o něčem mluvit."

"Ano, paní," řekl a sedl si na lavici.

"Garione." Otočila se a dívala se na něho. "Stalo se něco, když jsi byl v Salmissřině paláci?"

"Co myslíš?"

"Ty víš, co myslím," řekla dost odměřeně. "Nehodláš nás doufám uvádět do rozpaků tím, že mě budeš nutit, abych ti dávala jisté otázky, vid'?"

"Aha," Garion zrudl. "Tak tohle! Ne, nic takového se nestalo."

Vzpomněl si na lascivní přestárlou královnu s určitou lítostí.

"Dobře. Toho jsem se bála. Ještě se nesmíš do ničeho podobného nechat zaplést. Má to jisté osobité vlivy na jednu ze tvých zvláštních vlastností."

"Asi to nechápu," řekl.

"Máš určité schopnosti," řekla mu. "A pokud začneš s tím druhým experimentovat dřív, než docela vyzrají, mohou být výsledky nevypočitatelné. V tomto ohledu je lepší neplést to dohromady."

"V tom případě bych asi byl radši, kdyby se bývalo něco stalo," vyhrknul Garion. "Třeba by se stalo to, že už bych nikdy nemohl nikomu ublížit."

"Pochybuji," řekla. "Tvá síla je moc velká, než aby se dala tak snadno zničit. Pamatuješ si, o čem jsme mluvili ten den, co jsme opushtili Tolnedru — o učení?"

"Nepotřebuju se nic učit," protestoval rozmrzele.

"Ale ano, potřebuješ," řekla, "a potřebuješ to zrovna teď. Tvá moc je obrovská — máš víc síly, než jsem kdy u koho viděla. Její část je tak složitá, že to vůbec nemůžu pochopit. Musíš se začít učit dřív, než se stane něco strašného. Jseš naprosto nekontrolovatelný, Garione."

Pokud skutečně nechceš ublížit lidem, měl bys moc stát o to, aby ses naučil podobným nehodám vyhybat."

"Nechci být čaroděj," bránil se. "Chci se toho jenom zbavit. Můžeš mi v tom nějak pomoci?"

Zavrtěla hlavou. "Ne. Neudělala bych to, ani kdybych mohla. Nemůžeš se toho zříct. Je to část tebe."

"Znamená to, že ze mě bude nestvůra?" ptal se Garion hořce. "Budu chodit po světě a pálit lidi zaživa, nebo je budu měnit na ropuchy a hady? A možná si na to časem i zvyknu, takže už mě to vůbec nebude vadit. Budu žít věčně — jako ty s dědečkem — ale už nebudu člověk. Teto Pol, myslím, že bych byl radši mrtvý."

"Nemůžeš mu to vysvětlit?" V hlavě mluvil její hlas přímo s tím druhým.

"*Ted' ne, Polgaro,* " odpověděl skřípavý hlas. "*Je ted' příliš zahlcen sebelítostí.*"

"*Sílu, kterou má, se musí naučit ovládat,* " řekla.

"*Dohlédnu na to, aby nenadělal škodu,*" sliboval hlas. "*Než se Belgarat vrátí, nemůžeme, myslím, nic moc dělat. Prodělává morální krizi a my si s ním nemůžeme zahrávat, dokud se nedobere vlastních závěrů.* "

"*Nelíbí se mi, když takhle trpí.* "

"*Máš moc měkké srdce, Polgaro. Je to houževnatý hoch a troška trápení mu neublíží.* "

"Přestali byste se vy dva laskavě ke mně chovat tak, jako bych tu nebyl?" dožadoval se nazlobeně Garion.

"Paní Pol," řekl Durnik, přicházející k nim po palubě, "snad byste sem měli rychle jít. Barak se chce zabít."

"Co že chce udělat?" zeptala se.

"Drmolí něco o zatracení," vysvětloval Durnik. "Říká, že chce padnout na svůj meč."

"Ten pitomec! Kde je?"

"Je zase na zádi," řekl Durnik. "Má vytasený meč a nenechá nikoho, aby se k němu přiblížil."

"Pojďte se mnou." Vykročila na zád' s Garionem a Durnikem v patách.

"Všichni jsme zažili válečné šílenství, můj pane," pravil Mandorallen a snažil se statnému Šerekovi domluvit. "Není to nic, na co by člověk mohl být hrdý, ale rovněž to není nic, pro co by bylo nezbytné tak hořce zoufat."

Barak neodpovídal, jen stál na samém konci lodi, oči zjitřené hrůzou, a v pomalých, hrozivých obloucích pohupoval mečem, drže ostatní v odstupu.

Teta Pol prošla hloučkem námořníků přímo k němu.

"Nesnaž se mě zastavit, Polgaro," varoval ji.

Napřáhla klidně ruku a prstem se dotkla špičky jeho meče. "Je trochu tupý," řekla váhavě. "Proč neřekneš Durnikovi, aby ti ho nabrousil? Líp ti zajede mezi žebra, až na něj spadneš."

Barak vypadal trochu překvapeně.

"Učinils nezbytné přípravy?" zeptala se.

"Jaké přípravy?"

"Jak máme naložit s tvým tělem," řekla mu. "Baraku, skutečně jsem si myslela, že máš lepší způsoby. Seriózní člověk neuvrhne takové břemeno na své přátele." Na chvíli se zamyslela. "Nejobvyklejší je zpopelnění, předpokládám, jenže dřevo tady je strašně nasáklé. Budeš doutnat tak týden, ' možná víc. Asi se nakonec rozhodneme hodit tě prostě do řeky. Pijavice a raci by tě oholili na kost za jeden dva dny."

Barak vypadal ublíženě.

"Chceš, abychom předali meč a štít tvému synovi?" zeptala se.

"Nemám syna," odpověděl mrzutě. Zřetelně nebyl připravený na její surovou praktičnost.

"Ale, cožpak jsem ti to neřekla? To jsem tedy zapomnětlivá."

"O čem to mluvíš?"

"To nic," řekla. "To teď není důležité. Chceš jen tak na meč padnout, nebo radši naběhneš jílcem na stožár? Obojí je dost dobrý způsob." Otočila se k námořníkům. "Udělejte, prosím vás, místo, aby se kníže z Trellheimu mohl proti stožáru dobře rozběhnout."

Námořníci na ni vytřeštili oči.

"Cos to říkala o synovi?" zeptal se Barak a sklopil meč.

"Jenom by tě to rozrušilo, Baraku," odpověděla. "Kdybych ti to řekla, nejspíš bys tu sebevraždu zvrtil. Skutečně nemáme zapotřebí,

aby ses tu nakonec ještě pár týdnů povaloval a hekal. Působí to dost depresivně, víš?"

"Chci vědět, o čem to mluvíš!"

"No tak dobře," řekla a zhluboka se nadechla. "Tvoje Žena Merel čeká dítě — je to, myslím, následek jistých dvorních formalit, které jste si vyměnili během naší návštěvy ve Val Alornu. Vypadá teď jak vycházející měsíček a tvůj povedený synáček jí ztrpčuje život svým kopáním."

"Syn?" řekl Barak a oči se mu náhle rozšířily.

"Ovšem, Baraku," ujišťovala ho. „Musíš doopravdy dávat pozor. Nikdy z tebe nic nebude, když se budeš po světě motat s klapkami na uších."

"Syn?" opakoval a meč mu vyklouzl z prstů.

"Upustil jsi ho," pošťuchovala ho. "Okamžitě ho zvedni a dej se do toho. Není to moc moudré, zabíjet se takhle celý den;"

"Nehodlám se zabít," řekl rozhořčeně.

"Že nehodláš?"

"Jistě, že ne," vyprskl a v tom okamžiku zahlédl slabý náznak úsměvu, jenž jí zahrál v koutcích úst. Přihloupě svěsil hlavu.

"I ty jeden blázne," řekla. Pak ho oběma rukama chytila za vousy, stáhla mu hlavu dolů a hlasitě ho políbila na popelem zaprášenou tvář.

Greldik se začal smát, Mandorallen vystoupil kupředu a sevřel Baraka v mohutném objetí. "Raduji se s tebou, příteli," řekl. "Mé srdce pro tě bije,"

"Přivalte soudek," řekl Greldik námořníkům a plácal přítele po zádech. "Pozdravíme Trellheimova dědice světlým pivem Šereků."

"Řekla bych, že se to tady teď spustí," řekla teta Pol tiše Garionovi. "Pojď se mnou." Vedla ho zpátky na špicí loď.

"Změní se někdy zpátky?" ptal se Garion, když osaměli.

"Cože?"

"Královna," vysvětlil Garion. "Změní se někdy zpátky?"

"Za čas už o to ani nebude stát," odpověděla teta Pol. "Podoba, kterou přijímáme, začíná po čase ovládat naše myšlení. Během roků,

které přijdou, se bude cítit čím dál tím víc hadem a čím dál tím méně ženou."

Garion se otrásl. "Bývalo by bylo vhodnější, kdybys ji zabila."

"Slíbila jsem bohu Issovi, že ji nezabiju," řekla.

"Byl to doopravdy bůh?"

"Jeho duch," odpověděla, hledíc do mlžného popelení. "Salmissra vdechla soše Issova ducha. Alespoň v té chvíli byla socha bohem. Je to všechno strašně složité." Vypadala, že má naspěch. "Kde jen může být?" Najednou se zdála být podrážděná.

"Kdo?"

"Otec. Už tu dávno měl být"

Stáli vedle sebe a dívali se na rozbahněnou řeku.

Nakonec se otočila od zábradlí a s odporem se podrbala na ramenou pláště. Popel se pod jejími prsty v obláčcích zvedl. "Jdu dolů," řekla mu a zatvářila se otráveně. "Tady nahoře je moc špíny."

"Myslel jsem, že se mnou chceš mluvit," řekl.

"Mám pocit, že ještě nejseš připravený poslouchat. Počká to." Vykročila, ale zas se zastavila. "Ještě něco, Garione."

"Ano?"

"Být tebou, nepila bych to pivo, co do sebe lijou námořníci. Po tom, co jsi musel vypít v paláci, by se ti nejspíš udělalo zle."

"A tak," souhlasil poněkud zklamaně. "Dobře."

"Je to samozřejmě tvoje věc," řekla, "myslela jsem jen, že bys to měl vědět." Pak se otočila, odešla k poklopu a zmizela dolů po schůdcích.

Garion měl zmatené pocity. Za celý den se toho událo tolik a jeho mysl byla zahlcena bouřlivými představami.

"*Bud' zticha,*" řekl hlas v jeho hlavě.

"*Co?*"

"*Snažím se něco slyšet. Poslouchej.*"

"Co mám slyšet?"

"*Tamhle. Ty to neslyšíš?*"

Tenoučce, jako z velké dálky, bylo slyšet tlumený dusot.

"Co to je?"

Hlas neodpověděl. Amulet na jeho krku však zároveň s dusotem začal pulsovat. .

Uslyšel za sebou cupot drobných nožek.

"Garione!" otočil se právě v okamžiku, kdy ho Se'Nedra objala. "Tolik jsem se o tebe bála. Kdes byl?"

"Nějací muži se dostali na palubu a unesli mě," řekl a snažil se vyprostit z jejího objetí. "Odvedli mě do paláce."

"To je strašné!" řekla. "Setkal ses s královnou?"

Garion přikývl a pak se otrásl při pomyslení na hada s kápí, ležícího na pohovce a shlížejícího se v zrcadle.

"Co se děje?" zeptala se dívenka.

"Stalo se moc věcí," odpověděl. "Některé z nich nebyly moc příjemné." Někde na pozadí jeho vědomí bylo pořád slyšet ten dusot.

"Snad tě nemučili?" ptala se Se'Nedra s očima do široka otevřenýma.

"Ne, nic takového."

"No tak co se stalo?" dožadovala se odpovědi. "Řekni mi to."

Tušil, že nedá pokoj, dokud jí to neřekne, tak věci popsal, jak nejlépe dovedl. Zatímco mluvil, dunění sílilo a pravá dlaň ho začala pálit. Bezděčně si ji začal drbat.

"To je prostě příšerné," řekla Se'Nedra, když skončil. "Nebál jsi se?"

"Ani moc ne," řekl jí, drbaje stále svou dlaň. "Většinu času jsem měl hlavu zamlženou tím, co mě přinutili vypít, takže jsem nic necítil."

"Opravdu jsi zabil Maase?" zeptala se, "zrovna takhle?" a luskla prsty.

"Nebylo, to docela takhle," snažil se jí vysvětlit. "Bylo toho trochu víc."

"Věděla jsem, že jsi čaroděj," řekla. "Říkala jsem ti to tehdy, když ses koupal v jezírku, pamatuješ?"

"Nechci jím být," bránil se. "Nikdy jsem se o to neprosil."

"Já jsem se taky neprosila o to, abych byla princeznou."

"To je něco jiného. Být králem nebo princeznou, to prostě znamená jimi *být*. Být čarodějem má co dělat s tím, co člověk *dělá*. "

"Nevidím v tom žádný zvláštní rozdíl," namítla tvrdohlavě.

"Dokážu změnit chod věci," řekl jí. "Většinou k horšímu."

"Tak?" řekla zuřivě. "Já můžu taky zařídit, aby se děly strašné věci — nebo jsem alespoň mohla, v Tol Honetu. Stačilo jediné moje slovo a sluha byl poslán na pranýř — nebo katovi na špalek. Nedělala jsem to, samozřejmě, ale mohla jsem. Moc je moc, Garione. Výsledky jsou stejné. Nemusíš lidem ubližovat, když nechceš."

"Prostě se to někdy stane. Není to tak, že bych chtěl." Dusot ho sužoval jako nesnesitelná bolest hlavy.

"Tak se musíš naučit se svou mocí zacházet."

"Mluvíš jako teta Pol."

"Chce ti pomoci," řekla princezna. "Chce tě přimět k tomu, abys sám udělal to, co budeš stejně jednou muset. Kolik lidí budeš ještě muset upálit, než přistoupíš na to, co říká?"

"To mi nemusíš povídat." Gariona její slova hluboce zasáhla.

"Ale ano," řekla mu. "Myslím, že jsem musela. Máš štěstí, že nejsem tvoje teta. Nepárala bych se s tvou tupostí, jako to dělá lady Polgara."

"Nerozumíš tomu," zamumlal zasmušile Garion.

"Rozumím tomu mnohem lip, než si myslíš, Garione. Víš, v čem je tvůj problém? Nechceš vyrůst. Chceš být věčně malým chlapcem. Ačkoliv to není možné; pro nikoho. Nezáleží na tom, jakou máš moc — ať už jsi císařem nebo čarodějem — nemůžeš zastavit běh roků. Uvědomila jsem si to už dávno, to znamená, že jsem o mnoho chytřejší, než ty." Pak se beze slova vysvětlení vytáhla na špičky a lehce ho políbila na ústa.

"Řekni mi," zeptala se Se'Nedra, pohrávající si s rukávem jeho tuniky, „je královna Salmisra tak krásná, jak se říká?"

"Byla to nejkrásnější žena, jakou jsem kdy v životě spatřil," odpověděl bez rozmyšlení Garion.

Princezna zalapala po dechu. "Nenávidím tě," zakvílela mezi stisknutými zuby. Pak se otočila a plačící odběhla hledat tetu Pol.

Garion za ní vyjeveně hleděl. Pak se obrátil a sledoval rozladěně reku a padající popel. Dlaň ho nesnesitelně pálila, atak ji drásal a zatínal do ní nehty.

"*Akorát si to rozbolaviš,*" řekl mu hlas v hlavě.

"Svědí to: Nemůžu to vydržet."

"*Nebud' malý.*"

"Čím to je?"

"*Chceš říct, že to opravdu netušíš? Budeš se muset učit víc, než jsem myslel. Dej pravou ruku na amulet.*"

"Proč?"

"*Prostě to udělej, Garione.*"

Garion sáhl pod halenu a položil rozpálenou dlaň na medailónek. Jako když klíč zapadne do svého zámku, zrovna tak jeho dlaň obemkla dokonale přesně pulzující amulet. Štípání se známě vzdmulo a pulsování se začalo ozývat dutě v jeho uších.

"*Ne tak moc,*" varoval ho hlas. "*Nechceš přece vysušit tu řeku, že ne.*"

"Co se děje? Co to všechno znamená?"

"*Belgarat se nás pokouší najít.*"

"Dědeček? Kde je?"

"*Bud' trpělivý.*"

Pulzování sílilo, až se Garion při každém dunivém úderu celý vnitřně roztřásl. Zíral přes zábradlí, jako by chtěl mlhu prohlédnout. Padající saze, tak lehké, že tvořily na hladině bahnitě řeky pokrývku, způsobily, že všechno v okruhu dvaceti kroků už bylo nerozlišitelné. Město nebylo možné vidět a výkřiky i pláč se ozývaly ze zapadlých uliček jen tlumeně. Pouze pomalý tok proudu proti trupu lodi se zdál být čistý.

Pak se v dálce na řece cosi pohnulo. Nebylo to moc velké, vypadalo to jenom jako temný stín pohupující se přízračně v proudu. Bušení ještě zesílilo.

Stín se přiblížil a Garion už začínal rozeznávat tvar malé loďky. Veslo zapadalo do vodní hladiny jen s nepatrným šplouchnutím. Muž u vesel se ohlédl přes rameno. Byl to Silk. Obličej měl pokrytý šedým popelem a po tvářích mu stékaly pramínky potu.

Šedý vlk seděl na zádi zachumlaný do svého pláště a s nasazenou kápí.

"*Vítej zpátky, Belgarate,*" řekl skřípavý hlas.

"Kdo to je?" Šedivcův hlas v Garionově hlavě zněl překvapeně. „, To jsi ty, Belgarione?"

"Ne tak docela, " odpověděl hlas. "Zatím ne, ale už se k tomu blížíme. "

"Nevěděl jsem, kdo dělá ten příšerný rámus. "

"Někdy to přehání. Nakonec se to naučí. "

Jeden z námořníků sročených na zádi kolem Baraka ze sebe vyrazil nenadálý výkřik a všichni se otočili, aby sledovali loďku, která se k nim pomalu blížila.

Teta Pol vyšla z podpalubí a přistoupila k zábradlí. "Zpozdil ses," volala.

"Něco se zvrtilo," odpovídal stařec ze stále se zmenšující vzdálenosti. Shrnul si kápi dozadu a setřepal moučný popel z oděvu. Garion uviděl, že stařec má levou ruku před tělem ovázanou špinavým obvazem.

"Co máš s rukou?" ptala se tetka Pol.

"Snad o tom raději nebudeme mluvit." Přes tvář se Šedivcovi táhl ošklivý škrábanec a zasahoval až do krátkého bílého plnovousu. V očích se mu podrážděně blýskalo.

Úšklebek na Silkově popelem pokryté tváři byl záludný, ještě jednou ponořil vesla a obratně nasměroval loďku z boku ke Grelidické lodi a trošku to žuchlo.

"Nedokážu si představit, že by ses nechal přesvědčit, abys mlčel," řekl Šedivec nazlobeně sporému muži.

"Řekl bych snad něco, mocný čaroději?" zeptal se rýpavě Silk a slídívá očka měl doširoka otevřená předstíranou nevinností.

"Jenom mě pomoz na palubu," řekl mu Šedivec nedůtklivě. Měl držení těla smrtelně zraněného člověka.

"Jak si přeješ, Pradávný Belgarate," řekl Silk a zjevně se snažil ubránit se smíchu. Pomáhal Šedivcovi udržovat rovnováhu, když se stařec těžce pokoušel přelézt zábradlí.

"Pojeďme odtud," řekl Šedivec stroze kapitánu Grelidikovi, který se k nim právě připojil.

"Kam, Pradávný?" zeptal se Grelidik opatrně, zjevně se snažíc starce víc už nepohněvat,

Šedivec se na něho upřeně zadíval.

"Proti proudu, nebo po proudu?" řekl chlácholivě na vysvětlenou Gredlik.

"Proti proudu, pochopitelně," odsekl Šedivec.

"Jak jsem to měl vědět?" stěžoval si Gredlik tetě Pol. Pak se otočil a podrážděně začal štkat příkazy na svoje námořníky.

Ve tváři tety Pol se zračila současně zvědavost i úleva. "Tvůj příběh bude dozajista famózní, otče," řekla, když námořníci začínali vytahovat těžké kotvy. "Nemůžu se dočkat, až si to poslechnu."

"Obejdu se bez té jízlivosti, Pol," řekl jí Šedivec. "Měl jsem moc špatný den. Pokus se nedělat mi ho ještě horší."

To už bylo na Silka příliš. Přelézaje zábradlí, drobný muž se náhle zhroutil škodolibou radostí. Převalil se dopředu na palubu a svíjel se smíchy.

Šedý vlk svého rozesmátého společníka probodával pohledem a tvářil se uraženě, když Gredlikovi muži spustili vesla a počali v líném proudu otáčet loď.

"Co se ti stalo s tou rukou, otče?" Teta Pol měla pronikavý pohled a tón jejího hlasu prozrazoval, že už nehodlá být stranou.

"Zlomil jsem si ji," řekl nevýrazně Šedivec.

"Jak se ti to povedlo?"

"Bylo to taková hloupá nehoda, Pol. To se někdy stává."

"Ukaž."

"Za chvíli." Zamračil se na Silka, který se pořád ještě smál.

"Nechal už bys laskavě toho? Běž a řekni námořníkům, kam jedeme."

"A kam jedeme, otče?" zeptala se ho teta Pol. "Našli jste Zedarovu stopu?"

"Dostal se do Kthol Murgos. Ktačik na něho čekal."

"A co Orb?"

"Teď ho má Ktačik."

"Budeme schopni mu .odříznout cestu dřív, než se s ním dostane do Rak Kthol?"

"Pochybují. Stejně ale musíme nejdřív jet do Údolí.

"Do Údolí? Otče, vždyť to nedává žádný smysl."

"Zavolal nás náš Pán, Pol. Chce, abychom do Údolí přišli, takže tam jedeme."

"A co bude s Orbem?"

"Ted' ho má Ktačík a já vím, kde Ktačíka hledat. Nikam neputuje. V téhle chvíli však jedeme do Údolí."

"Dobrá, otče," souhlasila smířlivě. "Nerozčiluj se." Pozorně se na něj podívala. "Bojoval jsi?" zeptala se vážně.

"Ne, nebojoval jsem," odpověď zněla znechuceně.

"Tak co se teda stalo?"

"Spadl na mě strom."

"Cože?"

"Slyšelas."

Při starcově neochotném doznání Silk znovu vybuchl hurónským smíchem. Ze zádi, kde stáli Barak a Gredlik u kormidla, se počalo ozývat pomalé dunění bubnu a námořníci se přidali svými vesly. Loď klouzala nehybnou vodou, sunula se nahoru proti proudu a Silkův smích se za nimi vznášel ve vzduchu zhoustlém popelem.